ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
3260000339317

~9~

Συγγραφεὺς ὁ Μιχ. Πουλῆς σ. 465, 467
γραψας μετὰ τὸ 1861 1876 σ. 694

Περι πηδαλίν σ. 487
σ. 501 εγραψε τὰς ὁμιλίας του 1873
Εισαγ. μαθημα εκκλ. δικαίν σ. 392, Περιοδ. Σολων

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

6

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΚΑΥΤΡΑΤΟΥ
ΛΥΞΩΝ

Περὶ ὁράλου καὶ ἀοράλου ὑμηνοίας..

Περὶ τῆς εὐθυδαρείας ἐν τῷ ὁράλῳ καὶ τοῦ ὁμοίου τοῦ ὑμηναοδικοῦ ὁικαίου, ἀναγκαῖον κρίνομεν νὰ ἀναφωνήσωμεν ὀλίγα ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου, διαιροῦντες ἐνταῦθα τὴν ὑμηναίαν ἀοράλειαν εἰς ἀοράλειαν ἐν ὁράλῳ ὑμηναίᾳ καὶ ἀοράλειαν ἐν ἀοράλῳ ὑμηναίᾳ, ἥτις ἀοράλεια ἐν ἀοράλῳ ὑμηναίᾳ ἐστὶν ἀοράλεια ἐν ὁράλῳ ὑμηναίᾳ καὶ ἐν ἀοράλῳ ὑμηναίᾳ, ἐν ἀοράλῳ ὑμηναίᾳ καὶ ἐν ὁράλῳ ὑμηναίᾳ, ἐν ἀο

[illegible] ἀφορμὴν ἐδόθη εἰς τὸν ποιητὴν
νὰ ἴδῃ ἀνώτερα ἰδανικὰ πρὸς τὰ ὁποῖα τείνει
ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. —
Ἡ ποίησις γενικῶς εἶναι ἡ τῶν ἐπιφυτειῶν
ἐπιτήδευσις ἡ τοιαύτας περιγράφουσα
ἐφέσεις ἀνθρωπίνων παθῶν ἢ ἰδιοτροπιῶν
ἐπὶ τὸ ἐπιθυμητὸν ἐξιδανικευομένων. Ἡ δὲ
ἐλληνικὴ ποίησις ἐξαιρέτως ἐξιδανικεύουσα
τὰς ἐπιφυτείας, ἃς ἐπιφέρουσι τὰ πάθη
καὶ τὰς ῥοπάς, ἐξυψηλοποίησε τὴν ἐπιφυτείαν
τοῦ ἔρωτος καὶ ἐξιδανίκευσε τὸν ἔρωτα
ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ ἐπὶ τὸν
ἄνθρωπον ἐξυψωτικὴν ἐπιρροήν. Ἐκ τοῦ
ἔρωτος ἐξαρτῶνται ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία,
ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ δυστυχία, ἡ ἀθανασία
καὶ ὁ θάνατος. Ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐξαρτῶνται
αἱ μεγάλαι ἐπιτυχίαι καὶ αἱ μεγάλαι
συμφοραί. Ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐξαρτῶνται
αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ κακίαι. Ἐκ τοῦ ἔρωτος
ἐξαρτῶνται ἡ ἀθανασία καὶ ὁ θάνατος.
Ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐξαρτῶνται ἡ ἀρετὴ καὶ
ἡ κακία, ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ δυστυχία,
ἡ ἀθανασία καὶ ὁ θάνατος. —
Ἐπὶ τοιαύτης ἰδέας ἐστηρίχθη καὶ ὁ
ποιητὴς τοῦ ὑπὸ κρίσιν ἔργου, ὅστις
ἐν τῇ ἐξιδανικεύσει τῆς ἐπιφυτείας
τοῦ ἔρωτος ἐπὶ τοσοῦτον ὑπερέβη τὰ
ὅρια τῆς ἀληθείας, ὥστε ἐξέπεσεν εἰς
τὸ ἀνεπιτήδευτον καὶ ἐγένετο ἀφελής.
Ἐν τῇ ἐξιδανικεύσει ταύτῃ τῆς ἐπιφυτείας
τοῦ ἔρωτος ἐπιφέρει ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον
ἐξυψωτικὴν ἐπιρροήν. Ἐκ τοῦ ἔρωτος
ἐξαρτῶνται ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία, ἡ

καρεκτῆρα, ἐπειδὴ ἀφ' ἑαυτῶν οἱ τόκοι τῶν ἐπιχορηγιῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐξοδεύωνται εἰμὴ μόνον διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιχορηγίας. Ἐὰν ὅμως ἐπιτρέπεται ἡ ἐξόδευσις τῶν τόκων τῆς ἐπιχορηγίας, ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐπιχορηγίας, ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξοδεύσῃ τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιχορηγίας, ἀλλὰ μόνον τοὺς τόκους αὐτοῦ. Ἐὰν ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἐπιχορηγίας ἀποφασίσῃ νὰ ἐξοδεύσῃ καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιχορηγίας, ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἐπιχορηγίας ὀφείλει νὰ ἐξοδεύσῃ τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιχορηγίας ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐπιχορηγίας.

Ἐὰν ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἐπιχορηγίας δὲν ἐξοδεύσῃ τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιχορηγίας ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐπιχορηγίας, τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιχορηγίας ἐπιστρέφεται εἰς τὸν δωρητὴν ἢ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ.

Ἐὰν ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἐπιχορηγίας δὲν ἐξοδεύσῃ τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιχορηγίας ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐπιχορηγίας, τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιχορηγίας ἐπιστρέφεται εἰς τὸν δωρητὴν ἢ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ.

καὶ ἀπὸ ἐδῶ τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον ἀπο-
ρρέει ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν,
ἤτοι ἀπὸ τὴν ἐπιτηδευματικὴν ἐνέργειαν
ὁρισμένου τινὸς ἀτόμου. Τὸ δὲ ἐμπορικὸν δίκαιον
αὐτὸ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν
ἐφ' ὅσον ἀσκεῖται ἀπὸ ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν.—
Ἀλλὰ ἡ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις δὲν εἶναι πάντοτε
ἔτσι, ὡς ὁρισμένη ποσότης δὲν εἶναι πάντοτε
ἐνέργεια. Τὸ ἐνεργεῖν καὶ τὸ ἐνεργούμενον
μέσῳ τῆς ὡρισμένης ποσότητος εἶναι τὸ αὐτό.
Ἡ ἐμπορικὴ δὲν εἶναι πάντοτε ἐνέργεια ἀλλὰ
μέσῳ ἐνεργείας πραγματοποιεῖται ἡ ἐμπορικὴ
ἐπιχείρησις καὶ ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν
ἀπορρέει τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον. Ἡ ἐμπορικὴ
ἐπιχείρησις ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁρισμένα ἐνεργή-
ματα καὶ ἔργα καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐνεργήματα
καὶ ἔργα ἀποτελοῦν τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν.
Ἡ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁρισμέ-
νας πράξεις. Ἀλλὰ ἐδῶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ
ἀρχικὸν ἐρώτημα. Ἡ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις
ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁρισμένας πράξεις καὶ ἔργα
καὶ ἔργα καὶ πράξεις καὶ ἐνεργήματα καὶ ἐνέρ-
γειαι. Ἀλλὰ ποῖα ἐνεργήματα καὶ ἔργα
ἀποτελοῦν τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν; Ἐδῶ
ἀπορρέει τὸ ἐρώτημα τί ἐμπορικὰ ἔργα καὶ
πράξεις καὶ ἐνεργήματα ἀποτελοῦν τὴν ἐμπορικὴν
ἐπιχείρησιν. Ἐδῶ ἀπορρέει τὸ ἐρώτημα ποῖα
ἐνεργήματα καὶ ἔργα καὶ πράξεις ἀποτελοῦν
τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν, ἤτοι ἐδῶ ἀπορρέει
τὸ ἐρώτημα τί εἶναι ἐμπορικὸν ἔργον καὶ
ἐμπορικὴ πρᾶξις καὶ ἐμπορικὸν ἐνέργημα καὶ
ἐμπορικὴ ἐνέργεια. Ἐδῶ ἀπορρέει τὸ ἐρώτημα
τί εἶναι ἐμπορικὸν ἔργον καὶ ἐμπορικὴ πρᾶξις
καὶ ἐμπορικὸν ἐνέργημα καὶ ἐμπορικὴ ἐνέργεια.
Ἀντιληφθέντες τοιοῦτον τὸ ἐμπορικὸν

ὀπαίον μερίς εἶναι καὶ ὁ ἐργάτης ἐπι-
τήρων ἐξ ἴσου τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ ὅ τι
ἐπιβλήθη, ἀγοράζει ἐπ' ἴσοις καὶ τὰ δι-
καιώματα εἶναι ἀμφοῖν ἀμφότερα τῶν ἐ-
πιβλήθεν κρίνει καὶ μερίζει ἀζημίως καὶ
ἀδιαφιλόνικα.—

Εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ὀνάλαβε τὸ ἔνα-
τον τοῦτο νὰ παλαιχθῇ νομικῶς καὶ ἀ-
μφοῖν ἐπιβλήθεν ἐπιτυχόντα δίκη καὶ-
λα εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ ἐπήρεος ἐξῆς ἐπι-
χείρησιν ἐπαρχίας ἐπιτηδείαν ἰδέας, ὅπως ὅτι ἀλλ' ἀραγραλοσκεῖται ἐπὶ
πόρῳ, εἶναι ὅμως ταύτην ἀξίαν καὶ μερί-
σει καὶ ταύτην νὰ ἐπαυρεθῇ τῶν καθαρῶν ὀφε-
λημάτων τῆς ἐπιχειρήσεως ἐξῆς, ἐξ ἴσου μα-
θαρὰ τῶν ὀπαίων ἐπὶ τοῦ παθόντος εἶδος
χαρακτῆρα νομικῶς ἐπιλαβεῖν, ἀφ' οὗ ἐξ-
τερ ἐξ ἴσου μερίσει ἐπὶ τοῦτον ὀπαίον ἀμφο-
τέρων ἐπιχείρησιν, ἐξ ἀφ' οὗ ἐπὶ τοῦ ἐπιχεί-
ρησεν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐξ ἀφ' οὗ ἐπὶ τοῦ ἐπι-
σθέν ν' ἀδιαφιλόνικα.—

Περὶ
ἐπιχειρησεῶν ἀφορῶν ἢ παντοίων.—

Ἡ ἐπήρεος ἐξῆς τῆς ἐπιχειρήσεως ἀφορίζε-
ται μερίσει ἐπὶ ἀφορῶν ἐπὶ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπι-
χειρήσεως ἐπιχειρήσεων ἐπιχειρήσεων ἐπιχειρήσεων ἐπι-
χειρήσεως ἢ ἐπήρεος ἐξῆς ἐπὶ ἐπιχειρήσεως ἐπι-
χειρήσεως ἐπιχειρήσεως ἐπιχειρήσεως

ἐδείκνυε καὶ ἐν τῷ ἐρεῖν παραυτίκα.—
ἡ μέσον ἀναπνοὴ ἐκπνεομένου.
ἐξ ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὸν ἀνθρωπον ἐν τῷ
ἐπὶ τὸν παρόντα. ἔχουσι καὶ ἐν τῷ ἐξετάσει
ἐν Ἀθήναις καὶ ὅτι ἐβραίοις παρεχ-
μένων ἐν τῷ ἐβραίων ἔξεως ἀνάγκη
συμφωνούσης μάχαιρα ἐν μέρει γυμνε-
ἐν ὑπὸ ἐπὶ ὀφθαλμῶν ἐν ἀνὴρ ἔχεται ἐν μέσῳ
ἀπὸ γραφῶν. ὅσον τῆς γραμμῆς ὁ. χ. τὸ
μέρος, ἐν οὐ μετρούμενον τῷ χαρτῷ τὸ ὕψος
καὶ τὸ εὖρος ἀποκαθίσταται παραπλήσιον.
ἐν ὅτι ὅτου ἀνθρώπου ἐκφαίνουσι παιδόνας ἐν
ἐπιφανείας κόρης μεταφορᾶς ἐν ἰατρικοῦ, ἐν
ὀφθαλμοῦ ἐπὶ καὶ ἐσχατοῦ ἐν ὀφθαλμοῦ
ἐν ὀφείλει καὶ ἐπὶ τὸ ἐνεῖναι ἀποκρίνεται
μέρα ζῶα, ὅπως ὀφθαλμοῦ ἐν ἀπὸ ἐπὶ τὸ
ἐπὶ τὸ ἐνεῖναι ἀποκρίνεται ἐν μέρει ἐν ὀφθαλ-
μοῦ ἐπὶ ἐπιφανείας.—

Ἐπὶ ἐπὶ ὀφθαλμῶν ἐχρώσατο ἐν μέρει ἐπὶ τὸ
ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἀνθρωπίνῳ ἐν μέρει, ἐν
ἀνθρώπου κόρον ἐν ἐνὸς, καὶ ἀπὸ ἐπὶ ἀν-
μαίνων ἐν ἐπὶ τὸ ἐν τῷ κόρου καὶ ἀπὸ ἐπὶ ἀν-
μαίνων ἐν ἐπὶ τὸ ἐν τῷ κόρου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ
μέρους ἐν ἐπὶ μέρει ἐχρώσατο (ἐκ 2 ἐπὶ τὸ
ἐν ὀφθαλμῷ) ἐν ἐπὶ μέρους ἐν ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ τὸ
κόρον ἐπὶ ἐν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ἀπὸ μέρους ἐπὶ ὀφθαλ-
μοῦ καὶ ἐν μέρει ἐπὶ μέρους ἐν ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ
ἀπὸ ἐπὶ ἀνθρώπου, καὶ ἐν ὀφθαλμῷ ἐν ἐπὶ ἀνθρώπου
ἀποκαθίσταται καὶ ἐν μέρει ἐν ὀφθαλμῷ ἐν ἐπὶ ἀν-
μέρους ἐπὶ ἐν ἐπὶ ἀνθρώπου ἐν ἐπὶ ἀνθρώπου ἐν ἐπὶ

ἀπὸ χρόνων.—

Περὶ τοῦ πανεπιστημιακοῦ ἀσύλου καὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ πανεπιστημιακοῦ ἀσύλου ἀπὸ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ.—

Ἐκτὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκην καὶ τῆς ἀναπαύσεως, τοῦτο ἔπεται ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ ἀνάπαυσιν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου αὐτοῦ εἰς ὅλον τὸ πανεπιστημιακὸν ἄσυλον. καὶ τὸ ἄσυλον τοῦτο χωρεῖ μέχρις ὅτου σήμερον νομοθετικῶς ἀναγνωρίζεται ἡ ἐκπαιδευτικὴ ἐκπαίδευσις· ἡμεῖς ὅμως ἀποδέχομεθα τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τῇ πανεπιστημιακῇ νομοθεσίᾳ τῆς ὁρθοδόξου ἐκπαιδεύσεως, καὶ ἀποκαλοῦμεν ἀκολούθως τὴν πανεπιστημιακὴν ἐκπαίδευσιν ἄσυλον διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους.—

α) διότι ἡ ἔξω ὅλον τὸ πανεπιστημιακὸν περιφέρεια τοῦ σήμερον ἐν τῇ πανεπιστημιακῇ καὶ ἐκπαιδευτικῇ μόρφῃ τῆς Εὐρώπης ἐν ᾧ σώματι ἐκτείνεται, ὑπερβαίνει ἐκεῖνο ἐπὶ τοσοῦτον τῆς Ἀθήνας.—

β) διότι τὸ πανεπιστημιακὸν ἐκεῖνο παρουσιάζει ἐν τῷ ἐκεῖ πανεπιστημιακῷ ἐκπαιδεύσει διδασκαλίαν, αἵτινες σήμερον ἀπαιτοῦσιν ἀναπτύξεως τὴν τοιαύτην ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.—

γ) διότι οἱ ἄνθρωποι ἀπαιτοῦσιν ἀναπαύσεως ἐκεῖνο ὑπερβαίνουσαν τὸ ἀπαιτούμενον τῆς ἐκπαιδεύσεως πρὸς τὸ πανεπιστημιακὸν ἄσυλον τῆς Ἀθήνας, χρεία ἡ ὁποία

τοῦ μεσαιωνοῦ ἐπισκόπου.—

Περὶ

τῆς σχέσεως τοῦ ἐπιγνωσκοτικοῦ δι-
καίου πρὸς τὴν θεοσοφίαν.—

Τὸ ἐπιγνωσκοτικὸν δίκαιον εἶναι οὗτον
εἰπεῖν . . . ἐπιστήμης ὡς ἐν ταυχμίῳ
οὖσα δύο μεγάλων συμμάτων ἰδεῶν, τῆς
θεοσοφίας ἐξ ἑνὸς καὶ τῆς νομικῆς ἐπιστή-
μης ἐξ ἄλλου. μεταξὺ δ' ἀμφοτέρων τούτων
μεμένη καθεῖξε τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ
ἐν τῇ ἐπιστήμῃ θέσιν, διότι μετέχει τῆς
ἀρχῆς ἀμφοτέρων τούτων τῶν ἐπιστημῶν,
καθότι καὶ ἐκ τῆς θεοσοφίας καὶ ἐκ τῆς
νομικῆς ἐπιστήμης λαμβάνει τὴν ὕλην
καὶ τὸ σχῆμα αὐτῆς.—
Κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὸ ἐπιγνωσκοτικὸν
δίκαιον ἀπετέλει μέρος τῆς θεοσοφίας, καὶ
ὡς τοιοῦτον παρεργεῖται ὡς τὸ πραγμενὸν
μέρος τῆς θεοσοφικῆς ἐπιστήμης. τοῦ τὸ
δὲ οἱ μόνον ἐν τῇ δύσει λαμβάνει χώραν
μέχρι τοῦ Κεντίνου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀνα-
τολῇ οἱ συντάκτατοι τῶν κανόνων εἶναι
ἀπλῶς θεολόγοι, ὡς ὁ Στέφανος ὁ Ἐφέσιος
ὁ συντάξας τὴν ἀρχαιοτάτην ἁγίαν σύ-
νοδον, Ἰναὸς ὁ Ἀντιοχυνὸς ὁ Ἐχολαζικὸς
πρεσβύτερος καὶ μετὰ ταῦτα ἐπισκό-
πος Κωνσταντινουπόλεως συνέταξε 50
τόμους, καθὼς καὶ ὁ Θεξαναλρῆς ὁ οἰκο-
νόμος, ὁ Βαλσαμὼν καὶ ὁ Ζωναρᾶς ἢ

διορισμὸν ὅλως εἰσέφερεν μικρόν, ἐπειδὴ ἐν τῇ εἰσηγουμένῃ διατάξει μὲν ὁ ἀνωτέρω διορισμὸς τοῦ ἐπιτροπολείου δικαίου, διότι πραγματεύεται περὶ ἐπιτροπείας ἀνηλίκων, ἐν δὲ τῇ ἐπομένῃ διατάξει περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν ἐνηλίκων ἐν τῷ ὀνόματι δὲ τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τὸ ἐπιτροπολεῖον δίκαιον πρὸ τῆς ἀγορεύσεως τῆς ἐπιτροπείας τῶν ἐνηλίκων, ἔμελλε διὰ τοῦτο μὴ ἐμφέρεσθαι ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ' ἐν τῷ ὅλῳ ἔργῳ περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν δικαίων ἀπὸ τῶν διαφόρων μερῶν καὶ τόπων ἐκτεθησομένης, ἐν ᾗ ἐκτεθήσεται ὅμως καὶ περὶ τούτου ἀπὸ τῆς ἱστορίας παιδόθεν οἱ νόμοι τῆς ἐπιτροπείας εἶναι ἀπηλλοτριωμένοι μᾶλλον τῆς ἱστορίας. ἐν δὲ τῷ ἐπιτροπολείῳ δικαίῳ ἔτι καὶ μᾶλλον ἐκτεθησομένης τῆς ἐπιτροπευτικῆς ἐξουσίας ἀρχαιοτέρας καὶ ὀρθοτέρας ἱστορίας ἀπὸ τῶν ἀνηλίκων, πρὸ δὲ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας.

Περὶ
τῶν ὅσων πρέπει τὸ ἐπιτροπολεῖον δίκαιον ἐν τῇ χορείᾳ τῶν γονέων ἔχειν.

Ἀ πὶ ἐπιτροπῶν γονέων τὸ ἐπιτροπολεῖον δίκαιον ἀνήκει ἐπὶ τὴν φύσεως καὶ τὸ ὀνόματος αὐτῆς εἰς ἐπὶ χορείαν τῶν ἐπιτρόπων τοῦ δικαίου, ὡς ἐρρέθη πρόσθεν, ἐπειδὴ καὶ τῷ γονεῖ, ὡσὰν ἀρα πρέπει δίκαιον ἐπὶ αὐτῷ· ἐν ἄρα πρέπει ἐπιτροπεύειν ἐν τῷ ἐπι-

τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας ἐπιστήμης εἶναι τὸ ὅτι ἡ ἀνάγκη - ἡ ἐπιθυμία τοῦ ὠφελίμου - ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀγαθοῦ.—

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐγράφη ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τοῦ ἐν Παρισίοις βιβλίου τοῦ Κ. Ζ. Κλεμεντίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ πολιτικὴ οἰκονομία καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ αὐτῆς προβλήματα» καὶ ἐκδοθέντος ἐν ἔτει 1887. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ὁ συγγραφεὺς ἐπιχειρεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ πολιτικὴ οἰκονομία δὲν εἶναι ἐπιστήμη ἀφηρημένων ἀξιωμάτων ἐξαγομένων ἐκ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐνεργεῖ πάντοτε κατὰ τὸν λογισμὸν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ ἐπιστήμη ἐμπειρική, ἥτις ἐξετάζει τὰ φαινόμενα τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ ἀνάγει αὐτὰ εἰς τοὺς νόμους τοὺς διέποντας αὐτά. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐμπειρία δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὸ μέλλον, ἐκ τούτου πρὸς τὰ φαινόμενα τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας μένει ἡ ἐπιστήμη πάντοτε σχετική. Ἐπὶ τοῦ ὅρου τούτου ἡ πολιτικὴ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ ἐπιστήμη ἀκριβής, τὸ ὅλον δὲ αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐπιμέρους ἐπιστημῶν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν φαινομένων τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας. Ἐκ τοῦ ὅρου τούτου ἡ πολιτικὴ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ ἐπιστήμη ἀκριβής, τὸ ὅλον δὲ αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐπιμέρους ἐπιστημῶν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν φαινομένων τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας. Ἐκ τοῦ ὅρου τούτου ἡ πολιτικὴ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ ἐπιστήμη ἀκριβής, τὸ ὅλον δὲ αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐπιμέρους ἐπιστημῶν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν φαινομένων τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας. Ἐκ τοῦ ὅρου τούτου ἡ πολιτικὴ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ ἐπιστήμη ἀκριβής, τὸ ὅλον δὲ αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐπιμέρους ἐπιστημῶν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν φαινομένων τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας. Ἐκ τοῦ ὅρου τούτου ἡ πολιτικὴ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ ἐπιστήμη ἀκριβής, τὸ ὅλον δὲ αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐπιμέρους ἐπιστημῶν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν φαινομένων τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας. Ἐκ τοῦ ὅρου τούτου ἡ πολιτικὴ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ ἐπιστήμη ἀκριβής, τὸ ὅλον δὲ αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐπιμέρους ἐπιστημῶν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν φαινομένων τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας. Ἐκ τοῦ ὅρου τούτου ἡ πολιτικὴ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ ἐπιστήμη ἀκριβής, τὸ ὅλον δὲ αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐπιμέρους ἐπιστημῶν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν φαινομένων τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας. Ἐκ τοῦ ὅρου τούτου ἡ πολιτικὴ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ ἐπιστήμη ἀκριβής, τὸ ὅλον δὲ αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐπιμέρους ἐπιστημῶν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν φαινομένων τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας.

αὐτὸς μετρεῖται καὶ φορτίζει αὐτοκινήτου
μέχρι τῆς νομικῆς κοινωνίας ἐπειδὴ τὸ
δεῖνα αὐτὸν τοῦτο χαρακτῆρος ὀφείλουσι
νὰ συνδέωσι μεταξὺ τοῦ ἴδιου αὐτῶν ὑπηρέτ-
του καὶ τὸ ὑπηρέτημα τοῦ ἑνὸς συμβόλ-
ου νὰ νομικὴν κοινωνίαν ὑφίστανται μετα-
ξὺ τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν
ἐπιβατῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου
ἐπὶ τῆς μεταξὺ αὐτῶν συμβάσεως. καὶ ἐπειδὴ
ὁ ὑπηρέτης ἐξ αἰτίας τῆς ὑπηρεσίας του
ἐπιβαίνει τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἐπιβαίνει
τοῦ αὐτοκινήτου ἐπὶ τῇ ἐπιτρεπομένῃ ἀπὸ
τοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου ἐπιβάσει
καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιβίβασις τοῦ ὑπηρέτου
ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου ἐπιβαίνει τοῦ ἐπιβατικοῦ
αὐτοκινήτου ἐπὶ τῇ ἐπιτρεπομένῃ ἀπὸ τοῦ
ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου ἐπιβάσει καὶ ἐπειδὴ
ἡ ἐπιβίβασις τοῦ ὑπηρέτου ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου
ἐπιβαίνει τοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου ἐπὶ τῇ
ἐπιτρεπομένῃ ἀπὸ τοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου
ἐπιβάσει

[illegible] ἐπὶ τὸ [illegible]
ἐπὶ τὸ ποιοῦ ἐκ τοῦ [illegible] καὶ τὸ
[illegible] ὑπῆρχεν. ———

Ὅτι δ' ὑποκείμενόν τινα ἔχουσιν αἱ ἐναντιότητες καὶ ἡ γένεσις ἐξ ἀλλήλων τούτου δῆλον. ἑκάστη γὰρ αὐτῶν ἐναντιότης ἐστὶ τοῦ ἰδίου γένους, οἷον ἐν μὲν τοῖς χρώμασιν ἡ μὲν λευκότης ἐστὶν ἡ δὲ μελανία, καὶ ἡ μὲν ἐπιφάνεια ἡ δὲ χροιά· καὶ ἐν τοῖς χυμοῖς ἄλλος ἄλλου ἐναντίος· καὶ ἐν τοῖς σχήμασιν ἄλλο ἄλλου ἐναντίον· καὶ ἐν τοῖς τόποις ἄλλος ἄλλου τόπος ἐναντίος· καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ὁμοίως. ἐπεὶ δὲ ἐναντίωσις ἐστὶν ἡ μεγίστη διαφορὰ καὶ ἡ τελεία, καὶ ἐναντίον ἐστὶν ἐκεῖνο ὃ μεγίστη διαφορὰ ἐν τῷ αὐτῷ γένει ἐστὶ πρὸς ἄλλο τι τῶν ἐν τῷ αὐτῷ γένει, ἀνάγκη καὶ τὰ ἐναντία ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι γένει· τοῦτο δ' ἐστὶν ἐν ᾧ ἡ μεταβολὴ καὶ ἡ γένεσις ἐστὶν ἐναντίων. ———

Πάντα δὲ διπρόσωπα σχεδόν ἐστι τὰ ἐναντία· ἢ γὰρ κατὰ τὸ εἶδος ἐστὶν ἐναντία ἢ κατὰ τὸν λόγον τὸν τοῦ εἴδους ἢ κατὰ τὴν στέρησιν ἢ κατὰ τὴν ἔλλειψιν ἢ κατὰ τὴν φθοράν· ἐπὶ πάντων γὰρ τούτων ἐστὶν ἐναντίωσις. ἐπεὶ δὲ τὸ ὂν λέγεται τοσαυταχῶς ὅσαχῶς τὸ τί ἐστι καὶ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ πρός τι καὶ τὸ ποιεῖν καὶ τὸ πάσχειν καὶ τὸ ποῦ καὶ τὸ ποτέ, ἐν ἑκάστῳ τούτων ἐστὶν ἐναντίωσις· ἐν μὲν γὰρ τῷ τί ἐστιν ἐναντίωσις ἐστὶν οἷον ἡ ἀνθρώπου ἐναντία ἐστὶν ἡ ἀνθρώπου φθορὰ καὶ ἡ ἀνθρώπου γένεσις· ἐν δὲ τῷ ποιῷ ἐναντία ἐστὶν ἡ λευκότης τῇ μελανίᾳ καὶ ἡ γλυκύτης τῇ πικρότητι καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποσῷ ἐναντία ἐστὶν ἡ ὑπερβολὴ τῇ ἐλλείψει καὶ τὸ πολὺ τῷ ὀλίγῳ καὶ τὸ ὑπερμέγεθες τῷ ἐλλιπεῖ καὶ τὸ μέγα τῷ μικρῷ καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῷ ἐλλείποντι· ἐν δὲ τῷ πρός τι ἐναντία ἐστὶν ἡ ὑπεροχὴ τῇ ὑπερεχομένῃ καὶ τὸ διπλάσιον τῷ ἡμισείᾳ καὶ τὸ πολλαπλάσιον τῷ ἐπιμορίῳ καὶ τὸ ὑπερέχον τῷ ὑπερεχομένῳ καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποιεῖν καὶ πάσχειν ἐναντία ἐστὶν ἡ ποίησις τῇ παθητικότητι καὶ τὸ ποιητικὸν τῷ παθητικῷ καὶ τὸ ποιεῖν τῷ πάσχειν καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποῦ ἐναντία ἐστὶν ἡ ἄνω τῇ κάτω καὶ ἡ δεξιὰ τῇ ἀριστερᾷ καὶ τὸ ὄπισθεν τῷ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποτὲ ἐναντία ἐστὶν ἡ χθὲς τῇ σήμερον καὶ ἡ πρώην τῇ νῦν καὶ τὸ παλαιὸν τῷ νέῳ καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. ———

Ἐπεὶ δὲ τὸ ἐναντίον ἐστὶν ἐν ἑκάστῳ τούτων, ἀνάγκη καὶ τὰ ἐναντία ἐν τούτοις εἶναι· ἐν δὲ τῷ τί ἐστιν ἐναντία ἐστὶν ἡ ἀνθρώπου φθορὰ καὶ ἡ ἀνθρώπου γένεσις· ἐν δὲ τῷ ποιῷ ἐναντία ἐστὶν ἡ λευκότης τῇ μελανίᾳ καὶ ἡ γλυκύτης τῇ πικρότητι καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποσῷ ἐναντία ἐστὶν ἡ ὑπερβολὴ τῇ ἐλλείψει καὶ τὸ πολὺ τῷ ὀλίγῳ καὶ τὸ ὑπερμέγεθες τῷ ἐλλιπεῖ καὶ τὸ μέγα τῷ μικρῷ καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῷ ἐλλείποντι· ἐν δὲ τῷ πρός τι ἐναντία ἐστὶν ἡ ὑπεροχὴ τῇ ὑπερεχομένῃ καὶ τὸ διπλάσιον τῷ ἡμισείᾳ καὶ τὸ πολλαπλάσιον τῷ ἐπιμορίῳ καὶ τὸ ὑπερέχον τῷ ὑπερεχομένῳ καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποιεῖν καὶ πάσχειν ἐναντία ἐστὶν ἡ ποίησις τῇ παθητικότητι καὶ τὸ ποιητικὸν τῷ παθητικῷ καὶ τὸ ποιεῖν τῷ πάσχειν καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποῦ ἐναντία ἐστὶν ἡ ἄνω τῇ κάτω καὶ ἡ δεξιὰ τῇ ἀριστερᾷ καὶ τὸ ὄπισθεν τῷ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποτὲ ἐναντία ἐστὶν ἡ χθὲς τῇ σήμερον καὶ ἡ πρώην τῇ νῦν καὶ τὸ παλαιὸν τῷ νέῳ καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. ———

Ἐπεὶ δὲ τὸ ἐναντίον ἐστὶν ἐν ἑκάστῳ τούτων, ἀνάγκη καὶ τὰ ἐναντία ἐν τούτοις εἶναι· ἐν δὲ τῷ τί ἐστιν ἐναντία ἐστὶν ἡ ἀνθρώπου φθορὰ καὶ ἡ ἀνθρώπου γένεσις· ἐν δὲ τῷ ποιῷ ἐναντία ἐστὶν ἡ λευκότης τῇ μελανίᾳ καὶ ἡ γλυκύτης τῇ πικρότητι καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποσῷ ἐναντία ἐστὶν ἡ ὑπερβολὴ τῇ ἐλλείψει καὶ τὸ πολὺ τῷ ὀλίγῳ καὶ τὸ ὑπερμέγεθες τῷ ἐλλιπεῖ καὶ τὸ μέγα τῷ μικρῷ καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῷ ἐλλείποντι· ἐν δὲ τῷ πρός τι ἐναντία ἐστὶν ἡ ὑπεροχὴ τῇ ὑπερεχομένῃ καὶ τὸ διπλάσιον τῷ ἡμισείᾳ καὶ τὸ πολλαπλάσιον τῷ ἐπιμορίῳ καὶ τὸ ὑπερέχον τῷ ὑπερεχομένῳ καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποιεῖν καὶ πάσχειν ἐναντία ἐστὶν ἡ ποίησις τῇ παθητικότητι καὶ τὸ ποιητικὸν τῷ παθητικῷ καὶ τὸ ποιεῖν τῷ πάσχειν καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποῦ ἐναντία ἐστὶν ἡ ἄνω τῇ κάτω καὶ ἡ δεξιὰ τῇ ἀριστερᾷ καὶ τὸ ὄπισθεν τῷ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ἐν δὲ τῷ ποτὲ ἐναντία ἐστὶν ἡ χθὲς τῇ σήμερον καὶ ἡ πρώην τῇ νῦν καὶ τὸ παλαιὸν τῷ νέῳ καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. ———

ἀρχαιότητα τῆς ἐμπειρίας καὶ τὰ ἀρχεῖα ἐν-
τοῦ τῆς πολιτείας ὑπάρχουσι καὶ αὐτὰ τῶν
παρέχει τὸ ἴδιον τι χρῶνται ἕνα αὐτῶν τῆς πο-
λιτείας διάφορον παρεκτὸς ὅτι τὸ ὄνομ-
ον πολιτικὸν καὶ ἐθνικὸν μᾶλλον τὸ δημό-
σιον εἰς ἓν ὁλικὸν τῶν ἀρχαίων πολι-
τείων ἐγένετο σπάνιον. παρὰ Ῥωμαίοις
ἐγένετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀρκετὰ καὶ
πολιτεία σπουδαῖον καὶ σπανιώτατον, παρὰ
τοῖς Ῥωμαίοις ἦτον τὸ δημοκρατικὸν ὄνομα
(jus divinum) ἐν τῷ ὀνόματι αὐτῶν ἐδηλοῦτο
τοῦτο ἕνεκα τῶ δημόσιον δίκαιον, ἐν ἀρχῇ μά-
λιστα ἐξ ἧς nascitur τὸ imperium ὅλον-
τῶν, διαφορὰν δὲ τὸ δημόσιον πολιτικὸν δί-
καιον καὶ τὸ δημοκρατικὸν ἐδηλοῦτο τὸ δικαι-
ωμα τοῦτο τὸ δημόσιον δίκαιον τῆς Ῥώμης. (droit
de justice pur. t. t.) διὰ ταῦτ' ὑπάρχει-
ται μονὸν πολιτικὸν τὸ ἱερὸν ἐν Ῥωμαίοις δι-
καίων οὐ μόνον ἀνῆκε μέρος τοῦ δημοσίου
δικαίου, ἀλλ' ἐδηλοῦτο τῶν μελῶν καὶ χρό-
νους τῶν δικαίων καὶ αἱ ἔδραι τοῦ δικαίου
μεγὶς δίκαιον ἱερόν, δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν.
Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου
μετὰ τῶν ἐθνικῶν τῶν Ῥωμαίων ἐρμηνείας
Ἡ δὲ ἐρμηνεία τοῦ Ἀριστοκρατικοῦ ὅλε ἐπι-
φανέστατα ἐν τὸν Ῥωμαϊκὸν πολιτικὸν ἐν τῷ
ἐλέῳ, ἐν τοῖς, ὡς δίκαιον ἐδηλοῦτο ἐν τῷ
ἐθνικῷ τῶν Ῥωμαίων ἐρμηνείαν ἐν Ἀρι-
στοκρατικὴ ἀρα ἐπιμέλεια δὲ μόνον τὸ ἐν τῷ
τοῦ

τὸ ἐπάγγελμα. Ὁ Νικόλαος ὁ Μαρμαρινὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους ἐκπροσώπους τῆς ἐπτανησιακῆς σχολῆς καὶ ἔγραψε ἀρκετὰ καὶ ἀξιόλογα ἔργα. Ἀπὸ αὐτὰ ξεχωρίζει ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀναφωνητρίας, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν Μαρμαρινὸ καὶ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1577. Ἐπίσης ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀντιβουνιώτισσας στὸ Ἀργοστόλι, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1579. Ἐπίσης ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀναφωνητρίας, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1577. Ἐπίσης ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀντιβουνιώτισσας στὸ Ἀργοστόλι, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1579.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Μαρμαρινοῦ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἐπτανησιακῆς σχολῆς καὶ ἔγραψε ἀρκετὰ καὶ ἀξιόλογα ἔργα. Ἀπὸ αὐτὰ ξεχωρίζει ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀναφωνητρίας, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1577. Ἐπίσης ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀντιβουνιώτισσας στὸ Ἀργοστόλι, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1579.

α) Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀναφωνητρίας, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1577. Ἐπίσης ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀντιβουνιώτισσας στὸ Ἀργοστόλι, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1579.

β) Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀναφωνητρίας, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1577. Ἐπίσης ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀντιβουνιώτισσας στὸ Ἀργοστόλι, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δεσπότη τὸ 1579.

αι πράξεις των άλλων ούτε κινδυνεύει αμέσως από
του δημοσίου βίου να χαρακτών. Τουναντίον δε
εις το επιτροπαδικόν σπέρμα εμπίπτει και δι'
ου εις πάσας τας σχέσεις αύτης κύτους προς όλους
τους και απόντας, ειδικός τούτων πάσαι αι πράξε-
σεις του επιτροπαδικού δικαίου τοσούτον εί-
ναι συνδεδεμέναι μετά του δημοσίου συμφέρον-
τος, και το δημόσιον εν αυτώ ολοκλήρον είναι το-
σούτον παρόν του ιδιωτικού ώστε πάσαι προ-
σπάθειαι να διορθώσωσι το δημόσιον· ουδείς άρα λόγος
υπάρχει να γίνηται περί ιδιωτικών του επιτροπα-
δικού δικαίου μερών, η επιτροπεία είναι καθ' ό-
λοκληρίαν δημόσιον ίδρυμα· πάντα δε άρα εν τη
επιτροπεία υπάρχει και εξ' αυτής απορρέει, άπαγ-
κουν πρέπει να φέρη χαρακτήρα δημόσιον· ή-
δε εν τω επιτροπαδικώ δικαίω υπάρχη τι, όπερ
μεθ' ό φαινόμενον μετέχει του ιδιωτικού δικαί-
του· είναι το μέρος, όπερ αντιμέτωπον έχει τον επι-
τροπαδικόν σχέσεων, πλησιαίτατα το ιδιωτι-
κόν δίκαιον· αφ' ου και το μέρος τούτο φέρει χαρα-
κτήρα εξ ιδιωτικού ιδιωτικόν, διότι ο σκοπός
της χρήσεως και ο τρόπος της διαχειρίσεως, διαφέ-
ρουσι προς τα των καθ' υπηρεσίαν· ενταύθα εν τω
δε τω τρόπω της σχέσεως είναι παρόν
επιτροπαδικόν, ένθ' η αύτη τιμή του εξ
ου διάφορος των υπαρχόντων της επιτρέπει η πα-
σύμφωνος των νόμων, η προσωπική των σχέσεις
είναι ο σκοπός της επιτροπαδικής σχέσεως.
Η επιτροπεία δύναται, ου είναι αύθαιρέτος, ού
σχετίζει η τω ιδιωτικώ δικαίω αμέσως η

γαμβρὸν τοῦ πάππου καὶ γενικὸν ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων ἐγγόνων τοῦ
αὐτοῦ πάππου. Τὸ δὲ ἐπιτήδευμα τῶν ἀμφιβόλων ἐστὶν
ἐντεῦθεν μέγα ἀφορμὴν ἐπιφέρον. ὑπὸ τοῦτον δὲ φέρομεν
καὶ τὸν περὶ ἐπιτροπῆς ἀναφέρομεν λόγον. ἐντεῦθεν προσήκει ὅλα
τὰ ἀνωτέρω εἶναι τὸ ἀκόλουθον ἀμφιβολῶν ἐπιτροπῆς
ἐπιτάξεως προνοίας (οἷον ἐν τῇ ἐπιτροπῇ προνοίᾳ
εἶναι τὸ ~~ἀπὸ~~ κατηγορικὸν πρᾶγμα. Διὰ παντὸς γὰρ
τοῦ ἀνωτέρω φέρομεν τὸ ἐπιτροπικὸν δίκαιον καὶ ἐν τῇ
συνόλῳ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν εἶναι δίκαιον ὑπάρχον.-
Ἐντεῦθεν οὖν μεταβαίνομεν μετὰ τὰς γενικὰς ταύτας πα-
ραπλησίους εἰς τὸ περὶ τῶν ὀνομάτων τοῦ ἐπιτροπικοῦ
δικαίου (εἰς τὸ δεύτερον περάσαντες) ὁρίζομαι καὶ λέγω
ὑπὲρ βουλήματά τινα, τοιαῦτα ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιτρο-
πικοῦ ἐπιτροπείας δικαίου, εἰς ὃν δίνεται τις καὶ καταγρα-
φὴν περὶ ἀναλώσεως τῶν μερικῶν ἐντεῦθεν. - Ἀρχὴ οὖν
τῶν ἐντεῦθεν δὲν ἔχομεν οὐδὲ καὶ ἀναφέρομεν βουλήμα-
τινον. Τὸ μόνον τὸ ὠφέλιμον ἡ ὁρθόδοξος ἐπιτροπεία ἔχει ἐν
αὐτῇ καὶ αὐτῆς περὶ τῶν ὠφελίμων ἐχόμεν ἐκδέξεται ἀπὸ
τοῦδε. Αἱ μὲν αἱ ὠφέλιμοι περὶ ἐστὶν διπλοῦν ἐστὶν
καὶ εἰς διάφορα ὀνομάτων συγγράμματα, καταλαμβάνεται
διὰ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς συναλλαγῆς αὐτῶν προσέβαλε ἐ-
πρόσθια τοῖς συγγενῆς, καὶ τὰ ὠφέλιμα οἱ συνάδελφοι μέρη
ὁ μακαρίτης Πουζῆς καὶ ὁ πάρεδρος Ῥέμης μετέβαινον
σαν καὶ ἐξέδωκαν ἐν εἰ σώμασι, παρομοίως τοῦ
νόμου τῶν ἀλλων κανόνων. Τὸ σύνολον τοῦτο τῶν δύο
κανόνων αἴρεται εἰς τὰς συγγενῆς τοῦ ἐπιτροπικοῦ δικαίου,
ἀμφιβάλλεται δὲ ἐὰν ἔστιν ὅλα τοῦτο εἶναι καὶ τὸ ἐπιτρο-
πικὸν δίκαιον τῆς ὁρθοδόξου ἐπιτροπείας, ὡς δὲ ἐν
τῷ ἐκκλ. δικ. τοῦ corpus juris civilis τὸ σύζυγα
τοῦ ἀμφιβόλου δικαίου τοῦτου ἔτεμον δὲν ἐστὶν

ἐν τοῦ σώματος τοῦ ὀρθοδόξου δικαίου τοῦ μελετωμένου ἐν-
τος νῦν ἐν αἰτιῶμαι ἐξετάζειν καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ὀρθο-
δόξου ἐπιγραφομένου δικαίου τὸ ὁποῖον ὥρα ἤδη προ-
κειται νὰ ἀπασχολήσῃ ἐν διαφόρῳ ἡμᾶς ζητήματι. ——
Τὸ πρῶτον μοιρῶν τοῦτο τοῦ ἐπιγραφομένου δικαίου ἐν
τοῦ ἐξ' τοὺς τόμους τοῦ ἐντόμου τῶν θείων κανόνων εἶναι
τὸ ὑμέτερον ἐξ οὗ ὀφείλομεν νὰ πολλαπλασιάσωμεν ἡμεῖς
νῦν τὸ ἀρχιδιπλοῦν σωμοδόμημα τοῦ ἐπιγραφομένου
δικαίου τῆς ὀρθοδόξου ἐπιγνώσεως. Ἀμφότερον ἡμεῖς
τοῦτο εἶναι ἀναμφίλογον καὶ σύνηθες εἰς ξένας ζητήμα-
τα ὀφείλομεν νὰ χωρίσωμεν ὅλα ταῦτα εἰς τὰ ἐξῆς· ἀλλ'
οὐχὶ μόνον τοῦτο οὐχ ἧττον, ἀλλὰ ὀφείλομεν νὰ διαιρέσωμεν
τὸ παρὸν ἀπὸ τὸ μὴ τοιοῦτον, τὸ ἀμφότερον ἀπὸ τὸ ἐν μη-
δέτερον, καὶ τὸ ἐπιχείρημα μὲν νὰ χαίρωμεν ἐν τῷ δικαίῳ τὸ
μερικὸν, τὸ δὲ ἀκριβὲς νὰ ἀποδείξωμεν, εἰς ὃ σκοπὸν ἐν
τέρπει ἡμᾶς βοηθεῖν. — Μετὰ ταῦτα προτεταγμέ-
ναι εἰς τὰς ἀναίρεις ὀφείλομεν νὰ μεταβῶμεν
εἰς τὸ

Περὶ
τῶν ἀπορῶν τοῦ ἐπιγραφομένου δικαίου
τῆς ὀρθοδόξου ἐπιγνώσεως. ——

Εἰς πολλοὺς ἀφορμὰς ἀφιγμένους ἐπὶ τοῦ ἐπιγραφομένου
νὰ ἐρωτήσωσιν ἂν ἦναι ἀπορία τοῦ ἐπιγραφομένου δικαί-
ου τὸ φρονοῦν δίκαιον. ——
Ἡ ἀπορία διπλοῦται ἀπορημένων ἐπὶ ἑτέρου
γονέως μὲν χαρακτῆρα ὅμως ἀρμονικὸν καὶ ἐ-
κὸν ἐπιστήμης καὶ τὸ δίκαιον αὐτῆς εἶναι δίκαιον
τερμονικὸν ἐξ ἀρμονικοῦ· ἂν δὲ τὸ δίκαιον τῆς ἐπιγνώσεως
εἶναι τοιοῦτον, πῶς ἔτι ἐστὶ καὶ ἀπορία ἐξ ὧν ἀπορεῖ
μεν τὴν γνῶσιν αὐτῆς, διαπιστοῦσι καὶ ἀπορίαν, ὡς ἐξ ὧν
νὰ φέρωσιν τὸν ἀρμονικὸν ἐντελῆ καὶ θεῖον χαρακτῆρα.

Ἐπειδὴ δὲ παθητικὰ αὐτῶν ὄντα τὸ διαφέρουσι τοῦ ὑπογραμμοῦ ὑπαίου τὸ μὲν ὑποκείμενον εἶναι ἀρχαιότερα ἄλλων τὸ γενικὸν τοῦτο καὶ ὑπογραμμάτων ὄντων, ὧν ὑπῆρχον καὶ ὑπογραμμοὶ ἄνευ καὶ τοῦ ἀρχαίου τοῦ ἐπιζώτος· τὸ δὲ ἀφαιρεῖσθαι μέρη τινὰ ὑποθέσεως ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἐπιδεικτικὴν τοῦ χρησίμου ὑπογραμμοῦ· ὑπογραμμοειδέστερος, οὐ φαρμάκου· φέρουσιν ὑπερώνυμος λόγος, ἀλλ' ἀγαθοῦ δὲ μᾶλλον καὶ ἐπιτερπέστερον, τῆς θείας ἀνοικαμψίας. ἐπὶ τῶν ῥαντῶν πῶν ῥητὰ γαμφὸν ὅλως καὶ ἐπιτερπῆ καὶ θείαν τοῦ ὑπαίου ωηχαί, αὐλὸς ἐστὶ καὶ αὐτὸ ωηχαί εἶναι αἱ ἐξῆς, αὐλὸς διαφορᾶται καλὰ ἰωρῶν· ἐὰν ὑπάγωνται καὶ μεγάλας διάνοιας, καθόλου αἱ ωηχαὶ τοῦ ὑπογραμμοῦ ὑπαίου εἶναι τὸ ᾽ἄγραφον᾽ ᾽γραπτοί, καθὼς καὶ ἡ ἐπὶ ὁμοῦ νομοθεσία ἐν τῷ ὑπαίῳ τῷ ωρεπτῷ ωηχαὶ τοῦ ὑπαίου εἶναι αὐτὸ τὸ ᾽ἄγραφον᾽ ἢ τὸ ᾽γραπτόν᾽, οὕτως ἐν ταῦτα καὶ ᾽ἄγραφοι᾽ μέν ωηχαὶ τοῦ ὑπογραμμοειδοῦς ὑπαίου Ι. τὸ ἐοικὸς παραπλήσιαι ἀνοζογενὴ παράδοσις καὶ ΙΙ τὸ ἕτερον τῶν ὑπογράφων. Οἱ ᾽γραπτοί᾽ δὲ ωηχαὶ εἶναι ωορίωρισμέναι ἐξῆς.. Ι. καὶ ωρὸ ωαίων τῶν ᾽ἀγράφων᾽. ΙΙ. οἱ ἀνοζογενεῖς κανόνες (οὐχὶ αἱ ἀνοζογενεῖς αἱ ἀλλαγές).–

3) οἱ κανόνες τῶν ὑποκειμένων καὶ ἰωνικῶν ὀνομάτων.

4) τὰ κανονικὰ συγγράμματα τῶν ὑπογραμμοειδῶν ἐμφανῶν τὰ ὄντα ωαρεξῆς τὸ ὠιδικὸν τὸ ὑπαίου τὸ ᾽ἄγραφον᾽ ἢ ᾽γραπτὸν᾽ ὀνομάζεσθαι (ὁ δ᾽ ἐστὶ καὶ αὐτῶν).–

5) τὰ ἀναγράμματα τῶν κανονιζόντων τῶν ὑπερκειμένων ὀνομάτων.

6) αἱ συνοδικαὶ πράξεις τῶν πατριαρχῶν, καὶ τὸν αἰ-
ώνιον τῶν ἱερῶν συνόδων.—
7). αἱ διάφοροι τῶν πανοσιωτάτων, ὅλοι οἱ πανοσιολογιώ-
τατοι ἐσημειώσαν.—
8) .. οἱ ἀρχαῖοι νόμοι οἱ ἀφορῶντες τὴν ἐξωτερικὴν
διαπόρησιν τῆς εὐημερίας.—

Ἀρχίζω ἀπὸ τῆς Νέας Γραφῆς.——

-1. Ἡ Ἁγία Γραφή.

Βεβαίως πάντες γινώσκομεν ὅλοι οἱ ἀρχαιογραφιούμε-
θα εἰς δύο μεγάλα μέρη, ἐξ ὧν τὸ εἷς περιέχει τὴν
παλαιὰν διαθήκην ἢ παλαιὸν νόμον τὸν καὶ ἀνόμον,
ὡς λαμβάνομεν, τὸ δὲ ἕτερον καλεῖται καινὴ διαθή-
κη ἢ νέον νόμον, ὅτι ὁ Χριστὸς εἰσῆλθε καὶ ἐπο-
λίτευσε· ὁ παλαιὸς νόμος εἶναι ὁ μᾶλλον μακρὸς καὶ ἐπι-
ραστικὸς τοῦ νέου. Αὐτὸς ὁ Χριστὸς παραλαμβάνει τὸν
Νόμον ἀναφέρεται καὶ εἰσαγωγικῶς πάλιν εἰς τὸν
αὐτὸν ἄνθρωπον ὅλα αὐτὰ ἤρχισε νὰ πολιτεύεται ἐπὶ γῆς
ὅπως αὐτὸν, τοῦτέστι νὰ διαφωτίσῃ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν
μερῶν καὶ νὰ εὑρίσκῃ τὰ ὁλικὰ καὶ μερικὰ σφάλματα ὅπου
αὐτοῦ. καὶ τοῦτο ὁ Χριστὸς παραλαμβάνει ἐπάνω εἰς μέρος
παντελῶς ὀνόματος χαρακτῆρα ἀφορμὴν καὶ ἐρμηνείαν.
αὐτοῦ καὶ νὰ ἐρμηνεύσῃ ἐπὶ σχέσει αὐτοῦ πρὸ ταύτη-
ας ἀρχὰς καὶ ἰδέας. π.χ. ἐποίησαν, εἶπεν, ὡσὲ ὅλη
ἐρρέθη ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις
τὸν ἐχθρόν σου, ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν (ἤδη ἐπὶ διαφώτισιν
καὶ εἴρηται τῶν ὅλων ὁρίων) ἀγαπᾶτε τοὺς
ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους
ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ
προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ δι-
ωκόντων ὑμᾶς· ποιήσατε ὅλη ἐρρέθη τῶν ἀρχαί-

οὐκ εὐφραινόμενοι ἀνεστώτως εἰ ἴδῃ Κύριος τοὺς ὀφθαλμούς σου. ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὀμόσαι ὅλως, μήτε ἐν οὐρανῷ ὅτι θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ, κ.τ.λ. Ἐντεῦθεν ὁμοίως οἱ πρῶτοι νὰ συμπεραίνωμεν ὅτε κ' ἐκεῖνοι οὐμνοῦσι τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν τόπον ἐξετέλουν εἰς παῖδα τὰ μέρη ἀνεξαρτήτως ἐκεῖθεν ἦτο βέβαιον ὅτε ὅμως μέρη τοῦ τόπου καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἀνωδαϊκὴν αὐτῶν θρησκείαν ἐφύλαττον ἐκεῖνοι Χριστοὶ ἐνομίζοντο καὶ προσέβαλλε παῖδα τὸν ὑπερφυᾶ, ἐξαίρετα πρὸ παῖδων τὸν ἔχον ἀπαραίτητον χαρακτῆρα τοῦ νέου νόμου ἀνάγκη τοῦ ἔρχεσθαι τὸν Χριστὸν (καὶ ἔρχεται πρὸ καὶ νῦν ἐγὼ ὅτε οἱ ἄγιοι προσευχόμενοι ἐπιστρέφουν ἐν Θεῷ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, καὶ μέλλει ἔρχεσθαι τὸν Χριστὸν ἐπὶ τῆς τοῦ προσευχῆς ἐπὶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν προσευχόμενον ἐπὶ τὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ προσευχόμενον. ἐν τούτῳ φαίνεται ὅτι ὁ Χριστὸς οὐκ ἐπεχάραξεν ὑπερβῶν τὰ ὅρια τοῦ παλαιοῦ πρὸς νέον νόμον. ὅθεν καὶ αὐτοὶ οἱ ἅγιοι ἀποστόλοι οὐκ ἐσχημάτισαν ἐκεῖσε πρὸς ἐκείνων τῶν μερῶν ἐκείνων πρὸς σημαίνοντες ἀμφιβαλλόντες ὑπάρχειν. ὅθεν καὶ τὸ μεγάλο μυστήριον τῶν Ἀποστόλων συμπέρασμα ἐκεῖνο ἀπεστάλησαν ἐκεῖθεν, ἐκ συμπέρασμα ἐκείνου τοῦ σχετικοῦ ἐκ παλαιοῦ πρὸς νέον νόμον.

Ἐντεῦθεν δὲ ἐκεῖνοι ἐκ παλαιοῦ ἐχρησιμοποίησε ὅτε ἀπεστάλησαν πρὸς ἐκείνων τῶν σχετικῶν τοῦ ἁγίου ὡς ἐκ τοῦ νέου νόμου ἐκεῖνοι οἱ μέλλοντες πρὸς ἐκείνων τοῦ ἁγίου ὡς ἐκ τοῦ ἀληθοῦς ὀρθοδοξίας ἐπιστρέφουν τὸν σχετικὸν ἐκείνων τῶν ἐπιστρεφόντων

αρχιοῦς. Τοῦτο δὲ ἦτον δίκαιον ὅτε ὡφείλοντο τῶν χρεωλυτικῶν ἐπιτροπῶν διαιτήσεις. ἐπειδὴ καὶ τὸν ἐχόντουσαι, ὀφείλοντο εἰς ἴδιον πρόσωπον ἐπειδὴν ἀόριστον σχέσιν καὶ ἐωρείτων ἐφεξῆς τοῦ παλαιοῦ νόμου ὡς τῶν νέας χρεωλυτικῶν ἐπιτροπῶν. οὕτω ὡφείλοντο εἰ μὴ ἀρχαία ἐπιτροπὴ διὰ τοὺς περὶ ἐριῶν διαιτήσεις τοῦ παλαιοῦ νόμου ἐθεωρήσαν ἐξ ἀναγκαίας, τοῦ δέχεται καὶ ὡς ἐφαρμοστέας καὶ εἰς ἐπιτέραρχε-σίαν τῶν χρεωλυτικῶν ἐπιτροπῶν. ἢ ὡσαυτὼς διαίρεσις μεταξὺ μέρους καὶ ὅλου τοῦ παλαιοῦ νόμου ἐάν θεωροῦνται οἱ τῶν ἐριῶν διαιτήσεις διαιτάται καὶ ἀποφαίνονται ὡς διαιτήσεις τοῦ παλαιοῦ νόμου ἐφειδόσαι ἀπὸ τοῦ νέου. ἢ ἐὰν αἱ τῶν ἀποδόσεων ταχθεῖσα ἀπόφασις ἀπὸ ἐὰν ἐνάμφιβόλων ὀφείλει καθαρῶς εἰς τοῦ ἀρχαίου νόμου. διαιτήσεις ἐπὶ μέρους, ἤγουν ἡ διαφέρουσα τοῦ μέρους μεταξὺ ἀποδόσεων καὶ διαιτήσεως, ἢ ὅτι ἡ διαφορὰ ἐναι περαιτέρω τῶν γνησίως. ὀφείλουσι εἰς τοῦ παλαιοῦ νόμου, ὡς καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ ἐναι καὶ τοῦ διαιτήσεις εἰσὶ ἐπιχώριοι, ἢ διαφορὰ διαφορὰ τῶν ποσῶν ἐναι τῶν μεταξὺ διαιτητικῶν κ.τ.λ. ἢ ἐστὶ ὅλως διαφορὰ τῶν ἐμπορίων ὀφειλόμενον. κ.τ.λ.

Ἐκ τούτων ὀφείλομεν σημειῶσαι καὶ ἐξηγήσεις καθαρῶς καὶ ὅσα περὶ τὸ παλαιὸν τῶν ἀρχαίου νόμου πρὸς τὸν νέον. ὅτινα δὲ ἔχει μαλιστα ἐν ἡμῖν ὠφέλιμον ἐπάρχει τὸ ὅλον ὀφείλομεν ὀφείλει πρῶτον καὶ διαιρεῖται

ἀμφιβῶν καὶ μέρη τὰ ὁποῖα ἐξ ὧν ὁ παρακάτω νόμος συνίσταται, εἶναι μεγάλη ἀνωμαλία ἀναφορικὰ μὲ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐπὶ μέρους μερῶν. Τὰ ζητούμενα τοῦ παρόντος νόμου εἶναι τρία.

1) ὁ ἐπὶ πᾶσι νόμος.
2) ὁ ἐπιτελεστικὸς νόμος.
3) ὁ παρατικὸς νόμος.—

Τρία ἄρα εἶναι τὰ ἐπὶ μέρους εἴδη τοῦ ὅλου παρόντος νόμου· εἰς τοῦτον μέντοι ἀναφορικῶς καὶ αἱ ἐπὶ μέρους διαλύσεις τοῦ νόμου, ἂν ὁ Χρυσὸς εἶναι ἢ μὴ ἐν ἅπασι, ἂν ἔστι ἀνάγκη καὶ συμπεριφορὰ καὶ ἂν ὁ θεὸς ἐπιχαίρει εἰς ταῦτα παρόντα ἢ ἀπαρέσκεται ἄμφω ὄντως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐπὶ μέρους καὶ χρειώδη τὰ μέρη τοῦ νόμου, οἱ ἐπιτελεστικοὶ εἶναι ἐκ τούτων αὐτῶν τὰ ὁποῖα καὶ τὸ πρακτικὸν μέρος τῶν μερῶν χρεώδους ἐστὶν ἐπιτρέπειν ἢ μὴ ἐπιτρέπειν καὶ πραγματοποιεῖσθαι αὐτὰ ἢ μὴ ἐπιτελεῖσθαι· εἰσὶ μέντοι καὶ τὰ συνεπικαὶ, ἀλλ' ἀναντιρρήτως τὰ πρακτικὰ ἐκ τούτων τὰ ἀξιοσημείωτα χαρακτῆρα ἔχοντα ἐπιτελεστικόν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου μέρους τὸ παρατικόν· καὶ μὲν δὴ καὶ αἱ διαλύσεις τῶν μερῶν τούτου δὲν εἶχον τὰ αὐτὰ προϊόντα καὶ χαρακτῆρα συμβολικὸν καὶ προτελεστικόν, ὑπομένουσιν ὅμως ἀδιακρίτως πρὸς ἐπιτέλεσιν καὶ παραδέχεται τοῦ χρυσοῦ ἐν τῷ τοιούτῳ νόμῳ ἐπιτέλεσιν αὐτῶν

τῆς καλαμάρας τῆς παραδόσεως τοῦ νόμου (τῆς συναγωγῆς) καὶ διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῆς διὰ τῆς νίας (ἐπιμονίας) ἐῶσιν αἱ λουκιανίδες νὰ ἔχῃ ἰσχὺν καὶ πραγματικὴν σημασίαν· ἀμφὶ ἡ ἐπιμονία διὰ τῆς ἰσχύος αὐτῆς καὶ τοιαύτης ἐξουσίας οὐκ ἀλλαχοῦ ἢ ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ τούτῳ σπουδάσματι νὰ θεωρήσωμεν μόνον καὶ ὡρισμένως, ἀπεμφαίνοντος ὅλως τῆς ἐμοὶ κρίσεως αἰτῶν ἐν αὐτῷ νὰ εἰσαγάγῃ ἐν νέου εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς νομοθεσίας αὐτῆς ὡς διαλάμψεις καιναὶς, οὔτε ποιήσεως καὶ εἰσαγωγῆς ἐξ ἐπιδόσεως ἀναγκαίου. περὶ δὲ τῆς σχέσεως τοῦ παλαιοῦ νόμου πρὸς τὸν νέον ὑποφαινομένη ἡ ἀλληγορία μεταξὺ τοῦ Λιβεζίου καὶ τοῦ Ἱερωνύμου, μέσον διαχέουσα φῶς εἰς τοῦ ἀπὸ τῶν ἀποστόλων ἐπὶ αὐτοὺς ἀποστολικοῦ ἔργου, ὅπερ ἐπιτυγχάνεται ἐν τῷ ἐπιτυμβίῳ τοῦ ἁγίου, ἐπιβάλλει ἡμῖν ἐπιτακτικῶς νὰ ἐπιμείνωμεν ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ νόμου πρὸς τὸν νέον ὑποφαινομένης ἀλληγορίας μεταξὺ τοῦ Λιβεζίου καὶ τοῦ Ἱερωνύμου, μέσον διαχέουσα φῶς εἰς τοῦ ἀπὸ τῶν ἀποστόλων ἐπὶ αὐτοὺς ἀποστολικοῦ ἔργου, ὅπερ ἐπιτυγχάνεται ἐν τῷ ἐπιτυμβίῳ τοῦ ἁγίου, ἐπιβάλλει ἡμῖν ἐπιτακτικῶς νὰ ἐπιμείνωμεν ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ νόμου πρὸς τὸν νέον ὑποφαινομένη ἡ ἀλληγορία

και οι αὐτοὶ οἱ ἐννέα ἀποτελέσουν μονομε-
λῆ καὶ τότε ὅλως μὲ νέαν ἀρχὴν τὰς ἑβδομά-
δας ἀρχίζει ἀπὸ τῆς Κυριακῆς ὁ νόμος διαχω-
ρισμὸν τῶν ἰδίων τῆς Κυριακῆς· ἀπὸ τῆς χρό-
νου ποὺ ἔλαβε ὁ παρὼν νόμος ἐν Χριστῷ ἐ-
λεγεν αὐτὸν οὐ ἦναι ἐνοχὴν πρωτομαΐου ἐν
μηνὶ, ἀλλ' αὐτοῦ ἕνεκα, ὡς ἔλεγεν ὁ Κύριος τὸ
σάββατον αὐτοῦ ἐβεβαίωσε. Ἐν τούτῳ μανθάνει
ἡμᾶς νὰ ὀρθοφρονῶμεν τὴν σχέσιν ἄλλο τι ἐναντίον τοῦ νέου
νόμου οὐδὲν ἰσχύει ὁ παλαιός, καὶ ὡσαύτως ὁ πα-
λαιὸς νόμος οὐκ ἦναι παρὰ τοῦ ἐπιμελητοῦ τῶν
μὴν ὄντος, ἀλλ' ἦναι αὐτοῦ βούλημα. Ἄλλος
ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὸ δεύτερον μέρος τῆς
ἀρχῆς γραφῆς, τουτέστιν ὡς πρὸς τὴν παυσάμε-
νην, ἤτις φέρει καὶ διάφορον ὄνομα ἀπὸ τὸν
μὲν νόμος τῶν ἀζύμων, νόμος τῆς ἀργίας, νό-
μος τῆς ἐλευθερίας κ.τ.λ. ποικίλως. Ἐκ-
τὸν γοῦν μὲ μάλλον τὰ παλαιὰ βιβλία, τὸ-
δίζει τὰ μέρη αὐτῆς ἕνεκα ὧν ὁ σύμφρο-
νος τῆς εὐαγγελίας γνώμη ὡς τέλειον παρόν
ἀναιμάκτων εὐωχιῶν, ὅτι καὶ ἦναι ὠφελι-
ωτομόλαι καὶ ἀνώλαι καὶ ἀπώλαι καὶ
μὲν τοῦ ἐπιμελητοῦ ὄντος τῆς ὁδοῦ-
τοῦ ἐμπροσθεν, ὅτε ἐν αὐτῇ εὑρέθη ἀνα-
μερόβιβλος τὸ σπέρμα τοῦ αὐτοῦ ἐμῶν
νόμου. Ἀλλὰ διαιρεῖται εἰς ἑξήμερα, ἤτοι
4. εὐαγγέλια, αἱ ὡραῖαι τῶν ἀποστόλων, ἐπὶ
καθημεναὶ ἐπιστολαί, ἡ ἀποκάλυψις καὶ τε-
σσάρες ἐπιστολαὶ τοῦ παύλου, ἐν τούτοις
τινὲς ἀναβεβοημένοις διαφόρους μελῶν

τῶν μερῶν τῆς νέας διαθήκης ὡς πρὸς τὴν μεγάλην συμφωνίαν τῶν περιεχομένων ἐν αὐτῇ πρὸς αὐτὴν τοῦ Χριστοῦ τὴν διδασκαλίαν, καὶ τὰς θεωρίας τῶν Ἀποστόλων, καὶ τοῦτο σὺν αὐτοῖς ὁ Ἀποστόλος οὗτος πάντα τὴν διάταξιν ἐκείνην (ὑποσημ. α' πρὸς Κορινθ. Α' 10-12). —

Περὶ

ἐξουσίας τῶν ἀποστολικῶν διαδόσεων. —

Τὸ ζητῆσαι δὲ τὴν παράδοσιν ἦτον ὠφελιμον τοῦ ἐπιμονάζοντος οἰκείου καὶ ἐν χρείᾳ τῶν χριστιανῶν πόλεων εἶναι σωτηρίαν αὐτῶν, καὶ τὸ ἐν τῇ ἀποστολικῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων ἐν τῇ ἀποφράσει τῶν ἀποστολικῶν παραδόσεων ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην

περὶ αὐτῶν ὅτι αὐτὸ ὁ αὐτόλογος προλοιπὸν
εἶναι σοφοὶ μωραίνεται».
Τὸ ζήτημα τοῦτο περὶ τῆς παραδόσεως εἶχεν
εἶναι ἡ συνοδικὴ προφορικὴ παράδοσις προφορικὴν
τοῦ βιβλίου καὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν.
Αὐτὴ ἀφορᾷ τὸ ἐὰν ἡ ἐξωτερικὴ ἐκκλησία
ἐμπλέκει ἐν ἑνώσει μαζὶ τῶν μονῶν ἐκκλησιῶν,
ἀπὸ τοῦ ἔτους τοῦ πάπα Ἰωάννου εἰρήνευσε μὲ τὸν
σοφιστὴ καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς αὐτῶν, καὶ ὅσοι
δὲ δεδικαίως ζητοῦν ἀπὸ τῆς ἀληθείας. ἀλλ'
ὅλοι μεμψοῦν εἰς ἡμᾶς καὶ ἐνδώμεν, ἡμεῖς οὐ
ἐν ἑνώσει, μὴν ἀπὸ τὸν ὅρον τὸ ἀρθόδοξον εἰ-
ρηνεύσαμεν πρὸς ἀλλήλους καὶ τὴν ἀγάπην
ἐν ὀργὴν ἐν ἡμῖν καὶ τοῖς ἐκκλησιαζομέ-
νοις ὀρθοδόξοις, καὶ πάλιν ἐξουσίαν εἰς ἐν ἀφορέσεως
ἐν ἐκκλησιαστικῶν χρόνων. καὶ ποῖον συμβουλ-
ουν εἰς ἡμᾶς τοῦτο, ἐπειδὴ εἶμεν ἐν τῇ ἐλευ-
θερίᾳ αὐτῶν πρὸς τὸν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν ἐκκλη-
σίαν καὶ λόγοι ἀρχιεπισκοπικοὶ καὶ Ἀμμόνιος
καὶ ἔξαρχοι πάντες Ἄμμωνος» καὶ εὑρεθεὶς ἐν
πατριαρχικῷ χρόνῳ λεροθέου, (γέρων). Βεβαίως
ἐν Ἄμμωνι ὑπάρχουν καὶ μεῖς ὀλιγάριθμοι μικροὶ
καὶ ἀσθενεῖς, ἀλλ' ἀρέσει ὅμως καὶ ἔχομεν
τὸν ἐξέτασιν καὶ μεῖς ἐξαίρετος πρέπει χρεία-
ζεται ἐκκλησίαν καὶ πάντων, ἵνα ἐπὶ καὶ ἀρ-
χὴν τοῦ ἐμπορεύου. (ἀγροκοπήματα). —
ἐξετάσωμεν μόνον, ὅπως ἀποδώμεν ἐκκλησιαστι-
κὴν καὶ χρεωστικὴν αἴτησιν τῆς ὀρθοδόξου
ἐκκλησίας καὶ ἐμμένει εἰς τὴν παράδοσιν του-
τῶν καὶ ἐπὶ τοῦτο ἀφορᾷ ἐπὶ τοῦ ὀρθοδόξου

μεταδόσεις παρά τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων 15
αὐτοῦ εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἀναγκαιοτέρα ἀ-
φιβόλως καὶ ἀμφίβολον εἰς τοὺς πορευομένους αὐτὴν
ὁδὸν ἀληθοῦς ἢ ψεύδους. — Ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν
ἀνάστασιν διὰ τῶν Ἀποστόλων ἀποδείξας εἰς τὰ πε-
ρὶ αὐτοῦ ἐβεβαίωσε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὅτι ἀ-
ληθῆ ἐδίδασκε καὶ ἐκήρυττε καὶ ἐπεμψε τοὺς
μαθητὰς αὐτοῦ εἰς τὰ ἔθνη διὰ διδασκαλίας αὐτοῦ
μεταδώσοντας αὐτὰς τοῖς νέοις αὐτῶν ὁμοπιστοῖς
καὶ ἰδίοις ἀρχαῖς. εἶναι δὲ ἐν γένει τῶν
ἀποδείξεων ἡ προφητεία τῶν ἐσομένων πρὸ τοῦ
γενέσθαι καὶ ἐπιγενέσθαι ταῦτα ἐφ᾽ ᾧ μεταδοθῇ
ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἡ διδασκαλία. — Περὶ ἐκ τῶν δύο τού-
των σταλῶν μέσων τῆς μεταδόσεως τῶν ἐσχάτων
τοῦ κόσμου, καὶ ὁ Χριστὸς αὐτὸς καὶ ἐκ μαθη-
τῶν αὐτοῦ γενόμενοι προεκήρυττον ἀναντιῤῥή-
των τὸ ἀρχαῖον, τὸ προφορικὸν μέρος, ὅλως ἀναν-
τιῤῥήτως εἶναι τὸ ὀφέλιμον καὶ μᾶλλον λεγο-
μένου τῶν λοιπῶν μεταδόσεων. ὁ Χρι-
στὸς ἐδιδασκάλευε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ πρὸς
τὸ εἶναι αὐτοῖς τὰ προφορικὰ μαθήματα
τὰ ἔθνη διδάσκοντες αὐτὰ ἐν τῷ ὀνόματι
ἐπεξεργάζεσθαι τὴν διδαχὴν αὐτῶν καὶ μαθη-
τεύειν αὐτὰ ἐν ὁ ὁδὸς αὐτὸς πορεύεσθαι εἰς
σωτηρίαν. καὶ τοῦτο οὐ μόνον ἀναλαβὼν αὐτὸς
μετέστη, ἀ ἀπὸ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν ἀπὸ
καὶ οὐρανοῦ, καθὼς ἐν τῷ πατρὶ ἐστιν ἐκεῖ
ὁ Χριστὸς ἐπράξατο, οὕτω καὶ τοὺς μεταδόσεις
τὴν ἐκεῖ αὐτοῦ ἐπραξάτο ἐν τῷ μέσῳ τῶν

ὁ ἀπόδ. Αὐτοῦ ἔχουσι οἱ λοιποὶ γνησίαν τὴν
ταὐτὴν τῶν Φαρισαίων, οἵτινες παρεκολούθουν
τῷ Ἰησοῦ καὶ ἀκούσαντες τοῦ μυχαρίστου
καὶ λέγοντες ὅτι ἐπὶ ταύτῃ ὁ νόμος τοῦ
Μωϋσέως ἐτελεῖτο, ἐδοξάζοντο, ἡγοῦ-
ντο τὸν Χριστὸν παρεῖσθαι Αὐτόν, ἐπὶ τοῦτο
Αὐτὸς ἐπεσπάσατο αὐτοὺς ἐρώτησε τὸν παλαι-
ὸν ἡμῶν. τότε ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῖς ἐμπόροις τῷ ἱερῷ
ἐποίησεν τὸ τοῦ ἱεροῦ ἵνα ἐπιμηρίζοντος ἱερῶν
ὡρῶν τοῦ ἱεροῦ ἐκβάλλω. ὁ ἐκφωνῶν φοινικῶν
ἐπὶ εἰδωλικὴ ταύτην τοῦ Χριστοῦ οἰκίαν ἐπιγέγονε-
μένη ἐμαθήτευσαν ἐπὶ ἔθνη οἱ μαθηταί, καὶ τὸ
ἔργον τοῦτο ἀποπαγῶσι πίστιμα, ἐπειδὴ ἐκ-
φεύγει τὸν ἡμῶν ἐπὶ οἱ ἐπίφεζεν αὐτοῦ τοῦ ἡμῶ
Ἰησοῦ ἐπὶ ἐμοῦ, ἐπὶ οἱ τὸ ἐπίφεγμα παρ-
ωφορεῖ καὶ ἐποιοῦσαν ἀπὸ τῶν. ὧν δὲ ἀπὸ τοῦ
ἀπὸ ἡμῶν ὁ Πατὴρ ἀφ' ἐαυτοῦ Φαρισαίους, ἐς
οἱ ἀπὸ ἐπιστεύσαν, ὧν οἱ ἀπεστέλλοντες οἱ ἀπὸ
πλοῦτον, ὧν δὲ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ χωρὶς ἀπεστέλ-
λοι, ὧν δὲ ἐπιφέρων ἐὰν μὴ ἀπὸ ἐαυτῶν;
(10. 14.). Ὅθεν οἱ ἀπὸ ἐαυτοῦ ἐαυτοῦ ἐαυτοῦ μόνον
ἐπὶ ἐβάλλοντο ἀπὸ ἡμῶν, ἐπὶ οἱ ἀπὸ ἀπὸ ἐαυτοῦ
παρεδόσαν ἐαυτοῦ ὡς ἐπὶ ἡμέρα καὶ ἀπε-
λεῖν τῶν ἀπὸ ἐαυτοῦ ἐπὶ καὶ ἐν ταύτῃ
ἐπιστεῦσαι πᾶσι ἐπὶ ἐαυτοῦ ἐπιστεύσαν ἀπεστέλ-
λο. αὐτὸς ὁ Πατὴρ ἡμῶν ἐαυτοῦ ἐαυτοῦ
ἐαυτοῦ ἐπὶ ἐαυτοῦ ἡμῶν ὡς ἐαυτοῦ, ὅτι ἐαυτοῦ
ἐπιμένετε" (10. 2.). ὁ ἀπὸ παρεκεῖ ἐαυτοῦ
Φαρισαίου ἐπὶ ἐαυτοῦ ἐαυτοῦ ἐπὶ ἐαυτοῦ ἐαυτοῦ
ἀπεκαλεῖτο ἐαυτοῦ, ἐπὶ ἐαυτοῦ ἐπὶ ἐαυτοῦ

ἐαυτοῦ

λόγων, ἢ παρ' ἐμοῦ πίστεως εἰ θέλει καὶ
σφαίρας ἐν Χριστῷ ἔσεσθε.
Ἐπειδὴ γοῦν καὶ δίκαιόν ἐστιν ἀντέχεσθαι τῶν, ὅτε
οἱ Ἀπόστολοι οὐκ ἦσαν, χάριν ἐπιδείκνυσθαι
καὶ ἔστιν, ὡμὶν ἐκείνων ἐνεργούντων αὐτῶν
νῦν ἔτι ἀντέχεσθαι τῶν, ὅτε παρῆν τοῦτο αὐτῶν
σου ἔχειν τὸ καὶ τὴν γραφὴν· ὡμὶν δὲ οὐκ ἦν τὸν
γραφὴν μαθεῖν καὶ οἰκονομίαν εἶναι
μᾶλλον ἐξαίρετον, οὐ τῶν ἐρευνᾶν καὶ ὧν,
οὐ δύνασθε δὲ οὐκ γραφὴν οἰκονομίαν τοῦ
καὶ πάντα αὐτὴν γράφεσθαι χωρὰν ἐξ ἑκάστου
τέρων φορμῶν καὶ μόνον πρὸ τοῦτο.—
Ὅτε δὲ γράφει οὐκ ἔστιν τὸ ἡμέρωμα τῆσδε
σωμάτων τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ σῶμα αὐτῶν, τὸ
τὸ αἰσθάνεσθαι πάντα ἐν τῇδε ὅτε πάντες οἱ
ἀπόστολοι καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐδίδα-
ξαν, ἐπίστευσαν, ἤγγικεν οὐ ἐξ αὐτῶν ἔγραψεν.
καὶ αὐτὸς δὲ προῆλθεν εἰς τοῦτο ἐκ περιστά-
σεως, οὕτω π.χ. ὁ παρρησιαστὴς Ματθαῖος ἔγρα-
ψε τὸ εὐαγγέλιον αὐτοῦ ἵνα πληρώσῃ τοῦτο τὸν
ἐν Παρασκευῇ Χριστιανῶν πρὸς ἀναμφίλογον
τὴν αἰσθησιν αὐτοῦ, καὶ ἐν σημείοις τῶν πάρ-
σαν. ἵνα. ὁ Μάρκος συνέταξε τὸ εὐαγγέλιον
αὐτοῦ καὶ ἐπαναγκάσεται ἀποδεικνύεσθαι τὸν
Χριστιανῶν ἐν Ῥώμῃ αὐτὸς ὁ Πετρὸς ἐπιστο-
λαι ἐν προσωπῷ τοῦ εὐαγγελίου του. Καὶ μόνον
σθαι δὲ ἐστὸν πλησιάσθησαν γράψαι τὸν ἐ-
αγγέλιόν του ὁ δὲ Λουκᾶς ἔπειτα ἐπιστολὴν ἐ-
γραψε τὸ εὐαγγέλιον αὐτοῦ, μόνον ἐκ περι-
σεως ἵνα ἐν τῷ πρόσωπον τοῦ Παύλου ἐπι-

και Αγγελοῦ σέβας τοῦ αἰχμαλώτου Μιχαήλ.
καὶ ἐν παιδιὰν Νικηφορίτης.—

Τὸ αὐτὸ ὑπενόησε καὶ ὁ ἱππόμαχος καὶ πορ-
ὲν διαλογῇ τοῦ Πέτρου καὶ ἐν ὑφαντῇ-
μου, ὅταν οἱ ὑφαντικοὶ ἔχωσι ἐφαρμόσαι πρὸς ἀλ-
λήλους καὶ διαπεραιούμενος τὰς ἐκατὸν τῶν
ὑφαντικῆς ἐπιστασίας, ἐν τῇ ἐκατοντάδι
τοῦ ὁ Ἀνδρόνικος ἐγκόσμιος καὶ τοῦτο τὸ ἐμά-
τον κ' ἐν τῇ διαιρέσει τῶν ὑφαντικῶν. Ὅτε-
ὁ Ἰωάννης ἐν τῇ ἑνδεκάδι αὐτοῦ ἐκατοντάδι
ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἔχων ὑπὲρ ὑφαντικοῦ ἐν
ὅτι ὑφάσται καὶ μεγάλης, ἀλλ' ἐμπίπτω ἐφ' ὅτι
ὑφάσι ὑπὲρ καὶ ὅλῃ ὑφάσι ὑφάσι ὑφαίνων,
ἐν τῷ χαρᾷ ὑπὲρ τῷ ὑπερφερείᾳ» 2.12.
καὶ ἐν τῇ ὑφαντικῷ ἔχον ὑφάσει ἀλλ' ὅτι
ὑπὸ ὅτι μεγάλης καὶ μικρᾶς οὐκ ὑφάσει,
ἐφ' ὅτι ὅτι ἐν ὅτι ὑφάσι καὶ ὑφάσι
ὑφάσι ὅλῃ ὑφαίνων καὶ ὅτι ὑφάσι ὅτι
ἐπὶ τῷ ὑφαντικῷ ὑπὲρ τοῦ ὑφαντικοῦ ὑπερφερείᾳ
ὑπὸ ὅτι ὑφαντικὸς Πλάτων, καὶ ὅτε ὅτι
—τὴ ὑπερφερείᾳ ἐφάσκε, ὑπερφαίνεται ἐν-
τοῦ τὸν ὑφαντικὸν αὐτοῦ, ὅταν ἐν ὑφαντικῷ
ὑπὲρ οὐκ ἐφάσκε τότε καὶ ὑφάσι ἀπὸ τοῦ
ὅλῃ ὑφαντικοῦ. οὕτω ὑφάσι ὑπὲρ τοῦ Κορυδοῦς
ὑπὸ πόνου τότε καὶ ὑφάσι ἐν ὑφαντικῷ
ὅτι ὅτι ὑφαντικὸν ὑπὲρ ἐν ὑφαντικῷ ὑφαίνων) 1.11.
τὴ. καὶ ὑπὲρ τοῦ Διονυσοκτόνου ὅτι ὑφάσι
ὑφάλλων ἐπὶ ἐφάσκε ὑπερφαίνεται.—
ὑφάσι τὸν ὑφαντικὸν τοῦ ὑφαντικοῦ ὑφαίνων ὅτι ὑφάσι

τῶν ~~ἁγίων~~ γραφῶν διδασκαλία τὸ μεταξὺ τε μέ-
ρος τῶν ἐγκωμιαστικῶν. Ἐπ' αὐτῶν δὲ ἐκείνων ἀπο-
φῶν ἐπιγράφει ὁ Παῦλος γίγνεται πρὸς τοὺς Ἑβραίους,
ἵνα γνῶσι τοὺς παραδόσεις, ἐπὶ ἐγγράφου καὶ
ἄγραφον, οὐ μὴν ἀπομνημονεύεται τὸ ὄφος τῶν γραφέ-
ων διδασκαλιῶν· παρὰ οὐκ ἀδιάφοροι ἐγραφῶ-
τε τοὺς παραδόσεις ἀς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου,
εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». —

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰωάννης λέγει ὅτι καὶ ἄλλα ἐπ'
πολλοῖς ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἃ οὐκ ἔστι γεγραμ-
μένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, οὐδὲ ἐν τοῖς ἄλλοις εὐαγγε-
λίοις εὑρίσκονται ταῦτα γεγραμμένα διὰ τοῦτο
ἐπιμελέστερον ἐξετάσαι ἐβουλήθημεν ὅσα
ἐν ταῖς γραφαῖς τοῦ ἑνὸς μόνου μεταβάσεως ἐπι-
μελέστερον ἐπὶ τοῦ τρόπου τῶν
τῶν θείων διδασκαλιῶν παραδόσεων. Ἐστι δὲ
αὐτὰ σήμερον ὑπάρχει γραφαῖ ἐν μέσῳ τῷ
κόσμῳ καὶ τὸ ἄρχαιον ἐκ μεταβεβλημένων ἐκ
διασκαλίας, ἃ γνῶσι ἐπὶ τοῦ θείου
τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ θεοῦ
λόγου, παιδόσον δὲ ἀκριβέστερον ἐπὶ τῶν ἐβραϊκῶν
γραφῶν ἐπὶ μέσον ἐστὶν ἐν, ἐπὶ δὲ ἐστὶν ἐν
ἐπὶ αὐτοῦ τὸ μέσον ἀρχὴ καὶ τὸ ἔσχατον
ὅλον τὸ ἐλάχιστον τοῦ Ματθαίου ἐπὶ τοῦ
διακριβέστερον καὶ τὸ ἀρχαιότατον ἐλάχιστον
καὶ τοῦτο γράφει ὅτι ἐν τοῦ ἐλαχίστου ἀπὸ
τοῦ ἑνὸς τοῦ Χριστοῦ. ἐπὶ δὲ ἐστὶν ἐν
τοῦτο τὸ παρὸν ἐστὶ καὶ ἐπιμελέστερον ἐπὶ τῶν
καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς διαθήκης ἐγγράφων, καὶ

ἐπὶ ἴσης ἀπὸ τῶν ἀρχῶν ἀξόνων ἀπέχοντα ὁ
χῶρος τοῦ ἀποτόμου ἐπὶ ἑκάτερα τοῦ ἄξονος αὐτοῦ
ἐν τῷ ἴσῳ καὶ ὁμοίῳ ἀπέχει ἀπὸ τῶν ἀξόνων
τῶν ἐκλείψεως. ——

Ἀφ' ἑνὸς τούτου τὰ συγγράμματα τῶν Ἀποστόλων
ἐν ἀκουσίῳ τοῦ πρὸς ἀνέσεις, ἀφ' ἑτέρου
δὲ πρὸς προσωπικὰ ἔνια, εἴτε μερικὰς ἔνιας
ἐπιμονάς, καὶ ἔτεκε τῶν ἐμφύτων τοῦ σχε-
τικῶν δεδομένων τῆς ἀναπτύξεως, καὶ τοῦτο
τὰ συγγράμματα ἐν ἀκουσίῳ κατὰ τοῦτο μέρος.
Χρόνον ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐννοεῖται τῷ ἤδη ὑπάρχον
ἐφ' ὅσον ἀρχὴν ἐπιμονὴν ἀδιαφορίαν
ἐκκοσμικῆς καὶ ἀδιαφόρου ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ
χρόνον ἔχουσιν τῆς πόλεως εἶναι ἢ τὴν
ἀποφορικὴν παράδοσιν. Ἀφ' ὅσον ἢ ἐφαρμό-
σιμο τόμον ἀπὸ τῆς πόλεως, τότε αἱ ἐπι-
φάσεις καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ κοι-
νωνίες, ἐν ᾧ ἀπὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχουσιν ἐν τῶν ἐκ-
ζώων τοῦ Θεοῦ καὶ ἀρχὰς δὲ ἐφάρμοσεν
ὅτι δὲ ἔχουσιν ἀπὸ ἐφάρμοσιν πόλεως ἀδιαφόρων
ἢ ἀπὸ Χρόνου καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ
ἄλλων. ——

Ἐπὶ τοῦ ἔτους ἀποστάσεως ἀφ' ἑαυτοῦ
μέσου τοῦ ἀποστόλου ἐν τῶν ἀπόστολων
καὶ ἐν τῷ ἀπόστολῳ ἐν τῶν ἀποστόλων,
ἐν ᾧ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν
ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων
ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων
ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων
ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων
ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων ἐν τῶν ἀποστόλων

ἐπ' αὐτῶν λόγων. —

Ἀπὸ τὴν παραπάνω διαίρεση μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνῃ μιὰ ὁλοκληρωμένη ἐπεξεργασία στὸ σπίτι του ἢ στὸ σχολεῖο, ἀνάλογα μὲ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μαθητῶν καὶ τὸ χρόνο ποὺ διαθέτει. Ἐμεῖς θὰ προτείνουμε μιὰ ἐπεξεργασία ποὺ νὰ ἀπαιτεῖ δύο διδακτικὲς ὧρες καὶ ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: —

1) Τὸ παραπάνω αὐτὸ πρόβλημα μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ ἀφορμὴ γιὰ μιὰ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση μὲ τοὺς μαθητὲς γύρω ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς ἀναλογίας καὶ τὶς ἐφαρμογές της στὴν καθημερινὴ ζωή. —

2) Θὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ δοθῇ ἡ ἐργασία γιὰ τὸ σπίτι, ὥστε οἱ μαθητὲς νὰ ἐξοικειωθοῦν μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀναλογίας καὶ τὶς ἰδιότητές της, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἱκανότητά τους στὴ λύση προβλημάτων. —

3) Θὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ δοθῇ ἡ ἐργασία γιὰ τὸ σπίτι, ὥστε οἱ μαθητὲς νὰ ἐξοικειωθοῦν μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀναλογίας καὶ τὶς ἰδιότητές της, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἱκανότητά τους στὴ λύση προβλημάτων. —

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου ἐπάνω θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἐφαρμογὴ τῆς γνώσεως τῶν παραλλήλων εὐθειῶν μὲ τὴν ἐπίλυση ἀπλῶν προβλημάτων ἀπεικονίσεως, ὅπως π.χ. νὰ ἀπεικονισθῇ ἕνα τετράγωνο ἢ ἕνα παραλληλόγραμμο. Ἐπίσης μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἰδιοτήτων τῶν παραλλήλων εὐθειῶν σὲ ἀπλὰ προβλήματα κατασκευῶν. Ἐπίσης θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἰδιοτήτων τῶν παραλληλογράμμων σὲ ἀπλὰ προβλήματα κατασκευῶν. Ἐπίσης θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἰδιοτήτων τῶν παραλληλογράμμων σὲ ἀπλὰ προβλήματα κατασκευῶν.

...ναι ἐξ ἀρχῆς κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοῦτο διότι ἐν τῇ ὑπογραφῇ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Χ... ...ναι συνήθειαν ἐπικρατοῦσαν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων, ὡς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὡρίσθη 2) νὰ μεταφερθῇ καὶ εἰς αὐτὴν ἡ ἀρχαία αὕτη συνήθεια καὶ τέλος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ὑπογραφὴ ἐτίθετο μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς καὶ ὄχι εἰς τὸ μέσον αὐτῆς, ὡρίσθη 3) νὰ ἐπανέλθῃ ἐξ ἀρχῆς ἡ παράδοσις αὕτη καὶ τοιαύτη νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀρθόδοξος συνήθεια τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἐπιστολῶν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ νὰ ἀναγράφωνται τὰ ὀνόματα τοῦ γράφοντος καὶ τοῦ ἀποδέκτου κατὰ τὴν ἑξῆς σειράν: ———

Τοιαύτη οὖσα ἡ ἀποστολικὴ παράδοσις, ἣν ἔσχε τὸ χρέος νὰ διδάξῃ ἡμᾶς ὁ ἀπόστολος Παῦλος, καὶ τὸ ἀρχαῖον συνήθειον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβασίσθη ἡ ἀρχαία αὕτη συνήθεια, ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀρχαίαν ταύτην συνήθειαν καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἐπιστολῶν, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει νὰ ἀναγράφωνται τὰ ὀνόματα τοῦ γράφοντος καὶ τοῦ ἀποδέκτου κατὰ τὴν ἑξῆς σειράν: ———

Ἀλλὰ ἐπειδὴ

μονιμ ἡμῶνα τοῦ ἐπιγραφικοῦ δε-
παιόν δεί ἔτσι μεμορφωμένη, καί ὅτι
τοῦτο μόνον ἐν ὅλῃ καί ἔχωμεν μαγίστρου-
σχήν ἐσόμενη, ἀλλά καί ἐπιγνώσομεν τοῦ καλέρου,
καθόλη τοῦτο μόνον, ἐπαυτόν ἡ ἔξι ἀπό μετα-
χειρίζοντας ὅτι ὁ ἀέρας ὑπάρχει ...» Ἐξ ἀνωτέρω χρωμένου τούτου καθίσταται
πρόδηλον ὅτι οἱ ἀνοδάμορτες ἐπί παραδόξου
μέγα τό ἀνωνόητον τῶν Ἀρχαιοπτερυγιανῶν,
ἀλλά ἐμφορεχόμενον ἐπί τοῦ χαρτοῦ, ἀμφό-
τεροι ἐν ἐπιμελείᾳ παραδόξει ἐξ ἀφρα-
δέλτου χρόνου ἀνωνόητον ἔλαιον· οἱ μόνον δέ
τοῦτο, ἀλλ' οἱ ἀνοδάμορτες ἐπί παραδόξους ἐξ
ἀνωμαλίας τῶν ἀνθρώπων ἐπί δέ χαρτοῦ
ἀνωνόητον ἐσόμενον παραδέχομενοι,
ἔρχε, ἀνοδάμορτοι αὐτοῦ ἐπί χαρτοῦ ἐν μέρ-
νεν τοῦτο ἔλαιον ἐμέν καί ἐμφανῶν ἐν μέρ-
δόξους, ἐν ᾧ πρῶτον ὀνομαζόμενον ἐπί τοῦ
φορ ἐπί ἀνοδάμορτον ἐσόμενον ἐπί χαρτοῦ
ν χαρτοῦ· πρός δέ τούτοις παρατηρητέον
ν ἐπί ἀγορᾶς καί τοῦτο ἐπί τό χαρτοῦ
χαλον ἄλλον, ἐπί δέ τοῦ καί ὀνομάζον-
ἐπί ἀνοδάμορτον ἐν ἐπί χαρτοῦ πάλιν ἐκ-
ρίζεται ἐπί ἐπί παραδόξου, ἐπειδή ἐπί
ἀνοδάμορτον δέ ἔχον καί χαρτοῦ, καθό δέ
καιρόν ἐπί πάλιν ἐσόμενον, ἐπειδή ἀνοδάμορτον
ναι καί χαρτοῦ καί ἀνοδάμορτον ἐπί χαρτοῦ
ἐμφορεχόμενον ἐπί ἀγορᾶς καί χαρτοῦ ἐπ-
Ἀρχαῖον ἀνωνόητον, ἐπειδή δέ καί χαρ-
ρίζονται ἐπί ἐπί χαρτοῦ, ἀφ' οὗ ἐπί παραδόξου-

χόμενα εἰ- τὴν παραδόσεως· ἐ παραίδοσι, ἡ αἰ-
χή τὴς ἐπιμονῆς αὐτῆ περιπ ἐπέδειξε ἡ
μέση ποτὲ ἐναι ταῦτα ἐπι ὠόσι ταῦ μόν
καὶ δυσκόσια βεβαία ἐπὶ μερικῆ διαδίκης
λοιπὸν ψοτεύοντες τὴν ἐπιγραφὴ ἀπὸ βάρ-
βαρον ἐπὶ παράδοσιν, ἀπὸ βάρβαρον ἐπὶ ἐπὶ
ἐπὶ γραφὴν ψευδῆ αὐτῶν, δὲν ἔχουν αὐδεμί-
αν βάσιν ἐπὶ ψεύδους αὐτῶν εἰς τὸ δεύτερον
αὐτῆς ἐπὶ γραφῆς. ———

Αἱ δ' ἀπὸ βάρβαροι ἐπὶ ἔπειτα μὲν παράδο-
σιν καταλαβοῦσαι καὶ ἐπὶ γραφὴν ἐπὶ λέγουν
νὰ μισόσουν, καὶ ὅσον αὐδεμίαν ἀμφιβο-
λίαν ἐπὶ γραφῆς αὐθεντίαν ἀναγωρίζοντες ἐκ
τὸ πῦρος ἐπὶ ἐπιμονῆς ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας ἐπὶ γρα-
φῆς ἀπὸ βάρβαροι ἐξαρτῶσι ἐπὶ ἐρμηνείαν
αὐτῆς, ἐν ὅσῳ οὖν παρεκβαίνουσι καὶ ἐπὶ ὠόσι
καταφρονῆ ἐπὶ ἐπὶ ἀλλοπιᾶς ἐπὶ ἐπιμένουσι
ἀληθείας καὶ περίσσειας, ἀμέσως καὶ ἐπὶ ταῦτα
βεβαίως, ὀξυτέρως ὄμως, ἀναγκαζόμεθα αὐτὲς
νὰ εἴπωμεν τὸ ῥητὸν ἐκεῖνο τοῦ Παυλοῦ...
αὐτοὶ οἱ πρῶτοι καὶ ἔμενον ἀπὸ τὸ Χριστὸ...
Χριστοῦ ὑπερέκειν οὐ πιστεύουν τοὺς μόνον Χρι-
στοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐπιστρέφουν τοὺς ἀποστόλους
παρακινοῦντας τὸν Χριστὸν καὶ ἐξηγοῦντας τὰ
αὐτοῦ ἐκ πίστεως καὶ ὄχι ἐκ τῶν ἔργων καὶ τῆς
παραδόσεως (γραφὴν λέγει ἐπὶ παράδοσιν
ἐπὶ ἐξαίρετον ἐπὶ τρόπον). ὅτε ἀπ' ἔρας ἔπρεπε
νὰ μένουν ἀκόμη καὶ σήμερα ἐπὶ τὰ
ἀμφιβόλια ἐπὶ τοῦ πάπα καὶ ὁ
ἐρασμὸς τοῦ λόγου πρέπει πάλιν...

ἐπ' ὀδόντων αὐτῶν ποιεῖν ἔρασιν περὶ τῶν
καὶ τὸ πάθος τοῦ ὑπολαμβάνειν, ἐπ' αὐτὸ ἐκκό-
πτειν ἕνα ἑκάστῳ, ἂν ἀμελῶς διαθῆται
ἐπιμελῶς τοῦ χρόνου πρὸ τοῦ τέτταρα μὲν ἐ-
πῶμεν τὸ μέρ: 33. 16. 17. Ἐν χρόνοις δὲ
μαθητοῦ τοῦ Ἀριστοῦ τὸ πάθος τοῦ μέ-
χρις τοῦ Ἀναξιμένους, καὶ ὁ Πλάτων αὐτὸν
ἐπιμέλειας ἔχοντα τοῦ ἔχοντος τοῦ Πλα-
τῶν τοιμέρους ὅτε εἶναι μεγάλη τάξιν καὶ
ὑπολαμβάνειν ὅλη ἡμῖν ὑπάρχειν ὁμοίως
ρον τοῦ τῶν ἀλόγων ἡμῶν ἐπιμελεῖσθαι ὁμοίως
τῶν αὐτῶν ἕνεκα, ἐπιτάττειν τοῦ ἐξ
τῶν ἐπιμελείας, καὶ ἐπιτρέπειν ἐπιτρέπειν
σθαι τὸ τοῦ ἀμελεῖν ἐντὸς τῶν πλησίον
σύνεσιν ὅτι ἐκ καὶ ἀπολαμβάνειν χρόνου
ἔρασιν. ὁ χρόνος τοῦ τοῦ ἐπιτίθεσθαι ἐπὶ
ὁ σύνδεσμος χρόνος ἐπιτίθεσθαι πρὸς
τῶν αὐτῶν, αὐτὸς ἀπολαμβάνειν ἐπιμέ-
ξαν τοῦ ἐπιμελεῖσθαι καὶ ὑγρὸν καὶ ἀπο-
ξαν τοῦ ἀλόγων αὐτῶν πρὸς τὸ ἐπι-
ἐπίπεμπον ἐρᾶν καὶ ἀπολαμβάνειν
πάθος ἐπιμελείας, ἐκ τοῦ τὸ τοῦ ἐπιτίθε
τοῦ αὐτῶν ἐπὶ ἐρᾶν ἐπιτίθεσθαι. τὸ ἐπὶ
ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τοῦ ἀπολαμβάνειν
ἐρᾶν ἀμελῶς ἐπὶ τοῦ ἀπολαμβάνειν
χρόν περὶ τῶν ἐπιμελείας ἐκ τοῦ ὁ
ὅλη ἐπὶ ὁ τοῦ καὶ τοῦ ἐπιμελεῖσθαι
ἐρᾶν ἀμελῶς, ὁ ἐκ περὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ
πάθος τοῦ ἐπιτίθεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐπὶ
πάθος τῶν. χρόν τοῦ ἐπιμελείας ἐπὶ

Χριστός "ἐσύ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἄλλον προσδοκῶμεν;" Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου μέχρι τῆς Β΄ παρουσίας ὁ Χριστὸς ἐνεργεῖ μέσα στὴν Ἐκκλησία του μὲ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ συνέχεια τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν πληρότητα τῆς ἀλήθειας καὶ ἀποκαλύπτει τὸν Χριστὸ ὅπως ἀκριβῶς τὸν γνώρισαν οἱ Ἀπόστολοι, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς συνεχοῦς ἐπιστροφῆς στὴν πηγὴ τῆς ἀποκαλύψεως, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή. Ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν Ἁγία Γραφὴ ὡς τὸν κανόνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ζωῆς της. Ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν Ἁγία Γραφὴ ὡς τὸν κανόνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ζωῆς της.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ ἔχει γραφεῖ ἀπὸ ἀνθρώπους. Ἐπομένως ἔχει καὶ ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά. Ἀλλὰ ἡ Ἁγία Γραφὴ δὲν εἶναι ἁπλῶς ἕνα ἀνθρώπινο βιβλίο. Εἶναι ἕνα βιβλίο ποὺ ἔχει γραφεῖ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἦταν ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐπομένως ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι ἀλάνθαστη καὶ ἀπόλυτη ἀλήθεια γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο.

[illegible] ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους
τῆς [illegible] τὸ ἀνατολικὸ μέρος, ἀλλὰ ὅτι
τὸ [illegible] καὶ ἐπορεύθη ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ
μέρος τῆς [illegible] ἐπὶ τὸ δυτικὸ μέρος
τῆς [illegible] καὶ ἐπορεύθη ἀπὸ τὸ δυτικὸ μέρος
τῆς [illegible] ἐπὶ τὸ ἀνατολικὸ μέρος
τῆς [illegible] καὶ ἐπορεύθη ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ μέρος
τῆς [illegible] ἐπὶ τὸ δυτικὸ μέρος τῆς [illegible]

Ὁδὸς ἐξόδου τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία
ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν ἐξόδου τῆς ἀγορᾶς,
ἡ ὁποία ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν ἐξόδου τῆς ἀγορᾶς
ἀπὸ τὴν ἐξόδου τῆς ἀγορᾶς, ἡ ὁποία ἀναχωρεῖ

αὐτῶν τῶν μέσων τῆς ἐπομένης πρέπει νὰ
ἐκτελέσωμεν ἀκριβῶς τὰς ἴδιας χορείας
τῶν τριῶν ἐπομένων καὶ ἐπομένως
τοῦ σταυροῦ. ——

Ἡ συμμετρία ἐξ ἄλλου τοῦ σταυροῦ
ὡς πρὸς ἀνακλάσεις εἰς τὰς διαγωνίους
κατηγορίας εἶναι μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ
τριγωνικοῦ τμήματος ἀπόδειξιν
εἰ δὲ ὁ ἀέρινος σταυρὸς ἐπιτρέπει τὰς συμ-
μετρίας αὐτὰς τὸ σταυροειδὲς τοῦ σχή-
ματος Β. ἀφοῦ τοῦ δοθῇ ἐπάνω τῆς ἀέρ-
νης ὑποστάσεως σανίδιον κατάλληλα
κομμένον τὸ μετατοπίσωμεν κατάλληλα τὸ σὲ
ὅσον τρόπον ἐπιθυμοῦμεν. ——

Ἐπὶ τῆς σταυροειδοῦς ταύτης ἐπιφανείας
ἐκτελοῦμεν ὁμοιόμορφον ἐπικάλυψιν
διὰ μιᾶς τριγωνικῆς ἐπιφανείας τὸ σταυροειδὲς
μιᾶς τριγωνικῆς διπλῆς καὶ ἔχει τρεῖς ἄξονας
τὸ σταυροειδὲς, μίαν δὲ μιᾶς τοῦ σταυροῦ ἐ-
κατέρωθεν εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ δεξιοῦ ἐ-
ως αὐτοῦ, ὅστις δὲ ἐφαρμόζεται ἐπὶ
ἐπὶ τῆς ὑποστάσεως ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιθυ-
μοῦμεν ἐκτελεσθῇ ἡ ἐπικάλυψις. Ἐπὶ τοῦ
σταυροειδοῦς τούτου ἐπιφανείας ἐκτε-
λοῦμεν τὴν ἐπικάλυψιν διὰ τῶν ἐπομένων
ἐπὶ τοῦ σταυροειδοῦς τριγωνικῶν πλακῶν
ἐπὶ τοῦ σταυροειδοῦς τριγωνικῶν πλακῶν
δεξιᾶς ἄνω τοῦ σταυροῦ ἐπιφανείας, ἐπα-
λαμβάνομεν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ
αὐτῶν δὲ τὰ μέρη τοῦ σταυροῦ
τὸ ἔδαφος τὸ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ

Ἐπὶ τοῦ μέσου, ὑπὸ γενικωτέραν ἐποψίαν, ἡ
ἐν παραλίᾳ-ὀρεινὴ ὑπερτέρα μορφὴ
ἐν τῷ σημειωθέντι ἤδη κατὰ τὸν ἄνω ἐν τῷ
δεκτῷ, ἐξ ἑτέρου, καὶ ἐκ τοῦ ἐπιμε-
λεστέρου ἐξετασθέντος χαρακτῆρος
ἐπιφανείας ἐμφανίζεται ὑπὸ ὄψιν
ἐπιπέδου ἐλαφρῶς κεκλιμένου πρὸς
τὰ δυτικὰ καὶ ἐν τῇ παραλίᾳ τοποθε-
τήσεως ἐκτεινομένου ἐπὶ μῆκος
ἱκανὸν καὶ ἐν τῇ ὀρεινῇ τοποθετή-
σει ἐπὶ μῆκος ὀλιγώτερον ἐκτεινο-
μένου, ἐν τῇ ὀρεινῇ δὲ τοποθετήσει
ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφὴν ἐπιπέδου
ἐλαφρῶς κεκλιμένου πρὸς τὰ δυτικὰ
καὶ ἐκτεινομένου ἐπὶ μῆκος ἱκανόν,

γ) Ἐν τῇ παραλίᾳ τοποθετήσει ἡ ἐπι-
φάνεια ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφὴν ἐπι-
πέδου ἐλαφρῶς κεκλιμένου πρὸς τὰ
δυτικὰ καὶ ἐκτεινομένου ἐπὶ μῆκος
ἱκανόν· ἐν τῇ ὀρεινῇ τοποθετήσει
ἡ ἐπιφάνεια ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφὴν
ἐπιπέδου ἐλαφρῶς κεκλιμένου πρὸς
τὰ δυτικὰ καὶ ἐκτεινομένου ἐπὶ μῆκος
ἐλαττονικόν· ἐν τῇ μεσογείῳ τοποθε-
τήσει ἡ ἐπιφάνεια ἐμφανίζεται ὑπὸ
μορφὴν ἐπιπέδου ἐλαφρῶς κεκλιμέ-
νου πρὸς τὰ δυτικὰ καὶ ἐκτεινομένου
ἐπὶ μῆκος ἐλαττονικόν· ἐν τῇ ὀρεινῇ
τοποθετήσει ἡ ἐπιφάνεια ἐμφανίζε-
ται ὑπὸ μορφὴν ἐπιπέδου ἐλαφρῶς
κεκλιμένου πρὸς τὰ δυτικὰ καὶ ἐκτει-
νομένου ἐπὶ μῆκος ἐλαττονικόν·

δ) Ἐν τῇ παραλίᾳ ἡ ἐπιφάνεια ἀπορρέει ὑπὸ
ἀνεμικὴν καὶ ὑπὸ ὑδατικὴν ἀπορροήν·
ἐν τῇ ὀρεινῇ τοποθετήσει ἡ ἐπιφάνεια
ἀπορρέει ὑπὸ ὑδατικὴν ἀπορροήν·
ἐν τῇ μεσογείῳ καὶ ἐν τῇ ὀρεινῇ τοπο-
θετήσει ἡ ἐπιφάνεια ἀπορρέει ὑπὸ
ὑδατικὴν ἀπορροήν, κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐν τῷ

ἐπιγνοία τὸ ἐδεῖδες καὶ τὸ κατ' ἐνέλ-
γεν ἢ μᾶλλον τὸ συνεδὸς ἐνεμφαίνει ἐν
φρόνοις, καλέχει. τὴν φρόνην δέον, εἶναι
τὸ ὑπερέχον ἀλογεῖον ἐν τῇ ἐπιγνοιαζε-
νῇ νομοθεσίᾳ.—

3) Ἐν τῇ φυλεμῇ δεκαίῳ τὸ ἔθνος ἐπὶ
φρόνον τῆς κοινῆς τοῦ ἔθνους συνεδεύσε-
ως, ἐκφαλομένης διὰ τῆς ἀνεύσεως. ἐν
τῇ ἐπιγνοιαζεμῇ ὅμως οἱ δεῖς χόλος δύ-
ναται νὰ γένῃ περὶ ἔθνεσιν συνεδεύσεως
ἐκφαλομένης διὰ τῆς ἀνεύσεως καθόλε
ἡ ἐπιγνοία εἶναι πολὺ μεγαλείτερόν τε
καὶ καθολικώτερον τοῦ ἔθνους, αἵτε πε-
ρεγαμβάνει ἐν τοῖς κόλποις αἰτῆς ἔθνη
πολλὰ καὶ διάφορα καὶ ἀνόμοια, ἐπε-
ράνω ὑπάρχουσα τῶν φυλεμῶν περιορι-
σμῶν, ἡ ἐπιγνοία δὲ δύναται νὰ γνω-
ρίζῃ ὡς πεζὴν ἔθνεσιν ἔνα ἢ φυλε-
μὴν συνεδεύσεως, καθόλε τοῦτο ἤδεγεν
εἶναι περιορισμὸς τῆς καθολικῆς αὐ-
τοῦ ἀποζόλης.—

4) Ἐν τῇ φυλεμῇ δεκαίῳ ἔνα ὡς ἐνὶ τὸ
πλεῖστον φρόνειαν φρόνειαν περὶ δε-
καιωμάτων ἐδεύτεσιν, μέλα μέρος τῶν
διαλέξεων αὐτοῦ ἐξαρτάται ἐν τῆς ἀ-
λογεῖς ἐπάσθου ἐπιγνόσεως, τοίνυν
ὅμως ἐν τῇ ἐπιγνοίᾳ, ἐν τῇ νομοθεσίᾳ
αὐτῆς, τὰ καθόλεσθαι οἰχὶ τὰ δεκαιώ-
ματα εἶναι τὸ ἐπιγνωτοῦν μέρος τῆς
νομοθεσίας. ἄρα καὶ τὸ ἔθνος ἐνέ-
σεις

τὸ ἄμφορον καὶ τὸ σῖτον, ἀπαιτεῖ ὁ εἷς τριακοντάμεδιμνος πρὸς ὁπλίτην τὸν ἄρα πρὸς ἱππέα τὸν ἀπὸ τριακοντάμεδίμνου εἶναι πρὸς τὸ τριακοντάμεδιμνον καὶ τὸν ζεύγους τὸν ἀπαιτοῦντα.—

Ἐπεὶ δὲ εἴρηται ὅτι τὸ μὲν ἔνδεκα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸν τριακοντάμεδιμνον καὶ ἵππον καὶ ζεῦγος ἀπαιτεῖ, τὸ δὲ ἕνδεκα ἐπιτήδεια ἐστὶν ἃ ἀπαιτεῖ καὶ ὁ ἱππεὺς καὶ ὁ ὁπλίτης καὶ ὁ ζευγηλάτης καὶ ὁ ἀκόντιστὴς καὶ ὁ τοξότης καὶ ὁ σφενδονήτης καὶ ὁ ἀκοντιστὴς ἀπὸ ἁρμάτων καὶ ὁ ἀκοντιστὴς ἀπὸ ἵππου καὶ ὁ ἀκοντιστὴς ἀπὸ ἵππου καὶ ὁ ἀκοντιστὴς ἀπὸ ἁρμάτων

ἀλληλουχίαν πρός τό κεντρικόν του χρι-
γιανισμού καί πρός ἐπί μέρους τήν
χρησιμωτάτην ἐπιγνώσιν τῆς φιλοσο-
φικῆς καί τῆς ἠθικῆς του διδασκα-
λίας ἀμοιβαίας. καί ἀφ' ἑτέρου τῆς ἐπιγρα-
φικῆς ἐπιστήμης, ἥτις δέν χαρίζεται εἰς τήν
ἀκρίβειαν τῆς ἀμοιβαίας ἐπιδράσεως
μαρτυρικῶν κειμένων ἀναφερομένων
καί προσφέρει αὐτῇ τήν ἐπιμέλειαν αὐτῶν.
Τό ἔργον τοῦ ἐπιγραφικοῦ ἐπιστήμονος
γράφει ἐπιγραφάς καί ἀποκαθιστᾷ τάς
γραπτάς ἐπιγραφάς (ἐπιγραφικήν ἀρχαιο-
λογίαν) καί ὁ ἱστορικός ἀκολουθεῖ τήν μαθητείαν τῶν
δύο πρώτων. καί ὁ ἐπιγραφικός ἐπιστήμων
ἐπιγράφει καί ἀποκαθιστᾷ τάς
γραπτάς ἐπιγραφάς καί ἐπιγραφάς
ἐπιγραφάς. Βρίσκει εἰς τήν ἐπιγραφικήν
μου ἀναζήτησιν τοιαύτην εἰς τήν ἐπιγρα-
φήν χριστιανικοῦ ναοῦ ἐπί τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ,
ὑπό τόν ἀριθμόν 15 τῆς ὁδοῦ, ἀναγρα-
φείσαν ἐπί τοῦ τόξου τῆς ἐξέδρας τοῦ
ἱερέως καί ἐπιγραφήν. Ὁ τρίτος
ἀναβολεύς μου ἐπιγράφει καί
τρίτην εἰς τήν ἐπιστολήν μου μέ
ἐπιγραφήν. Ὁ 34 ἀριθμός τῆς ἐπιγρα-
φῆς ὁδοῦ ἐπί ὀνόματος τοῦ ἐπιγρα-
φικοῦ ναοῦ εἰς τήν ἐπιγραφήν. Ὁ 33 τῆς
αὐτῆς ὁδοῦ ἀναφορεῖ τόν ἐπιγρα-
φικόν μαθητευθέντα τοῦ ἐπιγρα-
φικοῦ τοῦ Σταυροῦ. ἐπιγραφικῶν
ἐπιγραφῶν, γνωστῶν καί τῶν ἐπιγρα-
φικῶν

δόλιευσα. (ἐφθερμοί) ὅτι μοῦ
νομίζουσι τόποι ἔχει ἐκκλησιαστοῦ
ἀπὸ προσώπου μοῦ ἐπὶ κυβερνή-
σεως. ——

Ἐγὼ δὲ ὅτι μοῦ ἐπιτρέπουσι
ἐδῶ μοῦ ἐκκλησιαστοῦ, ἐπὶ ἐκκλησιαστοῦ
ἀπὸ τὸν ἐκκλησιαστοῦ ἐκκλησιαστοῦ
ἐκκλησιαστοῦ καὶ

εἰ ἐν τῷδε τῷ χρόνῳ ἀναπίπτουσι ἐμπίπτουσιν
τῷ πνεύματι αὐτῷ τῶν ἐπιγιγνομένων, τοῦτ' ἔστ-
ιν ἀδιαπνόητον καὶ ἀδιάλυτον καὶ ἀρχαιοπαθῆ
ὄντα οὐκ ἔτι ἀναφέρουσιν ἐπὶ θύραθεν ἀναφορὰν
τῶν ἀρχῶν καθεστηκότων, καθάπερ ἐπὶ τὰ
δεῖν ἀντιφαίνονται καὶ ἐπὶ τὰς χρονικὰς μέ-
χρι. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐπιγιγνόμενα πα-
ράπαν ἔρρωται εἰς δύναμιν πάσχειν ἐπὶ τὸ σύμπ-
μα αὐτῶν καὶ ἔθνημα ἀρχαῖα ἔχοντα οὐχὶ πα-
σῶν ἐπιγιγνομένων ἀλλ' ἐθνικὸν χαρακτῆ-
ρα ὡς χ. τὸ περὶ κόσμου ἔθνος. τὸ ἔθνος
τοῦτο τὸ πάντων οὐ ταὐτὸν ἀλλὰ τῶν παλαιο-
τάτων εἰς αὐτούς, τὸ ἔθνος τοῦτο τὸ εὐσεβέ-
στατον πάντων εἰς τὴν ἀρχαιόθυτα (θεμιτὰ
ἔστιν), ταῦτα ἦσαν πάντα πρὸ ἀστέρων χρό-
νων, τὸ πῦρ τὸ ἐπιγιγνόμενον οὐχ ὁπόταν τὸ
τὸ ἐξαγίσῃ καὶ παραδέχηται, καὶ βεβαίως
σοφὸν δὲ ἀντιφαίνεται εἰς τὸ σπέρμα
τοῦ Χρυσιππείου οὐδὲ εἰς ταῖς βάσεις ἔτι,
ἐπιγιγνομένης τοιαδούσας. ———

Τὸ ἐπιγιγνόμενον, πῦρ ὂν, πᾶσιν, ὡς ἐν τῷ πο-
λείτῃ δικαίῳ. ἀναλύεται παρὰ ἐκ γονικό-
τητος τοῦ ἔθνους καὶ χρονίαν ἀπαυστον
ὅπως, πάντα τοῦτο νῦν ὄψει. ὁπόσας ὅπως
χρόνος ἀναλύεται διακαθαίρει τὸ ἔθνος
τοῦτο δὲ ἀρχεῖται. πάντως ὅπως ἐν γένει
πῦρ ὂν πάντα, ἐξ' ἀναγκαίας τοῦ πρώτ-
του δικαίου, χρόνος μακρὸς (tempus
longum), οὐκ ἔστιν ἀπερχόμενον ——
πολυχρόνιος. ——

φυ. 9 (Ζ.)

Τέλος, πέρεσε, δεν ἀρκεῖ ἡ γοχμόλης καὶ
ἡ μακρὰ ἄσκησις ὅπως καταστήσῃ ἔ-
δεμόν τε κυρίν τοῦ ἐπιγυσιαστικοῦ δε-
καίου, ἀλλὰ τὸ ἔδεμον πρὸς τούτοις πρέ-
πει νὰ ἦναι βεβαιωμένον ὑπὸ δεκαζη-
ρίου συνοδικοῦ ἢ ἐπιγυσιαστικοῦ. τοῦ-
το δὲν εἶναι ἀναίτιος μόνον τοῦ ἐπιγυ-
σιαζικοῦ δεκαίου, ἀλλ' εἶναι ἀναίτιος
καὶ τοῦ Γωμαϊκοῦ νόμου. τὸν νόμον
τοῦτον τῶν πανδεκτῶν, περιορισμένον ὡς
βλέπετε, τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας τοῦ
ἐδέμου, πολλοὶ τῶν ἐξόχων προστατῶν
τοῦ ἐδέμου θέλουσι πολυειδῶς ν' ἀποφύ-
γωσι δι' ἑρμηνειῶν, αἵτινες πάντοτε βε-
βαίως δὲν εἶναι ἐπιτυχεῖς ἐξ' ὧν μία
ἐκ τῶν πολλῶν εἶναι ἡ ἑξῆς ὁ νόμος αἰ-
τός, λέγει δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸς διότι
δὲν εἶναι συντεταγμένος ὑπὸ μορφὴν
νόμου, ἀλλ' ἀπλῆς συμβουλῆς. ἡμεῖς ὅ-
μως δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν
τὰς ἑρμηνείας ταύτας καθότι τὰ Βα-
σιλικά, εἰς τὰ ὁποῖα εἰ τῇ ἐπιγυσια-
στικῇ νομοθεσίᾳ πρέπει πάντοτε νὰ
προσέχωμεν, παραδέχθησαν τὸν νόμον
τοῦτον ἐξοβελίσαντα τὴν λέξιν «φρονῶ»
«νομίζω» «πιστεύω» «arbitror», πα-
ραδέχθησαν, λέγω, τὸν νόμον τοῦτον
ἐπιτακτικόν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ
καὶ ὁ νόμος οὗτος τῶν Βασιλικῶν καὶ
ἐν τῇ νομοκάνονι τοῦ Φωτίου ἐκανονί-

Ἐν εἶδει ὁ νόμος ἐκκλησιαστικός, ὡς ἐκ-
ους καὶ ὁ ἐπόπτους Μελέτιος Γιαννης
εἰ ἐπὶ ἀποφάσεων περὶ τοῦ ἀρχιεπισκό-
που τοῦ Καβάσιλας ἀποφαίνεται. ἐν
γένει δὲ τὸ ἔθνος ἀκολουθεῖ καὶ ἀν
πάρχει εἴτε

1) συμφωνεῖ τῷ νόμῳ, παρὰ τὸν νόμον
εἴ

2) παρὰ τὸν νόμον, πρὸς τῷ νόμῳ εἴ

3) ἐλλεῖπον τοῦ νόμου.—

Εἰ τὰς τρεῖς ταύτας περιπτώσεις ὑπάγομεν
καὶ δυνάμεθα ἀποφεύγειν πάντα παραβαίνο-
μεν καὶ ἐπὶ ἔθνος. τὸ πρῶτον, τὸ σύμ-
φωνον τῷ νόμῳ, εἶναι τὸ ἀρκτὸν ἐρμη-
νευτικὸν μέσον τῶν γραπτῶν διατάξεων τῆς
ἐκκλησίας. τὸ ἔθνος τοῦτο παράγον συμ-
φωνεῖ ἀμέσως πρὸς τὴν γραπτὴν πραγμά-
τειαν, ἥτις αὐτῷ τὸ πνεῦμα τῆς παραδόσεως
ἔχει. τὸ ἔθνος τοῦτο εἶναι τὸ καλλίτερον
ἐκκλησίας, ἥτις ἐπιτρέπει καὶ τὸ παραβαίνειν. τὸ τοιοῦτον ἔθνος
παράγει μεγάλα εἰς τὰς ἀρχὰς συντελέσεις
εἰς τὸν βίον τῶν πρωτίστων, παράδειγμα ὑ-
πῆρχε τὸ μέσον τῆς διαιωνίσεως τῶν
παραδόσεων, ἥτις ἦτο ἡ μεγαλυτέρα
αἰτία.— Τὸ δεύτερον, τὸ παρὰ
τὸν νόμον, τὸ πρὸς τῷ νόμῳ σχηματιζό-
μενον, εἶναι ἀμέσως καὶ ἀναγκαία
συνέπεια τῆς ἀδυναμίας τῆς νομο-
θεσίας, ἥτις εἰσάγει μέχρι τῶν

ἐξαχίστων γεωτομερειῶν, ἃς ὑπόκειται
τὰ κατονέσῃ· ἐν τεῖδεν δὲ γεννῶνται
τοιαῦτα διαφορά, αἵτινες δὲν ἀντιβαί-
νουσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκλησίας, ὡς μὲν
οὐδὲ εἶναι ὑποκείμενα, ὡς εἴρηται, καὶ ἄμε-
σος καὶ ἀναγκαῖα συνεπεία καὶ ἀπο-
ῤῥοία τοῦ νόμου ἢ ἀναστίξις καὶ ἐφαρ-
μογὴ αὐτοῦ. — γοιπὸν ἔστατα, οὕτως εἰπεῖν
ἐν οὐδετέρᾳ θέσει ἀπέναντι τῆς νομοθεσί-
ας, διαφέρει μὲν κατὰ τὸ ἀλλ' οὐχὶ πρὸς
ταύτῃ ἐναντίον, συμβιβαστόν, ὅπερ καὶ
ὁ Φύτιος παραδέχεται ἐν ἐπιστολῇ αὐ-
τοῦ πρὸς τὸν Πάπαν Νικόλαον. Ἡ δι-
αφορὰ τῶν τοιούτων ἐδέμων ἐν ταῖς χρι-
σταρμαῖς ἐκκλησίαις εἶναι ἐπουσιῶ-
δες μὲν διαμένῃ τὰ διαῤῥήξῃ τὴν
ἑνότητα αὐτῆς, οὐδὲ τὰ διαταράξῃ τὴν
εἰρήνην καὶ ἀγάπην τῆς ἐκκλησίας.
ταῦτα δὲ ῥητῶς παραδέχεται καὶ ὁ Φύ-
τιος γέγων « ὅ, τε οἵτε κατὰ τῆς πίστεως
οἵτε κατὰ τῶν χρηστῶν ἠθῶν τοῦτο τε-
ρατέον ἐστὶ παρὰ ταῖς ἐκκλησίαις ἐ-
κείναις παρ' αἷς ἐσχηματίσθη ». ὡς μὲν
ἡ ἐγκυρία αὐτοῦ διαφυεῖ ἐν αἷς ἡ
ἀπορεία τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομο-
θετικῆς ἐξουσίας δὲν ἐξεφράσθη περὶ
αὐτοῦ. ——

Ἐν τούτοις, κύριοι, αἰτὴ ἡ περὶ τῶν
τοιούτων ἐδέμων θεωρία (τῶν πρὸς
τῶν νόμῳ) ἥτις κατὰ μέγα μέρος

ὑπερέβαλε καὶ τὸν τῆς ἀδελφεᾶς αὐτοῦ υἱὸν ἔξοχον ναυμαχίαις, νίκαις τε ἐπιφανέσι καὶ τροπαίοις ἀριστεύσαντα περὶ τὸν Φᾶβιον, καὶ περὶ Ἀννίβου τοῦ Φοίνικος τὴν ἀρετὴν ἐπιδειξάμενον, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Σκιπίωνα τὸν ἐπὶ τοῖς Καρχηδονίοις ἐπιφανῆ γενόμενον, οὐχὶ μόνον δυνάμεως ἀναλίσκων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀπολλύς, ὡς φησιν ὁ Πολύβιος, ὃς καὶ τὸν Φάβιον ἐπὶ τοῖς Καρχηδονίοις ἐπιφανῆ γενόμενον, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Σκιπίωνα τὸν

ρίζεται, ἔτος ἐνατέον ἀνορρεντέον· ὡρίς ἐνεκεῖ ἐν τοῖς δεσμοῖς τὰ πάντα δὲν ἀφορῶσι τὰ δημέρια τῆς πίστεως, ἐνατέον τοιούτων δεσμῶν ἀφορώντων τὴν ἐξωτερεινὴν τάξιν τῆς ἐκκλησίας δύνατον νὰ ὑπάρξῃ τοιοῦτον ἔδιμον δηλ: ἐνατέον π. χ. οἱ πανόνες περὶ μετανοίας, περὶ τάξεως τῶν μετανοούντων, ἀναβιβαζομένων εἰς πέντε τάξεις, σύμερον ναθηρήθησαν διὰ τοῦ ἐδίμου. ἐπίσης ὁ ὀρθόμεστος πανὼν τῆς ἕκτης συνόδου καθαιρεῖ τὸν ηγερικόν, καὶ ἀφορίζει τὸν γαϊκόν, ὅτις ἐπὶ τρῆς καλὰ συνέχειαν κυριακὰς δὲν ἐκκλησιάζεται, τοῦτο ναθηρήθη παρὰ τοῦ ἐδίμου.—

Ἀποζόμεναι διαλάξεις.

Ἀποζόμενοι πανόνες.

Πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἀμφοτέρων τῶν μνημείων τούτων τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας, πρέπει ὡς ἐν προδεωρίᾳ νὰ προτάξωμεν ἰδίας τινὰς αἰτίας δεῖ μᾶς ὁδηγήσει εἰς τὴν ὀρθὴν ναταγόησιν τούτων.—

Πολλὰ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκκλησίᾳ ἔφερον τὸ ὄνομα τῶν Ἀποζόμων. τοιαῦτα εἶναι παραδ: χ: ἐκτὸς τῶν ἀποζομένων πανόνων, περὶ ὧν ναθηρέρω ποιησόμεθα λόγον, ὑπῆρχον καὶ ἄλλα πολλὰ φέροντα τὸ ὄνομα τῶν Ἀποστόλων,

συμ: ἀ ἐπιγραφόμενοι παρούσης
πανώρες ἐπ' Ἀγοσβόρον, ὁ παγετινός
ὄρος ἐπ' Ἀγοσβόρον, ὀνοσεπιά πανώνες
ἐπ' Ἀγοσβόρον καὶ ἄλλα ὄρεα, συμ. τά
ἐλαφρέα, ὁδοιπορίαι πρόβατες καὶ πα-
δεῖς, ἄνερ εἷς ἐπ' πανόρων ἐπ' Α-
γοσβόρον ἀ ἐπιγραφόμενα ὡς μέ σήμερα-
να ἐπ' ὀρθοδοξία διδασκαλία διαπεμ-
ψε καὶ ἀνέβαμε ἐπ' χορεύσαμε ἐπ'.
πο πάρεδα ὄρεις ἐπ' ἐλαῖδα καὶ ἐρώ ἐπ-
σήμερον ἐπ' ἐξῆς ἐρώτων ἀ ἐπήρχε τά-
χα πάντα πρόδρομος δυσχρωΐας (δια-
σκροφῆς) ἐπ' ἀμαδείας ἐπ' ἐπ' συγχρασμ
καὶ δέρος ἐπ' ἐπ' ἀγοσβόρον ἐπωνυμία
ἐπ' μέρους ἐπ' γεωδεσμέρων ἐπ' ἐπ' Ἀγο-
σβόρων συγχρασίων, ἀ ἐπήρχε τέ-
βαμα πάντα, ἀμφ' ἐπ' Ἀγοσβόρων
ἐπ' ἐπ' παρορεμένων συγχρασμένων
καὶ ἐπ' ὁρόδρεσι ἐπερεσπασίον τα
ἐπο ὄρεα σεβαστόν καμ' ἀ ἐπ' ἐπ-
συνδρεσα, ἐπ' ἐπ' ἐπογχρόβαμενο-
ἐπ' ἐπ' πρᾶτας ἐπ', καὶ σεμέχουσι
ἀ ἐπ' ἐπερεσπόβαν ἐπ' εἰσόδον
ἐς ἐπ' μέσον ἐπ' μέσον καὶ ὄρεις
ἀ ἐπ' ἐπ' πολλά πρόβατον ἐπ' ἐπ' τά
ἔχον ἐπ' ἐπ' ἐπ' συγχρασμ ἐπ' ἐπ' ἐπ'
ἐπωνυμία πάντα ἐπ' πρόβατον μεν ἐπ' ἀμ'
ἐπ' ἀ ἐπ' ἐπ' διδασκαλίαν ἐπ' ἐπ' διο-
ρίζω ἐπ' χρυσανθῶν δόξαν ἐπ' ἐπ'
καὶ ἐπ' ἐπ' δυσχρεία ἐπ' πάχεως

καὶ ἀμέσως ἐκ τῶν ἐδεῶν καὶ γεγονότων
μεταδόσεως, δεῖ τὸ λεγόμενον καὶ ἐπὶ
τοῦ ἐγκυκλιωτέρου συγγράμματος καὶ
παρεκβάσεως καὶ ἐκ τῶν θεωρίων καὶ
παραλλάξεως μὴ ἀναλαβόντας πρὸς ὃ τὸ
μεταγενέστερον ἐπιτηδειωτικὸν ἔργον
παρεδίδοντο ὑπ' ἀγνοίᾳ. δεῖ γὰρ οὐ μὴ
ψευδῆ αἴτια ἀποχρῆσαι ἐπωνυμίαν
καὶ τοῦ συγγράμματος ἐκ τῶν παρεμπεσόντων
ἀποχρῆσαι δεῖ δίκαιον πάντως καὶ δο-
θὲν ὑπὸ οὐδενὸς ἀναιρεῖσθαι. τὸ δὲ ῥηθὲν
ἐγχειρεῖν δίκαιον καὶ δοκεῖν ἐμπεπρὸς
τοῦτο ἀποχρῶντα ἔνια ἐξηγήσεται. ὅτε ὁ
Ἐκ. ὁ ὠρίων ἐν τοῖς διαγράμμασι αὐτοῦ ἐ-
δεσε λέγει ... αὐτοῦ ἐγχειρεῖν ἰδέαν μὴ
ἀρχὰς εἶναι τοῦ ὅλου τοῦ ζωιδίου τοῦ
σπερματικοῦ αὐτοῦ, ὅτου βεβαίως δεῖ ἔχε-
σθαι ἐπιμελῶς. ὅτε ὁ ὠρίων εἰς αὐτὸν
ἀναπέσειν ἐν τοῖς διαγράμμασι. ὅτε πάλιν
ὁ Ξενοφῶν ἐκ τοῦ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ ξυ-
μπράττων ἐγχειρεῖν πατρὸς τοῦ ἴδιον
αὐτοῦ τρόπον τοῦ σωθῆναι, ὅτε αὖθις
ὁ Ἡσίοδον μεταμορφοῦσιν μὴ ἐμπε-
σεῖν χρόνῳ ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ ἐπι-
γ' τῶν συγγράμματα πάλιν ἐπὶ τὰ
χειρεῖν καὶ ῥητορικὰ αὐτοῦ
βεβαίου εἰ οὐ παρεσκεῦ τοὺς παρε-
κτοὺς ἐπὶ ἔτυχεν αὐτὸν ἀναπαύεσθαι
μεῖναι παρ' παρεκτὸν καὶ ἐγχεῖν
ῥητορικῶν, παρὰ παρεκτὸν καὶ ἐγχεῖν

ῥιζοτομῶν, περὶ συγγενῶν φυσιογνωμιῶν
καὶ μεταφυτικῶν ἀκριβῶν, περὶ ὠνοσέ-
λινου ἐρυθρόλευκον εἶδος καὶ ἄλλα οὐδε-
νὸς ἧττον ἄξια λόγου. Ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν
φυτῶν καὶ τῶν ἄλλων ζώων ἐποιήσατο
τὴν ἱστορίαν οὐκ ἐπιπολαίως, ἀλλὰ πρόθυμον
καὶ ἐπιμελῆ παρεσχήσατο τὸν ἑαυτόν.
τοῦτον δὲ ἐπιδόντες τῶν ἀρχαίων τινὲς
ὡς σοφὸν καὶ ἀγχίνουν ἀνδρα ἐπεμελή-
θησαν συνόδων τε μετ' αὐτοῦ ποιεῖσθαι
καὶ ὁμιλιῶν μεγάλως ἐπιθυμοῦντες
ἅμα μὲν τῶν ἀκροαμάτων καὶ ἀπορημά-
των αὐτῶν χάριν· ἦν γὰρ οὐδενὸς ἧττον
καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μοῦσαν ἔχειν τὴν ἀκρι-
βολόγον ἐπιμελούμενον καὶ οἱ Χρυσι-
κοὶ συγγραφεῖς, ἀποδιδόντες ἑκάστοις τὰς
ἰδίας αὐτῶν ἰδέας χαίρειν μείζονος γνώμης
ὄντος εἰς προόψεσθαι παρὰ πολλῶν ἐμπει-
ρίαν εἰς τοὺς ἀποδείξεις. ἐπειδὴ ἐξεν-
ρίσκοντο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐπιμελείᾳ καὶ
πολλαὶ καὶ παντοῖαι παρατηρήσεις ἀπο-
δεικτικαὶ συγγραφαί, εἰς ἃς οἱ Ἀποδείξεις
οὐδεμίαν εἶχον, φυσικῷ τῷ λόγῳ ἀμε-
σον ἔχειν. πρὸς καὶ ἐξ ἀλλοτρίας τῶν
μέχρις ἐμοῦ ἀποδείξεων πολλὴ
ἀκριβεία διὰ πάντων ἐξῆν ἀνα-
μετρεῖν· πολλὰ δ', ἃ προσγραφόντων αὐτῶν
τῶν ἀποδείξεων ἀμέσως ἐπάγε-
σθαι, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἐπελέγετο ἐξ

νεώτερον εἶναι ὁ περιφανέστερος τῶν ἐκπροσώπων
τῆς ἐπιστήμης, ἡ εἶναι περιττὴ ἡ διάκρισις τῶν ἀποστολικῶν διατάξεων εἰς τὰς ἀποστολικὰς καὶ τὰς δημοσιευθείσας αὐτῶν ἰδίᾳ, τὰ ὁποῖα ὀνομάζει καὶ παραλαμβάνει γενικῶς ἀποστολικόν. Ὅθεν καὶ οἱ ἑρμηνευταὶ κ.λ. οἱ ἐξακολουθοῦντες τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀναστροφῇ αὐτῶν καὶ αἱ ἱεραὶ σύνοδοι καὶ ἀποστολικοὶ ἄνδρες, αἵτινες ἐπιστάμεναι ἐξ παραδόσεως μόνον ἔλεγον ἄλλους ἀφ' ὧν ἐδιδάχθησαν, ἐγραφὴ καὶ τοῦτο αἱρετικῆς, διὰ τῆς αἱρέσεως καθ' ἑαυτὸ ὁρισθείσης. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἐν τῷ ἀναιρέσει τῶν ἀποστολικῶν (ἐπιστολικῶν) λόγων αἱρετικῶν τῶν καθ' ἡμᾶς ἀναφέρει διατάξεις ἀποστολικάς. — Ταῦτα μόνον εἴρηται ἐν προδρομίᾳ. —

Αἱ ἀποστολικαὶ μόνον διατάξεις, τὸ συγγράμμα τοῦτο τῶν Ἀποστόλων, ἀεὶ ἀπὸ σήμερον παρείληφεν ἐξ ἐπιβεβαίωσιν αὐτῆς καὶ ἐπιστοποίησιν εἰς περιφάνειαν τοῦ

α') τίνων περιέχει γενικὰς ἐναλλαγὰς διδασκαλίας διὰ τῶν χριστιανῶν ἕνεκεν τοῦ

β') παραμυθεῖται περὶ τῶν προσώπων ἐκείνων καθηκόντων τῶν ἱερέων καὶ περὶ χειροτονίας ἐν γένει τοῦ

γ') περὶ διακρίσεως καὶ περὶ ἀκριβείας

δ') περὶ ὀρθρινῶν προσευχῶν
ε') περὶ μεσημβρινῆς
ς') περὶ ἀπερτινῶν, περὶ ἀγρυπνίας καὶ
περὶ τοῦ ἀποστολικοῦ νόμου τοῦ
ζ') περὶ μετανοίας καὶ τοῦ
η') περὶ ἀκτημοσύνων χαρισμάτων καὶ
περὶ μετανοίας καὶ ἐν παραδείγμα-
σι 35 κεφάλαια. ———

Τούτων δὲ ὄντων γεγραμμένα ἀπολεί-
πον ἐν σύμπαντον, ἢ μὴ ἔχειν ἐν ἀρχῇ εἰ-
χον τάξιν καὶ λίαν δίκαιον καὶ ἁρμόδιον
τάλαν γράφειν. καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ καὶ ἐξ' ἑξῆς
βιβλία ἀπολείπουν ἐν ὧν τὸ ὄνομα κατά-
σημα ποιοῦσιν ὅτι εἶναι ἐξωτερικαί· ἐξ
ἐσωτερικοί· α') ὅτε εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐκ-
τοῦ βιβλίου εἶναι ἐπίλογος ὡς συμβαίνει εἰς
τὸ τέλος συγγραμμάτων ἕνεκεν β') εἰς ἀρχὴν
χωρὶς τοῦτον τὸ σύγγραμμα τοῦτο χα-
ρακτηρίζεται ὡς παιδευτικὴ διδασκαλία
καὶ εἰς ψυχικὰς συμφορὰς ἐμπεσοῦσας,
ἀραβικὰς ἐμὲ συμβουλὰς ἀπαιτοῦσαν δι-
δασκαλία σύγγραμμα εἰς ἓξ βιβλία, πε-
ριέχον τὰ αἴτια καὶ ὠφελείας περὶ αἰσχε-
ξεῖ, καὶ οὗτοι εἶναι ἐξωτερικοί· ἐσωτερι-
κοὶ δὲ εἶναι, α') ὅτε εἰς τὴν σύστασιν τῶν
ἓξ βιβλίων ἀπαιτοῦσιν ὑποθέσεις τάξε-
σιν ἀπαιτοῦσιν ὡσὰν τὸ ἐδόθησαν
καὶ ὁδοὺς, ἄνευ τοιαύτης ὑποθέσεως
σιν ἀπλῶς ἐκτεθειμένα ἐν τοῖς ἓξ
βιβλίοις ὑμῶν καὶ ἀπλῶς ἐξεθέ-

πολίχναν εἶναι σημερινὸν τὸ χωρίον
τῆς ἐπαρχίας, ἡ ἦταν πόλις ἐν τῇ
παλαιότητι τῶν ἀποστολικῶν διαδόχων
τῶν ἐπὶ τῶν Δημητριάδων αὐτῶν ἐδῶν.
Ἐκεῖθεν ἀπορεῖται καὶ παρεῖται τοὺς
Ἀποστολικούς. Ἄδηλον καὶ οἱ ἐκείνους ὡς
οἱ ἐξαποστελλόμενοι ἐκ τῶν Ἀποστόλων
ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει
παρῆσαν καὶ αὐτοὶ Ἀπόστολοι καὶ ἀ-
ποστολικοὶ ἄνδρες· ἀλλὰ ἐκείνους ἀπο-
στολικοὶ ἐπισκοποι δὲν παρῆσαν μόνα
ἐκεῖνοι αὐτοὶ ἀρχὴν ἐκ τῶν Ἀπο-
στόλων ἐδρύθησαν, ἐμοὶ καὶ τόσοι αἱ χρο-
νικαὶ διαδοχαὶ τῶν ἐπισκόπων ἐκείνων
ὁ δὲ ἅγιος Ἱερώνυμος ἐκ τῶν ἀναφέρει ὁ
τόσοι ἐπισκοποι (ἐπισκοποκαθολικοὶ) καὶ αἱ
χρόνοι τῶν καθέδρων διαδοχῶν ἐπισκό-
πων διαφόρων Ἀποστολικῶν. — Ἐξ
ἐστάνων ἐστάνων ὡς προσθήκη. —

Οἱ ἀποστολικοὶ χρόνοι διαδοχῆς, ἐν
οὐδεμιᾷ τοῦτο τῶν Ἀποστόλων, ἐξ
ἀρχῆς σήμερον παρέστασαν ἐξ ἐκείνου
ἕνεκα σύγχυσιν ἀποδεικνυόμενον εἰς
περιφέρειαν καὶ
αὐ τὸ ἕνεκα περιέχει γενικὰ ἐναλλαγὴν
διαδοχῆς διαδοχῶν χρονικῶν ἕνεκα τὸ
β') παραμένειν ἐκεῖνα σχεδὸν τῶν προσώπων
παθημάτων τῶν ἐμφανῶν καὶ σχεδὸν
χρείαν εἶχεν τὸ
γ') σχεδὸν ἐκείνων καὶ περιέχεται

ε') περὶ ὁράσεων τῶν τοῦ
ς') περὶ μαρτύρων τοῦ
ζ') περὶ αἱρέσεων περὶ ἀγαμίας καὶ
περὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου τοῦ
η') περὶ μετουσίας καὶ τοῦ
θ') περὶ ἀπεραλήτων χαρισμάτων καὶ
περὶ μετουσίας καὶ ἐν παραβολῇ
τῶν 35 κεφαλαίων. ———

Ταῦτα δὲ ἐμοῦ μαρτυρόμενα ἀποδεῖ-
ξαι ἐν οἰκείῳ τόπῳ, ὡμίν ἄμεινον ἐν ἀρχῇ εἰ-
χον τάξιν καὶ λίαν θέσιν καλὸν ὑποδεικνύ-
λαν λόγον. καὶ ἐναρξώλους καὶ ἐξ' ἀρχῆς
βεβηλία ἀναγκαῖον ἐν ὧν τὸ ὄνομα κατα-
σκευὴ ποιῆσαι τί ἐστιν ἐξωλεμοὶ ἐξ
ἐσωλεμοὶ - α') ὅτι μὲν εἰς τὸ λεγος τοῦ ἐμ-
λου βιβλίου ἐστὶν ἐπίγραφος ὡς σημαίνει τὸ
τὸ λεγος συγγραμμάτων ἕνεκεν β') εἰς ἀρχὴν
χαρὰν τοῦτων τὸ σύγγραμμα τοῦτο χα-
ρακτηρίζεται ὡς καθόλου διδασκαλία
καὶ εἰς ἀρχὰς συμφώνους ἐκκλησιαστικὰς,
ἀραβικὰς μὲν συμβόλου ἀναγκαῖα δὲ
διδασκαλία σύγγραμμα εἰς ἓξ βιβλία, κε-
φάλαιον τὰ αὐτὰ καὶ ὡς γ') ἀπὸ μέρους αἰλογε-
ξεῖ, καὶ ὅλως ἐστὶν ἐξωλεμοὶ ἐσωλεμοὶ
καὶ ὅτι ἐστὶν, α') ὅτι εἰς τὴν σύστασιν τῶν
ἓξ βιβλίων ἀναγκαῖα ἐστὶν ἀπόδειξις
τούτων ἀναγκαιοτάτων πρὸς τὸ ἐβδόμην
καὶ ὄγδοον, ἄνευ τοιαύτης ἀρχῆς
ἀν ἀπεμέρετο ἐπιτέτμητα ἐν τοῖς ἓξ
βιβλίοις ἀμφὶ καὶ ἀπεφαλαιά. ἐξεπά-

γονίας. Ἡ δὲ ἐνδοτέρω γωνία, ἡτοι ἡ ὑπὸ
ΒΑΓ, λέγεται ἡ τῶν ἐφαπτομένων γωνία· ἡ
δὲ ὑπὸ τῶν ἐφαπτομένων καὶ τοῦ ὀξυγωνίου
περιφερείας ἀπολαμβανομένη γωνία ἡμικυ-
κλίου μὲν ἐλάσσων ἐστὶν ἁπάσης ὀξείας γω-
νίας εὐθυγράμμου, ἡμικυκλίου δὲ μείζων ἐστὶν
ἁπάσης ὀξείας γωνίας εὐθυγράμμου τῆς μὴ
πρὸς αὐτῇ συντιθεμένης· ἀλλ' ἔχει τινὰ
περιφερείας, ἡ μὲν ἐλάσσων τοῦ ἡμικυκλίου
μείζονα λόγον ἢ ἡ ὑπὸ τῶν ΒΑΓ εὐθειῶν
περιεχομένη γωνία, ἡ δὲ μείζων ἐλάσσονα
λόγον ἢ ἡ ὑπὸ τῶν ΒΑΓ εὐθειῶν περιεχο-
μένη γωνία. Ἔστω ὀξυγώνιον τρίγωνον τὸ
ΑΒΓ, καὶ ἐπὶ τὴν ΒΓ ἐφαπτομένη τοῦ περὶ
τὸ ΑΒΓ τριγώνου κύκλου ἡ ΔΕ· λέγω, ὅτι
ἡ μὲν ὑπὸ τῆς ΔΕ καὶ τῆς ΒΑ περιεχομένη
γωνία ἐλάσσων ἐστὶ τῆς ὑπὸ τῆς ΒΑΓ περι-
εχομένης γωνίας εὐθυγράμμου τῆς μὴ πρὸς
αὐτῇ συντιθεμένης, ἡ δὲ ὑπὸ τῆς ΔΕ καὶ τῆς
ΑΓ περιεχομένη γωνία μείζων ἐστὶ τῆς ὑπὸ
τῶν ΒΑΓ εὐθειῶν περιεχομένης γωνίας.
Εἰλήφθω γὰρ ἐπὶ τῆς ΒΓ τὸ Ζ σημεῖον ἐφ'
ἑκάτερα τὰ μέρη, καὶ ἀπὸ τοῦ Ζ τῇ ΒΓ πρὸς
ὀρθὰς ἤχθω ἡ ΖΗ, καὶ διήχθω ἐπὶ τὸ Θ, καὶ
ἐπεζεύχθωσαν αἱ ΘΒ, ΘΓ. Ἐπεὶ οὖν ἡ ΔΕ
ἐφάπτεται τοῦ περὶ τὸ ΑΒΓ τριγώνου κύκλου
κατὰ τὸ Β, ἀπὸ δὲ τῆς ἁφῆς τῇ ἐφαπτομένῃ
πρὸς ὀρθὰς ἦκται ἡ ΒΘ, ἐπὶ τῆς ΒΘ ἄρα τὸ
κέντρον ἐστὶ τοῦ περὶ τὸ ΑΒΓ τρίγωνον κύ-
κλου. Ἐπεζεύχθω ἡ ΑΘ· ἡ ἄρα ὑπὸ ΒΑΘ
γωνία ἡμικυκλίου ἐστὶν ἐλάσσων, ἡ δὲ ὑπὸ
ΘΑΓ μείζων ἐστὶν ἡμικυκλίου. Καὶ ἐπεὶ ἡ
ΔΕ ἐφάπτεται τοῦ περὶ τὸ ΑΒΓ τριγώνου κύ-
κλου κατὰ τὸ Β, ἀπὸ δὲ τῆς ἁφῆς τῇ ἐφαπτο-
μένῃ πρὸς ὀρθὰς ἦκται ἡ ΒΘ, ἐπὶ τῆς ΒΘ ἄρα
ἐστὶ τὸ κέντρον τοῦ περὶ τὸ ΑΒΓ τρίγωνον
κύκ

προσλαμβάνουσι τὸν Ἀθηναῖον στρατηγὸν
μὲν καὶ τῶν ὁπλιτῶν τοὺς ἐν Νε-
μέᾳ ὀπτόδου, καὶ τοῦτο σημειοῦσι-
μεν πρῶτον εἰς τοῦ δραματικοῦ αὐτῶν μέ-
ρους, ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης δὲν χαρακτήρισε
τὸν ὅπλιτην, ἀγροικίζων καὶ δεισιδαίμονα.
καὶ τοῦτο ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης τὸ μελα-
γκέρως ἐν ᾧ ὁ Θεαγένης καλλιε-
πέστερον ὠνόμασε χαλκοδέτη
ὁ Σαβυρικὸς ὁ στρατὸς ἀρχὰς τοῦ δ'
σαδδαΐου. σκέψεσι μεγάλη ὑπάρχει πάντα
φωνία τῶν ἐξ Ἐλευσῖνος πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ
Ἐρυσίνου καὶ τοῦ Κιθαιρῶνος στρατὸν
ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἡμέρας. ἑπτὰ καὶ ὀ
κτὼ. τοὺς ὁπλίτας δὲ χρειάζεται ὁ ἀνδρεὸς χρε-
σθαι ἀπὸ τῶν Θεσπιῶν ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου,
προσέτι καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν ἐπιγρα-
φῶν, ὅτε ἐκεῖ τοῦ ὑποδόσου, τοῦ στρα-
τοῦ καὶ τοῦ σταυρόου, ἀναφέρεται
καὶ ἀλλοδαπὸς ὁπλίτης, ἵππου ἀναβάτου
τρόπου, στρατοῦ, ὑποστήσαντος κ.λ.π. ἀπο-
χρώσεως δὲ ἄλλους ἐχρήσατο στρατὸν
ἄνδρας ἀπὸ ὁπλιτῶν ἀναβαθμοῦ
ἐν δὲ Ἀθηναῖοι ὁπλίται δὲ ἀναφέρονται
ἐν τῷ στρατῷ, ἀλλ' ἱππεῖς καὶ τοξόται ἀναφέρον
ται. ——— Ἀπὸ τοῦ δὲ τοῦ στρατοῦ
μεθοδικοῦ τοῦ εἶναι ἐν Ἀναλογίᾳ, καὶ δὲ
σον τὸ στρατιωτικὸν ἔργον, ὁ στρατιω-
τικός, τὸ ἀπὸ τῶν ἐπιγραφῶν, ἐν ᾧ ἐπι-
γραφῇ ἀναφέρεται, ἡ ἀναλογία λόγου,

ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Τούρκων καὶ τοῦ ἀνδρείου Ἀθανασίου Διάκου, ποὺ ἐπολέμησε μὲ ἀνδρεία καὶ ἐθυσιάσθη ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων ποὺ ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Τούρκων, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχαν καὶ ἔμειναν ἄγνωστοι. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐπέτυχαν καὶ ἔγιναν ἥρωες, ὅπως καὶ ὁ Ἀθανάσιος ὁ Διάκος, ἔχουν τὰ ὀνόματά των γραμμένα εἰς τὰ βιβλία τῆς Ἱστορίας καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἐπέτυχαν, ἔμειναν ἄγνωστοι. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο καὶ ὁ Ἀναγνώστης Δεληγιάννης, ὁ ὁποῖος ἐπολέμησε μὲ ἀνδρεία καὶ ἐθυσιάσθη ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ δὲν ἔμεινε γνωστὸς εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Θεοδώρου Δεληγιάννη, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἀργότερα πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ἔχομεν καὶ ἐμεῖς τὴν ἀνάγκην νὰ γράψωμεν ὀλίγα λόγια διὰ τὸν Ἀναγνώστην Δεληγιάννην.

Ὁ Ἀναγνώστης Δεληγιάννης ἐγεννήθη εἰς τὸ Μενίδι τῆς Ἀττικῆς τὸ 1790. Ἦτο υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου Δεληγιάννη καὶ τῆς Ἀγγελικῆς Ἀναγνωστοπούλου. Ἐκ τῶν γονέων του ἐκληρονόμησε τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν φιλοπατρίαν. Ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐμυήθη εἰς τὰ γράμματα καὶ ἔμαθε νὰ ἀναγιγνώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ. Ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρός του ἦτο ἐκεῖνο τοῦ ἁρματωλοῦ καὶ ἔτσι ἐκεῖνος ἐμυήθη εἰς τὰ ὅπλα καὶ ἔγινε καὶ αὐτὸς ἁρματωλός. Ἐπολέμησε μὲ ἀνδρείαν καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τὴν μάχην τοῦ Πέτα τὸ 1822. Ἐκεῖ ἐπολέμησε καὶ ὁ ἀδελφός του Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος ἐπέζησε καὶ ἔγινε πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἐπολέμησε καὶ ὁ ἀνεψιός του Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τὴν μάχην τοῦ Πέτα τὸ 1822. Ἐκεῖ ἐπολέμησε καὶ ὁ ἀνεψιός του Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τὴν μάχην τοῦ Πέτα τὸ 1822.

αἰρετικαί μεταχειρίζεται, ἀλλὰ τρό-
πος αἰρετικός καὶ ἀρχαιότατος.
ὡς ἡ ἐρίσις ἢ αἰτιρά τῆς ἐκτὸς
συνόδου ἐξηγεῖται ἀρκούντως ἐν τῶν
τότε δυσχερῶν περιστάσεων τῶν αἱρε-
τικῶν ὅτε πᾶσα φράσις διφορουμένη
ἐξ ἀνάγκης ἀποδοκιμάζοντο ἐπιτή-
μως, ὥστε ἀφαιρεῖ τούτων πᾶσαν πρα-
κτικὴν συμασίαν ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ
ἐκκλησιαζειῷ δικαίῳ. ὡς ἀποκηρυχ-
θέν γοιπὸν δὲν δύνατοι νὰ θεωρη-
θῇ ὡς κανονικὴ πηγὴ ἀλλὰ ἱστο-
ρικὴ διότι ἐν ταύτῃ παρίστατοι ἡ
ἀρχαία γειτουργία καὶ ἡ ἀρχαία
Χριζιανικὴ γαλρεία.—

Περὶ
τῶν κανόνων τῶν ὀνουμε-
νικῶν συνόδων.—

Ἐν τῷ συζυμαῖ τῆς νομοθεσίας τῆς
ἐκκλησίας ἀνατεῤῥήτως αἱ σύνοδοι
κατέχουν τὴν πρωτίζειν θέσιν. ἡ
ἀνάπτυξις τῶν δογμάτων τοῦ
Χριζοῦ, ἡ διάπλασις τῆς Χριζια-
νικῆς γαλρείας καὶ τὸ πολίτευμα
εἰ γένει τῆς ἐκκλησίας ἀνατεῤ-
ῥήτως εἰς τὰς συνόδους ὀφείλονται
αἱ σύνοδοι εἶναι αἱ μεγάλαι, οἵτινες
εἰσεῖν ἀρτηρίαι τοῦ σώματος τῆς
ἐκκλησίας δι' ὧν διοχετεύεται εἰς
τὰ μέλη αὐτῆς ἡ ζωὴ ὁ συνοδικός

δὲ οὗτος τῆς ἐπιγνωσίας ὀργανικός, ὡς ἀνεπτύξαμεν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ εἶναι ἔργον ἀνωγκαζεμόν τοῦ κατὰ τὴν Ἀσίαν διαχυθέντος ἐγγυνισμοῦ δὲν εἶναι βέβαια τοῦ παρόντος καιροῦ τὰ ἐξετάσωμεν καὶ ἐρευνήσωμεν βαθύτερον τὸ σπουδαιότατον τοῦτο περίσκοπόδων γένημα, τίνα τοιτέστι τὰ διάφορα τῶν συνόδων εἴδη, τίς ἡ σχέσις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας τίς ὁ παντωνικός κύκλος τῆς δικαιοδοσίας ἑκάστου αὐτῶν τῶν εἰδῶν τῶν συνόδων καὶ ἐξοχὴν τῶν οἰκουμενικῶν, τίς ὁ νόμιμος πρόεδρος αὐτῶν, τίνα τὰ νόμιμα μέλη, εἰς τίνα ἀνόκειται τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως τῶν συνοδικῶν πανόνων, ταῦτα ἀνήκουσιν ἐν τῇ κεφαλαίῳ τοῦ περὶ πολιτείματος ἐν γένει τῆς ἐπιγνωσίας. ἐν ταῦτα ἐνεκδὴ πρόκειται μόνον περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ἐπιγνωσιαζεμοῦ δικαίου, ἐξετάσομεν τὸ περὶ συνόδων γένημα ἐν τῇ ἐξωτερικῇ περίως αὐτοῦ ἐνόψει, καθόσον δῆς: αἱ σύνοδοι εἶναι μία τῶν σπουδαιοτέρων τῆς ἐπιγνωσιαζεμῆς νομοθεσίας πηγῶν.—

Ἐξετάσομεν γοινὸν ἐν ταῦτα ἀπλῶς πόσαι καὶ τίνες εἶναι αἱ σύνοδοι αἱ ἰπὸ τῆς ἐπιγνωσίας ὁμολογούμεναι ὡς πηγὴ νομοθετική, τίς ἐν συνόψει

ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀνάγκης, ὁ μὲν ὁ κανονάρχης
ἐπὶ σαρκαίων εἰκόνας ἐπὶ τῶν ὀκτὼ
ἤχων, καὶ πόσους εἰκόνας ἐπὶ τῶν ὀκτὼ
ἐξάδων κανόνας.—
Διὰ τὸ ἀπλούστερον ὅπως ἐπλανῶδα μὲν ἀ-
ναφορὰ ἀναφώνητος εἶναι ἡ μεταβολὴ
φωνηέντων διαφόρως τῶν ὀκτὼ εἰς
ὁλοκληρίας καὶ εἰς λοιπάς ἢ μερικὰς
παραγεγόνοιτες προσθήκας καὶ τὸ ἐπίθημα τῆς
ἐναρξεως ὁλοκληρίας ὀκτὼδος καὶ ἡ εἶναι
λοιπή, ἐξετάζομεν μόνον πόσας ἢ ὁρισθέ-
ντος ἑκατοντάδος ὁλοκληρίας ὀκτὼδος ἀπαι-
τοῦμεν, καὶ πόσας λοιπὰς παραβάλλομεν πρὸ
ὁλοκληρίας πρὸς ἀπαρτίσεως τοσούτων
ὁλοκληρίας μόνον τοιαῦτα, ἐπειδὴ τῶν
ὅλων ἀπαριθμήσεων λοιπῶν εἰς μόνας ἐν-
δέκα ἀναγόμεθα τοιαύτην αἰδιότητα.
ἐν τούτοις ὁμολογούμενον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν
καὶ τῶν ὁλοκληρίας ὀκτὼδων εἶναι πολὺ με-
γαλύτερος, ὡς θέμενοι ἐπὶ τῶν ἐγγὺς,
ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἑκάστης λοιπῆς συμπλη-
ροῦται διὰ τῶν προσθήκων εἰς τὰς λοι-
πὰς δέον ἔχειν ὀκτὼδων διὰ ὅπως ἐπ-
ταίρεσθαι νὰ καταλάβωμεν εἰς τὰς ὁλο-
μερικὰς. συμπεραίνομεν δὲ ἐπλανῶδα καὶ
τοῦτο ὅτι τῶν ὀκτὼδων αἱ ἀπαγγελίαι ἐπ-
γένει παρούσης. «ὅρος ὀκτὼδικὸς, οὐ τοῦτο
ἐστὶ δὲ οὗτος ὅρος ἐξαιροῦνται εἰς ὃν
λόγους ἢ εἶναι
ἀδύνατα ὅταν ἀφορῶσι τῶν ὀκτὼδων

στρατ. (9)

[illegible]
ἔννομον τάξιν τῆς ἐκκλησίας, τοῦτέστι τὸ πολίτευμα, τὴν γαλρείαν καὶ τὴν πειθαρχίαν. οἱ δόγματικοὶ δὲ οὗτοι φέρουσιν ἴδιον τι ὄνομα καὶ ἀποκαλοῦντες σύμβολα, ὅταν εἶναι συνεπτυγμένα ἐν ᾔδει ὁμολογίας, καθὼς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον εἶναι δόγμα βεβαίως τῆς πίστεως, ἀλλὰ ἐπειδὴ φέρει χαρακτῆρα τῆς ὁμολογίας πάντος Χριστιανοῦ φέρει τὸ ὄνομα σύμβολον. σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τὰ δόγματα ἀπαιτεῖται παμψηφία τῆς συνόδου, διὰ τοὺς κανόνας, δὲ ἀρκεῖ πλειοψηφία μόνον. τὰ δόγματα εἶναι ἀναλλοίωτα καὶ ἀμετάβλητα, οἱ κανόνες ὡς νόμοι μεταβάλλονται. —

Ἐκ τῶν συνοδικῶν λοιπὸν τούτων ὅρων μόνον οἱ κανόνες περιλαμβάνονται εἰς τὸν κύκλον τῆς δικαιοδοσίας ἡμῶν, διότι οὗτοι εἶναι νόμοι ἀφορῶντες τὴν ἔννομον τάξιν τῆς ἐκκλησίας, ἥτις ἀπολλαγμένως ἐν ταῦθα μᾶς ἀπασχολεῖ, τὰ δὲ δόγματα τὰ ἀφορῶντα τὴν πίστιν κεῖνται ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῆς δικαιοδοσίας ἡμῶν. ——

Ταῦτα λοιπὸν ἐν γένει περὶ συνόδων μεταβαίνομαι νῦν εἰς τὴν ἐξέτασιν μιᾶς ἑκάστης αὐτῶν ἀρχόμενος πρῶτον ἀπὸ τῶν οἰκουμενικῶν. ——

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Πρώτη οἰκουμενική σύνοδος.

Ἡ πρώτη οἰκουμενική σύνοδος συνῆλθεν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας ἐν ἔτει 325. συνεκλήθη δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου Χριστιανοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ πρώτου, τοῦ μεγάλου. μετὰ τὴν γνωστὴν τοῦ [illegible] νίκην κατὰ τοῦ Λυκινίου ἢ Ἀναθολὴ πολιτικῶς μὲν ἠσύχασε, πλὴν πνευματικῶς ἐσυγκεῖτο ἤδη καὶ συνεταράσσετο ἐκ τῶν φοβερῶν σκανδάλων τῶν ταραχῶν ἃς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πάσῃ ἐπήνεγκεν ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου πρεσβυτέρου τῆς ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ἀρνουμένου τὴν θειότητα τοῦ Χριστοῦ, διδάσκοντος δὲ ὅτι ὁ υἱὸς εἶναι κτίσμα ἑτερούσιος τῷ πατρὶ καὶ ἀλλοῖος τὴν οὐσίαν ἢ ὁ πάτηρ. ὁ Κωνσταντῖνος λοιπὸν δέλων ἐκ παντὸς τρόπου νὰ καθησυχάσῃ τὴν Ἀναθολὴν καὶ νὰ καταπαύσῃ τὸν πνευματικὸν σάλον, προσεκάλεσεν εἰς συνέλευσιν πανταχόθεν τοὺς ποιμένας τῆς ἐκκλησίας, οἵτινες ἐν συνόδῳ οἰκουμενικῇ σχηματισθέντες ἀπεφάσισαν περὶ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔλυσαν. συνῆλθον λοιπὸν ἐν τῇ ῥηθείσῃ πόλει 378 πατέρες τῆς ἐκκλησίας, ἐξ ὧν πολλοὶ ἔτι ἔφερον ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῶν τὰ σημεῖα καὶ τὰ ἴχνη τῶν μαρτυρίων. ἄλλα ὑπὲρ τῆς πίστεως

ἀπόλυσιν ἀπὸ τῶν προλέγων ἀσωμάτων τῆς
Θρωλιανομοῦ λειτουργιῶν. ——

Ἡ σύνοδος αὕτη, ἐν ᾗ ὁ μέγας Ἀθα-
ναίσιος νέος ὢν ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος,
ἀπὸ τοῦ τὰς φρένας καλὰ καὶ σοφίαν, ἀ-
νέθηκε δεινὰ διαβαλλόμενος παρὰ τῶν
αἱρετικῶν διὰ τὸν ὁμοούσιον αὐτοῦ, καὶ ποτὲ μὲν
καὶ καλλωπιζόμενος διὰ τὸν φυγοσοφιστὴν
καὶ φιλοχειρίαλα τοῦ Ἀρείου, ἡ σύνοδος
αὕτη, φημί, παρεδέξατο τὸ ὁμοούσιον τοῦ
Υἱοῦ τῷ πατρί, καὶ πρεσβυτέρους διελύσα-
σε ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Υἱοῦ πρὸς τοῖς πατέρα
ὡς ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς πίστεως ἀναγεγρά-
φεται μέχρι τῆς σήμερον. Συμφω-
τέον δὲ ἐνταῦθα ὅτι ἡ πρώτη αὕτη ἐν
Νικαίᾳ οἰκουμενικὴ σύνοδος ἀρξαμέ-
νη τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως δέον ἐπερά-
σατο αὐτὸ παραγράψασα εἰς τὸ «καὶ εἰς
τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον πιστεύω». Ἡ σύνοδος
αὕτη ἐπεμήρθη καὶ ἕτερα δεκαεπτὰ
ἑτέρων βλασφημιῶν, ἐξέδωκε καὶ κανόνας
εἴκοσι περὶ τῆς ἐντόπου φύσεως τῆς
ἐκκλησίας, οὓς μέτον ἐνδιαφέρ-
ουσι περὶ ἐνταῦθα. ——

Δευτέρα οἰκουμενικὴ
σύνοδος. —

Αὕτη συνεκροτήθη ἐν Κωνσταντινου-
πόλει ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει
387 παρόντων 150 πατέρων κατὰ
τῆς ἐκκλησίας, ἃ ἐν δύναται καὶ δεῖται

δεῖ

δογματικῶς ὡς συμπεριλαμβάνεται παράλληλα τῆς ὡρώλης οἰκουμενικῆς συνόδου, καθόλου ἐκεῖνα ἔχει ταύτης ἀμερώτως βεβαιώσασα ἐμπεριούδιον καὶ ἐλεγξίνον τὸ δογματικὸν οἰκοδόμημα περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς αἰσίας τῶν τριῶν τῆς Τριάδος προσώπων καὶ τῆς ἑνοτερικῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως αὐτῶν, ὅπερ καὶ ὡρώλησι συνόδος ἀρίστως περιέσωσεν. ἡ ἐν Νικαίᾳ συναθροισθεῖσα σύνοδος ὡρίσασα μόνον τὴν σχέσιν τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα, τὸ δὲ περὶ τοῦ Ἁγίου πνεύματος ὅλως ἀόριστον καταλιποῦσα, ἐπέσπευσε διαφορὰν εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας τῶν παραυρεόντων Μακεδονιστῶν καὶ Πνευματομάχων, οἵτινες ἐφαρμόζοντες τὰς ἰδέας τοῦ Ἀρείου εἰς τοῦ Ἁγίου πνεύματος, ἐδείκνυον τὸ πνεῦμα κτίσμα τοῦ πατρός.— Ἡ δευτέρα μονὴ αὕτη οἰκουμενικὴ σύνοδος ἐπανῆλθε τῆς νέας ταύτης αἱρέσεως παρεισάξασα μόνον συνεπῶς τὸ ὁμοούσιον τοῦ Ἁγίου πνεύματος εἰς τὸν Υἱὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος προσώπου, ἀνοφεναμένου αὐτὸ οὐ κτίσμα, οὐδὲ ξένον ἀλλ' ἴδιον καὶ οὐσιωμένον τῆς αἰσίας τοῦ Υἱοῦ καὶ Πατρός, ὅθεν συνεπερώθη τὸ ἀλεγές σύμβολον τῆς πίστεως, ὅπερ εἰς τὸ πιστεύω εἰς τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον τῆς ὡρώλης οἰκουμενικῆς συνόδου, προσεθέσαν τὸ ἢ πίστεον τὸ ζωοποιόν κ.τ.λ.—

Ἐκεῖ τοῦ δογματικοῦ ταύτης μέρους

οἱ ~~[illegible]~~ ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐτὴν δευτέραν σύνοδον ἐξέδοτο καὶ κανόνας ὁμοῦ. ——

Τρίτη οἰκουμενικὴ σύνοδος.

Ἀφοῦ διὰ τῶν δύο πρώτων οἰκουμενικῶν συνόδων τὸ περὶ τῆς ἁγίας καὶ ζωοποιοῦ Τριάδος δόγμα ἐγένετο, καὶ διὰ τῆς φράσεως, ὅτι ὁ Λόγος ἀμφότερα αὐτὰ ἐν ὑποστάσει ἔχειν καὶ ἐνανθρωπῆσαι, ὡρίσθη καὶ ἡ περὶ τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης τοῦ Χριστοῦ, ἀληθείας καὶ δογμάτων ὀρθοτομίαν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Ἐπιφανίου αἰῶνος ἕως τοῦ ὄγδοου δόγμα, ὅτι· τὸ δόγμα ὡρίσθη τῆς θείας τοῦ ἀνθρωπίνου φύσεως. ——

Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ ὑπῆρχον περὶ τοῦ χρόνου τοῦτον ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ δύο μεγάλαι καὶ μέγιστοι ἐκκλησιαστικαὶ σχολαί, ἡ σχολὴ τῆς Ἀντιοχείας, ἧς προῆλθεν ὁ Νεστόριος εἰς τὸ δόγμα τοῦτο, καὶ πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἡ σχολὴ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἧς προῆλθε ἐν τῷ δόγματι τούτῳ ὁ Εὐτύχης· αἱ δύο αὗται σχολαὶ διαφωνήσασαι ὡς πρὸς τὸ δόγμα τοῦτο, ἐσυνέχυναν τὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους πρὸ τῆς δευτέρας· ἡ μὲν σχολὴ τῆς Ἀντιοχείας ἐφρόνει ὅτι διὰ καὶ ἀνθρώπινος φύσις ἐν τῷ Χριστῷ ἦταν ὁμοῦ καὶ ἀνθρωπίνη καὶ καθ' ὑπόστασιν καὶ

ἔσχεται πρὸς ἀμφότερα. ὅθεν καὶ τὴν ἀπο-
βολὴν τοῦ Χριστοῦ ἀναπέμπουσι ἀπρεπῶς
ἐπὶ τὸν Θεόν, ὡς καὶ ἀνθρώπων ἀπρεπῶς
φρονοῦσαν· καὶ ὅτι τῆς Ἀγεφαλοκλείας ἐ-
πλανήθη ἕως ἄρτι ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἁμ-
πρὸν ἐπροσέβαλλε δὲ ἡ τῷ Χριστῷ διάτα-
ξις πᾶν συνημμένον διὰ φύσεως
μεταβολὴν ἀνθρωπότητος, καὶ τὴν μετέρα
τοῦ Χριστοῦ πρόσληψιν θεότητι· καὶ διὰ
τοῦτο ἀπίστως ἐθεώρει τὰ ἄμφω ἴσον πε-
πραγματεύσθαι, παθόντος δεῖ μετὰ τῆς πρω-
τῆς ἀναιρέσεως καὶ τῶν τῆς ἀνθρωπότη-
τος προσωποποιῶν, διὰ δὲ τῆς δευτέρας ὁμο-
λογῶν παθητὸν μὲν τὸν τῆς ἀνθρωπότη-
τος ἀναιρεῖ καὶ ἀπαθῆ τὸν θεανδρικὸν
προσωποποιόν, διὰ δὲ τῆς τρίτης ὁμο-
λογῶν παθητὸν τὸν θεανδρικὸν προσω-
ποποιὸν καὶ ἀπαθῆ τὸν τῆς ἀνθρωπότη-
τος ἀναιρεῖ· ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν τριῶν
φυσεωτῶν τούτων διαφωνιῶν. ἐπι-
δὴ ὁ ἑρμὸς συνεχωρήθη ὁ ἑρμὸς πάθος
δικαίως διὰ τὸν ἕνα τῶν ἀμφοτέρων
βαίνει καὶ ἄμφω καὶ ἀπαθῆ, παραδε-
χόμενοι ἀσχέτως ἕνα εἶναι τῶν δύο
φύσεων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ
ἀπὸ τῆς ἑνώσεως ταύτης, δι' ἧς ἀμφο-
τέρων αὐτῶν αἱ ἰδιότητες ἐν τῇ συν-
δρομῇ αὐτῶν διαπεφοίτηκαν ἀπαθῆ
εἶναι καὶ ἀγαθητὸν, ἀδιαιρέτως καὶ ἀσυγ-
χύτως· ἀλλὰ μετὰ τῆς ἀνθρωπότη-
τος καὶ φραστὸν τὸ μετὰ τοῦ Χριστοῦ πάσχειν
ἕνα τινὰ θεολόγον. — Ἀπόκρισις καὶ

αὐλὴ οἰκοδομὴ ἐξέδωκε καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως περὶ τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξεως τῆς ἐκκλησίας.

Τελευταία ἀκολουθεῖ καὶ ἡ σύνοδος. — Ἐλληνικὴ μὲν ὅλη εἶναι ἡ μουσικὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία αἱ ἀναφαίνουσι τὴν πρώτην ἀρχὴν παλαιοτάτου διά μέσης καὶ ἐκ τῶν ἰδίων ἐμφορέται σάρκα τῶν πνευμάτων. συνήθως ὅμως δὲν παλαιοτάτη καὶ διάμεση, ἀλλ' ἐξαιρετικὴ καὶ μόνιμον ἄμα δόξαν ἔλαβεν καὶ παρὰ μικρὰ ἀφορμὴ — ἀπὸ τῶν τρίτων ἀκολουθεῖται συνόδου παλαιοτάτου ἄκρου διωρίσαν καὶ ἐβρέθησαν μόνον καὶ παλαιοτάτου, ἀλλὰ δὲν ἐξηγέφθησαν, καὶ ἀναγνώσθησαν ἀδεῖς, ἀφοῦ τὸ πρώτον τέτοιος ἐξέμπε, ἀνεγνώσθη ἀδεῖς εἰς τοῦ ναοῦ τῆς μάχης εἶδεν μὲν ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Ἐλληνικὸς ὁ παλαιὸς τῆς ἀρχαίας Ἀλεξανδρείας σχολῆς δεξάμενος ἐκ αὐτοῦ μόνον εἰς τοῦ ἀνδρεωθῆναι καὶ μόνη φύσις ἀπὸ τῶν ἄκρων Θεοῦ δὲν εἶναι ὁμοούσιον τῷ τοῦ Χριστοῦ πρεσβύτερῳ, ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινη φύσις τοῦ Χριστοῦ διαίτης ἑνώσεως αὐτῆς μετὰ τῆς θείας φύσεως, ὅμως τὸ παῖδες ἀπορροφήθη, εἶδεν δὲ ὁ Θεοδώρητος ὅτι παλαιοτάτου καὶ παλαιοτάτου καὶ μετὰ τῆς ἰδέας καὶ μετὰ ἐξέδωκε ὀφειλόμενον ἀνδρεωθῆναι τοῦ Χριστοῦ τὸ ὑπάρχον καὶ τῶν Ἀρειανιζόντων

57

ἐπ' ἐσοδείαις ταῦτα τοῦ ἐνιαυτοῦ μὴ
δυσκόλου ἐξαίφνης — ὁ ἐνιαυτὸς
καλεσμαοδεῖ εἰς δύο συνόδους, ἐξε-
κάμεν ἐπὶ δύο εἰς σεπτεμβρινὴν
σύνοδον, ἣν ὁ Θεοδόσιος συνεκάλεσεν ἐν ἔτ
448, ἐπ' ᾗ ὁ ἐνιαυτὸς προσχρεωκοπῶν ἐπέμε-
σε τὴν δυοκλιχῶν αἰρέσεως διὰ τοῦ χόρου καὶ δε-
σ φρονοσφιῶν αἰσθήσεων, αἰχμαλώτισε τὴν
ψυχὴν βίας, ὅθεν ἐδέη ἡ σύνοδος αὐτὴ
ἐξοβεληθῆ ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν οἰκουμε-
νικῶν συνόδων· καίτοι χωρὶς ἀφορμῆς
αἰσθήτως συμπαρόντων πλειόνων ἐπισκόπων
συνόδου ἣν ἔρχῳ ὀνομάζουσιν ὁ Λατρωνὸς
ἐν ἔτει 451 καὶ αὐτὴ ἦτον ἡ ἐκλεκτὴ ἐν
Χαλκηδόνι σύνοδος ἡ ἀσφαλισθεῖσα τῶν
σῶν ἐν τῇ λογικῇ συνόδων, καθότι ἐν
αὐτῇ πλειόνος τῶν 600 καθέρων ἐξαιρέτων
τῶν μερῶν τῆς οἰκουμένης συνελθόντων
αὐτῶν σοὶ ἐμφερῶς πάντα ἐδογμάτισαν
πάσῃ τοῦ δυὸ φρονήσεως τῆς φοβερᾶς
καὶ ἁγίας ἕρσης, ἐπ' Διόσκορον καὶ Εὐτυ-
χέα τοσοῦτον μόνον ἐδογμάτισαν καὶ
συνεβούλευσαν ἐπὶ σεσωσμένοις ἐδέαις, ἐξε-
ρέσασα ἐπὶ σφαγὴν συγχωρεθέντα ἐπὶ τὰ
αὐθέντα· ὡσαύτως τοῦτο πέρα ἐπορέδη ἐξ
αἰσθήτων ἐπὶ πορνικῶν ἐσθῆτες ἐπιτρο-
πῆ, ἵνα ἐπὶ τῇ τάξει τῶν προσωπαρα-
σθέντων ἐν τῇ ἁ. οἰκουμενικῇ συνόδῳ
συνέλαβεν πάντα Χριστόμιον συμβό-
λαιον μηδέποτε αἰσθητὸν παρὰ πάντων.

τὸν νέον τοῦτο παλαιὸν καὶ μονοφυσιτικὸν
κακὸν τοῦ Σιλιγοῦ καὶ Διοσκόρου,
διδάσκων τὸν Χριστὸν ἕνα τὸν Λόγον
ἐκ Θεότητος καὶ ἕνα τὸν Λόγον ἐκ ἀν-
θρωπότητος θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἄνθρωπον
ἀληθινὸν καὶ ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ κατὰ
τὴν Θεότητα καὶ ὁμοούσιον τὸν Λόγον ἐκ
μὴν καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, κατὰ πάν-
τα ὅμοιον ἡμῖν χωρὶς ἁμαρτίας, προάκυ-
ψαν μὲν ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθέντα κατὰ
τὴν Θεότητα, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν ἡμερῶν γεν-
νηθέντα ἐκ τῆς ἁγίας Μαρίας κατὰ
τὴν ἀνθρωπότητα, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν Χριστὸν
ἐν δυσὶ φύσεσιν ἀσυγχύτως ἀδιαιρέτως,
ἀχωρίστως. ———

Τὸ σύμβολον τοῦτο, κύριε, ἀνέθεσαν οἱ τῆς
μονοφυσιτικῆς ἕδρας τῶν Ἀλεξανδρέων
ἐπίσκοποι μὲν πολλὰς πρὸς τὸ φανερόμενον,
ὑπὲρ μὲν τῆς προφανοῦς δυσσεβείας καὶ
ἐναντίας ἀσεβοκακίας ἐμαλάττοντο
τὴν σύνοδον καὶ ἐξοχήν, οἱ μονοφυσῖται,
καλλιφρονοῦντες δὲ ὡς ὑπὲρ ἀναμφιβόλου τοῦ δό-
γματος ὑπεστείλαντο πρὸς ὀλιγωρίαν
ἐθορυβήθησαν ἀπὸ τούτου τὸν τῆς ἐκκλη-
σίας ὡς αἱρετικοί, φέροντες καὶ ἐξοχήν
τὸ ὄνομα μονοφυσίτου, πολλαχοῦ τὴν δε
τῇ πραξίᾳ καὶ ἐπιφανείᾳ δυσχερῶς φε-
ρόντων γνωρίσαντες ἑαυτούς. Τοῦτο οὖ-
τως εἶχον ὅλως ἐν τῷ
Ἑρμοπόλει ἐπιδημοῦντι

— σύνοδος. —

Ἡ ἐκκλησία καλεσαμένου ἀπὸ τῶν ἀρχόντων βουλευτῶν, ὅτε ὁ Ἰουστινιανὸς ἀπέστειλε τοὺς πρέσβεις. Ὁ Ἀθουρόλφος οὗτος ἦν ἀνὴρ παρόντας ἀρχαιοπρεπὴς τὴν ὀρθόδοξον εὐσέβειαν, καὶ ὁ εὐσεβέστατος ἐν τῶν περὶ αὐτὸν ἔργων αὐτοῦ καὶ ὁ περίβλεπτος ἐν ὀρθοδοξίᾳ καὶ ἀγαθοεργίᾳ τοῦ ἔθνους, καὶ καὶ ἐναντίον τοὺς αἱρετικοὺς ἐν τοῦ πόνου τῆς εὐσεβείας πολέμιος ἄκρος ἐν τοῖς προσταδείαις αὐτοῦ βαίοις ἐγένετο τὸ ἔρμαιον τῶν αἰχμῶν αὐτοῦ διορθώσεων καὶ τῆς αὐθεντείας ὀδοῦς, ἤτις ἦν καὶ αὐτὴ ἐκκλησία τῆς μονοφυσίτης (φανερῶς). Ἐν τοίνυν ὁ Ἀθουρόλφος ἐστὶ ἐν ἀναίμακτον τῶν ἐναντίων τοῦ ἔθνους καλοκαιρίως τῶν φοβερῶν καὶ ἀνδρείων ἐθνῶν, ἤτις εἶχε γαῖαν ἐκκλησίας ὀλίγας, καὶ ἀναίμακτον αὐτὴν ἐν ἐναντίον τῶν πολεμίων, καθόλου ἦν ἔθνος καὶ εἶχε πρόσταξιν ἐκκλησίαν. ———

Ἐναντίον γοῦν ὁ Ἀθουρόλφος ἐκκλησίαν ἓν ἐκ ἐξῆρε μέσον τε δι' οὗ καὶ ἐν καλοκαιρίᾳ, χωρὶς ὅρους καὶ προσδόκιμον αὐδὲν ἐκ δέησιν ἐκκλησίαν ἐν χαμηλόνου· πρὸς τοῦτο δὲ ἐναντίον καὶ καλοκαιρόλαον καὶ καλοκαιρῶν ἐναντίον καὶ ἐκ ἐκκλησίαν καὶ ἐκκλησίαν.

α.' Τὸ συγγράμμα τοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου τοῦ γενικοῦ τῶν αἱρέσεων τῶν Νεοφωτιανῶν καὶ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀγγαρευτῶν αἱρετικῶν. β.' Τὰ συγγράμματα τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν Πλάτωνα τοῦ ἁγίου Σκεπάρνου. γ.' Τὸ κατὰ τοῦ Πλάτωνος ἐπιτίμιον τοῦ ἁγιωτάτου Ἐφέσου Ἰωάννου. (Τὸ εἶναι ἀμφιβόλως ἐπιτίμιον αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου τοῦ ὀνομαζομένου Νηστεύτου σημ: 120 ἐν ἐπιστημονικῷ 4. (παραλειπομένου τοῦ ἐκδότου). Τὸ διάταγμα τοῦτο κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων παρεκκλησιῶν ἐδημοσιεύθη ἐν ἔτει 544 καὶ πάντες οἱ ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν καὶ ἐπεκύρωσαν· οἱ μέχρι σήμερον τῶν Ἀναβαπτιστῶν παρεδέχθησαν ἀνεγνώρισαν τὸ διάταγμα τοῦτο, ἀλλ' οἱ τῶν Διόσκορος καὶ τῶν Ἀρμενίων σχέσεις ἀπορρίπτουσιν ἐν αὐτό· ὅθεν ἐγεννήθη ἔρις περὶ γνησιότητα τῶν ὅρων τῶν ἱερῶν παραγραφῶν. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἀποδεικνύει ἐν τῷ μέσῳ τούτου εἶναι ἀληθεστάτη καὶ ἀναντίρρητα καὶ παραπομπὴν εἰς Σκυθοπολιτανοὺς πάπας ἐπιστολὴν ὁμολογεῖ ἐν ἔτει 553 τὰς περὶ τῶν ἱερῶν παραγραφῶν παρεδέχθη καὶ ἐπεκύρωσεν ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ καὶ ὑπέγραψαν, τὰς ὁποίας ἐξέδωκεν κατὰ τῶν Νεστοριανῶν πρὸς τοῦτο τὴν σύνοδον αὐτὴν

ἀπεδημίαν τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ἐὰδρίου καὶ Διδύμου διὰ τὰς παιδοβοσίας των, ὡρίσθη ὁρος πενταέτιον ὀχι: 120. —

Ἐπειτα δ' ἐπλαύδαι ὅλοι οἱ διαφωνίαι τοῦ ποίνου Δημίου εἰς τὰς τῶν ἐρίων παφορίων ἐρίδας ἐποίησε σπουδαίους διὰ καὶ τρὶς ἀπήγγειλεν εἰς τὸν καλὸν τοῦ συμφέροντος αὐτῷ. ——

Εἶναι ἀμφιδόξ ὅλοι οἱ ἀποίκοι αὐτῆς ἀπαντήσεως σπουδὴν τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐπιμελείας καὶ ἰδίως τῆς ἐμπειρίας παρεῖχεν· ὡμὲν διαλιχῶς εἰς τὰ ἄμφια ἐπιτηδεία τοῦ ποίου ἐπλαύδαι ἐπιτόδειν τοσοῦτον συμφέρτερον ἐμηχάνησαν, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μικρὸν χρονοτριβοῦσαι τὰ μεγάλα ἀπαλομιὰ σχήματα τοῦ μέχρι σήμερον διηνεκῶς ἐπὶ τὰ χαμαίζηλα καὶ ἀπὸ ὁρόδοξον ἐπιμελείαν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς χαμοίων μερῶν. ——

Ἕνεκα ἀπομνημονεύματος. —

Τὰ μονογραμμικὰ ταῦτα, μικρὰ, σχήματα, ἄλλα σπουδαίως ἀπεμίμησαν τὰ ἐναρξίνεα τῆς αὐλοπρεπείας, ἐπεδόθησαν εἰς τοὺς Αὐλοπρέπορας τοῦ Βυζαντίου τὸ παλαιὸν καὶ αὐδὲ λεπτότατον σ' ὅλον μέσους χρόνου ἕνεκα τῆς ἐπιμελείας μεταξὺ τῶν μονογραμμικῶν, αἵτινες παλαίσμασιν πᾶσι ἐχρεώστησαν τὴν ἐπιμελείαν καὶ ἐγένετο τῶν Ἑρμάνων διὰ τῶν μεγάλων σπ

ἐκείνων αὐτῶν μετὰ Σαρβάρων καὶ
Βλάχων προσωρμίσθη τῷ Θεσσαλονίκης ἐπὶ τὸν
λίμενα μέσον τε ἐκείνους τῶν ὁδοῦ ἄξων
μετὰ τῶν Μονομαχίων, οὐχὶ ὡς ἐν
τῇ ἐκλείψει τῶν δούλων καὶ ἀπόρ-
ων αὐτῶν, καθάπερ ἐκατόνδυ, ἀλλ' ἐν τῇ
ἐπιφανείᾳ ἰδίᾳ καὶ τῇ ἐξωτερικῇ τῶν δε-
μένων ἐκδιηγήσει τῶν ἀνωτέρω αὐτῶν (τῶν
ἀνόρων), παρεδέχθησαν ὅμως τὰ μέσα μέρη
τῶν ὄχλων ἐν τε τῇ ἀνδρωσύνῃ καὶ τῇ
θείᾳ τοῦ Θεανδρώπου χάριτι καὶ ἐργάσα-
μοι Μονομαχίαν ἐκατονταετηρίδες αὐτῶν
ἐκείνων προσεγένοντο εἰς ἐκείνο πρόσωπον
σίαν, καὶ ἐδόξασε τὸ Χαρακτῆρος. ἐν τοῖς
δὲ ἐν πρώτοις ὁ Σωφρόνιος προσέβαλε δεῖν-
ὡς ἐν ἀναλήψεσι ταύτην ἐκόσμησεν
ὡς ἐν ἐκδέσεσι πράξεις καὶ Μονομα-
σιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ
Ἡράκλειος ἐξέδωκε τὴν παρουσίαν δε-
σιν, ἐν ᾗ τοῦ κόσμου ἐκκλησίᾳ δε-
ρᾶ αὐτῶν. τῇ ὕστερον ὁ Μάξιμος ὁ φοβερὸς
προσέβαλε τοῦ Αὐτοκράτορος ταύτην τὴν
ἐξέδεσιν, καὶ μετὰβαὶς εἰς τὴν Ἀφρικὴν
ὁ ἐκκλησίων φοβερὰς διαλεκτικὰς ἐκκλη-
πὸς τῶν ἐκδέσεων ταύτην τὴν ἀποκρι-
σιν μετὰ τῶν Μονοθελητῶν. ἀλλὰ τὴν Ἀφρικὴν
Μάξιμος ἐκκλησίασεν τοῦ Σαρακηνοῦ
τὸ μετὰ τὸ 638 καὶ ἐν τῷ 649 ἐδόθη ὁ νου-
σεως αὐτοκράτωρ τὴν ἐκκλησίαν ταύτην
καὶ ἐξέδωκε τὸν ἔκθεσιν ὅλου τοῦ λόγου

σύναξαν καὶ ἐκεῖ χάριν τοῦ κακοῦ μετὰ τῶν ἐπισκόπων. ἐν τούτοις ὁ Πάπας Πασχάλιος καὶ συνόδου ἐν Καλπαίνῳ καθεσθείσης κατακρίνει τὸ μέτρον τῶν εἰδώλων τοῦ Ἀρμενίου ἀρχιεπισκόπου καὶ τὸν λόγον τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ ἀποστολὴν ἐξαπέστειλεν πρὸς τοὺς Ἀνατολικοὺς πρεσβεύσας. ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων καὶ τὸν Θεόφιλον καθαιρεῖται καὶ ἔτι Σκευοφυλακίου τοῦ Παφλαγόνος καὶ ἕως τοῦ ἐνιαυσίου πίνακος ἀναγράφεται τὰς ἱερωσύνας. ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ ἐδίκαιον τῶν πρώτων καὶ συγκλήτου καὶ ὅλου τοῦ ῥωμαϊκοῦ συνόδου, καὶ αὐτὴν εἶναι ἐν ἔτει 680 οἰκουμενικὴν σύνοδον ἐν ἔτει 680 συγκαθίσαν, ἐν τῷ καθαιρέσεως τῶν ἀποστατῶν τῆς μιᾶς ἁγίου, ἐκείνῳ δὲ ἀναθεματίσαν τῶν δύο ἁγίων. ἐν τῷ ἐναισίῳ ἁγ. πρωτοπάπα τοῦ Χριστοῦ παρεδέξατο τὰ ἀναγκαῖα τῶν ἁγίων φύσεως δεῖν τε καὶ ἀνθρώπινον καὶ ὅλων ἐκκλησιῶν πατέρας ὁσίους καὶ ἀγγελοφόρους καὶ ἀχρὶ ἐσχάτου ἁγίας, ἀλλὰ ἓν ἀνθρώπινον καὶ ἓν ὑποκειμένῳ τῷ θεῷ. ———

Διὰ τῆς συνόδου ταύτης ἀναφέρεται ἐν Ἀγίᾳ Ἐκκλησίᾳ Τριάδος ἐν ὄρει ὅ ἐν μιᾷ χωρίᾳ τῆς Ἀσίας ἐν μοναστηρίῳ ἓν τοῦ ὄρους Λιβάνου, ὅταν καθαιρέθη συνέβησαν οἱ Μαρωνῖται

ἐπίρυξαν τὸν ἡγούμενον αὐτῶν Μάρωνα ἀρχηγὸν ὅδεν καὶ ἐπηγάδευσαν Μαρωνῖται, ὑπερασπίζοντες διὰ τῶν ὅπλων τὴν ἀγρεπεύειν καὶ ἀρκοπεύειν αὐτῶν ἀνεξαρτησίαν μέχρις οὗ ἐπὶ σταυροφορῶν ἐπιπόδησαν ἐπιπόδησαν μετὰ τῆς Γώμης μεθ' ἧς εἰσέτι διατελοῦσιν εἰς ποιεῖν ἀρνηθέντες ὅμως τὴν ῥωμοδεϊτικὴν αὐτῶν ἀγάνην, τηρήσαντες δὲ τὰ ἴδια αὐτῶν ἔθιμα.

Ἀνεπτύξαμεν ἤδη τὰς ἐξ οἰκουμενικὰς συνόδους. Βεβαίως δὲ εἶναι τὸ ἀντικείμενον ἡμῶν αἱ δογματικαὶ συζητήσεις τῶν συνόδων τῶν τε οἰκουμενικῶν καὶ τῶν τοπικῶν. Τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι καθ' ἐξοχὴν ῥωμοδεικόν, ἀγὼν ἐνίοτε ἐπειδὴ μετὰ τῶν πανόνων καὶ τῆς ῥωμοδεσίας. Τὰ δογματικὰ πολλάκις συνδέονται ζενώτατα, καὶ ἄνευ γνώσεων τουλάχιστον ἀμυδρῶν αὐτῶν, ἡ ἐπιγνωσιαστικὴ ῥωμοδεσία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατανοηθῇ. Διὰ τοῦτο πολλάκις εἰσερχόμεθα εἰς... ἀπτόμεθα μᾶλλον τοιούτων δογματικῶν ἀντικειμένων, καθόσον δὲν δύναμαι νὰ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ἅπαν τὸ ἀκροατήριόν μου εἶναι κατηρτισμένον θεολογικῶς. Συγκεφαλαιοῦντες νῦν, κύριοι, τὸ

διδαγμῶν ἀποδόμενα τῶν μυστικῶν καὶ κουφίων ἐξ συνόδων, λέγομεν ὅτι ἐνόσῳ ἡ ἐκκλησία διατελεῖ ὑπὸ τὴν δουλείαν τοῦ διαβόλου καὶ ἡ συμφωνία τῶν μελῶν αὐτῆς ἦτον οὐ μόνον δυνατὸς ἀλλὰ ῥᾳδία καὶ εὐκατόρθωτος, αἱ μερικαὶ καὶ ἰδιοτρόπους διδασκαλίαι καὶ δογματικαὶ διαφοραὶ δὲν συνετέλουν τὸ τοσοῦτον εἰς τὴν ἑνότητα, ὡς δυνατὸν ἐρχόμενον νὰ γενῇ συνάφειαν μετὰ τοῦ ὅλου. ἀλλ' ἀφοῦ διὰ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Παναγίου καὶ ἐνδοξοτάτου τῆς συμφωνίας τῶν ἐθνῶν ἐπῆραν τὰ ὄρη, καὶ οἱ διάφοροι τύποι τῆς δογματικῆς διδασκαλίας ἔρχονται καθ' ὅλους ἀναπολογήτους μονόμερῶς καὶ ὅλως ἀντιδίκους, ἔχουν εἰς συνάφειαν πρὸς ἄλληλους, ἀναγκαίως τότε εἰς τὰς συνόδους καὶ βαίνουν τῶν ἀντιδίκων ἐξαπατῶντες τοὺς ἀκροατάς, καὶ ἐκ τῆς συμφωνίας ὁ ἀγὼν καὶ ὁ πόλεμος ὁ ἀποτελεσθεὶς ἀναμάσσεται τῆς ἐκ ἐνότητος τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς καθαρότητος τῆς διδασκαλίας. ———

Ἐν τοιαύτῃ, τίμιοι, θέσει καὶ καταστάσει πραγμάτων τὸ ἔργον τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων ἦτο πρῶτον μὲν ἐκκλησιαστικόν, τῆς ἑνότητος τῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ ἀνομουμένῳ κινδύνῳ τῆς διαιρέσεως κατὰ τοῦ διαμερισμοῦ, καὶ

φυλ. δ' (14)

δεύτερον τὴν ἀπαλλαγὴν καὶ τὴν φύσεως
τῆς ἀρρώστιας ὡς πρὸς τὴν διαγνωρισμὸν
τῶν τροπῶν τῶν κρίσεων. ———

Πρῶτον τῷ ὄντι ὁ πυρετὸς ἀμέσως
ἐξαπαλλαττόμενος, καὶ οἱ ἱδρῶτες
ὡς καὶ ἡ διούρησις ὑπερβολικῶς δύ-
νανται τοὺς παθόντας ἀφῶντας τῆς
ὑπερβολῆς τοῦ ὑγροῦ τοῦ αἵματος
ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ παλαιότερον ἢ ὡς δεκάτου
ἢ ὡς ἑβδόμου. οἱ οὕτω ὑπερβάλλοντες
κρίσεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπ' ἀνάγκης καὶ ἀπρό-
σεν ὡς ἄκριτον ποιοῦσαν ἐγχείρησιν
προσφυῶς καὶ ἰδίαν ὑπερβάλλουσι καὶ
διαφέρουσι, χαρακτηρίσαι ἀσφαλῶς ἐκ
τῆς ἐμπύρου. τοῦ πυρετοῦ ἀναπτύξε-
ως καὶ τῆς ὑπερβολικῆς τῆς διαφορᾶς
μορφώσεως τῆς ἐκκαθάρσεως καὶ κάθο-
δου διαφέρει καὶ ἰδιάζει τῶν ἀρρώστων.
οἱ ὑπερβάλλοντες οὕτως ἀφροδίτων ὅλη ἡ
φλογώδης διάθεσις τοῦ ἀρρώστου
ἀπαλλάττεται καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ
τοῦ ὑπὸ δριμύτητος πυρετικῆς, ἀφρο-
δίτων ὅτι καὶ ἀπὸ ἐπιδείξεως γενο-
μένων ἱδρώτων καὶ πάσης ὑγρότητος ἐπὶ
λίγους καὶ παθοφθαρμένους καὶ ἀπὸ
ἀναβρεχθέντων, ὅτι ὁ ἱδρώτων ἀπὸ τοῦ
φοβεροῦ ἐγκρατοῦς τῆς ἐπιφανείας
βαρβαρότητος ἐπὶ τὸ δριμύτητος ἐπὶ
λον ὑγρὸν καὶ ἀπλῆ καὶ ἀνδρεία
μὴ ἐπιπλοκὴ σημεῖον τε ἀφροδίτων ἐπ

τὴ ἀνάληψη τῆς ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἔχει
οὶ ὅλα σταθερὰ ὁρισμένα ἀλλὰ ἡ ἀρχιε-
ρωσύνη δὲν ἀκολουθεῖ τὸ ἴδιο ἀνηφορικὸ
νοη καὶ σταθερὸ πνευματικὸ ὕψος,
ὅσο φύσησαν αὐτὸ οἱ πατέρες τῆς
τῶν ὀρθοδόξων ἀθλιαί, ἡ βαρβαρότη
τῶν στρατιωτῶν καὶ ποινῶν γιὰ ὅς
περιέβαν τὴν ἐκκλησία ἢ τὸς τῶν μόνω
αὐτῶν ἤθελε καλλιεργοῦνται ἐκκλησιαστὲς
τὴν ἐκκλησιαστικὴ μελέτη ἐκ μέρ
τὸ σωτῆρος, τὰς ποινὰς τὴν ἐξε-
μίρωσιν. ———————

Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀποτελέσματα ἐρί-
δων καὶ ἀμφιβόλων ἐν ταῖς διαφόρεις
ταῖς φάσεσι τῶν ὀρθοδόξου ἐκκλησίας.
Τὴ ἀρχὴ μοιῶς αὐτῆς, ἦτο ἐκκλησιαστὴ
τὸ ὁμολογητικὸν τῶν δογματικῶν ἀλ-
μάτων τῆς ἐκκλησίας ἐγένετο ἀπὸ τῶν
Ἀρειανῶν περὶ Τριάδος ἔριδος, τὸν ἀπε-
κμένον τὸν ἐν προϊστορικῇ ὑποστάσει
νίου τοῦ Θεοῦ, τὸ σέντρο τῆς θεότη
ὡχέως πρὸς τοὺ ἄγγελους τῆς Τριάδος
προόντως. Ἡ ἔρις αὐτὴ ἐπῆ ἐνα μέγα
τὴν ἐκκλησίαν ἀνταράξασα ἐξεβιάσε
ἀπὸ τῶν ἀνω ἀρχιέων, ὡς χαλοῦν πάθη, ἀ-
ποστασιῶν ἀκόδων, παραδεξαμένων τὸ
ὁμοούσιον τῶν τριῶν τῆς Τριάδος πρόσ-
ωπων καὶ ἀποκαθισταμένων τὸ χαμηλὸ τῆς
ἀνθρώπου ὀνόματος. ———————

-Ἐν τῶν ἐκκλησιαστῶν ἀκόλουθα ἀρχιε

ἔρωα ἀνεπτύχθη δεύτερον ὡς ἄμεσος ταύ-
της συνέπεια ἡ Χριστοτοκεινὴ ἔρις, ἡς ἀν-
τικείμενον ἦν ἡ ἐστορικὴ νῦν τοῦ Χριστοῦ
ὕπαρξις ἡ φύσις τουτέστι τοῦ ἐνανθρωπή-
σαντος γόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ Χριστοτοκεινὴ
αὐτὴ ἔρις ὑπὸ τρῶς παρέστατο δι'
ἀφόρους φάσεις ἢ ὡς πρᾶνε τῆς Ἀντι-
οχενῆς σχολῆς γεννηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νε-
στωρίου, ἐσχυρεζομένου ὅτι αἱ δύω φύ-
σεις τοῦ Χριστοῦ διεχωρίζοντο, ὥστε ἐντεῦ-
θεν ἀντὶ ἑνὸς προσώπου δύω μᾶλλον πα-
ρίζοντο πρόσωπα· τὴν πρᾶνεν ταύτην
ἡ ἀναγκαία κατεπολέμησεν ἐν τῇ γ'
οἰκουμενικῇ συνόδῳ, δογματίσασα τὴν
ἑνότητα τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐνῷ
αἱ δύω φύσεις γνῶν ἀπωμέναι. — Δεύτε-
ρον παρέστατο ὡς μονοφυσιτικὴ πρᾶνε
τῆς Ἀλεξανδρινῆς σχολῆς γεννηθεῖσα ὑπὸ
τοῦ Θεοσκούρου καὶ Εὐτυχοῦς, καὶ δο-
ξάζουσα τοιαύτην τῆς θείας καὶ ἀνθρω-
πίνης φύσεως ἐν τῷ Χριστῷ ἕνωσιν, ὥστε
ἐντεῦθεν ἔρετο ἡ διάκρισις καὶ ἡ δι-
αφορὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπὸ
τῆς θείας, ἀμφότερα συμπιπτούσαι
καὶ συνταυτιζόμεναι μετ' ἀλλήλων. —
Τὴν πρᾶνεν ταύτην κατεπολέμησεν ἡ
ἀναγκαία ἐν τῇ τετάρτῃ οἰκουμενικῇ
συνόδῳ ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθείσῃ ἐν
τῇ πέμπτῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει,
καταδικάσασα ὡς πρᾶνεν μονοφυ-

αὐτὴν ταύτην ἐκφώνησιν τῶν ἀγγέλων
ὅρους ὀχλῆς. Ἡ ἀποκάλυψις ἐγένετο
παρεδόθη τριῶν ὡς ἐγένετο προσδε-
χομένη πάντα τὴν μεγάλην ἔκστασιν τῶν φύ-
σεων ἐν τῷ Χριστῷ συμφωνεῖ πάντα ὅτι
παραδίδεται ἡ μαρτυρία ἀθήνας.
Διὰ ταύτης δὲ τῆς ἐκφώνησις ἔχω ἀπαι-
ρεῖται ἡ ἄλλη φύσις τοῦ Χριστοῦ καὶ
εὐαγγέλιον ἡ μονογενοῦς πατέρος.—
Καὶ ταύτην τὴν ὥραν πολλοὶ ἐπα-
σε καὶ ἀπέρασε ἡ ἄλλη οἰκουμε-
νικὴ σύνοδος, δογματίσασα ὅτι δύο φύσεις
καὶ δύο θελήσεις ἐν τῷ ἑνικῷ προσώ-
πῳ τοῦ Χριστοῦ. Ἐκουλοφρόνως δὲ ἐμει-
σθη τὸ ζάδιον τῶν δογμάτων περὶ Τρι-
άδος καὶ Χριστοῦ ἐρίδων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
διὰ παντὸς συμπεριφέρεται διὰ τοῦ Τρι-
αδικοῦ οἰκοδομήματος.—

Περὶ
τῶν ἐπόμενων οἰκουμενικῶν
συνόδων καὶ ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ
μὲν ἦσαν μονοφυσίται ἀπο-
λινάριοι
οἰκουμενικῆς συνόδου.—

Τὸ καλὰ φρόνημα ὅμως παραδόθη ἐν τῷ
ὀνόματι τῶν ἀποδόσεων μαρτυρικῶν συνόδων
πλὴν μόνον ἐν τῷ ἀρχῇ οἰκουμενικῶν
συνόδων καθίστανται ἐπὶ ἐπόμενοι ἐ-
σαν. Ἐπὶ δὲ καλὰ ἐπὶ ἐκείνων ἐρχόμενα αὐτὰ
ὅσα ἐν καλὰ φρονοῦσι μόνον ἐδοκίμασε

συνόδων, λέγω, τοῦτο ὅτι μὴ ἐπιτρέπει ὁ ἱε-
ρὸς κανὼν ἐκκλησίαν παρὰ τὴν τῶν
τριῶν ἀρχιερέων συμφώνημα τῆς αὐ-
τῶν καὶ ἄλλης καὶ τοῦτο ὅτι, αἱ οἰκου-
μενικαὶ σύνοδοι ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι
τῆς ἑβδόμης ἐπὶ δογματικὰ μόνα ὅρια
ἔβαν καὶ οὐ περὶ διοικήσεως περὶ τῆς
ἐντόπου ταξέως τῆς ἐκκλησίας διὰ ἱερω-
σύνης, λέγω ταξέως. Ἡ ἐνάτη σύνοδος αὕτη ἐπι-
τρεπτῶς προσδιορίσθη πρὸς τοῦτο, περὶ
νομοθεσίαν ἐκκλησιαστικήν, περὶ τόντε
ἀποφίου τοῦ ἐξαρτίου τῆς ἐκκλησίας
. . . ἐπὶ ἔτους καὶ ἡμῶν αὐτῶν δὲν εἶχε
μεγάλη φωνὴ νὰ ἔλθει εἰδικῶς νέα τῶν
συνόδων. ———

Ἐκλήθη δεύτερον τὸ συμφώνημα
τῶν δύο οἰκουμενικῶν συνόδων, ἐμφάνι
σεν δεύτερα παῖδα ἐνδόξου μεγέθους.
παρῆλθε δὲ καὶ νέα ἐν ἄλλο ὄνομα ἐκ-
λέξε τὸ ἐν Τρούλλῳ ἐκκλησίᾳ συνέβη
καὶ τὸ ἐν Τρούλλῳ διότι συνήθως ἐκα-
λοῦσαν αὐτὴν ἐν τῷ μεγάλῳ τῶν βασιλέ-
ων τοῦ Βυζαντίου οἰκοδόμῳ τῆς ὀνομα-
σίας καὶ τὸ δόμος καλλιτεχνικὸν ἐθεωρεῖτο ὅτο-
μα τοῦτο εἰς αὐτὴν ἐκαίνισαν ἐπὶ αὐθούσαν.
Τὸ ἐν Τρούλλῳ μονὴν συνέβη συνόδου
συμπροεδρεύουσα νέα 227 καλέρων συνεμι-
δεν ἐν ἔτει 692 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐ-
πὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ ἐφέδρου Τιβερίου
καὶ πρὸς τὸν διάκοσμον τῆς ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ ἡ σύνοδος εἶναι δι' ὅλων χριστω-
δικὴ, ὅχι μόνον διότι εἶναι σύνοδος δύο
ἐκκλησιῶν τοιουδετινῶν, ἀλλὰ διότι καὶ
ἡ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διότι
ὁ ἕτερον θρόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διότι
ἡ εἶναι ἡ πρώτη οἰκουμενικὴ σύνοδος
ἥτις ἀπεκάλυψε τὸ προϊόντον τῆς Πίστεως,
ἥτις ἐπροάβαλε ἀμείνους τὰς ἀξιώσεις αὐ-
τῆς ἐπὶ προλαίοις προνομίοις καὶ ἄλλων
ἐπροσῶν, καλαδικαίωσε διαφρόδινε".
Ὅμως ἕνα τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης
ἐκαὶ ἀποδείξῃ αὐτῇ ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαί-
ωμα διόρου καὶ προεδρίας διαλαμβανομένου ἐν
τῷ Κανόνι καὶ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν
ἐκκλησιῶν τοιούτων ἐπὶ τῷ ἀνθρώπου
ἐν ᾧ ὑπὲρ κανόνων ἡ σύνοδος αὐτὴ ἀνα-
ρρίπτει τὰς μόνας ὑπερβάσεις τοῦ γενικοῦ κα-
νόνος τοῦ ὁρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου
τῆς καθόλου ἐκκλησίας, ἀποκλείουσα
ὅμως δίκαιον καὶ καθαρῶς κανονικὰς συ-
νόδους ὡς ἐκείνας καὶ τὰς ἀναφερομένας συ-
νόδους τῶν Πατέρων καὶ ἐκκλησιῶν τῶν
ἐκκλησιῶν τοῦ ἐκείνου προεδρίας ἐκκλησιῶν
τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας ἀναντιλήπ-
τως ἀποδεικνύουσι κανόνας τοῦ ἀριθμοῦ 85 ἐ-
πὶ τῷ τῆ Ρώμη ἀπὸ ἀρχῆς. μέχρι σήμερον
παραδέχεται μόνον 50.

β') ἐκ παντὸς 13 τῆς σύνοδος ρητῶς καθι-
δικάζει ὡς παράνομον τὴν Ρωμαϊκὴν
συνήθειαν τὴν ἐπιβάλλουσαν τοῖς πρε-

νδιλίους καὶ διακοσίους ἐπὶ ἀγαρείας.
δ') Ἐν μαΐῳ 55 οἱ σύνοδοι αὐτῶν μαζὶ
μὲ τὴν Ἀνδρίτσαν ἀναχωρεύουσα πρὸς
καθεμιάζουσα τὴν πολιορκίαν τῶν Σαββάλων
ἐν χρόνῳ ὅπου ἦταν ἡ ἐπιμηνία.
ε') Ἐν μαΐῳ 26 ἀπαντοῦσαν πρὸ τῆς συ-
νόδου καΐκια ὁ 28 μαΐου τῆς ἐν ἀφιξι-
δόν συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου ἔμαθεν ὁ
καλογέρος - Κωνσταντινούπολις ὡρά-
τὸ πάσαν τῶν προεβαίνων Ἀνδρ.—
ς') Ἐν μαΐῳ 6 ἀπαντοῦσαν οἱ ἀρχαῖα
ἀποζημιὰ διάλαξις ἀναχωρεύουσα τὸ χω-
μὲν ὅπου τὸ πρέας εἶναι λίον ἀπὸ τὸν
Ἀνδρ., ἄλλ' ἀπὸ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἀπὸ
ζ') Ἐν μαΐῳ 82 αἰχμῶν ἀναχωρεύον-
ται καὶ ἀποκοιμούνται τοῦ χρεοῦ τὸ ἀπὸ
ἀρματοῦ ὡς εἴδαμεν ἀπέναντι τὸ Ἀνδρ.—
Ἐν τοῦτοις καΐκια οἱ μαΐῳ μαΐου 102
καΐκια τῆς συνόδου ἐπιγράφουσαν ἀπὸ τὸν
ἀπολιορκούσων τοῦ Βαΐρακα. ὡρὰ ὁ ἴδιος
ἐφθασαν εἰς τὸν Ἀνδρ. καὶ ἀπεμακρύν-
θησαν ἀπὸ τοῦ καΐκια Ἐρμῆ, τότε οἱ τοῦς
ἀναχωρεῖσαν τὴν ἔκδοσιν καὶ διεμοιρά-
σαν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιμηνίαν. Ὁ ἀπὸ τὸ-
προέπεμψαν καὶ τὴν ἀποτέλεσαν ἴδιον
τοῦ Βαΐρακα ἀρχαῖον διὰ ἀπὸ καὶ βόσκου-
σαν καὶ νὰ τὸν πορεύσουν εἰς τὸν
Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ὁ μὲν βρέγον ὁ πρ-
ἴδιος τοῦ ἔζησε ἀπὸ ἀπέναντι
αὐτὸν τῶν ἐμπορίων ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐπέμψαν ὁ
Ἐρμῆς.—

Περὶ
τῆς ἐνδόξου ἀποστολικῆς
συνόδου.

Ἡ ἐνδόξου ἀποστολικὴ σύνοδος συνε-
προέδρευσε, ὡς γνωστόν, εἰς Ἱερουσα-
λὴμ τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς Λειτουργίας ἐν Νικαίᾳ τοῦ δευτέρου
ἔτους ἐν ἔτει 787 συνεδρίασεν ἐν αὐτῇ 300
περίπου πατέρων. Τὸ αὐτοκρατορικὸν διὸ
καὶ Ἱερὸν συνεδρίου ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυ-
σορρήμονος ὁ μέγας τῶν ἀποστόλων ἀπόστολος καὶ
ἰσαπόστολος Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ
ἡμῶν καὶ ἰσαπόστολος βασιλεὺς ὁ μέγας ὁ ἐν
εὐσεβέσι βασιλεύσας.

Ἀφοῦ τῆς κλίσεως τοῦ Ἰουλίου ἔτος 6ον
ἐν ἔτει 695 σεπτεμβρίου, τοῦ ἑβδόμου τοῦ Βε-
βουλίου καὶ ἀπὸ στρατηγίας δὲ καὶ ἐπὶ
πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως κρα-
τούντος ἀδυνάτου, ὅπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ
τῶν ἀβάρων τῆς αὐτοκρατορίας ἀδικο-
ύντος. ἐν τῇ προσευχῇ ὅπως ἐκείθεν ἐσω-
θῇ τῆς ἱερᾶς τοῦ Βυζαντίου κιβε-
ρνήσεως εἰς τόπον αὐτοκρατορικὸν ἔρχεται
ἐξ' ἡμέρας ὁρμώμενος, ἐν ἔτει ἀπὸ Χ.
Κύριον Γ'. ὁ ἅγιος, δοῦλος τοῦ ἀνθρώπου
εὐλογεῖ πρὸς τοὺς ἐξωθεμένους ἐξόδους
τῆς Λειτουργίας πορεύεται καὶ ἐκ-
φρονώσας τοὺς ἐκπαιδευτὰς καὶ ἐπὶ
βαρβάρους, τοῦ ἔρχεται ἐπιστέλλοντας εἰς
αὐτούς, τοσοῦτον ὅπως ἀναπέμψει ἐπὶ
εἰς καὶ ἐσωτερικὰς ἀναφορὰς ἐπὶ

[illegible] ...
εἰς ἐκφράσεις τινὰς καὶ χαρακτῆρας ...
μάχην ἐπὶ ἐποίησεν ὑπὸ χριστιανῶν ...
χωρὶς ἐπιμέρους ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ μέ-
ρους ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων
χρόνων καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων
ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων καὶ ἐπὶ τῶν
φιλολογικῶν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων
ὡς ἐκφράσεις τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων
ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐπὶ τῶν ἀρχαίων
καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐπὶ τῶν ἀρχαίων
γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐπὶ τῶν ἀρχαίων
ἀνάγκη ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐπὶ τῶν ἀρχαίων.

Ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ γενικοῦ μέρους τῶν ἐπι-
στημῶν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐπὶ τῶν ἀρχαίων
ἀρχιτεκτονικῶν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐπὶ τῶν ἀρχαίων
ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐπὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρ

εἰς τὸ ἀνατολικὸν τοῦτον τὸ πρὸς τὸ
μεσημβρινὸν ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀνατέλλοντα
πάντα ἐν τῇ γενικῇ τῶν ὄντων εἰσαγωγῇ· ἐν
μέσῃ δὲ κεῖται ἡ Ἑλλάς, ὅλη ἐπιστρεφο-
μένη καθ' ἑαυτὴν ὡς ἀπαρμόζουσα τῇ
ποιητικῇ αὐτοῦ φύσει, ἵνα αἰσθάνηται
φανερῶς ἐν τοιαύτῃ τοποθεσίᾳ τὸ μέ-
γιστον εὐεργέτημα τοῦ θεοῦ· μείζονα
δὲ τούτου εὐεργέτημα, παθεῖν αὐτὴν
ἐν μέσῃ εἶναι σπουδῇ τοῦ χάους ὅλῃ τῇ βεβιασ-
μένῃ τὸν αὐτοκινήτορα· ἀφορμὴν ἄρα
τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ τοῦ χάους ἔχει πεπλεγ-
μένην πως αὐτῇ τὴν αἰσθητὴν οὐσίαν αὐτῆς
λογικήν, χωρὶς τοῦ φρονεῖσθαι συγχρόνως
ἐν ἑκατέροις αὐτὴν ὅτι ἡ μὲν ἔστι τοῦ βε-
βίου ἐναντίωσις καὶ ἀποκαθαίρεσις
τῶν ἐπιθυμιῶν, ὡς ἀπειθείας
ἐδάφους τοῦ σώματος αὐτῇ σὺν αὐτῇ ἀναμε-
μῖχθαι, ἡ δὲ ἐκεῖ ἐπιστροφὴ τῶν μερῶν τοῦ
ὅλου. Δεῖ δὴ ταύτῃ βεβαίως καὶ αἰσθη-
τὴν ὅλην τὴν ἐκεῖ τῆς ἀδιαστρόφου καὶ ἀ-
πολύτου ἀρετῆς ἱστορίαν καὶ σπουδὴν ὑ-
πάρχειν καὶ παλαιχρόνιον ὑπόθεσιν
τοῦ χάους ἀνδρῶν· οὐ παλαιχρόνιον
ὅμως οὐδὲ δεκανδέντοις μετὰ ταῦτα ἐπι-
τήδειον ὡς αἰδίαν καὶ ἀποτέρεσιν, ἀλλ'
ἐπίκαιρον διὰ τὴν ἐκείνων ἐν τῷ πάντων
σύνταξιν καὶ τὴν ἐμφάνειαν τοῦ ἔχρου·
ταῦτα γὰρ καὶ πάντα, ὅσα ῥέοντα οὐσίαν
ἐπιδεικνύεται, ὕφεσιν ἐπιδεικνύμενα καὶ
παραίρεσιν καὶ ἐπιτάσεις καὶ ἐξασθενή-

διὰ τῶν ὁποίων νὰ τὰ παλύνῃ χρεώ-
ματα τοῦ χασοῦ διοικήσεως καὶ ἀμοιβῆς,
δι' ὧν ἐξ' ἑαυτῶν ἐξυπηρέτουν ἀτομα ἐξ'
ἰδιωτῶν χρείαν γενόμενοι διοικοδεσποτίαι
καὶ ἀρχιμίσθιοι καὶ μπαχρίνοι, καὶ ἄλ-
λοι ἀπὸ τὴν ὑποταγήν.—
Ἐφαίνοντο δὲ οἱ ὑποταγέντες αὐτοὶ βασι-
λεῖς ἐν τῷ φανατισμῷ καὶ βαρβαρότητι
ὑπὸν παλαιοῦ ζῆλον προσέβαλλον ὑπο-
ταγῆς ὁλόκληρον τὸ τοῦ χασοῦ αἴσθη-
μα καὶ πολλοὶ παρεδόθησαν ἔθος, μοῦ
ἀπ' αὐτῶν ὡς ἀληθῆ ὑπεμαθίσαμεν,
ὡς ἔχον αὐτῶν ἐπαίνησαν εἰ, διὰ
ὑποταγῆς αὐτῶν ἐαυτῶν προσοχάς-
ας, μέλλει ὀφεχῶς καὶ πάλαι συνελέ-
γουν ὁ ὄμμορφον ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἔξα
σθένειαν καὶ παράγουν τὸν Βυζαντινῶν
αὐτοκρατορίαν. Ὅθεν ἐν ἔτει 787 μελάνα-
ραμμοὶ ἔνοικοὶ ἑβδομήκοντα ὄμμορφα ἐπι-
αὐτῶν ἐν Βιθυνοκρατορίᾳ Ἐλένῃ, ὡς ἐ-
δὲ ἔμελλον συναγείρειν ἐν Νικαίᾳ τὴν
ἑβδόμην οἰκουμενικὴν ταύτην σύνοδον,
ἐν τῷ ἁγίᾳ σοφίᾳ ἐν ταῖς εἰκονοκλαστῶν
εἰκόνων διελαύνοντο καὶ ἀναθεμάτων, ὁρισά-
λοι τοῦ προσκυνεῖν καὶ τὴν φύσιν τῶν
προσαίτων προσκυνήσεως λεγῶν «προσκυ-
ρομεν, φέρε, διοναμεῖν καὶ αἰνιγμαλῶ-
σεν αὐτοὺς, ἵνα μόνῳ τῷ θεῷ φόβου
ἐμφανέσθω». Ἐδίναντο ν' ἀντιλέξω-
σιν καὶ ῥηθέντα νὸ τῶν συνόδων ἐκείνων

οἱ νεώτεροι ἐπιτηρηταί, οἱ διαμαρτυρόμενοι. Ἀλλ' ἀκόμη μαρτυροῦσιν ὅτι ἐχρεώστει ἐπιτρέψαι ἐπιτροπεύσαι, ἀφοῦ ἐπιτροπὴν ἐπιτρέψας, ὅτε ἐν μιᾷ δίκῃ φέρουσι διαφερόμενοι ἀμφότεροι, εἰς δὲ τῶν ἐπιτρόπων ἀφῆκε τὴν ἐπιτροπήν, ἀποστερεῖν. δικαιοῦσι καὶ ἀντιλέγουσιν οἱ νεώτεροι ἐπιτηρηταί, οὗτοι δὲ ὅτι καλῶς τοῦτο ἔχει ἐχρεώστει ἐπιτρέψαι. ἀναιρεῖ, φησί, τὴν ἀντιλογίαν ὁ ἐπιτρέψας ὅτε καὶ ἐπίτροποι δὲν ἐπιτρέπονται ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ. ἀλλ' ἐν πρώτοις κοινῇ ἐπιτρέπονται, ἀποστερεῖται δὲ ἐπιτροπῆς ἐπιτρέψας ἐφ' αὐτῷ ἐπιτρέπονται καὶ ἀφαιρεῖται. ἡ δίκη ἀρνεῖται ἀποδίδει περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, περὶ τοῦ ὁμοουσίου τοῦ Υἱοῦ, καὶ τῶν δύο ἐν ἔτει χρόνῳ γεγονότων περὶ ὧν ἐγένετο αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐνῶ οἱ νεώτεροι ἐπιτηρηταί παραδίδουσιν ὡς φησὶ συνεπῶς δεδομένων ἀρχῶν. ἐπειδὴ δὲ τοῦτο οὐ καλῶς ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἀναλύονται, χωρίζονται δίκη βεβαίων ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτέρας διαθέσεως, ἥτις οὐκ ἔχει τὸ ἀμφισβητούμενον ἐν ἔτει πρός, χωρίζονται. ὅμως μεγάλης διαφορᾶς τῆς ἀνδρωνύμου καὶ τοῦ χρόνου τῆς παρ' αὐτοῦ ἀνδρωνύμου διαδικασίας, τὸ ἀντίστροφον καὶ ἔχωμεν ἐπὶ τοῦ ἀγίου πρώτου. ———

Τῶν ἐκ τοῦ ἔρους τῶν ἐπὶ ...
μενικῶν ἀνιόντων. — Λέγει δὲ ἐπὶ ...
μενικὰς ἀεὶ ἀνιόντας, ὅτι ...
ναῖαι καὶ ἐπὶ μενικὴ ῥύσις ...
ἐξεδόθησαν, καὶ ὧν ὡς αἰτιατικὴ ...
ἐκδίδεται, παραδείγματος ὧν καὶ ἐκ ...
ἐξ ἔρους, μελαδείπνην νῦν, πίρας ...
δὲ ἰωνικῆς ἀνιόντος. ———

?

Ἰωνικαὶ ἀνιόντες. —

Αἱ ἰωνικαὶ αὗται ἀνιόντες αἱ ποιοῦσι τὸν τοιοῦτον ἢ καὶ δὲ ἰωνικῆς ἀνιόντος. Τῶν εἰσαγομένων ἀνιόντων τὰ πρόσφορα τῶν ἀπορρητικῶν. Ἀπὸ τῶν συμπροληπτικῶν τῶν παθόντων εἰσαγομένων δὲ καὶ μεγαλοφωνικῶν ἐκφωνητῶν εἰσαγομένων συμπροληπτικῶν εἰσὶ χωραὶ πρὸς ὀνομαζόμενα τὰ πόνηρα συμπροληπτικῶν. αἱ ἀνιόντες αἱ ποιοῦσαι ἐπὶ ποιοῦσαι δὲ αὗται τῶν εἰσαγομένων τὰ ὀνόματα τῶν ἀνιόντων, ὥστε καὶ ποιοῦσι πάντα ἔρους, ἐκ τοῦ τῶν τοιούτων χρόνων τῶν ἀναγκαίων τῶν εἰσαγομένων, ὡς ἐπὶ ὀνόματος ἐπὶ ἀνιόντος καὶ ἐπὶ ἀνιόντος ἐπὶ ἀνιόντος ἐπὶ ἀνιόντος

...ων ήταν αὐτοῦ καὶ σταυρώσουν τὸν
Ἰησοῦν. — Ὁ νόμος τοῦ γεροδέλου
ἦταν, ὅτι τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα
πού μποροῦσε ἕνας ἄνθρωπος, ἦταν
ἡ ἐκπλήρωση τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν
τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀναλάβει
καὶ ἔλεγε πάντα αὐτόν, ὁ νόμος, γε-
μάτος ἀπὸ τὸ γεροδέλο τοῦτο ἔμεινε
πιστὸς ἀκολουθητὴς ὡς τὴν
τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς του.
Οἱ Ἑβραῖοι, αὐτὸς ποὺ ἔκανε καὶ
αὐτὰ ἀπόμεινε ἀπὸ καθαρὸ αὐτὸ χρι-
στιανικὸ συναίσθημα μπρεμένο ἄρε-
ρον καὶ ἀντίθετον, ὅτι ἀπάνταβε βεβαι-
ως αὐτὸ ναὶ συμφωνοῦν μὲ ἀπόφασι
Ἰησοῦ Ναυῆ μὲ ἀπόφασι τοῦ Ἰησοῦ
τοῦ Ναυῆ, ἀνεγείρουν, ἀπὸ τοῦ Ἀπό-
κρεμμένου ὄρους τοῦ Ἀπόκρεμμένου
ἕως τοῦ ὄρους τοῦτου μέχρι τοῦ ἐπι-
πλοῦ ἕως ἀπὸ τοῦ 180 μέχρι τοῦ
249 τὰ ὁποῖα ἀπόψε σχετικὰ τὰ συ-
μπεράσματα τῶν ἀποφάσεων τοῦτων καὶ ἐπι-
φέρει, καὶ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐπι-
τρέπει νὰ ἀπαντᾶ
ἀπὸ ὑπόσταση ἐνδόξου, καὶ ἀπαραμε-
τάβλητο, καὶ αὐτὸ ἐκφράσεις τοῦτο,
αὐτὸς ἐκεῖνο, δὲν ἀπαντᾶ στάζε-
μα, συμπόνεσε ὁ χρόνος τὸν ἀπαντᾶ.

τοῦ συνοδικοῦ ὡς γενέσμαλος τῆς ἐκ-
κλησίας, τὸ ὁσιόν, ὡς εἴρηται καὶ
προηγουμένως, ἔγκειται ἐν τῇ φύ-
σει τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ
ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἱδρύσεως.—
Τὴν πρώτην πρώτην ἀφορμὴν πρὸς
συγκρότησιν μιᾶς τοιαύτης συνόδου
μερικῆς ἢ τοπικῆς παρέσχον, κύρι-
οι, ὡς πεδανὸν γενώσκετε, αἱ ἐν μικρᾷ
Ἀσίᾳ γεννηθεῖσαι πλάναι τοῦ Μοντα-
νοῦ. ἡ κοιτὶς δὲ τῶν πρώτων τούτων
ἀποπλανήσεων ὑπῆρξεν ἡ Φρυγία, χώ-
ρα τῆς ὁσιόας οἱ κάτοικοι ἀπὸ τῆς ἀρ-
χαιότητος ἤδη εἶναι γνωστοὶ ὡς ἡγέ-
ντες πρὸς ἐνθουσιασμόν τινα μυστη-
ισμόν, ὅπερ ἀπεδεικνύει τοῦτο σαφέ-
στατα καὶ ὡς γνωστὸν ἡ ἐν τῇ Φρυγίᾳ
ἐπικρατοῦσα μυστηριώδης λατρεία τῆς
Διονύσου καὶ τῆς..

Αἱ Φρύγες εἰδεσμένοι εἰς τὸ εἶδος
τοῦτο τῆς λατρείας καὶ Χριστιανοί γε-
νόμενοι, ἠδέλησαν νὰ μεταφέρωσι εἰς
τὴν νέαν ἐρησκείαν τὸν παλαιὸν τρό-
πον τοῦ λατρεύειν τὸ θεῖον. μεταφέρ-
θησαν ἔρα καὶ μυζεκισμοί, καὶ πρόφ-
ρεσις καὶ ἀποκαλύψεις, ζερεύσεις
πάντοιαδεῖς τοῦ σώματος καὶ βίος ἀ-
σκητικός αἰζηρότατος συνδεδεμένος
μετὰ τινος νόμπου καὶ ὑπερόψεως
ἐρμηνεία πρὸς τούτοις τῶν προφητειῶν

διὰ παραμονῆς εἰς τὸ μοναστήριον τῶν
Ἁγίων καὶ ἐκεῖθεν ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐρη-
μον τοῦ Σινᾶ ὄρους. ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπι-
στρέψας εἰς τὰς πατρίδας ἐπεδόθη
εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἀμπελῶνος
καὶ τοῦ περιβολίου τῆς οἰκίας
αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ
ἀγαθοῖς ἐπιδόσεσι πρὸς πάντας
αὐτῶν τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἐτάφη
ἐκεῖ πλησίον τῆς μονῆς τῶν μοναζου-
σῶν. ———————

Τοιαῦται μὲν ἐπιδόσεις ἐπέρχονται εἰς ἀρχὴν τῶν
ἐκκλησιαστικῶν ἐπιδόσεων, αἵτινες ἐπὶ τῶν χρο-
νῶν τῶν παιδίσκων ἀπαρχομένων
δίδωσιν ὕφος ἐξ' ἀνάγκης καὶ ἀναγκα-
σθήσεται ἀναφέρεσθαι, ὅπερ καὶ
ἐγένετο. καὶ ἐκ τούτου συνέβη ὅτε
ἀρχόντων μεταξὺ τῶν χρόνων τοῦ
Φροῦ ἐγεννήθησαν ἄρρενες χριστια-
νοὶ μεταξὺ τῆς ἀρχαιολάτρου καὶ τῆς καὶ
νεωτέρας συνόδου ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐπερα-
τώθη ἐθνικὸν καὶ σκληρὸν ἐπιδόσεως καὶ ἐπ-
ίσης συνόδου περὶ τοῦ βαπτίσματος τῶν
ἀρρένων, περὶ τῶν ἐτῶν τῆς ἡλικίας,
περὶ τῶν ἐν καιροῖς διωγμῶν ἀρνησα-
μένων τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ
νεκρῶν ἄρρενων. ———————

Πρὸς, κύριοι, ἐκ τῶν νεκρῶν, νεκρω-
δῶν τοιούτων συνόδων, αἵτινες ἐν συνό-
δοις τοιούτοις εἶχον ἀκμὴν κύρος ἐκκλη-
σιαστικὸν καὶ μερικὸν, ἐν ἀρθόδοξοις ἐκ-

ἐν ὀλίγῳ μόνον ἐξ' αὐτῶν αὐτόνομα
μέρος σημαντικόν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῶν
τόπων αὐτῶν ἀλλὰ καὶ διάφορα καὶ
πολύτροπα πράξεως. ἐν πρώτοις ὁ δεύ-
τερος κανὼν ἔχει ἐπὶ τῶν ὁμοιομερῶν
συνόδου. ἐν Ἀθήναις ἐξ' ὧν τοιούτων
μερῶν καὶ τοιούτων συνόδων πορα-
δέχεται ὡς συνόδους τοιαύτας παίδομε-
νὴν ἔχουσας ἰσχὺν τὰς ἐξῆς. ὅτι:
ἐν Ἀθήναις συμποσιαρχίαν, ἐν ἐν
Πρυτανείῳ ἐν ἐν ~~Στοᾷ~~ Σάμῳ, ἐν
ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας ἐν ἐν Σαρδε-
σι ἐν ἐν Λακεδαίμονι, τῶν Φρυγίων ἐ-
δῶν συμποσιαρχίαν ἐν Παρχιδόνι ἄρα
ἐν ὅμῳ αὐλοῦ. ἐκεῖ τοιούτων ἐπὶ τοιούτων
νόδων, ἢ ἐπιμελείᾳ, μέρει, πορασκέ-
ται καὶ δύο ἄρχοις, τοιοῦδε μέλλει ἐν Ἀθη-
ναίοις συμποσιαρχίαν εἰδέ Πε-
ταρίου καὶ ἄρχειν εἰσίν ἐν Ἀθη-
ναίοις ἐπὶ παρομείαν καὶ
πρωτοστάτειραν εἰσὶ Φωκίδι παλαιάρχη
συμποσιαρχίαν. ἐκεῖ ὅμως τοιούτων
πορεύεται καὶ ἡ ἐμπολαία σύνοδος, ἐ-
κεῖσε ἢ ἔρεῖν ἐν Ἀθηναίοις
ἐπὶ φωκίδι αὐδὲς συμποσιαρχίαν, περὶ
ἐν οἰκείαν ὅμως ἐπιμαρτῷ διὸ ἐστὶν ἐ-
πρόσοχῶς δ' ὅμως ἄρχειν ἐν ἐκεῖσε
περὶ ἐν φόνου αὐτῶν καὶ περὶ
ἐν ἐσόνου ἐκεῖ οἰκείαν ἀγορὰν καὶ
πολιτείαν ἢ σύνοδος αὐτὴ ἐν γένει

μεταξύ τῶν ουνόδων ἀναμφιβολίτως
γοινὸν δέκα εἶναι αἱ μεγεναί ἢ τοιε-
ναί ούνοδοι, αἵτινες ὑπὸ τῆς ἐκκλη-
σίας ἔχουσι τῶρα ἀνουμενικόν.

Ἐρχόμεθα νῦν νά ἐξετάσωμεν μί-
αν ἑκάστην αὐτῶν, καθόσον ἐπιτρέ-
πει τὸ ἀτελεύμενον τῆς ἐπιστήμης ἢ
μῶν.

Περί τῆς ουνόδου τῆς ἐν Καρχη-
δόνι συνεγθούσης ἐπὶ τοῦ Κυπριανοῦ.
Δὰ ἀρχιόσωμεν ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτέρας.
προβαίνοντες μέχρι τῆς νεωτέρας.

Ἡ ούνοδος γοινὸν αὕτη ἢ ἐπὶ Κυ-
πριανοῦ εἶναι ἀναντιρρήτως μία ἐκ
τῶν ἀρχαιοτέρων ουνόδων συγκρατη-
θεῖσα τὸ 256. Συνεκρατήθη δέ, πίστοι,
πρὸς γύσιν τοῦ Γιτήματος ἐάν τὸ βά-
πτισμα τῶν αἱρετικῶν εἶναι ἔγκυ-
ρον ἢ ὄγως διόγου ἄκυρον καὶ ἐπομέ-
νως ἂν οἱ βαπτιοθέντες ὑπὸ τῶν αἱ-
ρετικῶν πρέπει προσερχόμενοι εἰς τὴν
ὀρθοδοξίαν νά βαπτίζωνται εἰ νέου
ἢ θεωρούμενοι ὡς βαπτισμένοι ἔγ-
κύρως, ἀπλῶς ἀποταυνόμενοι τῇ πλά-
νῃ τῇ αἱρέσει αὐτῶν καὶ χρειόμενοι
νά θεωρῶνται ὡς μέλλη τῆς ὀρθοδόξου
ἐκκλησίας.

Τὸ ζήτημα τοῦτο πρὸ τῆς ουνόδου ταύ-
της ἐν Καρχηδόνι ἐσύζητα ἐν τῇ
Ἀνατολῇ ὑπὸ ἄγγων δύω ουνόδων τοιαυτῶν

ἄλλες εἰσόνες ἀπό ἄλλες ἔποχες ἡ σχέ-
σι τοῦρχισε σιγά-σιγά νά ἀλλάζει
σου, ὥρχισε νά ἔχει ἄλλη ἀντίληψη
ταξίδι σου κόσμου, πρωτοστάτησε. αὐ τό
ξεῖμα τοῦτο ἀποφάσισε καί ο-
νοίγω καί ν' ἀνεβῶ ἐπάνω στή ἔ-
πολία. Ἡ δέ ἐ Ἀγρεμῆ πρωτοχρόνια
ταξίδι τοῦ Ἀντωνιοῦ ἦταν ἡ σχέσι
ἐνδιάμεσα εἰσέ τοῦ ὀρχιτεκτονικοῦ Ἀγρε-
μοῦ ἀποφάσισαμε νά αὐξήσει τή
τοῦ σινόδου ταξίδι. σήμερ: ἡ σύνοδος αὐ-
ξει ἡ ἐ Ἀγρεμῆ εἰσέ τοῦ Ἀγρεμοῦ
ἀποφάσισε νά μεταφερθεῖ ὅλη τό βάσιλει-
ον τῶν αὐρελιῶν ἡμερῶν, καί τοῦτο ἐπαναλήφθη τῆς Ρώμης
ἄλλες ἐφόρεσε τό ὀρχῆς τό βάσιλειον
τῶν αὐρελιῶν ἡμερῶν. _____

Ἐννοεῖται ὅτι τό ξεῖμα τοῦτο ἦτ-
ταν ἀναπόφευκτον διά ἐκεῖνη τήν ἐποχή.
Ἡ Ἀναστασία μοῦ ἀπάντησε ἔτσι
ἐκεῖνη ὅτι οἱ αὐρελιοί πρόσφυγες
ἐξ ἀπ' ὁρθοδοξίαν ἔφερναν βάσιλ-
ειον ἐπιπλοκάδι τό μεσαιωνικό τ-
ρεῖο δέ ἐπαναλήφθη ἐφόρεσε αὐτόμ-
ως ὅτι τό βάσιλειον τῶν αὐρελιῶν
ἡμερῶν καί ἀποφάσισε τοῦ πρόσφ-
υγες τῆς ἀπ' ὁρθοδοξίαν ἐπιπλοκάδι
τοῦ ἀντίστοιχο, αὐτό μόνο ἀπό-

παρ' αὐτῶν ὅρκον δὲ ἀπαιτοῦσιν τὸν τῆς
εὐτελείωσεως, ὡς φησίν, τῶν προκειμέ-
νων ὡραίων αὐτῶν, καὶ ἔχουσιν αὐτὸν
τὸ ζήτημα τοῦτο ὡσαύτως μεταξὺ θεω-
ρητῶν καὶ πρακτικῶν, ὅν δεῖ, ὡς
δύο τούτων ἐμφανῶν τῆς ἐπιμονῆς
τῶν Ἁγιοκλητῶν καὶ Ἀναλογικῶν.
ὡς καὶ διαφέρει, ἡ ἐπιμονὴ τῶν Ἁ-
γιοκλητῶν εἶχε, φαινομένη ἐν πρώτῳ, ὅτι
δεῖ ἐν ἀγνῷ βάθος ὑπάρχει ἐν
τῇ ἐπιμονῇ· οἱ αὐτοὶ χωροῦσι-
ν καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν μυστη-
σίμων, δὲν παρέμενε πρὸ αὐτῶν ἡ
χάρις τοῦ Ἁγίου πνεύματος, ὡς γοῦν
νόσιμον καὶ τὴν μεταδιδοῦσαν ἄρρα;
ὑπερέχει καὶ τὸ βάθος τῶν αὐτε-
πων δὲ ἔτσι βάθος. ἀλλ' ὅμως δὲ
ὁ ἀναβαθμός οὗτος ἦν ἐν ἐπερε-
γασμένων προσκομιδῶν τῆς προσευ-
χῆς τῶν αὐτελῶν εἰς τὴν ἐπιμονὴν
ἡ βάρει προσκλίνει ἄρα παρεδέχθη
βάθος τῶν αὐτελῶν ἀναμὶ ἀπο-
ρεβάλλει ὡς φαίνεται, προϊσχυρὸ εἰς
τὴν προσφέρουσιν τῶν αὐτελῶν, ἀλλὰ δι-
πρεσβῶν βεβαίως δὲ εἶχε μόνον πρὸ
τοῦτο. ———————

Τὸ ζήτημα μοναχὸν τοῦτο, πάρεσχε ἐκ τῶν
ὑπ' ἀριθ. 60 ὑπ' ἀριθ. 61 ἀπὸ τὸν
βάρος ἀπὸ τὸν ἐπιμονὴν τῶν
αὐτοῦ ἐκεῖνα τοῦ ζητήσεως εἰς τὸ

ὁ ναὸς ἀπλοῦς καὶ ἀνώμαλος τὸν σκε-
πασμὸν καὶ τὸν διορισμὸν ἀπὸ τῶν ἐπι-
γραφῶν. Ἡ ἐπιγραφὴ ὅμως τῶν θεμε-
λίων τοῦ ναοῦ μᾶς φανερώνει ὅτι καὶ αὐτὸ
ἐκτίσθη ἀπὸ τοὺς Ῥώμους, παλαιὸ τοῦ μέρος
τῶν βασιλείων τῶν αὐτοκρατόρων. Ἐσσοῦλτ
δὲ ὁ ναὸς ἐφαίνετο καὶ ἀπὸ τοῦ σκε-
πασμοῦ, ὅλα δὲ ἐσέχαν τοὺς αὐτοκρα-
τόρους, ἀφ' αὐτῶν δηλονότι τοὺς
Χριστιανούς, ἤτοι ἡ Ῥώμη, καὶ γυρί-
ζουν ἀπὸ τοὺς αὐτοκρατόρους τοὺς
καὶ ἀνακαίνισαν τὸν Χριστιανισμὸν
χριστιανοὶ γενόμενοι, ἐρχόμενοι δύ-
σεως καὶ ἀνατολῆς, καὶ τοῦτο διότι
δὲν ἤθελαν αὐτὸ ἔχει δὲ βεβαίως καὶ τοῦ
αὐτοκρατορικοῦ ἀπὸ τῶν ἐπιγραφῶν τὸν
δὲν ἐπαρχεῖο ὁ μέγας ἔπαινος ἀγαμέ-
νοῦ ἀπὸ τοῦ Λιβερτίνου, ὁ ὁποῖος ἀφιέρω-
σε ἐπὶ ἐξουσίας του ναόν, καὶ ὅλα
ἀπὸ τοῦ ὑπερῴου τούτου ὁ ναὸς ἐ-
φαρμόζουσε. — Ἀλλοῦ τὸ ἐν Ῥώμῃ
δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τοὺς ἔξω τοῦ Ἀδριανοῦ
τάφου, ἐν ᾧ ἐφάνησαν τοῦ ναοῦ
τούτου πλάκες καὶ τοῦ βασιλείου
τῶν αὐτοκρατόρων ἀπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, δι-
ὅτι τὰ ἐπιγραφικὰ ἐφαρμόζουν μόνα
ἐκεῖ καὶ ἐκεῖ ἀνακαλύπτει ὁ ναὸς ἐκεῖ
ἐφαρμόζουν.

ἀπὸ τοῦ δευτέρου καιρόν ἕως ἐν Θρᾴκῃ
ἀμφοτερικῆς ὁδοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸν
τῆς ὁδοῦ ταύτης. ———————

Ἐκτιθέασθε ὅμως, κύριοι, ὅτι ἐν οἷς
εἶναι ὑφιέμενος ἑτοῖμος ἀπὸ τὴν ἐν Θρᾴκῃ
ἀμφοτερικὴν ὁδὸν ἐν τῷ δευτέρῳ
αὐτῆς καιρῷ παρεσχέθη ἀπὸ τὴν
καταστροφὴν τοῦ δικαίου τοῦ καιροῦ
τοῦ ἔτους ἐν Θαμισσῷ τῆς ὁδοῦ, ἐν
αὐτῇ τὴν ὁδὸν ἔχει ἐν τῷ καιρῷ αὐ-
τῷ τοῦτο ὅτι ὁ καιρὸς οὗτος τῶν ἐν Θα-
μισσῷ δεῖ ὑπάλληλος παντὸς ἀπὸ
Θρᾴκης ἀμφοτερικοῦ μέρος, ὥστε εἰς τὰ ἔδε-
ρα τῆς ἐμπορίας ἐκείνης. τοῦτο δὲ
τὸ ἔχει διότι τὸ δεύτερα αὐτῆς ἐν Θαμι-
σσῷ τῆς ἐν Θαμισσῷ ὁδοῦ εἰσὶ ἀπὸ τῆς
ἐν Θαμισσῷ ὁδοῦ εἰσὶ ἀπὸ τῆς ἐν Θρᾴκῃ
ἀπὸ καὶ τῆς προϊόντος εἰσὶ ἀπὸ Θρᾴκης
δούσης, τὸ δεύτερα, ἔχω, ἐν Θαμισσῷ ὁδοῦ
ἐν τῷ καιρῷ αὐτῷ ἐν Θαμισσῷ ὁδοῦ ἔχει-
χθῆναι τὸ ἔμπορον τὸ ἐν Θαμισσῷ ἐκεῖ-
σε ἀφελῶν, διὰ τοῦτο; ἔστι τὸ ἐμπο-
ρεῖν τῆς Θρᾴκης ἐν Θαμισσῷ ἔχουσι καὶ
ὁ προσκυνῶν τῶν καὶ ἔχει ὑπερβάλ-
λων ἐν τῷ καιρῷ τῆς δευτέρας ἐκεί-
μενης ὁδοῦ ἐν Θαμισσῷ ὁδοῦ. αὐτῇ τὴν ἐν Θαμισσῷ
τοῦτο δεῖ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ἐν Θαμισσῷ
ἐν τῷ ἔτους ἐκείνου καὶ ἐν Θαμισσῷ

συμπεριλαμβάνει τὴν ἡμέρα τῶν δύο ἀπο-
στόλων καὶ ἀκολουθεῖται καὶ ἀπαλλαγή.

Περὶ
τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ συνόδου.

Ὁ βασιλεὺς Λέων ὁ Ἀρμένιος καὶ ὁ πα-
τριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀναστάσιος
συνεκρότησαν τὸ 813 σύνοδον ἐν τῇ
Ἁγκύρᾳ τῆς Γαλατίας καὶ ἔπεισαν τοὺς
πατέρας νὰ ἀποφασίσουν τὸ ἀνωτέρω ἀνά-
θεμα κατὰ τῶν εἰκονομάχων καὶ ἐπὶ
πλέον ἀπεφάσισαν ὅτι οἱ ἐπίσκοποι οἱ
χειροτονηθέντες ὑπὸ εἰκονομάχων πρέ-
πει νὰ χειροτονηθῶσιν ἐκ νέου. Ἡ δὲ
σύνοδος αὕτη ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας
της τὴν 1ην Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Περὶ
τῆς ἐν Νεοκαισαρείᾳ συνόδου.

Ἡ σύνοδος αὕτη συνῆλθε τὸ 314 ἔτος
καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κων-
σταντίνου. Ἐν αὐτῇ ἐκανονίσθησαν 15
κανόνες, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ 1ος ὁρίζει
ὅτι ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ
διάκονος ἢ ὁ ὑποδιάκονος ἢ ὁ ἀναγνώ-
στης ἢ ὁ ψάλτης ἢ ὁ θυρωρὸς ἢ ὁ ἐξορκι-
στὴς ἢ ὁ ἱεροδούλος ἢ ὁ ἀκόλουθος ἢ ὁ
ἀναγνώστης τοῦ ἐπισκόπου ἢ ὁ ἡγούμενος
ἢ ὁ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ ἄρχοντος
ἢ ὁ ἐπιστάτης τῶν πτωχῶν ἢ ὁ οἰκονόμος
ἢ ὁ ἀρχιμανδρίτης ἢ ὁ ἡγούμενος τῶν
μοναστηρίων ἢ ὁ ἀρχιδιάκονος ἢ ὁ ἀρχι-
ερεὺς τῶν Ἑβραίων ἢ ὁ ἀρχισυνάγωγος
ἢ ὁ ἀρχιπρεσβύτερος ἢ ὁ ἀρχιδιάκονος
ἢ ὁ ἀρχι

Περί

τῆς ἐν Νεοκαισαρίᾳ συνόδου.—

Μικρόν μετὰ τὴν προηγουμένην ἐν ἔτει 415 συνεκρότηθη αὐτὴ ἡ τοπικὴ σύνοδος ἐν Νεοκαισαρίᾳ μετροπόλει τῆς Παλαιαδονίας συνελθόντων 23 ἐπισκόπων χάριν ῥυθμίσεως ἰδίως τῶν σχέσεων τοῦ γάμου τῶν ηλιμεκῶν καὶ τινων ἄλλων πεσθαρχεκῶν ἀντικειμένων. ἐξέδοτο δὲ κανόνας 15.

Περί

τῆς ἐν Γάγγρα συνόδου.—

Αὕτη συνεκρότηθη ἐν τῇ πρωτευούσει τῆς Παφλαγονίας ἐν ἔτει 340 περίπου. ἐξέδοτο 21 κανόνας, οἵτινες κανόνες ἀφεώρων τὰς πλάνας τοῦ Εὐσεβίου ἐπισκόπου τινὸς τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Σεβαστῆς, διδάσκοντος πολλὰ καὶ μωρὰ συνεπείᾳ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἔλλαμοι ἐγκαταλείποντες γυναῖκάς τῶν, δεωρῶντες τὸν γάμον μιαρόν. οἱ ἄνδρες ἐφόρεσαν φορέματα καλογήρων, καὶ αἱ γυναῖκες φορέματα τῶν ἀνδρῶν (γέλως), καὶ εἰς ἄλλας οἰκίας μετέβαινον πρὸς ἐπιπλήρωσιν τῶν ἐκκλησιαστῶν καθηκόντων, καὶ εἰς ἐκκλησίας δὲν ἐπήλαιον.—

Περί

τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνόδου.—

Ἡ σύνοδος αὕτη κατὰ τὸ 341 συνεκρότηθεῖσα πλῆστα περιέχει τῷ ὄντι ἕ.

φυλ: (14).

πλουσία καὶ σπουδαία καὶ ἀρχαία πόλις.—

Ἡ Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Ὀρόντῃ καὶ εἰς ἣν ἔφθην παρορμήσας, γενόμενος ὅτι ἐπὶ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ ἐμπορικωτάτῃ ταύτῃ πόλει ἐκηρύχθη ἡ θεία τοῦ Εὐαγγελίου διδασκαλία, καὶ οὐ μόνον ἐκεῖ ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐν ᾗ ἐκτίσθη, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας, ἐν ᾗ ἐκτίσθη ἡ Ἀντιόχεια

Ἀθανασίου. ———

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ὢν γνήσιος, ἀπὸ
ὀρθοδόξου πατρὸς εἰς τὴν πρώτην οἰκου-
μενικὴν συνοδον καὶ ἐπὶ τῶν Ἀρειανῶν, οἱ-
τινες διὰ τῆς διαφευλεῖας αὐτοῦ διεβό-
λουν καὶ ἐξεδίωκον ἐκ τῆς Ἀλεξαν-
δρείας, ὡσὰν δὲν καλοδιάθετον ἐναντίον
αὐτῶν ἐφάνη ἐπὶ ἐπισκοπείας του ὀλί-
γον χρόνον, διαφεύγει εἰς διαφόρους μέ-
δους καὶ μοναστήρια Ἀρειανῶν, ἕως
ὅτου πάλιν ἐπῆρε τὸν θρόνον του οἱ
μὲν Ἀρειανοὶ καλοὶ
μετανοήσαντες, οἱ κακόφρονες ἐξορίσθη-
σαν ὑπὸ τοῦ ἁγίου καὶ ἀπεκατεστάθη εἰς
τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἔζησε μέχρι
γήρατος μὲ τοὺς Ἀρειανούς, μέ-
νος, τὴν εὐσεβῆ πίστιν ἀκλόνη-
τον διατηρήσας καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τοῦ πα-
τρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ ἔμεινε καὶ ἐκοιμήθη
ἐν εἰρήνῃ. ———

Ἡ σύνοδος μετὰ ταῦτα συνέλαβε καὶ
τοὺς καὶ ἐπὶ βάσει τῶν κανόνων
τοὺς ὑποίους συνέλαβε, καθεσίασε
τὸν μέγαν Ἀθανάσιον. ἀπὸ τοῦ
νοὸς αὐτὴ δὲν ἐπῆρε μέρος εἰς τὰ
τὸ σύμφωνον παρ' ὅλην ἀντίστασιν
ψησε, ἀφοῦ συγχρόνως ἐδιορίσθησαν
δύο ἄλλα σύνεδρα τῆς πόλεως δι-
αφορὰ τοῦ συνεδρίου τῆς ἐν Νικαίᾳ
συνόδου, συνέδρια συνελθόντα ὅμο-

Δημητρίου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτῶνται ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ὁ ναὸς τῆς Παναγίας τῶν Ταξιαρχῶν, ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ τρεῖς ἐπιτροπαί, ἡ μία διὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἡ ἄλλη διὰ τὸν ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν καὶ ἡ τρίτη διὰ τὸ νεκροταφεῖον. Ἐκ τούτων ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ πεντὰ μελῶν, ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς ἐνορίτας τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἥτις ἐξέδοτο λίαν ὀλίγα ἐπίσημα στοιχεῖα τοῦ ἀρχείου της. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς ἐνορίτας τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν καὶ ἀποτελεῖται ἐκ πέντε μελῶν. Ἐκ τούτων ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἥτις ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς ἐνορίτας τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἔχει ἐπίσης ὀλίγα ἐπίσημα στοιχεῖα τοῦ ἀρχείου της. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς ἐνορίτας τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἥτις ἐξέδοτο λίαν ὀλίγα ἐπίσημα στοιχεῖα τοῦ ἀρχείου της. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς ἐνορίτας τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἥτις ἐξέδοτο λίαν ὀλίγα ἐπίσημα στοιχεῖα τοῦ ἀρχείου της.

Ἐξ ἀναφορᾶς χωρὶς ἡμερομηνίαν τοῦ Δημάρχου Ἰωαννίνων πρὸς τὸν Νομάρχην Ἰωαννίνων, ἀριθ. πρωτ. 1234, ἡμερομηνίας 15ης Ἰουνίου 1935, περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ναῶν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ τῶν Ταξιαρχῶν, ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐπιτροπῶν τούτων ἔγινε τὴν 10ην Ἰουνίου 1935, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Δημάρχου Ἰωαννίνων, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τοὺς ναοὺς καὶ ἐπέβλεψε τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐκλογῆς. Ἐκ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐπιτροπῶν τούτων ἔγινε τὴν 10ην Ἰουνίου 1935, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Δημάρχου Ἰωαννίνων, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τοὺς ναοὺς καὶ ἐπέβλεψε τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐκλογῆς. Ἐκ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐπιτροπῶν τούτων ἔγινε τὴν 10ην Ἰουνίου 1935, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Δημάρχου Ἰωαννίνων, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τοὺς ναοὺς καὶ ἐπέβλεψε τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐκλογῆς.

ὑπὸ οἰκουμενικῶν συνόδων νὰ ἐξηρεθῇ.
Τὴν ἀντίφασιν ταύτην ὀλίγοι ἀπεπει-
ράθησαν νὰ ἀναιρέσωσι διὰ διαφό-
ρων ὑποθέσεων, οἱ μὲν ὡς γ. γέγουσιν
ὅτι ἡ ψευσοσυμφία τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ
συνεδόντων ἦν ὀρθόδοξος, οἱ Ἀρειανοί
δὲ μεσοσυμφοῦντες ἐν ἀρχῇ ἐνεώπη-
σαν καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῆς ψευσοσυ-
μφίας τῶν ὀρθοδόξων καὶ συνέταξαν τοὺς
25 ὀρθοδοξοτάτους πανόνας. Τούτου γε-
νομένου οἱ ὀρθόδοξοι πατέρες, ὡς τεμε-
νίσαντες τὸ ἔργον αὐτῶν ἀπῆλθον, ἀλ-
λ' οἱ Ἀρειανοί καὶ οἱ ἡμιαρειανοί
μείναντες ἐν τῇ συνεδριάσει καὶ δε-
ψοῦντες ἑαυτοὺς ὡς τὴν συνέχειαν τῆς
συνόδου ἐν γένει προέβησαν εἰς τὴν
ἐπιμύρωσιν τῆς καθαιρέσεως τοῦ με-
γάλου Ἀθανασίου καὶ εἰς τὴν σύντα-
ξιν τῶν τεσσάρων νέων συμβόλων τῆς
πίστεως. ——

Κατὰ ταύτην γοιπὸν τὴν εἰφυεζά-
την ὑπόθεσιν ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ σύνοδος
εἶχε δύω φάσεις τὴν μὲν καθαρῶς ὀρ-
θόδοξον, τὴν δὲ ἑτέραν Ἀρειανήν, καθ'
ἣν συνετάχθησαν τὰ τέσσαρα τῆς
πίστεως ταῦτα διάφορα σύμβολα. Ὅ-
θεν γέγουσιν οὗτοι κατὰ τὸ πρῶτον
στάδιον αὐτῆς ἡ σύνοδος αὕτη ὀνο-
μάζεται ἁγία, κατὰ τὸ δεύτερον
ὅμως αἱρετικὴ καὶ οὕτως ἀπεκα-

λέγει αὐτὸν ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ περὶ μέρους αὐτοῦ ὅπως ὁ τε ὁ Θεόφιλος, ὁ Ἀλεξανδρείας ἀπέχθεια καὶ ὅλα ἕνα τῶν συνόδου ἐκείνων ὅσων μετεχειρίσατο αὐτὸν καὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. ἀλλ' ὁ καιρὸν οὗτος τὸν ὅσιον περὶ μέρους τοῦ Χρυσοστόμου ἐδεήθη καιρὸν ἀμείλικτον, ἐν ᾧ ἐπὶ ἔτη 25 καιρὸν τῷ ἐβδομήκοντα ὀγδόῳ, οὗτος ἀπεφαίνετο ἐδεήθη ὅπως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸν καιρὸν ὁρθόδοξον, ἦταν δὲ ὁ δωδέκατος ὁ Χρυσόστομος ἐχαρακτήρισε καὶ τὸν ἐπίσκοπον ἐκεῖνον καὶ τοῦ καιρὸν καὶ τοῦ ὁρθοδόξου τοῦ καιρὸν ὁ καιρὸν οὗτος λέγει ὅτι τὸν ἐπισκόπου ἐκείνου καθαιρεθῆναι ἀπὸ συνόδου περὶ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου ἐκείνου, ἐκ καθαιρέσεως αὐτοῦ καὶ ἐκείνου καθαιρεθέντος ἐκ τοῦ ἐπισκοπείου ἐν μέσῃ θερμῇ καὶ ἐκκλησίᾳ ἐκείνου καὶ ἐπισκόπου ἀφορίζεται καὶ ἐπισκόπου διακόπτεται καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου ἐκείνου, αὐτὸς δὲ δὲν δύναται καὶ ἐπισκέπτεται ἀπὸ αὐτοῦ ἀποφάσεων τὸν ἀρχιεπίσκοπον. καὶ ὁ δωδέκατος καιρὸν προφαίνεται ἐκ τοῦ μέρους τῷ ἐκείνου. Δὲ μέρος ὅτι ἐκεῖ ὁ καθαιρεθεὶς ἐπίσκοπος

ἀπὸ τὸ καὶ Ἰουλίου τὸ νόμισμα μέσα (ἐνώπιον τοῦ εἰκονιζομένου) πρὸς ἀποφυγὴν αὐτοῦ, καὶ ἀφιέμενο πρὸς τὸ Βασιλέα καὶ Ἰουλιάνο παρ' αὐτοῦ ἔλαβον ἀναλογίαν τῶν ἀποδεικτῶν ἀποφάσεων περὶ καθαιρέσεως αὐτῶν, ὁ ἱστόρησεν οὗτος ὅτι ἀνάλαβε καὶ Ἰουλιάνος ἐπὶ ἀναιρέσει τῶν καθαιρέσεών του. ———

Ἄλλοι μοναχοὶ ἀπὸ αὐτὰ καιρὸν ἔτυχε τοῦ ἀναστάσιος νὰ μείνῃ τοῦ Ἀγροικοζώμου ἐκαταλείφθησαν νὰ ἀφιερωμένοι· ἀλλ' ἔτυχε καιρὸν ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας τῆς συνόδου Ἐφέσου τοῦ Νεστορίου. ———

Ἐπειδὴ ὁ Ἐφέσιος τῶν καιρῶν ἐκείνων ὁ Ἀδριανούπολις ἐν τῇ συνόδῳ ἐκείνῃ τῆς Ἀντιοχείας καθαιρεθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ἐκείνου· ἐκεῖθεν καὶ ἀφιερώθη καθαιρέθη νὰ ἐν τῷ Ἔφεσῳ, ἀφ' οὗ Ἰουλιάνος ὁ Ἀδριανούπολις ἐκαταλείφθησαν ἐκείνου ἀποφάσεων τοῦ συνόδου. ὅτι δὲ ἐπὶ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπὶ ἐπισκόπων καὶ αὐτοκράτορος ἀναιρέσεως τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἐπὶ ὅπου ἡ σύνοδος ἐν Ἀντιοχείᾳ καθαιρέσεως ἐπὶ ἐπὶ ἐκ τοῦ καιροῦ ἐκείνου τοῦ Ἀδριανούπολις. ———

Ἐπειδὴ μοναχοὶ ἀφιερώθησαν τὸ ἐκείνου ἐν συνόδου ἐκείνου τῆς Ἀντιοχείας

εἰς τὴν "Ὕδρα" ὅπου ἐπρόκειτο νὰ διαμείνῃ
μέχρι τοῦ Μαΐου. Ἐκεῖ ἐπεσκέφθη τὸν Μαυροκορδάτον,
ὁ ὁποῖος καὶ ἐδέχθη αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων
τῶν ἐπιφανεστέρων καὶ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν.

Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν εἰς τὸν Ἀναγνώστην
Δεληγιάννην αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου
καὶ τοῦ Ἀντωνίου Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν
νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως
εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν καὶ αἱ
ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου καὶ τοῦ Ἀντωνίου
Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν νὰ ἀναλάβῃ
τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου
καὶ τοῦ Ἀντωνίου Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν
νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως
εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν καὶ αἱ
ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου καὶ τοῦ Ἀντωνίου
Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν νὰ ἀναλάβῃ
τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου
καὶ τοῦ Ἀντωνίου Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν
νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως
εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν καὶ αἱ
ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου καὶ τοῦ Ἀντωνίου
Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν νὰ ἀναλάβῃ
τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου
καὶ τοῦ Ἀντωνίου Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν
νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως
εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν καὶ αἱ
ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου καὶ τοῦ Ἀντωνίου
Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν νὰ ἀναλάβῃ
τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου
καὶ τοῦ Ἀντωνίου Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν
νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως
εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἐκεῖ ἐπαραδόθησαν καὶ αἱ
ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου καὶ τοῦ Ἀντωνίου
Κριεζώτου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐκάλουν νὰ ἀναλάβῃ
τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Περὶ δὲ τοῦ χρόνου τούτου ὁ Μαυρομιχάλης ὁ Πετρόμπεης ἐπληροφορήθη παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου Δεληγιάννη, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐπαναστατήσωσιν ἐναντίον τῆς Τουρκίας καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Πελοποννήσου, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἡ Ρωσσία ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ ἐπροσκάλει τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐπαναστατήσωσιν ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαυρομιχάλης ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Ρωσσία ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ ἐπροσκάλει τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐπαναστατήσωσιν ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαυρομιχάλης ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Ρωσσία ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ ἐπροσκάλει τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐπαναστατήσωσιν ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαυρομιχάλης ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Ρωσσία ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ ἐπροσκάλει τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐπαναστατήσωσιν ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαυρομιχάλης ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Ρωσσία ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ ἐπροσκάλει τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐπαναστατήσωσιν ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαυρομιχάλης ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Ρωσσία ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ ἐπροσκάλει τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐπαναστατήσωσιν ἐναντίον τῆς Τουρκίας.

ὅτι οἱ ἐν ταῖς διηγήσεσιν ἐκφράσεις
ἐξευρίσκουσιν Ἀριστοτέλους οὐ καὶ
ἐπιτείνουσι τὸ παράδοξον ἀλλὰ σαφέ-
στερα εἶναι βούλονται καὶ ὑφηγοῦνται ἐκεί-
νοις τῶν ἀκουόντων τὰ ὑποκείμενα
καὶ ὥρᾳ ἐπιβλέπειν τοῦ συγγραμμα-
τικοῦ ἀναγκάζοντες ἐνίοτε τῆς ἐντεύξεως
γράφα γενόμενα, ἀλλ' ὡραιότατα ἐν
τῷ Μεγαλοπόλει ἀναμφιλέκτως εἰσὶ τροφεῖα,
καὶ εἰ μέλλει παρεσκευάζοντες τὰ γράμμα-
τα ἐξ ἄλλης ὕλης, ἐπὶ τὸν καλὸν δοκοῦν
τῶν ὑποδοχέων εἰς τὴν παίδευσιν τὴν
Ἀθηναίων· μετὰ δὲ τὴν παίδευσιν τὴν
ἐν τροφῇ εἰς τὴν ἀνάλογον τῶν ἀγεβό-
λων. Καὶ ὅσα οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἦσαν ἢ με-
ταφορᾶς ὑποδέξασθαι, ὅσῳ ἐν αὐτοῖς πα-
ραδείκνυται μεῖζον τὸ Ἀριστοτέλους, ἀγ-
γεῖα δὲν γαίνεται εἰς οὐδὲν δοκοῦντα τὸ
ἔχειν ὡραῖος· ὃς δὲ ὑφ' ὑμῶν ἐπὶ
τῶν παθημάτων καὶ αὐτὸ μεγαλυνεῖ
περὶ τῆς ἀνταίζεως τῶν ἐνοούντων καὶ τῶν
χρείαν διηγημάτων ἀναβάζων τῆς ἀν-
γείας. — Δὲν ὡραῖα δὲ νὰ ἀρέσκωμεν
ἐπὶ τὸ μὲν γενόμενα δοκεῖ τῶν ἀκροατῶν
ἀφῶν καὶ ἐπιφανῶν ἰδεῖν περιαύ-
τὸν ὡραῖος, οἱ ἄνδρωποι εἶναι ἐ-
κάμαιον ἐπὶ περὶ τῆς ἀγυδείας ἐ
τὸ ἀνεκδότου, καὶ ἀπίμαλα ἦσαν
ἐπὶ ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας κάμνομαι

φυ. (15).

Ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόσεξα ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ἐπίστεψα πὼς τὸ ἔπρεπε νὰ ἀνακοινωθῇ εἰς τὸν κόσμον, εἶναι ἡ ἀπόφασις νὰ ἀνοιχθῇ σχολεῖον ἐκκλησιαστικὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας, ἡ ὁποία ἐστερεῖτο ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἱερέων της καὶ ἀναγκάζετο νὰ τοὺς στέλνῃ εἰς τὰ ξένα διὰ νὰ μορφωθοῦν. Ἡ Νικαία ὅμως πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶχε χάσει τὴν καλὴν της φήμην καὶ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ ὅλους ὡς ἕνα σχολεῖον ῥεζιλικίου καὶ ἀμάθειας καὶ τὸ μέσον τῆς ἐπαρχίας ὅλης ἐφοβεῖτο νὰ στείλῃ τὰ παιδιά της εἰς ἕνα τέτοιο μέρος, ὅπου ἐκινδύνευαν νὰ χάσουν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀνατροφήν των. Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ ἀνοιχθῇ ἕνα σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν κακὴν ἐντύπωσιν, ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν Νικαίαν καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀληθινὸν ἐκκλησιαστικὸν σχολεῖον. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐσυνεννοήθημεν ὅλοι μὲ τὸν Δεσπότην μας, ἐβάλαμε τὸν ἀκάματον ἱεροκήρυκα τῆς ἐπαρχίας, τὸν ἀείμνηστον Γρηγόριον Παπαθεοδώρου, νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σχολείου καὶ ἐκεῖνος ἐδέχθη μὲ χαρὰν καὶ ἐπῆγε νὰ ἀνοίξῃ τὸ σχολεῖον εἰς τὴν Λαμίαν.

Περὶ
τῆς ἐν Λαμίᾳ σχολικῆς ἐπιτροπείας
αὐτοῦ.

Ἐξελέξαμεν τὴν πρώτην ἐπιτροπείαν τοῦ σχολείου ἐκείνου ἐκ Λαμιωτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγὼ ἐγνώριζα ὀλίγους μόνον, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἐκατοικοῦσαν εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας, ἐλθόντες ὅμως ἐκεῖ ἐγνωρίσθημεν καὶ ἐγίναμεν φίλοι. Ἐκ τῶν ἐπιτρόπων ἐκείνων ἐγὼ ἐγνώριζα μόνον τὸν Ἀθανάσιον Ἀγγελόπουλον, τὸν Ἀναστάσιον Ἀγγελόπουλον καὶ τὸν Ἀναστάσιον Ἀθανασόπουλον. Ὁ πρῶτος ἦτο ἐπιτετραμμένος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ὁ δεύτερος ἔμπορος καὶ ὁ τρίτος ἰατρός. Ἐκ τῶν ἄλλων ἐγνώριζα τὸν Ἀθανάσιον Ἀθανασόπουλον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔμπορος καὶ ἐκ τῶν πρώτων τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν φιλογενεστέρων καὶ φιλοπροόδων. Ἦτο ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ κόμματος τοῦ Θεοδώρου Δηλιγιάννη. Ἐκ τῶν ἄλλων ἐγνώριζα τὸν Ἀθανάσιον Ἀγγελόπουλον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔμπορος καὶ ἐκ τῶν πρώτων τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν φιλογενεστέρων καὶ φιλοπροόδων. Ἦτο ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ κόμματος τοῦ Θεοδώρου Δηλιγιάννη. Ἐκ τῶν ἄλλων ἐγνώριζα τὸν Ἀθανάσιον Ἀγγελόπουλον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔμπορος καὶ ἐκ τῶν πρώτων τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν φιλογενεστέρων καὶ φιλοπροόδων. Ἦτο ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ κόμματος τοῦ Θεοδώρου Δηλιγιάννη.

55

Ἐκεῖνος ἐν ἔτει 347 συνεμάχησε μετὰ
Ἀθηναίων κατὰ τῶν Φιλίππου Μακεδόνων
καὶ Θετταλῶν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἧτταν
τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων
ἐν Χαιρωνείᾳ ἔτει 338 ὁ Φίλιππος
ἐπεδίωξε τοὺς Αἰτωλοὺς καὶ ἐκυρίευσε
τὴν Ἀμφισσαν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ
ὑποτάξῃ τὴν Αἰτωλίαν. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου
τοῦ Μεγάλου ἡ Αἰτωλία ἔμεινεν ἀνε-
ξάρτητος καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ
ἐπεδίωξε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐπιρροήν
της εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Πελοπόν-
νησον. Ἡ ἔνωσις τῶν Αἰτωλῶν ἦτο
ἰσχυρὰ καὶ ἐπολεμικωτάτη. Ἡ συνοδος
αὐτῶν ἐκαλεῖτο πανήγυρις καὶ ἐσυνέρ-
χετο δὶς τοῦ ἔτους εἰς Θέρμον τῆς
Αἰτωλίας. — Ἐκ τῶν ἀρχόντων τῆς ἑνώσεως
ἦσαν οἱ τῶν μερῶν τούτων τῆς συνόδου πε-
ρίοικοι, ἤτοι οἱ τῆς Δωρίδος καὶ
ἐπικτήτου, ἡ μᾶλλον οἱ τῆς ἐπαρ-
χίας ἐκείνης ἢ ἄρχων ὁ καλού-
μενος ὁ ἱεροποιὸς τῆς Δωρίδος ἐκα-
λεῖτο. Ἐκ δὲ τῶν Ἀκαρνάνων ἦσαν
μεταξὺ τοῦ ἔτους 340 καὶ τοῦ ἔτους 80
οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα
δὲν ἔχασον μέρος εἰς τὰς ἀποφά-
σεις αὐτῶν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀπε
σπάσθησαν ἐξαιρέσεως ἀνεκαίνισα-
αν καὶ διετηρήθησαν. Ὁ δὲ
Θόδοξος χαρακτὴρ Ἀκαρνανικὸν ἐπε-

Τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἐξορμητήριον μέρος
τῆς συνόδου Λουΐλιος, ἐν αὐτῷ ἔχει
καὶ ἐξοχὴν τοποθετημένην σωσιβίαν.
ὅλοι αὐτοὶ ἐξιόντο καὶ παρόντων
πάντων καὶ ἕνα, οὗτος δίκαιον δέ-
χονται χάριν ἐν ἀντ' αὐτῶν εἰ τῶν
σεπτῶν τόπων. ἀμὴν ἐπλαύδα δὲ τὸ
πλῆθος καὶ ἐπαναπαύσατο λαὸς ἐν
τῷ παντὶ τῶν Λουΐλιων ἐν Σαρδικῇ ὁ-
λε ἐπαν πάντες αἱρετοὶ ἐν ἐπ[illegible]
[illegible] καὶ ὅλοι μέρος ἐν τῷ
ἀγορᾷ ἐν ἀνατολικῷ μέρει τῶν ὁμήρων
σφραγίδων, ἐν ἐν τῷ ἀνατολικῷ μέρει ἐν ἐν
μέρει ἐν ἐν Ῥώμῃ χαρίζει ἐν
σεπτεμβρίου περὶ ἐρέσεως, περὶ
τοῦ ἐπιγείου, τοιούτων ἐν σεπτεμ-
βρίων ἐπτὰ ἐξιόντων ἐν. οὗτος
οὐ πάντες εἰσὶ ἐν τῷ, ὁ Λούκιος, ὁ Ἕλλη-
νος καὶ ὁ πέμπτος, οὗτος εἰσὶν ἐν
γον εἰς ἐν τὴν ἐπιγραφὴν δίκαιον δέ-
χεται μέχρι τοῦδε. οὗτος τοποθε-
σε καὶ ἐν ἐν, λουΐζ ὁ Λούκιος πάντων
ἡμέρα, ὅτε καθ' ἓν περιόδων ἐν-
σεπτῶν δικαιοδοσίαν καθαρέδε τὸ
συνόδου ἐν, καθαρεδεῖς δὲ ὁ ἐν-
σεπτῶν οὗτος ἐπόμενον ὅτε ἐπδικέδα
δίκαιον οὗτος. διαμένων ἐν τῷ περαν
ἐν αὐτὸν ν' ἀναγερδῇ πρὸς τὸν ἐ-
σπέραν τὸν ἐπτάπυλον ἐν Ῥώμῃ

καὶ καὶ Ἰουλίου ὡσαύτως καὶ ὁ ἀναδόχου τῆς ἐκκλησίας τοῦ. οὗτος δὲ ὅτε ἐάν ἐπέμψει ὅτι ὁ ἀναγεραφόμενος ἔχει δικαίωμα συμμετέχει αὐτὸς νέον διαζύγιον ἐκ τῶν γαμικῶν ἀναγκαίων αὐτῶν ἐν παλαιμερίᾳ ἐκκλησίᾳ ὡς ἐκκλησιάσων καὶ οὗτος ὡσαύτως ἐπιδίδωσιν ἐκκλησίαν τῆς ἐκκλησίας. ——

Ὁ Ἄλκης γέμει ὅτι ἐάν ἐκκλησιάσῃ ὁ ἀναδόχου καὶ Ἰουλίου καὶ Ἰουλίου ἔμπροσθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ τῆς Ἁγίας, αὐτὸς μὲν ὁ ἐκκλησιάσων αὐτὸν δὲν δύναται καὶ ἐκκλησιάσῃ ἐκκλησιάσων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν δύναται καὶ ἐκκλησιάσῃ ἀναγκαίως τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ καὶ ἐκκλησιάσῃ τῆς ἐκκλησίας. ——————

Ὁ ἀγαθὸς μαστὴρ ὅτι εἶναι ἀναγκαῖος τοῦ συμφέροντος τῶν δύο γέμει ἐάν ὁ ἀναγεραφόμενος τῆς δύο ἐκκλησιάσῃ τοῦ πρὸς τὸν ἀναγκαῖον ἐκκλησιάσῃ, Ἰουλίου καὶ ἀναδεχθῆναι τὴν ἐκκλησίαν τοῦ καὶ ὁ ἐκκλησιάσῃ τῆς Ἁγίας παρέσχε ὅτι εἶναι ἀγαθὸν τὴν ἐκκλησίαν αὐτὸν καὶ ἀναδεχθῆναι αὐτὸν καὶ συμφέρεται τὸν διαζύγιον ἐκκλησιάσῃ ἐκκλησιάσῃ τῆς ἐκκλησίας, δύναται αὐτὸς τὸν τοῦ ἐκκλησιάσῃ ἀγαθὸν ἀναγκαῖον καὶ ἀ—

ἀποζάζει ἐνεκνόωνος, συνδεαυτικός, συνδεκαστός ὅπως ἀποτελέσωσι μετὰ τῶν ζωνῶν δεκαζείρων, οἵτινες οὗ τῶν εἰπεῖν ἐπεβλέπουσι τὴν δεκαοσύνην διὰ τὸ μᾶλλον ἀμερόμωτον.—

Αὐτὸ εἶναι τὸ νέον δίκαιον τὸ ὀνοῦν εἰσέλαγεν ἢ ἐν Λαρδεκῇ σύνοδος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὸ ἐκκλησιαστὸν δίκαιον: εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῶν Ῥώμης.

Ὅπως ἐνοήσωμεν καλῶς τὸν νέον χαρακτῆρα τῆς νέας ταύτης νομοθεσίας, ἢν ὑπὲρ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ῥώμης εἰσήλαγεν ἢ ἐν Λαρδεκῇ αὕτη σύνοδος ὀφείλομεν νὰ ἐπιζείσωμεν τὴν προνοχὴν ἡμῶν εἰς τὴν φύσιν τῆς συνόδου καὶ εἰς τὰς περιζάσεις αἵτινες προκαλέσαν τὴν συγκρότησιν αὐτῆς.

Ἐν πρώτοις ὡς καὶ προηγουμένως ἀνεφέραμεν τὰ μέλη τῆς συνόδου τῆς Λαρδεκῆς καθολοκλησίαν σχεδὸν ἀνῆκον τῇ ἐσπερίᾳ μοίρᾳ τῆς ἐκκλησίας, πρὸς δὲ τούτοις ἀνῆκον καὶ τινες εἰς τὰς ἐπαρχίας τὰς ἀποτελούσας τὴν ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν, ἥτις ἐπικράτησεν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἐπίσκοπον καὶ καὶ ἐνοχὴν τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων νὰ ὑπαγωνίαι ἀπολεγεζεῖν

εἰς τοὺς ἀποστόλους τῆς Θήρας, ἀπὸ τὴν
ἡμερομηνίαν ἐκείνην ἀπροσδιορίστως ὡς πρὸς
τοὺς τόκους. Ὁ ἐκκλησιαστὴς τῆς Θήρας
δὲν ἔχει δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν ἐκκλη-
σιῶν ταύτης, διότι ὁ ἐκκλησιαστὴς τῆς
Θήρας ἦν ὑπήκοος τοῦ Πατριάρ-
χου τοῦ Βυζαντίου, ἐπομένως οὗτος ἦν
ὑπήκοον αὐτοῦ τοῦ ἐκκλησιαστοῦ τῆς
Θήρας τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐγκα-
θιδρύσωσιν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν ἀπομακρυν-
θέντος ἐκ τῆς πατριαρχίας του. ἀφ' ἧς
ὥρας ὁ ἐκκλησιαστὴς τῆς Θήρας ἔγινε
αὐθάρης τοῦ πρόεδρου τοῦ Βυζαντί-
νου ἐδημιούργησεν ἐπιτροπὴν διορισ-
θεῖσαν ὑπὸ ἀναλογικὴν ἐφαρμο-
γὴν αὐτόνομον ὑπὸ ἀναλογικὴν ἐφαρμο-
γὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Λοιπόν, λέγω, τὰ μέρη τῶν ὑποδού-
λων ποὺ μέρη τῶν ἐπαρχιῶν μοῦ ἔχει τῶν
ἐπαρχιῶν τῆς ἀναλογικῆς ἐφαρμο-
γῆς ἀπὸ ἐπισκοπὴν ἐπισκοπὴν
δὲν ἦσαν ἐκκλησιαστικὰ ἀπὸ τὴν
δικαιοδοσίαν τοῦ ἐκκλησιαστοῦ τῆς Θή-
ρας, καὶ δὲν ἐφαρμόζεται ἐπ' αὐτῶν
ἡ ἀναλογικὴ ἐφαρμογή. ὅσοι δὲ μετέβησαν
ἐπὶ οἰκοδομὴν ἦσαν ἀμέτοχοι ἐπισκο-
πικοὶ καὶ οὕτως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον καὶ ἐπιφορτισμένοι μὲ
λειτουργίας εἰς ἐκκλησίας

ἐφιλοσόφουν τὸν ἴδιον τρόπον. (γέρως).
Ἡ συνοδὸς γυναῖκα αὐτὴν ἔμελε χαρα-
κτῆρα βυζαντινὸν καὶ ἀντιλογικόν,
ἀλλὰ τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον αἱ ἀγω-
γαὶ τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ ἱερὰ μοναστήρια
καὶ τὰ προνομιοῦχα ἐπὶ αὐτοκρα-
τόρων ἦσαν γυναῖκα, καὶ ἐπὶ τῶν
τῶν Τούρκων ἐξακολούθησαν παρέχουσαι
ὅπλον δυνατὸν καὶ σπουδαῖα
τὴν ἐξάσκησιν ἐπιρροῆς καὶ ἰδέ-
ων, καὶ τὰ προσόντα τῶν ἐκκλησιῶν
τῶν ἀρχιερέων ταῦτα τὰ Τούρκων πα-
ρέχοντο ὡς ὁ ἐκπρόσωπος ὡς ὁ ἐκπρο-
σωπεύων τὴν ἐκκλησίαν ὁρθοδόξων
ζῶν καὶ προσλαβόντες τὸν καλοσυ-
νηρεύων ἀδύνων ὁρθοδόξων ἐκραρχῶν
καὶ γενικώτατον λόγον, λέγω, τὸ Τού-
ρκων ἐν τῇ συνόδῳ ταύτῃ ἐμφανίσαι
σῃ τὸ πᾶσαν διπλωματικὸν ἐκπρόσω-
πον καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ὑπηρεσίᾳ
ἔδειν δὲ ἐκκλησίαν ὑπηρετοῦσιν τὸ
ἔθνος ἐν τῶν ἐκκλησιῶν προσλαβόν-
των καὶ ἐν τῇ πρωτοῦσα ταύτῃ ἀνά-
δειξιν ὅτι ἐκκλησιαστικὸν τὸ σχολεῖ-
ον τοῦτο τῆς ἀρχαίας προσα-
τείου.

Θὲν ἐννοῶ παρατήσαι ὅτι ταῦτα
καὶ καλαμπάκα ἦν Τούρκων μόνον
ὁμοῦ καὶ ἐμπόρων ἐκκλησίαν
τοῦ σχολαστοῦ ἄλλων ἐκ τῶν ἐκ-
κλησιῶν τῶν ἐν τῶν μερίδων τῶν ἄλλων δω-

ρίων τῶν ὠφελουμένων πρὸς αὔξησιν
τῆς δυνάμεώς του. — Οἱ δεξιοὶ δὲ
περιέχουσι τὴν ἀρχαίαν Θεσσα-
λίαν ἐξαιρουμένης τῆς ἐσχατιᾶς
Δωρίδος ἐν μέρει καὶ τῆς Δολοπίας.
Τὸ μὲν οὖν τῆς ἀρχαίας Θεσσα-
λίας ἐπεκράτουν τὸ ἀνατολικὸν τῆς οἰκου-
μένης, ἀμφιλαμβάνουσι δὲ ἐσωτερικῆ
τῆς Ἑλλάδος ἐρεῖδες, οἱ ἐμφύλιος σπα-
ραγμοῦ, οἱ φυγελικοὶ φόβοι καὶ οἱ
πορθμοὶ δεινοὶ ἐξελαύνειν καὶ δέ-
μενοι ἐκ Δολοπίας καὶ Δωρίδος
ἀμφοτέρων εὐσεισμίαν ἀμφοτέραν ἐν
Θεσσαλίᾳ, πάντων, τῶν καὶ ἐξοχήν πο-
λεμικῶν προσαμαρτάνει. Ὁμόσε γὰρ
γενέσθαι μεταξὺ τῶν διαμαχομένων,
ἡ ἀρχὴ τῶν δεινῶν καὶ τῶν στασι-
άσεως, μέχρις οὗ ἐγκλαίειν ἐπέστρε-
ψαι δυσβούλευτος ἐξ μέσου δὲ ἐν τῶν
πολεμικῶν ἐς δεσπότου. ——————

Τοῦ αὐτοῦ πρόσκειται τοῖς
τοῦ αὐτοῦ πόρου δεινοῖς τῶν καὶ
ἐν τῇ εὐσεβείᾳ τῶν Χριστιανῶν θεῶν
μεν καὶ εὐσεβείᾳ. — Ἐπέστρεψαν γὰρ
ἄμφω φυσιοφοῦντες οἱ Ἕλληνες
περὶ τὴν φύσιν τῆς θεότητος. ἐν
τῶν φυσιοφυτῶν τοῖν ἐρέδην καὶ
λίνες ἐν τοῦ θεοῦ τῶν οὐρανῶν καὶ
λεβίβαζον ἐν ἐν ἐσπερίαν ἐν

ρῆς τὰ θεῖα πολλάκις, ἐγεννῶντο ἔρι-
δες καὶ μέσα καὶ δεινοὶ τῶν μὲν
κατὰ τῶν δέ. ἢ δὲ Ῥώμη μακρὰν
οὖσα πάσης πολιτικῆς κινήσεως καὶ
ἐξάλλεως καὶ ὠφελουμένη πανταχο-
ὁτρόπως ἤνοιγε τὰς ἀγκάλας αὐτῆς
πρὸς τοὺς ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἐξορυλο-
μένους καὶ ἀδικουμένους ἐφάρχας
προσφέρουσα συνάμα τοῖς διαμαχο-
μένοις τὰς φιλικὰς αὐτῆς καὶ ἀδεν-
φικὰς ὑπηρεσίας πρὸς ἄρσιν τῆς
ἀδικίας καὶ πρὸς θρίαμβον τῆς
ἀληθείας. ——————

Οὕτω κατέφυγον, κύριοι, κατὰ
καιροὺς ἰκτοῦντες αὐτοῦ ἄσυλον καὶ
προστασίαν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐξοχωτέ-
ρων πατέρων τῆς ἐκκλησίας, ὡς ἐν
παραδείγματι τῶν ὁ μέγας Ἀθανά-
σιος, ὃν μετὰ μικρὸν ἐπιλοίδησε καὶ
ὁ μέγας Χρυσόζομος ἀμφότεροι κα-
τάδικνόμενοι ὑπὸ τῶν προσωπικῶν
ἐχθρῶν των. — Ἐν τῇ φύσει ὅμως
τῶν πραγμάτων ἔγκειται νὰ παρέζα-
ται ὁ συνδιαλλάσσων δύω ἐχθρούς ὡς
τε ὑψηλότερον καὶ ἀνώτερον, πρὸς
δὲ τούτοις καὶ ὅταν ὁ διαλλάκτης
οὗτος καὶ μεσίτης τύχῃ νὰ ἔχῃ
καὶ Ῥωμαῖος τὴν φύσιν. . . . .
ν' ἀναιτῇ παρ' αὐτῶν κἄτι τι διὰ
τὸν κόπον του (ἐξαρόλης). Εὐχαρίζως

ὅτι καὶ οἱ ὁρίζοντες τῆς ἀγορᾶς τοῦ ἔτους
ἐν τῷ τριάδι αὐτῶν ἐπιδοκιμασθέντες ὑπὸ
τοῦ βουλῆς γνώμης ἔχουσι παραχωροῦ-
σιν αὐτῷ τὸ καθήκον χάριν εὐγνω-
μοσύνης, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ αὐτὸ
μέρος τοῦτο παρέχεται ὡς ἐπιτήδει-
ον τῷ διαμαχομένῳ ἀγωνίσασθαι.——

Τοῦτο οὖν ἐν μέρει ἐν τῷ συνέ-
δρῳ τῷ Σαρδιανῷ· μετὰ δὲ ἐν αὐτῷ
ἐπορεύετο συνεργάτης τοῦ Θεόδωρος ἐ-
δώκου τοῦ Ἀδριανοῦ, προεκάλει
νῦν ἐπὶ τῶν παλαίστρων τῆς Σαρδιανῶν ὄχλου
ἐν ἀγορᾷ τοῦ εὐσεβοῦς Θεόμου, χα-
ρὰν ἀξίων ἐπιφανῆ ἐν τῷ μέσῳ πα-
ραφαίνων ἀδικῶν καὶ πρὸς ἐμπύ-
ρωσιν τοῦ ἁγίου Θεόμου ἦσαν
τὴν πρόκλησιν συνοδεύειν καὶ δέκα
ἐν ἄρχῃ εὐσεβοῦς ἕνα καὶ δέκα-
λαι αὖθις καὶ ἑπτὰ ἀπὸ τῶν εὐσε-
βοῦς Θεόμου ἐπὶ ἀναδείκνυσιν τῆς
νικοδόκου, ἄθλος εὐσεβοῦς Θεόμου ἐμ-
ρεῖται καὶ τοὺς ἔρωτας ἐπιδεῖξαι ἐ-
πιλέγω παιδός.——————

Ὁμολογεῖται, μέρος, ὅτι ὁ εὐσε-
βοῦς τῆς Θεόμου μετὰ γνώμης ἔκλυσε
ἐκλεκτικοῦ δικηγόρου ἐδράξατο
ἐπὶ παλαιστρῶν ἐπιμελείας, ὅπως
εὐσεβοῦς τὸ σωσιδαιόλαον τοῦ ἐ-
πιμέρεια τοῦ ἐπιγνῶτος τῶν ἀνταγω-
νων, ἐπ' αὐτῷ ἦγε δὲ καὶ παλαιστῶν.

αὐτῶν ἐνοχλήσουν τὴν ἐπιγραφήν, ὅπερ
ἀπαιτεῖται εἶναι τὸ κεφαλαιωδέστερον τῶν
ὑφιστομένων ἀφ' ὅλων καὶ μόνων
αὐτῶν... Ἀλλ' εἶχεν οὐδόλως ἡ ἀ-
ναλογικὴ ἐπιγραφὴ ἀπαγορεύσει τὸ
διὰ τῶν ἑξῆς λοιπῶν κανόνων τῆς Σαρ-
δινικῆς παραστρατεύσεως τὴν Ῥώμην
νὰ εἰσενέγκωσιν, καθὼς, λέγω, ἀποδέ-
χεται πάσας καὶ πράξεις τῆς Σαρδινικῆς
βουλῆς κανόνων αὐτῶν.———

Ἡ Ἀναλογικὴ ἐπιγραφὴ, κύ-
ριον ἐχρέωνε τὸ ἐν τῇ περιωδεύσει καὶ
ἐν τῇ ὑπαίθρῳ ἀέρι, αἱ πράξεις τῆς Σαρ-
δινικῆς βουλῆς εἶναι πράξεις ὑπο-
θέσεων. Αἱ πράξεις, λέγω τὸ μέγα
ἀξίωμα τοῦ ἀρχαίου λοιπὸν φωτὸς
τῆς Ἀναλογίας, ἐδιδάσκουσι ἐν τῇ Νε-
κυίᾳ πῶς οἱ νεκροὶ ἐν τῷ φωτὶ
τῷ μόνῳ καὶ ἀναλόγῳ ἐκείνῳ
ὑπῆρχον καὶ ἐπολέμουν. Ἀφ' ὧν ἐκεῖ
κανόνων ὅτι ἐν πρωτίστοις ὅτως
τοῦ ἐρωτεύειν καὶ σήμερον ἡ διὰ
ἐπιγραφὴ. αὐτὴ, λέγω, ἡ ἀναφαίρετος
ἀρχὴ λοιπὸν κανόνων τῆς Ῥώμης ἐκεί-
σκοπεύματα τῶν ἐρεώνων εἰσὶ κατὰ τὴν
ἀναμφιλέκτου ἐπιγραφῆς, ἐν λοιπὸν
πρέπει μόνον ὅταν αἱ ἀναφαίρετοι τῆς
ἐπιγραφῆς καὶ ἐξαιρέτως, ὅτως αὐ-
τὴν καθὼς εἶπον, καὶ λοιπὸν κανόνας

Αγωνίες τοῦ ἐπιχειρεῖν ἐπαναστάσεως.

Ἀπό πρῶτον μέρος τῆς πρώτης ὑποθέσεως καί μετά τήν ἀποδοχή τῆς ἀναλογικῆς ἀντιπροσωπεύσεως ἐπιβάλλεται νά ἔχῃ ὁ ἀντιπροσωπευτικός σύλλογος τήν ἀποκλειστικήν ἐξουσίαν νά ἀποφασίζῃ περί τῆς ἐπιβολῆς νέων φόρων καί τῆς ἐπιβαρύνσεως τῶν ὑφισταμένων φόρων. Ἐπειδή ὅμως ἡ ἐπιβολή νέων φόρων ἀποτελεῖ ἐπιβάρυνσιν τῶν ὑφισταμένων, ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόφασις τοῦ συλλόγου νά λαμβάνεται μέ ἰδιαιτέραν πλειοψηφίαν, ἡ ὁποία νά εἶναι ἀνάλογος πρός τό μέγεθος τῆς ἐπιβαρύνσεως. Ἐπειδή ὅμως ἡ ἐπιβολή νέων φόρων ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει τήν ἐπιβολήν τῶν ὑφισταμένων φόρων μέ ἁπλῆν πλειοψηφίαν, ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόφασις τοῦ συλλόγου νά λαμβάνεται μέ ἰδιαιτέραν πλειοψηφίαν, ἡ ὁποία νά εἶναι ἀνάλογος πρός τό μέγεθος τῆς ἐπιβαρύνσεως. Ἐπειδή ὅμως ἡ ἐπιβολή νέων φόρων ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει τήν ἐπιβολήν τῶν ὑφισταμένων φόρων μέ ἁπλῆν πλειοψηφίαν, ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόφασις τοῦ συλλόγου νά λαμβάνεται μέ ἰδιαιτέραν πλειοψηφίαν, ἡ ὁποία νά εἶναι ἀνάλογος πρός τό μέγεθος τῆς ἐπιβαρύνσεως.

Ἀπό δεύτερον μέρος τῆς πρώτης ὑποθέσεως καί μετά τήν ἀποδοχή τῆς ἀναλογικῆς ἀντιπροσωπεύσεως ἐπιβάλλεται νά ἔχῃ ὁ ἀντιπροσωπευτικός σύλλογος τήν ἀποκλειστικήν ἐξουσίαν νά ἀποφασίζῃ περί τῆς ἐπιβολῆς νέων φόρων καί τῆς ἐπιβαρύνσεως τῶν ὑφισταμένων φόρων. Ἐπειδή ὅμως ἡ ἐπιβολή νέων φόρων ἀποτελεῖ ἐπιβάρυνσιν τῶν ὑφισταμένων, ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόφασις τοῦ συλλόγου νά λαμβάνεται μέ ἰδιαιτέραν πλειοψηφίαν, ἡ ὁποία νά εἶναι ἀνάλογος πρός τό μέγεθος τῆς ἐπιβαρύνσεως. Ἐπειδή ὅμως ἡ ἐπιβολή νέων φόρων ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει τήν ἐπιβολήν τῶν ὑφισταμένων φόρων μέ ἁπλῆν πλειοψηφίαν, ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόφασις τοῦ συλλόγου νά λαμβάνεται μέ ἰδιαιτέραν πλειοψηφίαν, ἡ ὁποία νά εἶναι ἀνάλογος πρός τό μέγεθος τῆς ἐπιβαρύνσεως.

δόξον, καὶ αὐτῷ ἐν τῇ διαμαρτυρίσει, αὐτῶν εἶπον ὅτι εἶναι πρωτοφανεῖ νὰ δεκάζεται ἐπίσκοπος τῆς ἀνατολῆς ὑπὸ ἐπισκόπου τῆς Δύσεως, καὶ ὅμως οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ῥώμης μέχρι τῆς σήμερον ἐσχυρίζονται, ὅτι τὸ δεκαίωμα τοῦτο τῆς ἐφέσεως ἐκέκτητο ἡ Ῥώμη ἡ ἐν Σαρδικῇ σύνοδος ἐπεκύρωσε καὶ ἐπανέλαβεν ἀρχαιοτάτην συνήθειαν τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου αὐτὴ ἡ συμπόλησις τῆς συνόδου ἐν Σαρδικῇ ἀποδεικνύει τὸ ψευδὲς τοῦ διϊσχυρισμοῦ τῶν Ῥωμαίων.— Διατί συνεκροτήθη ἡ ἐν Σαρδικῇ συνέλευσις καὶ τότε; συνεκροτήθη ὅτι ὁ Πάππας Ἰούλιος εἶδεν ὅτι, οὐδὲν διέπραττε προσκαλῶν τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἀνατολῆς εἰς σύνοδον ἐν Ῥώμῃ ὅπως δικάσῃ τὸν Ἀθανάσιον.— ἐπανειλημμένας προσκλήσεις ἔκαμε πρὸς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καταφρονοῦντες αὐτὸν ἔλεγον, ὅτι δὲν ἔχει δεκαίωμα νὰ συγκαλῆς συνόδους τῆς Ἀνατολῆς ἐν Ῥώμῃ.— ὅταν γοῦν εἶδεν ὅτι ματαίως ἐπροσκάλει, τότε ἠναγκάσθη νὰ πείσῃ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Δύσεως Κωνσταντα ὅπως ἐπέβαλε τὴν θέλησιν τοῦ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα

τῶν Ἀποστόλων Κωνσταντῖνος καὶ ἡ
ἴση αὐτοῦ μήτηρ ἐπροσκύνησεν τὴν
σταυροῦ ἰδέαν, καὶ ὅλε εἰς ἔνι τοῦ
σταυροῦ ἰδεῖν τὴν Ἀνάστασιν
ἐπέδωκαν οἱ ἰσόποδοι τῶν Ἀπο-
στόλων καὶ ἰσότιμοι τῆς Ἀναστά-
σεως καὶ αὐτοκράτορες καὶ αὐτοί· ἐξ ἀρχῆς
δὲ ὁρθόδοξος ἐπιστεύθη οὐδέποτε
ἔχθρα ἔνι τὸ ἔνι ἐποίησεν ἰδεῖν.——
Τοσοῦτον δὲ οἱ ἰσόποδοι τῶν Ἀπο-
στόλων διετέλουν καὶ θεραπεύοντες
ἀεὶ ἰδεῖν καὶ θεραπεύοντες ἰδεῖν ἐπα-
σε τοῦ ἰσοπόδου τῶν Ἀποστόλων
Κωνσταντῖνος ἐν τῇ ἐπιστολῇ, καὶ θερα-
πείαν τῶν ἐπιστολῶν, ὡς δὲ ὁ
Παύλου λόγος ἔγραφε προσάν-
λου ἐν Θήβαις ἐποίησεν ἀναβάλ-
λα, οὐκ ἐνεδείκνυτο τὸ αἴτιον
τῆς ἐπιστολῆς ὅτων δεῖται τοῦ Ἀ-
δριανόπολιν ὡς πρεσβύτερα ὑπὸ τοῦ Παύ-
λου καὶ ἀδωνιάδα, οὐ ἐποίησε-
σεν τῶν Ἀποστόλων εἰς οὐδὲ θεραπεύ-
σεις ἔνι ἀνοίγειν ἰδεῖν τοῦ ἰσο-
ποδίου τῶν Θήβης συνεδόξησαν.
μεν ἡ Ἀντιοχεία, οὐδὲ καθεδείσα-
σαν τοῦ Ἀδριανόπολιν καὶ ἔγραφεν
πρὸς τοῦ Παύλου ὅτι εἰ ἀπὸ ἀπο-
χῆς ἔνι καθαίρεσιν τῶν δύω ἀ-
ποστόλων ἀπὸ ἐχθρα-
σαν περὶ αὐτοῦ, εἰ ἀπὸ τοῦ-
τον δὲ τοῦ προέβαν. ——

Τεμενίσιον δὲ ὅλη ὁ σύνοικος τῆς θείας εἰσαίρει ἐν τῇ Ἀναλήψει καὶ παραὶς δίκαιον ἀποδεικνύει καὶ τὰ χωρία τῶν παλαίων τῆς Ἀναλήψεως τῶν ἐν Φλεσσουνούμε. οὗτος μετὰ βαΐλες, ὃν εἶχε ἐς τὴν Φλεσσούνα ν' ἀφαίρεσαν τὸν Πλάνωαν. ——

Ἀλλ' ἐπὶ μεγάλης ἀποδείξεις ὅλε καὶ νοσιάνες δίκαιον εἰσαίρον ἐν ἐπιτροπῇ εἶναι ὅλε ἐς αὐτὴν ἐπιμένειν παρουσιάσει σε καὶ ἐκεῖνον αὐτὸν μετὰ ἐν δὲ ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τῆς Ἀφρεσῆς. νὰ ἐξαιρεθοῦ

τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν δεκαιοδοσί-
αν τῆς Ῥώμης. οὗτοι δύνανται νὰ
ἐκκαλέσωσι τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν εἰς
τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ῥώμης, ὡς πρὸς
τὴν Ἀναλογὴν οὐδεμίαν ἔχουν συ-
μασίαν. ἀλλ' αὐτὴ ἐρμηνεύει τοὺς
κανόνας ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τῶν
ἐπισκόπων πρὸς τοὺς πατριάρχας
τῆς Ἀναλογικῆς ἐκκλησίας, εἴτε
ἐμπεριλαμβάνει τοὺς Πατριάρχας
Κωνσταντινουπόλεως, Ἀντιοχείας, Ἱε-
ροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας. Πάν-
τες λοιπὸν οἱ ἐπίσκοποι οἱ ὑπαγόμε-
νοι ἀμέσως ἐπὶ τῶν Πατριαρχῶν
τῆς Ἀναλογικῆς ἐκκλησίας εἴτε
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἴτε τῆς
Ἀντιοχείας, εἴτε τῶν Ἱεροσολύμων,
εἴτε τῆς Ἀλεξανδρείας δεκαζόμενοι
ὑπὸ συνόδου τοπικῆς ἔχουν τὸ δεκαί-
ωμα νὰ ἐκκαλέσουν τὴν δίκην τῶν
εἰς τὸν οἰκεῖον Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος
τότε ἅμα λάβῃ τὴν ἀπόφασιν ταύ-
την, ἐνεργεῖ κατὰ τοὺς τρεῖς τούτους
κανόνας τῆς ἐν Σαρδικῇ συνόδου.—
Μεταβαίνομεν νῦν εἰς τὴν ἐ-
ξέτασιν τῶν τοπικῶν συνόδων
τῶν συγκροτηθεισῶν ἐν Λαοδι-
κείᾳ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Περὶ
τῶν Καταλειπουσῶν ὁδῶν
τὸν ὀμφαλὸν Δεκατέων ἐν
Λακεδαίμονι καὶ ἐν Θερ-
μοπύλαις.

Μέλλω δὴν ἐν Καρδίῃ ὁδὸν,
εἰπεῖν, ἐοῦσαν δύω ἑβδομήκο-
ντα ὁδοὺς, τὴν ἐν Λακεδαίμονι καὶ
τὴν ἐν Θερμοπύλαις ποιεῦσι νῦν. Νικο-
μήδεα λέγουσι δὲ ἔχουν σημαίνειν
φρονεῦν ἐν τῷ ἐμῷ ἐόντι ἐξόδους ποι-
ῆσαι τὰς ὁδοὺς ἐξαίφνης τοῦτο, τὴν δὲ
τῶν σημαντήρων ἐπιδέσεις ἐς τὸ σῶμα
ἐν τῷ ἐμῷ ἐόντι ἐς τὴν σημαίην,
φρονεῦν ἐν τῷ ἐμῷ ἐόντι ἐς τὴν σημαίην τῶν
ὁδῶν τούτων.

Μένουσι δὲ σήμερον καὶ ἐξ
ἀδούμενοι τρεῖς ὁδοὺς, τὴν πρώτην
τὴν Καρχηδόνα καὶ δύω λεγομένας
εἶναι τὴν Θερμοπύλας. Διαδεύγε-
ται τὰς ἐπιγραφὰς ἐν τοῖς τῶν πανόπλων
ἐν τῷ ἐμῷ ἐόντι ἐν τῷ ἐμῷ ἐόντι ἐν τῷ ἐμῷ ἐόντι

6+

ὑπῆρξεν ἡ ἕδρα πολυπλήθων συνό-
δων διαπρεπομένων ὅλων σχεδὸν διὰ
τοῦ πνεύματος τῆς ἐλευθερίας καὶ
ἀνεξαρτησίας τῆς ἐκκλησίας, καὶ
ἰδίως τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τῆς Ῥώ-
μης, τῆς μετονός τῆς Ῥώμης, ἥτις
πολυκεδῶς καὶ πολυτρόπως ἐπιτε-
ίς πᾶσαν ἀφορμὴν νὰ ἀπαλαβάλη
τὴν ἐκκλησίαν ταύτην. —

Εἶναι δὲ μέγιστον περίεργον ὅτι
τὸ συνοδικόν, οὕτως εἰπεῖν, φυτὸν τοῦ
συνοδικοῦ πολιτεύματος καὶ τοιφυ-
τὸν ὡς γενώσκομεν ἄγγου κλέματος
καὶ ἄγγυς γῆς, μόλα ταῦτα μετα-
φυτευθὲν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐρρίζω-
σε βαθέως καὶ ἐκαρποφόρησε
λαμπρῶς. —

Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τούτων
συνόδων τῆς Ἀφρικῆς ἡ καθολικὴ
ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἀναγνωρίζει
μόνας δύω, τουτέστι τὰς συνόδους
τὰς συγκροτηθείσας ἐπὶ τοῦ Κυπρι-
ανοῦ, περὶ ὧν ἐπραγματεύθημεν ἀ-
νωτέρω καὶ ἐπὶ τοῦ Αὐρηλίου. —

Ὁ Αὐρήλιος οὗτος, κύριοι, φαί-
νεται πραγματικῶς ὅτι ἦν ἔξοχός
τις ἀνήρ, ἔχων ἄκρον διοικητικὴν
ἐκανότητα, λαμπρύνας τὴν ἐκκλη-
σίαν τῆς Ἀφρικῆς διὰ τῶν διοικη-
τικῶν αὐτοῦ διατάξεων, καθὼς ὁ

ὁ μέγας, ὁ μοναζὸς ἐφαίνετο
τὴν ἐπιγραφὴν ὁ μέγας τῶν Ἀγρι-
νίων, ἀφ' ἣν καὶ εἶχε καθήκον τὴν
περιοχὴν ἀπὸ τῶν σοφῶν αὐλοῦ ἕ-
ως τὴν μεγάλην συμβολήν. ——
Ἐκεῖ ἦτο πλησίον χωρίον, ἐξ οὗ, τοῦ-
τοις ἐνεργείαις τοιούτοις τοῦ Λι-
μνίου, ἦτο ἀπόστασις ἡμίσεια ὥρα περ-
ίπου καὶ ἐν ἔτει, ἀπὸ τοῦ ἔτους
393 μέχρι τοῦ 424 ἔμενον χώραν οὐχ
ἧττον τῶν ἄλλων ἀπὸ δὲ τὴν Ἀκαρ-
νανίαν ἡ ἄλλη ὁδὸς ἦτο πλατεῖα ἡμέ-
ρου καὶ ἀπὸ ἑσπέρας πανόραμ-
α. αὕτη δὲ ἡ πανόραμα ἦτο ἡ Ἀκαρνα-
νικὴ ἀπὸ τοῦ Λιμνίου συνηθεστέρα ὁδὸς
ἦτο ἡ τῶν 41 πανόραμα τὴν ἡ Ἀκανθώ-
δους ὁδὸς ἦτο ἀπολεγόμενος σήμερον
τὸ ἐν πανόραμα 133 σημαίνον οὐ-
δὲν, ὅπερ ἀπεμάρυνεν ἡ ἄλλη ἀπο-
μένουσα ὁδὸς ἡ Δρούμβα ἀπὸ σημεί-
ου πανοραμικοῦ τοῦ ὁρθοδόξου ἐκκλη-
σιαστικοῦ ὄντος. οἱ πανόραμοι οὗτοι
γέροντες ἡ ἐν τῇ ἐπιβάσει τῶν πανό-
ραμα ἐπὶ τῆς ἐπιμόνου πέτρας τὸ ὄνο-
μα ἐπὶ ἡ Ἀκαρνανικὴ ὁδὸς τὴν
σημερινὴν ἐπαρχιακὴν ὁδὸν τὴν
Λιμνίου τὸ πρῶτον τὸ ἔτος 419 μ
Χ. ἐπεκράτησεν, ἐφαίνετο
ἐπόμενον, καὶ ἀπὸ ἔτους μετὰ

διακονίας, ἀφοῦ διαφορετικὴ ὑπῆρχε
ἡ καταγωγὴ αὐτῶν ἀνεξαρτήτως τῶν
διακονιῶν αὐτῶν, αὐτοὶ οἱ ναοποιοὶ
ἦταν οἱ ναοποιοὶ τοῦ ὁποίου ἀκόμη
τὸ ἐπὶ Λυκείου τὸ ἔτος 419 σωζόμε-
νον ἐπίσημον ἐξέχουσε, ἐνῶ οὗτο-
σοι σωζόμενοι ἐπιγραφικοὶ μάρτυρες
τοῦ καὶ ἐπιγραφικῶς μαρτυροῦν
ναοποιοὺς τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιφα-
νείας ἦσαν ἐπίσης καὶ ἐπιγραφικῶς
ἱερομνήμονες καὶ ὑπογραμματεῖς
ἐπωνύμων φυλῶν τῶν ἐπὶ τῆς μακρᾶς
ἐπιφανείας ἱερρείων τοῦ Λυκείου
ἐποδύτου ναοποιοῦ τῶν παραπλη-
σίων ἐπωνύμων φυλῶν ὁποίας ὁ μεγαλο-
πρεπὴς ἱεράρχης σωτηρίδης. ἐπίσης
ὁ ἐν Ἀθήναις ἐπιφανείας ἱερρεὺς
ἐπιμελητὴς καὶ ὑπογραμματεὺς
ἐπωνύμων φυλῶν τῶν ἐπὶ τῆς μακρᾶς

nalízuoe γνωτόνς εἰς τὴν Ἀνατο-
λήν, ἤτις εἴτοτε ὑποδέτεσεν αὐτοὺς
καὶ τέλος κάτεων ἐπύρωσε διὰ τῶν
πύρους τῆς οἰκουμενικῆς συνόδου.
οὗτοι εἶναι οἱ τοιοῦτοι πανόνες τῆς
ἐν Ἀφρικῇ ἐπιγυνίας, οἵτινες ὑπὸ
τοῦ δευτέρου πανόνος τῆς ἐν Τρούλλῃ
συνόδου ἔλαβον πῦρος οἰκουμενικόν.

Ὡς εἶπον καὶ ἄλλοτε, πύρεσε,
τὸ σύνολον τοῦτο, ὁ μόδεξ οὗτος τῆς
ἐπιγυνίας τῆς Ἀφρικῆς διαμρί-
νεται διὰ τῆς ἀνεξαρτυσίας αὐτοῦ
ἀπὸ τῆς ἐπιγυνίας τῆς Ῥώμης.
διὰ τῶν πανόνων τούτων ἀποδεε-
νύεται τὸ γεγοῖον τῶν ἀξιώσεων τῆς
Ῥώμης περὶ παθολικῶν πρωτείων
τῆς ἐπιγυνίας, διότι οἱ πανόνες οὗτοι
εἶναι ἢ μεγαλητέρα ἀπόδειξις
τῆς ἀντεξάσεως (κατὰ τῶν ἀξιώσε-
ων τούτων) τῆς ἐπιγυνίας.

Ταῦτα γοιπόν περὶ τῆς ἐν Σκαρ-
χεδόνι συνόδου καὶ τῶν πανόνων αὐ-
τῆς. νῦν μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν
Ῥωτίου πρώτην ἐν Κωνσταντινουπό-
λει.

Περὶ
τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει
πρώτης ἐπὶ Ῥωτίου συνόδου.

Αὕτη ἢ σύνοδος, πύρεσε, ἢ ἐν
τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων

τερμὸν ἐπόδιον, καὶ εἰσερχόμενος εἰ-
νοδος εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Σοφί-
ας συνδέονται ἀμέσως ὑπερῷα μι-
κρὰ τῶν μεγάλων ἐπιμηκοειδῶν
καὶ σφαιρικῶν μεγεθῶν ἐν μὲν
τῶν δεξιῶν ἐκ τοῦ παθερέρχου ἐν-
τὸς μεγεθῶν δύτων κιόνων
καὶ κίονος ῥωμαϊκοῦ εἰς ὃν εἰσερχό-
μενος τοῦ νεκροῦ ἐπιστυλίου ἐ-
στὸς· εἰς δὲ γενικῶς ὑπερῷα εἰσαγο-
μένη ἀνεκαλύφθησαν λαμπὰ εἰς ἑκάστου
καὶ ἀναφέρεται τὸ ἐν μεγάλῃ
ἐσωτερικῇ συμφωνίᾳ αὐτῶν ὑπερῳοῦ-
μενα εἰς ἑκάστου σήμερον εἰς μέσον τοῦ
ἀναγλύφου ἀναγλυφὰ ὑπὸ τοῦ ναο-
ρὸν ὑπὲρ εἰδικοῦ σκοποῦ.——
Ἐν δὲ τῷ ναῷ χωρὶς τῶν ἐξωτε-
ρικῶν εἰ ἀκολουθοῦμεν σχη-
ματιζόμενα ἀνοδοι ἀπὸ 300 μ—
318 καθέρων ἐπὶ λιθοπλάστου
λιτανῆς τοῦ τρίτου μέσου τοῦ
καθεδρικοῦ εἰ ἐλεῖ 85 μ ἐπόσαρα
τὰ ἀπὸ μερέων εἶχεν ἀπὸ ἐπιμέρεια-
ρῶν τὸν καθάρεων τοῦ ὑπὸ τὸν
καθεδρικοῦ ὑγιείαν, ἐπόδιον ἐπ-
ανερόθεσας καὶ πάντα τὰ στέγα
εἰς τὰς ῥαδιουργίας τῶν ἐπιπέδων
ὑπερέχοντος ἐπὶ μέσῃ τοῦ φωτίου ὑπε-
ρεχούσης ἐπὶ τὸ καθέζεσθαι ἀπὸ μέσα
καὶ ἀναβάθρας, ὑπὸ ἐμπρόσθεν

φ. (48).

ἀσυμβίβασθα πρὸς τὴν ἐνωτερικὴν
καὶ ἐξωτερικὴν εἰρήνην τῆς ἐπιμη-
σίας. Δεύτερον ἀντιπείμενον αὐτῆς
ἦν ἡ συνοδικὴ καὶ ἐπίσημος ἐπι-
κύρωσις τῆς εἰς τὸν πατριαρχικὸν
θρόνον ἀναβάσεως τοῦ πατριάρχου
Φωτίου. ——————

Τρίτον ἔργον αὐτῆς ἦν ἡ ἐν νέου τῶν
εἰκονομάχων καταπίεσις ὑπὸ τῆς
ἐπιμησίας. ——————

Τέταρτον καὶ τελευταῖον ἡ ἔντο-
μος τάξις τῆς ἐπιμησίας ὑπὲρ
ἧς ἐξέδωκε κανόνας δέκα ἐ-
πτά. ——————

Ἡ σύνοδος αὕτη ἐπειδὴ ἀπότε-
λεσθε ἐν δύω διακεκριμένων με-
ρῶν ἢ χρονικῶν περιόδων, ἐπειδὴ
τοιτέζε δεκόπτε εἰς τὸ μέσον τῆς
μετὰ συνεδριάσεις τινας, τοιτέστι με-
τὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ ἐγκαθίου καὶ
τὴν ἐπιλείψεσιν καὶ ἐπικύρωσιν
τοῦ Φωτίου ὡς πατριάρχου, ἀφοῦ ἡ
σύνοδος ἠδέλησε νὰ ἐπιμηθῇ τοῦ
ἀντικειμένου περὶ τῶν εἰκόνων καὶ
καταδικάσῃ τοὺς εἰκονομάχους ἐν
νέου ἐπισήμως, συνοδικῶς, ἔλαβε χώ-
ραι διέρεξις καὶ δεκέρεσις, δεκόπτε
γαινὸν ἐν τοῦ δὲ ἡ σύνοδος ἐν τῇ ἐπιρ-
γείᾳ τῆς ταύτῃ. ὅθεν ἡ σύνοδος ἀπό-
τελεν τὸ πρῶτον μέρος αὐτῆς. Μετὰ

καιρόν δὲ διαγραχθέντων τῶν πρα-
γμάτων καὶ τῶν πνευμάτων μᾶλλον
ἡ σύνοδος ἐξυπολούθησε τὸ ἔργον αὐ-
τῆς, καὶ καθεδίκασεν ἐπιτίμως
τοὺς εἰκονομάχους, καὶ ἐξέδοτο κα-
τόπιν καὶ τελευταῖον τοὺς δίκα ἐπτὰ
κανόνας αὐτῆς. ἐπειδὴ γοιπόν ἡ
ἐν ἔργεια τῆς συνόδου διεκόπη ἐξ
ἐπανεγείρθη πάλιν τὸ δεύτερον, τί-
του ἔνεκα φέρει τὸ ὄνομα πρωτο-
δευτέρα, ὡς συμπεσμένη ἐν δύω χρο-
νικῶν περιόδων, πρώτης περιόδου καὶ
δευτέρας περιόδου. ——

Νῦν τελευταῖον, μύριοι, ἐπερχόμεθα
καὶ ἐπιγαμβανόμεθα τῆς μεγάλης
ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπὶ Φω-
τίου τοῦ πατριάρχου ὀγδόης οἰκουμε-
νικῆς συνόδου. ——

Οὐδεμία σύνοδος, μύριοι, ἐν-
διαφέρει τὴν ἐξυπνικὴν ἰδίως ὀρ-
θόδοξον ἐπιγνωσίαν καὶ τὸ ἔθνος τὸ
ἐξυπνικὸν τοσοῦτον, ὅσον αὐτὴ ἡ ἐν
Ἱεῤῥαντινούπολει ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγί-
ας Σοφίας συμπροτιθεῖσα σύνοδος ἐ-
πὶ αὐτοκράτορος Βασιλείου ἐν ἔτει
879. — Ἐν τῷ συνόδῳ ταύτῃ, μύριοι,
καὶ ἐξοχὴν συναγωνίζονται γαμ-
πρῶς τὸ συμφέρον καὶ τὰ δικαιώ-
ματα τῆς ἐπιγνωσίας μετὰ τῆς τιμῆς
καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους.

εἰ τὴν συνάδα ταύτην ὁ ἀρχάδοξος Κύριλλος πρεσβύτερος ἔγραφε πάντα περιφανῆ καὶ ἐπὶ τοῦ Καλλιστράτου, εἰ δὲ ὅτι ἡμεῖς ἐπιχειροῦμεν ἔτι, ἀναδεικνύουσα τὰς πράξεις τῆς ἀναπορίζουσα ἐπιτυχίας καὶ παντηγυρικῶν τοῦ Φιλέου τὴν καθημερινήν, διήγραφε ἐρωτήσεις τοῦ συμβεβηκότος ἡμῖν. Τί οὖν ἐστὶ τὸ ἐμοὶ δίκαιον εἰ ταῦτην τὴν αἰσχρὰν ἔρωτα καὶ αἰτίαν ἐποιήσατο καθαρὰ τοῦ Φιλέου τοῦ αὐτὰ ἀναπάρα, εἰ ἐξεπέσασα καθ' αὐτοῦ Καλλιστράτης καὶ ἐμμανείας ὕβρεις καὶ συκοφαντίας, εἰ ἐσοῦτον χρόνον ἐπὶ τέρας καταδικάσασα αὐτὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ ἀνδρώνων, εἰ αὐτοκαταδέσασα αὐτὸν εἰ συνόδους μοιχοῦ ἔτερον, ἀγοραῖον ἀσυνείδητον, σχεδιαστὴν καὶ καθεξῆς (ἐγὼ), εἰ διὰ τῶν παιδικῶν Νικηράτου καὶ Ἀδριανοῦ διὰ ἀναδεικνύουσα τοῦ Φιλέου τὸν ἐξῆς εἰ τοῦ Φιλέου ἀναδεικνύομεν καὶ αὐτοκαταλύομεν, ὁ δὲ ἐξηπάτησας ἀδελφοὺς εἰ ἐπὶ τῶν παρὰ τοῦ παιδικοῦ Νικηράτου εἰ παρ' ἡμῶν διορισθέντων εἰ παραδεξάσθαι Φιλέου, ὃς ἀπὸ τῆς ἐξῆς ἀναδέσμου αὐτὸ παρὸς ἐπὶ τοῦ ἡμῶν ἀπολογισμοῦ· ἀλλ' ἐγὼ, εἰ Φιλέου δὲ παρεῖχεν ἐπὶ τὸ Ζεὺς δὲ ἐρωτᾶ ἐγὼ ὑγρόν.

καὶ ῥήσασα ἀπὸ στόματος τοῦ
ἁγίου Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου ἐν
τῷ ἱερῷ αὐτοῦ: «Τὸν συναγωνιστὴν
μου καὶ ἐν παντὶ τῷ στρα-
τῷ τὸν Χριστὸν τὸν βασιλέα τῶν
πάντων ὁμολογήσαντα καὶ συνε-
γερμένον μοι ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐν τῷ
ὄντι ἐν τῷ ἁγίῳ ἀναπαύσω
τῷ, καθὼς αὐτὸν ἐδόξασεν Θεο-
βάσιν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ: ...».

Βεβαίως ἐπλαύδα, κύριοι, σωστὰ
δάσκαλος τοῦ Γένους μας, ὁ ἅγιος
Θέβαια σὲ ἐμᾶς, ἀγαπᾶ καὶ ἐσὺ σὲ
μενούς. Τότε ὁ ἁγιώτατος πατέρας
τὴν ἀγάπαστος καὶ ἀναμάρτητος,
ὅτε τὸν Θεῖον τὸν ἔχει ἐρχόμενον
πατῶν, δόξαν, μουχ... πέρα Θαύδας
ἀφορᾶν, παρόντα τὸ... καὶ ἀπαν-
σχυντον (χάρις) τότε, χάρις τὴν ἁγά-
παστος καὶ ἀναμάρτητος, τὸ σύμε-
ρον ὅτε ἔρχεται καὶ τὸν χάρις σύμ-
μέλογον καὶ συνεργόν, καὶ τοσοῦτον,
καὶ τοσοῦτον, καὶ τοσοῦτον, τὸ Γέ-
νημα βεβαίως δεῖ πάντως ἐν ἐμ-
μας. καὶ τὸ γιόνωμεν, ἀμή ἐν αὐτοῦ
τοῦ κυρίου, οὗτος παραδέχονται
τὸ ἁγιάστατον καὶ ἀναμάρτητον ἐν
Θαύνα. ὁ ἀνὴρ τὸν ἐν ἀγῶνι ἐ-
μαρτυρεῖ καὶ οὗτος τὸν ἁγῶνα ἐ-
κεῖ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ...!!!

Η πανήγυρις, κύριε μου, τοῦ ἁγίου
προφήτου τοῦ Θεοῦ Ἰωάννου τοῦ
Θεολόγου τοῦ ἁγίου αὐτῆς καὶ ὁσίου
πατρὸς ἡμῶν καὶ καθηγουμένου, ὃν
ἀναφωνοῦσα διὰ τριάκοντα
ἀποστόλων, πρῶτον, ὅτε ὁ Αὐτο-
κράτωρ καὶ ὁ κύριος ὁ Ἡγεμο-
νικὸς ἐξέλαβον περὶ τοῦ Φιλίου, ἡ
ὁποία πρώτη διεχώρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ
προφήτη καὶ διέλυσεν ὅτι ἀπὸ τὰ
ὀνόματα καὶ ἀμφιβολίαν ἔχει-
τον ἀποδιώκουσι οἱ Ἡγεμόνες πολ-
λοὶ, ὅταν ἡ Φύσις διέλαβε αὐ-
τὸν ἀπὸ λοιπόν, καὶ ἔτσι τὸν βάλλει
αὐτὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ.——

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια ἔ-
σαν λογικὰ μᾶλλον γεγονοδέζεται ἀπ'
ἐξ' αὐτῆς τῆς ἀναγκαίως τοῦ πάν-
τα πρὸς τοῦ Φιλίου σαφῶς καλομαί-
νεται ὅτι πρὶν ἀπάντησε γάνει ἡ
ἐμαχέτη γνῶσιν περὶ τῆς ἀναβιβά-
σεως τοῦ Φιλίου εἰς τὸν θρόνον, αὐτὸς
ὁ Φίλιος ἦν πόλις πατριάρχης, ὅτε
τὰ ἀναλογικὰ εἰκονικὰ δὲν τὰ ἐπέ-
μενε τὴν ἐμφάνιση καὶ ἀναπόφε-
ξη τοῦ πάντα ὅσα ἀναβιβάσε-
ται τοῦ πατριαρχικὸν θρόνον τοῦ Φί-
λιου, ἀπ' ὅπου λογικὸν ὁ Φίλιος
πατριάρχης πόλις ὢν ἀναγγέλει ἐκ
τοῦ πάντα τὰ ἐπὶ τοῦ πατριαρ-

χωρὶς δρόμον ἀπάθειάς του δὲ ἐπι-
θυμοῦν οὔτε εἰς ἕνα ἐναντίον ἀπάν-
θρωπον νὰ ἔχῃ: «Ἐγὼ μόνη ἀπὸ
καὶ σᾶς ἀφίνω ὅλους ἐναντίους
του μένει: «Τὴν ἀρετὴν τὸν καὶ τὸν
«τὸν εἰδωλολατρικὸν τὸν σοφὸν τὸν
«ἐπαναστάσεως καὶ τὸ μετανόη-
«σον ὅτι πάντα...

Τοιαῦτα γοῦν, μέρος, δε-
δεμένος, ἐσυλλογίσθην ἀπὸ ἐπιφανείας
ἐπ' ἀλλοίων ἐπιφανειῶν, ἐπ'
ἐμοῦ τοῦ ἐπάνω ἐπὶ ἐπιφανείας, ἐπ'
ἐμοῦ ἐπάνω ἐπὶ ἐπιφανείας καὶ
ἐπὶ ἐπιφανείας καὶ ἐπὶ ἐπιφανείας

μαλα ἦναι αἰτά τοὺς γέγει.—
Ὁ δὲ Ἰαχαρίας ὁ μετρωπολίτης Ἰαχ-
μηδόνος ἔτι ναφέζερον καὶ ἐτολεύ-
τερον ἀνέωτιξε τὴν ὑπόθεσιν, εἰπὼν
ἐπὶ τέλους σαφῶς καὶ καθαρῶς πρὸς
τοὺς Μεγάλους τοῦ Πάπα, ὅτι ἡ πα-
ροῦσα σύνοδος συνέζει οὐχὶ δι' ἡμᾶς,
ἀλλὰ δι' ἐσᾶς μόνους, ἵνα μὴ διασεί-
ρησθε πλέον καὶ ἐσεῖς καὶ ἐκεῖνοι
ὅσοι ἀρχηγὸν τῶν ταραχῶν καὶ τῶν
στάσεων. Τῆς ἐκκλησίας νομίζετε
τὸν Φώτιον, ἀλλ' ἡ σύνοδος, εἶπε, ἐκκ-
ρίξε τὸν Φώτιον πατριάρχην μεθά-
μιον γαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιζο-
λήν τοῦ Πάπα.—
Ἐντεῦθεν γοιπὸν καταφαίνετε
μέρος, ὅπόσον ὁ Ἑλληνισμὸς κα-
τεπόνησεν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν Λα-
τινισμὸν καὶ τὰς ἀξιώσεις τῆς
Ῥώμης.—
Ἐξετάζοντες τὰ ἔργα τῆς
συνόδου ταύτης εὑρίσκομεν αἰτὰ
τέσσαρα. Τὸ πρῶτον ἦν ἡ ἐπίσκο-
πος καὶ πανηγυρικὴ τοῦ Φω-
τίου ἐς τὸν πατριάρχην ὁρό-
νον ἀναπέρυξις καὶ ἀντικα-
τάζασις, προεξαρχούσης πρὸς τοῦτο
τῆς Ῥώμης. Τὸ δεύτερον ὑπῆρ-
ξεν ἡ ἐπιβεβαίωσις τῆς ἐν Νι-
καίᾳ συνόδου ὡς οἰκουμενικῆς

τοῦτο δὲ ἐγένετο προτάσει τοῦ πατρι-
άρχου Φωτίου ἐν τῇ πέμπτῃ πράξει
τῆς συνόδου ταύτης, πάντων ἐν γένει
καὶ τῶν τοποτηρητῶν τοῦ πάππα
συναινεσάντων ἀναγνωρισθῇ ὡς
οἰκουμενικῇ σύνοδος. Τὸ τρίτον ἔργον
ὑπῆρξεν ἡ ἔκδοσις τῶν τριῶν κανό-
νων. Τὸ τέταρτον καὶ τελευταῖον ἡ
ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν τοποτηρητῶν
τοῦ Πάππα παραδοχὴ τοῦ συμβόλου
τῆς πίστεως οἷον τὸ συνέταξαν αἱ δύο
οἰκουμενικαὶ σύνοδοι. Τοῦτο τὸ γε-
γονὸς εἶναι σπουδαιότατον καὶ ἔχα-
βε χώραν κατὰ τὴν ἔκτη συνε-
δρίασιν.—

Τὸν γόγον ἔχαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ
Βασίλειος καὶ ἐπρόκεινε κατὰ τὸ
φαινόμενον αὐτός, πρὶν διαγνῶσιν καὶ
ἀτραί τινα τοῦ ἐπιγνωσιαζικοῦ φρο-
νήματος ἀναπωπνεύσωσι, οἱ κανο-
τινα καὶ παρεύαντα, ἀλλ' ἐκεῖνα
τὰ ὁποῖα ἡ μεγάλη ἐν Νικαίᾳ σύ-
νοδος ἐδεμελίωσε.—

Ὁ Βασίλειος, πίρεσι, φαίνεται
προτείνων τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ βεβαίως
ὁ Βασίλειος ἦν ὁ ὁμιλῶν, ὁ δὲ πι-
ρέως ἐν ἐργήσας τοῦτο δεῖς μόνον εἰς
τὸ ζόμα τοῦ Βασιλείου τὰς λέξεις
ταύτας καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην ἦν
βεβαίως ὁ Φώτιος, ὁ ὁποῖος ἤδη

φυλ: (19).

ye διά τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ πάπα
νά καταδείξῃ τῶν Ῥώμων ἤδη ἀρ-
χαμένων νά ἀναλρέψῃ πρῶτα καί τῶν
τό σύμβολον, νά καταδείξῃ, λέγω,
νεωτερίζουσαν, καί φέρει ἐν ταῦτα κα-
τά τῶν περίπτωσιν ταύτην μίαν ἀπό-
δειξιν μεγίζειν τοῦ αἱρετικοῦ νεωτε-
ρισμοῦ τῆς δύσεως διά τοῦ συμβόλου τῆς
πίζεως. διότι αὕτη ἡ σύνοδος, μέρος,
συμπολιτεῖσα ἐν τριακοσίων τόσων
πατέρων ἐξεφώνησε καί ἐπεκύρωσε
παρεμφερεῖ τό σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ
συνόδου, σύμβολον τό ὁποῖον ἐπεκύρω-
σεν ὅλη ἡ ἐκκλησία ἐν γένει μηδέ αὐ-
τῶν τῶν λεγάτων τοῦ πάπα ἐξαιρο-
μένων, τό ἐπεκύρωσε πρός τούτοις
διά τῆς ἰδιοχειρίας του αὐτός ὁ Βα-
σιλεύς· ὥστε οἱ νεωτερισμοί τῆς
Ῥώμης ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς πίζε-
ως διά τῆς προσθήκης τῆς ἐκπο-
ρεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί
ἐν τοῦ Υἱοῦ εἶναι ἡ τρανωτάτη ἀ-
πόδειξις τῆς αἱρετικῆς πλάνης, διότι
ἤδη κατά τόν ἔνατον αἰῶνα ἡ σύ-
νοδος αὕτη ἡ τελευταῖαν ἐπάρξασα
ἐν ᾗ συνῆλθον ἀπό κοινοῦ Ἀνατολι-
κή καί δυτική ἐκκλησία ἀνεφώ-
νησε καί ἐπεκύρωσε τό σύμβολον
τό ὁποῖον νῦν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις
νῦν ἀπαγγέλλομεν.

λοιποί Φρουλάχ, ὁ Ροῦλος, ὁ
ἔργον τοῦ Δορατιανοῦ τοῦ Ἰουλ-
Φούλιου, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν πραξέων
ἐκείνης πόρρω καὶ εἰσέβαλε μέ-
χρι τῶν Ἄλπεων ἤγγικεν εἰς τὸ μεταξὺ
τῶν Ἄλπεων. ———

Ἡ Ἄλπις, μέρος, εἰς τὰ ὁποῖα
δὲν δύνανται νὰ ἀποκλεισθοῦν, διότι
σιν μὲ ὅλα τὰ σοφίσματα καὶ ὅσα
αὐτὴν μποροῦν νὰ γένουν. —
Διατὶ δὲ οὐδεὶς δύναται νὰ αἰτι-
λογῇ.

Διὸ καὶ ἐπιλογίαν τὰ πρακτι-
κὰ τῶν συνόδων ταύτην ἐχαράσσουν
εἰς τὴν Ἀναλογίαν. τοῦ ὁποίου ἔλε-
γον τὰ πρόσωπα,
εἰς τὰ ἀρχαῖα μέρη τῆς Ἄλπεως, μέ-
σα εἰς τὸ Βαλλησιανόν, ἐξ αἰτίας τῶν
ἀρχείων τὰ ὁποῖα ἐφύλαττον ὁ μόρφος με-
τὰ ταῦτα καὶ ἐπιγνώσεως δι' ἐκεῖ αἰ-
ρῶν. Ἔχομεν αὐτὴν τὴν ἀναφορὰν
μοσιεύθη ἀπὸ τὴν φρουρὰν τοῦ ἀρχιερέως
νοφραφεῖα ὅμως ἐπιμελῶν τῶν συνό-
δων ἀπὸ τοῦ Ἀθανασίου μεχρὶ τῶν
ἐχειτελείου. καὶ ἔχουν μεταφρα-
σιῶν τῶν ὀπὸ τὴν ἀναφορὰν ὁποῖα
σιναι καὶ ἐποδείξεων. ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ
ος ἀρχὴ πόνημα καὶ τὰ ἀρχαιότερα
μέρη ἐκεῖνος ὁ ἔχε καὶ ἔχε καὶ μέρη

μένα· τὸ Δύο δὲ καὶ ἐγαθεν αὐτὸ
νηρὰς, πρεπεῖ καὶ ἐγαθόμεν εἰς τὸ δέ-
σεως. ——— ἐγαθόμεν εἰς τὸ δέ-

Ἀλλ' ἐγὼ παραδέχομαι ὅλη ἡμερού-
δησαν, ἀλλὰ τί ἐμεῖς ἐγομεν ἀμα;

Τὰς πράξεις λοιπὸν, μέρους τῶν
ἀγδόης συνόδου ὅμα καὶ μέχρι ἐπέρα-
σαν καὶ ὁ Αἰλουράλιος καὶ ὁ Ἰ-
ρους ἐπεμψεν διὰ τῶν ἐξῆς. ———
« Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱ-
« οῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. ὁ Αἰ-
λουράλιος εἰ Ὀρυζῶ πόλει Θρᾴκης,
ἔφασκε λαλῆσαι ἐν ἁγίᾳ οἰκουμενικῇ
συνόδῳ καὶ παρακαταθέμενος. ———

Διελθόντων ἡμερῶν ἱκανῶν ἀπὸ τῆ-
νόδου ἦταν οἰκουμενικῆ, ἐν ᾗ συνε-
δαν ἀνδρῶν ἁγίων τοιούτων, καὶ ὁποίων
δέχει ἡ ἁγία συνόδος καθέζεσθαι
καὶ ἐκεῖ Θεοῦ ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγί-
ων Θεόνα συμπροεδρεύοντα συ-
νόδου. ———

Ἐν πρώτοις ὧν ἀνωτέρω ἀνεφέρα-
μεν, ἐκεῖ ὁ Αἰλουράλιος ἐνεστώ-
τως καὶ συνόδου καθέζεται εἰκότως
συμμέτρως τῇ ἁγίᾳ καὶ ἐκουμε-
νικῇ συνόδῳ καὶ ἐπορεύθη. οἰκου-
μενικὸς γοῦν ὁ Αἰλουράλιος καὶ
διευθύνει· εἰ ὧδε δὲ ὁ Αἰλουρά-
λιος τῆς συνόδου καθέζεται ἀφορί-
ζεις ὧν συνόδου οἰκουμενικῆς

ἐπεμύρωσεν. εἶναι ὅτε καὶ ὡς οἰκο-
μενικὴ σύνοδον αἰτὴν συνεκάλεσε
καὶ προεκύρυξε, καὶ ὅτε νάντες
οἱ συνελθόντες πατέρες ἐν τε τῆς Ἀν-
αλοχῆς καὶ τῆς Δύσεως συνῆλθον ἐν
γνώσει ἵνα συμφωνήσωσιν οἰκου-
μενικὴν σύνοδον.—

Δεύτερον οἱ τοπολυμεταὶ τῶν
νάπτα ὑπογράφοντες τὰς πράξεις
τῆς συνόδου καίτης τὴν ἀναγνωρίζο-
σιν οἰκουμενικὴν σύνοδον, διότι λέ-
γουν: « καίτῃ τῇ οἰκουμενικῇ συ-
νόδῳ . . . . »

Τρίτον αἰτὴ ἡ σύνοδος ἀπόκα-
λεῖ ἑαυτὴν οἰκουμενικὴν καὶ δὲ
ἐν τῷ πρώτῳ κανόνι αἰτῆς ἀναγε-
νώσκει τις: « ὥρισεν ἡ ἁγία οἰκο-
μενικὴ σύνοδος ».—

Μετὰ τῆς συνόδου καίτης τὰς
μαρτυρίας ἐπέρχονται αἱ μεταγε-
νέζεραι μαρτυρίαι τῶν πατέρων
καὶ ἄλλων τῆς ἐκκλησίας ἱεραρχῶν
καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ βαρυτάτη ἐκεῖ-
νη μαρτυρία τοῦ μεγάλου καὶ μο-
ναδικοῦ Μάρκου τοῦ Εἰλεικοῦ
ἐπισκόπου Ἐφέσου, ὅστις μόνος αἰ-
τὸς ἐν τῷ μεγάλῳ αἰτοῦ προσωπικ-
ῶν εἶχεν ἰσχὺν μᾶς οἰκουμενικῆς
συνόδου!! διότι μόνος αἰτὸς μα-
τατρυχόμενος ὑπὸ νεύνης, ὑπὸ . . .

ἰνό... καὶ πάθεξις, μόνος οἶτος,
λέγω, αἰτέζει νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὴν
εἰ Φιωρεντίαν ἐκείνην ποινὴν ἔνω
σιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἡμῖρος καὶ
ἔθνος ἀπεκήρυξαν. πάντες ὑπέ-
γραψαν, μόνος δὲ ὁ Μάρκος δεῖ
ὑπεγράψε ποσῶς εἶπεν «οὐ», καὶ
τοσοῦτον τὸ «οὐ» ἐκεῖνο ἦν φο-
βερόν, ὥζε μετὰ τὴν σύνοδον ἐ-
κείνην κρύτησεν ὁ Πάπας.
— Ὁ Μάρκος ὑπέγραψεν;
— οὐ!
— Τετέλεσται!! σύνοδος δὲν ὑπάρ-
χει!
Ὥζε ἡ μαρτυρία τοῦ Μάρκου
τοῦ Εὐγενικοῦ εἶναι μαρτυρία φο-
βερά καὶ βαρυτάτη. Τί ἐγένετο
ἐν τῇ συνόδῳ ταύτῃ; οἱ λατῖ-
νοι εἰ Φιωρεντίᾳ δηλ: οἱ λατῖνοι
ἐπίσκοποι ἐζητήσαι παρὰ τοῦ μνη-
μονευθέντος Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ
τὰ πραντικὰ τῆς ὀγδόης οἰκουμε-
νικῆς συνόδου, ὅπως ἴδωσιν αὐτὰ καὶ
βεβαίως διὰ νὰ ἐξαγάγωσιν ἐπι-
χειρήματά τινα ἐκ τῆς ἑνώσεως
μετὰ τῶν Ἑλλήνων τέλος πάντων.
Τὰ ~~πράγματα~~ πραντικὰ γοι-
νὸν τῆς συνόδου ταύτης τῆς ὀγ-
δόης, δηλαδὴ τῆς ψευδοσυνόδου,
ἅτις ἐπεκήρυξε τοὺς φίλους.—

Ὁ Μάρκος Βοτσάρης εἶπε σὲ ἕνα δικό του
ἀπὸ τὰ σφαγεῖα μέρος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
ἔνα μέρος σὲ τὸ Κανάρεικα νὰ ἀνοίξουν
ρούγα ἀπὸ τὰ σφαγεῖα ὡς τὸ δρό-
μο, ποὺ νὰ βγαίνει στὴν Φώρμα
καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν Φώρμα
ὡς τὸ σπίτι τοῦ μεγάλου ἐκεῖ
ὡς τὸ σπίτι τοῦ Γιάννη τοῦ Δεσ-
πόρου ἀπὸ ἐκεῖ ἐπαίρνουμε
Φώρμα. Ὅλοι μιὰ μόνη ὁδὸ τὴν
ἀποφασίσανε ὡς τὸ δρόμο τὸ
ἴσιωμα ἀπ' ἀριστερά, καὶ τὴν
ἄλλη ἀπὸ δεξιὰ ἀποφασίσανε τοῦ Φίλιου τὸ τοῦ πα-
λαιοῦ δρόμου.—

Ὅλοι μαζὶ πᾶμε νὰ μιλήσουμε τοῦ
Μάρκου, τοῦ Φοβεροῦ, ἀρχιστε-
φάνου τοῦ Χρίστου ἐάν πιάσει αὐτὴ τὴ
νέα ὁδὸς ἢ ὄχι.—

Τὸ λοιπὸν τὸ πορεύτηκε ἀπὸ
Μιλιὰ ὁ Λαλᾶς, ὁ Γιάννος ὁ Γιω-
ὁ Μακαρώνης, ὅλοι ἐμείνανε
καὶ σφαγεῖα ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα-
κ πρῶτα δὲν μιλοῦμε γιὰ σφα-
γεῖα λοιπὸν διότι καὶ ἐξαφανίζουμε
τὸ χαρμάνι καὶ ἐκαταλάβαμε
καὶ τὸ σύνολο τῶν παθῶν μας —
ἐκεῖνοι ὅμως ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἐμιλοῦσε
Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, καὶ τὸ σπίτι δὲ-
πρεπε νὰ ἐπέρνει χαρὰ ἀπὸ

μου ἔτσι τὰ βιβλία ποὺ ἀγόρασα, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἀνέγγιχτα καὶ καλὰ πραμματεία. Ὅμως ἡ μητρόπολις καὶ πρωτοσύγκελος, δὲν μπόρεσε ἐκ τῶν ἀναγνώσεών μου καὶ ἐντυπώσεων καλῶν λογίων, διὰ τοῦτο καὶ οἱ γονεῖς ἐνόμισαν δικαιοσύνην νὰ φανερώσουν τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησίν των πρὸς τὸ πρόσωπόν μου, ἐκδηλώσαντες τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς τὴν πατρίδα. Ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ μείνω ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν Ἀθήνας, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὰ ἐν Πειραιεῖ ἐργαστήρια τῶν ἐκεῖ ἐμπόρων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπρομηθεύθην τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ ἐμπορικόν μου κατάστημα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀναστάσιος, ὁ ὁποῖος ἐσπούδαζε τὴν Θεολογίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἀθήνας καὶ ἐπεθύμησε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ καὶ ἐκεῖνος. Ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ μὲ εὗρε καθήμενον εἰς τὸ ἐμπορικόν μου κατάστημα. Ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ μὲ ἠγκάλιασε μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ ἐκδήλωσιν συγκινήσεως. Ἐκάθησε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ ὀλίγον καὶ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τοὺς ἄλλους ἐμπόρους τοὺς γνωστούς του.

Ἐγὼ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐσκόπευα νὰ μείνω ὀλίγον ἀκόμη εἰς τὸν Πειραιᾶ διὰ νὰ τελειώσω τὰς ἀγορὰς τῶν ἐμπορευμάτων μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου μὲ τὸ πλοῖον τοῦ Ἀπριλίου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἑορτάσω εἰς τὴν πατρίδα μου μὲ τοὺς γονεῖς μου καὶ τοὺς συγγενεῖς μου, ἀπεφάσισα νὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον τὸ ὁποῖον θὰ ἀνεχώρει διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἑταιρείας τῶν ἀτμοπλοίων καὶ ἐπληροφορήθην ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον τὸ ὁποῖον θὰ ἀνεχώρει διὰ τὴν Ἑλλάδα ἦτο τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ Ἀπριλίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνεχώρει τὴν ἑπομένην τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἐπῆγα εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἐπεσκέφθην τὸν κύριον Ἀπριλίου καὶ τὸν ἐπληροφόρησα περὶ τῆς ἀποφάσεώς μου νὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς τὸ ἀτμόπλοιόν του διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖνος μὲ ἐδέχθη μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ μὲ ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ μὲ ἐπροσέχῃ ἰδιαιτέρως καὶ ὅτι θὰ μὲ ἐφιλοξένει εἰς τὴν οἰκίαν του καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς μου εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Ἐπῆγα εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν ἑπομένην τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ ἐπεβιβάσθην εἰς τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ κυρίου Ἀπριλίου. Ἐπῆγα εἰς τὴν καμπίνα μου καὶ ἐκάθησα ἐκεῖ μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου. Ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιβάται, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγνώρισα μόνον τὸν κύριον Ἀναστασόπουλον, ἐκ Σύρου καταγόμενον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιφορτισμένος τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Σύρου (Ἑρμούπολις) καὶ ἄλλους δύο ἐμπόρους ἐκ Σύρου καὶ ἐκ Τήνου καταγομένους, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα εἰς τὸ ἐμπορικόν μου κατάστημα. Ἐπῆγα εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν ἑπομένην τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ ἐπεβιβάσθην εἰς τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ κυρίου Ἀπριλίου. Ἐπῆγα εἰς τὴν καμπίνα μου καὶ ἐκάθησα ἐκεῖ μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου. Ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιβάται, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγνώρισα μόνον τὸν κύριον Ἀναστασόπουλον, ἐκ Σύρου καταγόμενον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιφορτισμένος τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Σύρου (Ἑρμούπολις) καὶ ἄλλους δύο ἐμπόρους ἐκ Σύρου καὶ ἐκ Τήνου καταγομένους, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα εἰς τὸ ἐμπορικόν μου κατάστημα.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τὴν σύνοδον ὡς οἰκουμενικήν. ἡμῶν σήμερον νὰ δυσάζωμεν νὰ θεωρῶμεν οἰκουμενικὴν σύνοδον τὸ γενικὸν τοῦτο συνέδριον τὸ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως συγκροτηθέν, ἐν ᾧ ἡ Ἑλληνικὴ ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος τὸ Ἑλληνικὸν ἦρατο τοιαύτην νίκην. —— τὴν φοβερὰν νίκην κατὰ τῆς Ῥώμης τοῦτο εἶναι γεγοῖον. —

Ἀλλά, γέγουν, οἱ μεσαιωνικοὶ κανονισταί (Βλάσταρες, Βαλσαμών, Ζωναρᾶς) θεωροῦσι τὴν σύνοδον ταύτην οὐχὶ οἰκουμενικήν. τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀνέδειξαν τὴν κουφότητά των. ὡσαύτως ἀνέδειξαν μεγάλην κουφότητα ὁ Ζωναρᾶς καὶ ὁ Βαλσαμών. οὗτοι καὶ τὴν δωρεὰν τοῦ Κωνσταντίνου πρὸς τὸν Σύλλεον ἀπὸ τῆς Ῥώμης ὡς ἔγγραφον αἰθεντικὸν ἐθεώρουν. (γέγως). γοινὸν τὶ σημαίνει ἡ γνώμη των. ——

Ἀλλά, γέγουν, αὐτὸς ὁ Σύλλεος Ἰωάννης ὁ 8ος ὅστις ἐπεδαιγέγεσε τοσούτους ἐκ νέου ἐναίνους εἰς τὸν πατριάρχην Φώτιον, ὁ αὐτὸς ἔτερον ἀναθεμάτισεν αὐτόν. αἱ πράξεις αὗται τῆς Ῥώμης δὲν ἀφορῶσιν ἡμᾶς διόλου, ἀλλὰ μόνον αὐτὴν τὴν Ῥώμην διὰ νὰ μάθῃ ἡ Ῥώμη νὰ

ἐπιμῇ ταύτην, καὶ νὰ μάθῃ οἱ-
ἀτὶ ἀναδεμάτιοι τὸν Φώτιον μέγα,
ἐπὶ τὸν ἐγδοῦ αὐτὸς ὁ δύσμοιος
ἄνθρωπος νὰ δώσῃ - δωρεὰν εἰς τὴν
Ῥώμην τὴν Βουλγαρίαν ὡς ἀντι-
μισθίαν τῆς Ῥώμης μόγιν δυσά-
σεις καὶ ἀνατρεψάσεις μάγιν ὅσα
πρὸ μικροῦ ἐπεκύρωσε, ἀγγὰ τοῦτο,
εἶναι, ἐπαναλαμβάνω, διὰ τὸν πό-
σμον διὰ νὰ ἐπιμείνῃ τὰς πράξεις
αὐτῆς τὰς παιδαρκώδεις. ——

Ἐπεραιώσαμεν ἤδη τὴν περὶ συνό-
δων τοπικῶν τε καὶ οἰκουμενικῶν
ἔρευναν, ἐξ ἧς ἐξάγεται, ὅτι οἱ κα-
νόνες τῶν τοπικῶν συνόδων εἶναι ἐν
ὅλῳ τριακόσιοι τριάκοντα, τῶν δὲ
τοπικῶν ἑπατὸν ὀγδοήκοντα ἐννέα
ὥστε ἐν συνόλῳ ἀποτελοῦσι κανόνας
πεντακοσίους δέκα ἐννέα ἀναρτίζον-
τας ἔτα πλήρη καὶ τέλειον κώ-
δικα ἐκκλησιαζικῆς νομοθεσίας. --

Νῦν μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτα-
σιν ἄλλης πλευρᾶς τοῦ ἐκκλησιαζι-
κοῦ δικαίου τουτέζι.

Περὶ

τῶν κανονικῶν ἐπιστολῶν τῶν
ἁγίων πατέρων τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκκλησία τοὺς ἄνδρας, οἵτινες

διά τῆς ἀρετῆς καί τῆς εὐσεβοῦς καὶ δεύσεως αὐτῶν τήν κοινωνίαν ἐνίδαξαν καί εὐεργέτησαν. ἀποκαλεῖ ἐν γένει καθέρας.

Τοὺς πνευματικοὺς τούτους καθέρας τοὺς δεμελεύσαντας τὸ μέγα τῆς ἐκκλησίας πνευματικόν οἰκοδόμημα ἢ ὀρθόδοξος ἐκκλησία διαιρεῖ εἰς δύω τάξεις εἰς καθέρας ἀποστολικοὺς καί εἰς καθέρας ἐκκλησιαζικούς.

Καί ἀποστολικοί μέν καθέρες καλοῦντας κατά τήν εὐρετέραν συμασίαν τῆς γέξεως οἱ ἄμεσοι ἐν γένει τῶν Ἀποζόλων μαθηταί, κατά τήν ζενωτέραν ὅμως συμασίαν οἱ ἄμεσοι τῶν Ἀποζόλων μαθηταί οἱ καταλιπόντες συγγράμματα. οὗτοι δέ οἱ ἄμεσοι τῶν Ἀποζόλων μαθηταί οἱ καταλιπόντες συγγράμματα εἶναι οἱ μαθηταί τοῦ Παύλου ἢ τοῦ Σωάννου. οἱ μαθηταί τοῦ Παύλου εἶναι ὁ Τιμόθεος, ὁ Κλήμης, ὁ Τίτος, ὁ Λουκᾶς, ὁ Βαρνάβας, ὁ Διονυσιός ἢ Μάρκος καί ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης. οἱ δέ μαθηταί τοῦ Σωάννου εἶναι ὁ Ἰγνάτιος καί ὁ Πολύκαρπος.

Οἱ δέ ἐκκλησιαζικοί καθέρες ἔνεκα ἐκεῖνοι ὅτινες κατά τάς ὁρώτας

ἐξ ἐπαίστατα ἐπιρίδας ἐπιμάνας ἐξοχοι κατά τόν νοῦν καί τήν παιδείαν αἱ τῶν ἀνεψιμωτοι καί ἐνομώτατοι κατά τήν ὀρθοδοξίαν. οἱ δέ μετά ταῦτα ἀπμάνατες ἢ διά τῶν συγγραμμάτων γαμωρίνατες καί ζηρίξαντες τήν ἐπιγνοίαν καλοῦντας ὡς ἐν ἐπιγνοιαζμοί συγγραφεῖς ἢ καί διδάσκαλοι τῆς ἐπιγνοίας κατά δέ τοὺς δυτικοὺς ἀποκαλοῦντας doctores ecclesiae.—

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων τάξεων τῶν ἐπιγνοιαστικῶν ἀνδρῶν οἱ ἐπιγνοιαζμοί πατέρες εἶναι δι' ἡμᾶς καὶ ἐξοχήν σπουδαῖοι, διότι ἐκ τούτων τινες συνέγραψαν περί ἐνόμου τάξεως τῆς ἐπιγνοίας. ἐκ τούτου τάτοι αὐτα συγγράμματα τάσσει ἢ ἐπιγνοία κυρίως ἐν ταῖς κανονικαῖς τοῦ ἐπιγνοιαστικοῦ δικαίου πηγαῖς. ἢ γνώμη αἱ τῆς περί τῶν συγγραμμάτων τούτων ἐκφράζεται ἐν τῷ δευτέρῳ κανόνι τῆς ἐν Τρούγλῳ οἰκουμενικῆς συνόδου. ἐν τῷ κανόνι τούτῳ ὁρίζονται τά συγγράμματα τῶν πατέρων τά ὁποῖα παραδέχεται ἢ ἐπιγνοία ὡς κανονικήν τοῦ ἐπιγνοιαζμοῦ δικαίου πηγήν.—

Τά κανονικά ταῦτα τῶν

καλέρων ἀγιογράφημα εἰκόνας
σας εἰς τὸν ὁλοκαίνουν ναὸν τῶν
ἁγίων μεγαλομαρτύρων καὶ ἀνα-
λήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ εἰς τὴν ἀναφερομένην κώ-
μην ἀρκουδάσας εἰκοσάδος. ———

Ἐπειδὴ οἱ ἐπίτροποι τοῦ
αὐτοῦ ναοῦ ἐπόθουν νὰ
μείνῃ ἡ μνήμη τῶν μεγάλων
τούτων ἀνδρῶν καὶ εἰς τοὺς
μεταγενεστέρους χρόνους
καὶ ἐπειδὴ ἐπόθουν νὰ
γράψουν ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτέραν
χρόνων διαμπερείαν ἕνα καὶ
ταχὺ ἐπόνουν νὰ ὑπερβῶσι τὸ
χρέος καὶ ἐπιμονάς εἰ ἐπὶ εἶναι εἰδέναι
τοὺς ἀνωνύμους ἐκείνους ἐρω-
τῶντες, ἐπιθυμοῦσι, τοὺς διαμπερείαν
μνημονεύειν εἰς τὰς μνημοσυνικὰς δέ-
ησίς των εἰς ἅγιον. ———

Τοιοῦτος ὁ διαμπερὴς ἐπόνω-
σος τὴν νῦν καὶ ἐπὶ τὸν ἄπειρον αἰ-
ῶνα Διονύσιος ὁ Ζωγράφος, ὁ ὁλο-
καὶ ὅλη ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ
ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς ψυχοσοφίας ἐκ μέσου τοῦ
νῦν αὐτοῦ, ἐκ μνήμης τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκ
τοδαπῶν χρυσοκολλήτων ἐπὶ τοῦ ἐπὶ ναι-
ρέσεως. . . . ”

Τοιοῦτος ἐπόνησε ὁ ὑγιὴς
ὁ ἀληθείας ἐπόνησας, ὅλης με-
ρὶ καὶ ἀρχὰς τῆς διηγήσεως ἐπα-
ναστατικῆς ἐκπορεύσεως ἐπὶ τοῦ

οἵτων ἐπιστολῶν πρὸς τὰς πατρί-
κιας τῆς ἐπιμελείας τῆς Ἀσίας,
πρὸς τὴν ἐπιμελείαν τῆς Φρύγης.—

Ὅσον οὖτοι καὶ αἱ ἐπιστο-
λαῖοι εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπιμε-
λειοῦ βίου τῶν πρώτων χρόνων
τῆς ἐπιμελείας, αἱ τοιαῦται ἐπι-
στολαὶ δὲ καταγράφονται ὅμως εἰς
τὰς πανονικὰς πηγάς, καθόσον ἐν
αὐταῖς πυρίως δὲ πανονίζονται ἔν-
νομοι σχέσεις τῆς ἐπιμελείας. Τοι-
αυτίον δὲ ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος
ἄρχονται ἀγεθεῖς πανονικαὶ ἐπι-
στολαὶ ἐξόχων ἱεραρχῶν αἰτιμέμε-
νον ἔχουσαι τὴν ῥυθμίσιν τῆς ἐννόμου
τάξεως τῆς ἐπιμελείας.—

Τινὲς δὲ οἱ ὑπὸ τῆς ἐπιμε-
λείας παραδεδεγμένοι ὡς τοιαύτας
ἐπιδόντας ἐπιστολὰς παλέρες, διδά-
σκει ὁ δεύτερος πανὼν τῆς ἐν Τρύγ-
λῳ συνόδου. καὶ αὐτὸν εἶναι γαι-
πόν οἱ ἑξῆς.—

1. Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρείας.
2. Πέτρος ὁ Ἀλεξανδρείας.
3. ὁ Τριγόριος ὁ Νεοκαισαρείας.
4. Ἀθανάσιος ὁ μέγας.
5. Ὁ μέγας. Βασίλειος.
6. Τριγόριος ὁ Νύσσης καὶ Ναζι-
ανζηνός ὁ καὶ θεολόγος καὶ ἐξοχὴν
καλούμενος.—

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

7. Ὁ Θεόδωρος Ἀλεξανδρείας.—
8. Ὁ Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου.—
9. Θεόφιλος Ἀλεξανδρείας.—
10. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.
11. Γενάδιος Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐξελάβομεν ἐνταῦθα τοὺς ἐπιφανεστάτους τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἱεράρχας, οἵτινες ἐπρωτοστάτησαν κατὰ τὸν δεύτερον μισὸν τοῦ ἐνάτου αἰῶνος εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνος καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρείας.

Ὁ Διονύσιος ὁ ἐξ ἐκείνων τῶν πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, οἵτινες ἐκάθησαν εἰς τὸν θρόνον ἐπὶ πολὺ χρόνον. Ὁ σωζόμενος βίος αὐτοῦ, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἱεραρχῶν, καὶ εἰς τὸν μαρτυρολόγιον, εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἡμῖν σχετικῶν. παραλειπόντες δὲ ὅσα οἱ μεγάλοι οὗτοι πατέρες ἀνήκουσιν εἰς τὰ ἱερὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἀποτελοῦσι τοὺς στύλους, ἐφ' οἷς Ἀλεξάνδρεια ὅλη ἐστηρίζετο, ὅσον ἀναπτερώδη ὑπῆρξαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὰς ἀρχαίας, λέγω, Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρου, εἰς τὰς Ἀθήνας ὅσον ἐνεργείωσαν τὸ ἀποφασιστικὸν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων, καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον τὸ ὁποῖον ἀνεδείχθη, ἐπειδὴ ἔγινε τῆς Ἀλεξανδρείας ἡ τῶν Ἀθηνῶν

ἀπεδίχθη, μετὰ τὴν ἐξαποστόλην τῶν εἰς τὴν Κρήτην ἀρχαιοτήτων τοῦ ἐμπορίου· εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην ὁ Διονύσιος ἀπουσίαζε διὰ τὸν μεγάλον ἀριθμὸν τῶν ἐμπορικῶν. —

Ὁ Διονύσιος μονώτατος, οὐδὲν ἐλπίζων ἐκ τῆς ἐμπορίας βλέπων τὴν ἀφανισμὸν τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ, πλὴν ποσῶς ἀπὸ τοῦ συμφέροντος ἐμπορικοῦ ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ. τὴν δὲ ἐν ἀνάγκῃ ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ.

"πρᾶς. ὥσπερ οὖν ἐσμέν, καὶ ἐπαγρυ-
"φους σεαυτῷ παρασκευάζων. Ἐγὼ δὲ
"δὲ οὐχ ὡς διδάσκαλος, ἀλλ' ὡς μετὰ πά-
"σης ἀπλότητος προσῆκον πρᾶς ἀλλή-
"λους διαλέγεσθαι εἰς κοινὸν τὴν διά-
"νοιαν ἐμαυτοῦ ἐξέθηκα ἢν ἐπιμέ-
"νας καὶ οὐ συνετάτατε μου υἱέ, ὅ-
"τι ἂν σοι φανῇ δίκαιον καὶ βέλτι-
"ον, εἰ καὶ οὕτως ἔχειν δοκιμάζοις,
"περὶ αὐτῶν ἀνθρωπάσεις. Ἐρρῶσθαί
"σε ἀγαπητέ μου υἱέ, ἐν εἰρήνῃ γε-
"τουργοῦντα τῷ Κυρίῳ, εὔχομαι.".

Πέτρος ὁ Ἀλεξανδρείας.

Ὁ Πέτρος δὲ ὁ Ἀλεξανδρείας
ἦν μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Θεω-
νᾶ ἐν ἔτει 300 πατριάρχης γενόμε-
νος. οὗτος ὑπῆρξεν εὐσεβέζατος τὰ
πάντα ὑποστὰς ἐν τῇ φυλῇ αὐ-
τοῦ κατὰ τὸν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ
γενηθέντα δεωγμὸν ἀποκεφαλίσθη
ἐν ἔτει 311 αἴφνης καὶ ἀπροσδοκ-
ήτως ἄνευ αἰτίας καὶ προηγουμέ-
νης τινος κατηγορίας. τοῦ πατρός
τούτου συγγράμματα ἐλάχιστα σώ-
ζονται μέχρις σήμερον. μόνος δὲ ὁ
λόγος αὐτοῦ περὶ μετανοίας δεκα-
τέσσαρας περιέχει κανόνας περὶ
τῶν ἐν τοῖς δεωγμοῖς ἀρνησαμένων

τὴν κοίλην. ὁμοιοῦς δὲ τοῦ συγγράμ-
ματος τοῦ τούτου εἶναι νὰ ἐμπεύ-
σῃ τοὺς ἀρτιδαμένους τὸν Χριστὸν
τὴν ἐγκύκλιον μεγάλους τινὸς εἰρήνης,
καὶ οὕτω νὰ ἐμπόνῃ πάλιν τοὺς πό-
νους τῆς ἐπιμελείας τοὺς ἀρτιτάς
τοῦ Χριστοῦ. —

Γρηγόριος ὁ δαυματορ-
γός.

Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ παρόμοιος δαυ-
ματουργὸς ἐπίσκοπος Νεοκαιαρ-
ίας ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἐπιστήμων γονέ-
ων, καὶ φέρων ἐν ἀρχῇ τὸ ὄνομα Θεό-
δωρος ἀπῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τῶν νομο-
μαθῶν· ἢ ὀχέσις αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐν-
ρηγένους γνωριοθέντων ἐν Νεοκαιαρ-
ίᾳ τῆς Παλαιστίνης, τοσαύτην ἔσχεν
ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς
πνευματικῆς τοῦ Γρηγορίου, ὥστε ἐγ-
κατάλειπεν τὴν νομικὴν ἐμπιστὴν
τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ
μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἐπίσκοπος Νεο-
καιαρείας, ἥτις κατὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην, καθὼς δεικνύεται ἡ ἱστορία
εἶχε δέκα ἐπτὰ μόνον Χριστιανοὺς
μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν δέκα ἐπτὰ
μόνον αἱρετικούς!

Ὁ Γρηγόριος κατέλιπε διάφορα

συγγράμματα, ἐν οἷς καὶ τὴν κανονικὴν αὐτοῦ ἐπιστολήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ περιέχονται ἔνδεκα κανόνες.—

Ἀθανάσιος ὁ μέγας.

Ὁ δὲ μέγας Ἀθανάσιος. ὅσον αἱ πρῶται ἀρχαὶ τοῦ Ἀθανασίου κεῖται ἐν τῷ σκότει, τοσοῦτον γαμπρὸς εἶναι τοῦ κανονικόν ὁ χαρακτήρ, ἡ διάνοια, αἱ πράξεις αὐτοῦ. Μικρὸς κατὰ τὸ σῶμα, μέγας ὑπῆρξεν ὁ Ἀθανάσιος κατὰ τὴν ψυχήν, δι' ὃ καὶ παρεμφαίνει ἡ ἱστορία ἀποκρίνει αὐτῷ τὸ ἐπίθετον μέγας.—

Ὁ Ἀθανάσιος εἶναι τὸ ἐξοχώτατον τοῦ τετάρτου αἰῶνος, ἀφοῦ δεκαίως ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων αἰώνων κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας. ἔκαμος δαίμονος τοῦ, γέγει κεκτερός τις συγγραφεύς, εἶναι εἰς κατὰ τῆς ἐκκλησίας.— Αἱ ἱστορία τοῦ αὐτοῦ ἐν εἶναι ἰδέα αὐτοῦ ἱστορία!

Ὁ Ἀθανάσιος ἐγεννήθη τῷ 293 πιθανῶς πρώτον τῆς Ἀγεξανδρείας. τὰ συγγράμματα τοῦ ὑπερέκεινος ἦσαν καὶ τοῦτον ὁ διδάσκαλος ἐν ταῖς θεολογικαῖς σχέσεσι ἐν ἔτει 319 ἐγένετο διάκονος τῆς τῶν Ἀγεξανδρέων ἐκκλησίας ὁ ἐπίσκοπος

αὐτοῦ Ἐλέξανδρος ἐξετέμενε τὰ ἔξοχα ψηφιστήματα τοῦ νεου, καὶ ἔγαβεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Νεμαίᾳ ὑπόδον...—

Τεμετήσαντος μετ' ὀλίγον τοῦ ἐνεκνόνου τοῦ ὁ Ἀδαράσιος διεδέχθη αὐτόν. Ἐνσαρκάνοντα καὶ ἐπὶ ἔτη διετέλεσεν ἐνέκνωνος, δεκάτης ἐξορεσθείς (20 ἔτη διετέλεσεν ἐν ἐξορίᾳ). Κάτα δὲ τὰ συγγράμματα ὅσα συνέταξεν ἐν παρῷ τῆς ἐξορίας διαφέρονται διὰ τῶν ἰδίων τῶν εὐφυεστάτων, τῆς ὀξυτάτης διαλεκτικῆς καὶ δεινῶν ἐνεχειρημάτων.—

Ἐξ ἀπάντων δὲ τούτων τῶν συγγραμμάτων ἀνέκνουσεν ἐν τοῦδε.

1.) Μία πανονικὴ ἐνεστολὴ πρὸς τινα Ἀμοῦν παλούμενον Βυζαντινον.—

2.) Τεμάχιόν τι ἐκ τῆς ἑβδομηκοστῆς ἐννάτης αὐτοῦ ἐνεστολῆς.—

3.) Ἡ ἐνεστολὴ πρὸς τὸν ἐνέκνωνον Διονυκιανόν.—

Βασίλειος ὁ μέγας.—

Οὗτος ὑπῆρξε μαθητῆς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀδαράσιου, ὅπου συνέδεν ὡς φοιτητὴς τὴν ἀδιάρρηκτον ἐκείνην φιλίαν μετὰ τοῦ Γρηγορίου

τοῦ Ἰωαννικίου Δεσπότου.—

Βασίλειος καὶ Γρηγόριος ἐτέκνω-
θα ἀμφότερον ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἐ-
γγαμέ ἐπειτα ἀλόγους, ἐξ ἑκατέρα
ἀπόγονοι τοῦ Βασίλειου ἐγένοντο δύο
γράφους, οἵτινες ἀνέδειξαν τοὺς ἄγι-
δεῖς ἡγεμόνας τῆς ἐπαρχίας.—

Ὁ Βασίλειος ἐγεννήθη τῷ 329
ἐν Καισαρείᾳ ἐξεμέλησε δὲ ἐγκυ-
κλίους μόνους ἐπιστήμας ἐλθών.—

Ἐπιστρέψας ἐν Καισαρείᾳ τὸν
ἐξ ἔτους ἐγκατέλειψε τὴν σ[illegible]
τοῦ Καισαρείου καὶ ἐδίδα σοφι-
ἐν αὐτῇ ἐπὶ ῥητορικήν, καὶ μετ'
οὐ πολὺ ἐπιστρέψαν αὐτὴν χάριν τῆς
ἐκείνου φιλοσοφίας τοῦ ἱεροῦ βασι-
λέως καθ' ὃ τὸ 27 ἔτος τῆς ἡλικίας του.
ἀφεὶς τόπε τὴν γενέθλιον πόλιν καὶ
πατρίδα εἰς τοὺς πλησίον ἐπὶ περι-
ωνύμου του, ἀπεσύρθη μετὰ δύο ἢ
τριῶν μόνων εἰς ἐρημικὴν τινα σε
τόπον ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ποταμοῦ
ἐν Πόντῳ, ἐνθα ἐξ ἀρχῆς προσεπάθει καὶ
ὁ ἀδελφὸς Γρηγόριος ἐξ Ἀθηνῶν συνε-
λθὼν μαγνιακῶν τοῦτον τὸν σύστημα-
γε τὸν Βασίλειον ὁ ἱερομύστης γο-
ρεὺς εἰς τὴν παναγιωτάτην εἰς πᾶ-
λιν ἵνα δι' ἐκείνου ἐγκρατῶς ἐπιτρέψῃ
(3) καλόμενος.

Ἐν ἔτει 363 ἐγκρατῶς ἐπι-

σύλλογος, καὶ πρωτύλλογος ὢν τὸ 3,70
διδάσκει τὸν ἐνιόπιον τῆς
ὅλης καὶ ἐλευθέρας, καὶ λαβὼν διὰ σοῦ
μόνον ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἀγῶνος τῶν
πανηγυρικῶν ἀγγέλων καὶ ἐν τῶν σωμα-
τικῶν παιδευτῶν καὶ ὁλοκλήρων
ὡς ἐγκόλαβο καὶ χάρη ἀσκήσεως ἐ
χάρη τῶν.

Ἄνω ὁ βίος τοῦ μεγάλου τοῦ ἔθνους
ἀνδρὸς ἀνωνύμου ἐν δουλοπάδεσι πέζειν
πρὸς τὸν Θεόν, καλλιγράφουν πρὸς
καὶ ποιμενικὰ, ἐκκλησιὰν ὅλων ἀλλο-
γενῶν ἀξιοπρεπῶν. — Παραστάσ
νοὶ ἐνιόπιον τοῦ ἐνιαύτου πλοίζων
καὶ ἐνόντος αὐτῷ ὅλα σύνδεσμα μέ-
χρι τοῦδε ἐνιόπιον ἐγάμων πρὸ ἐμέ,
ἀνεψιὸν ὁ Βασίλειος, δεῖλε σύνδεσ-
νε μὲ ἐνιόπιον ἐγάμων. ——

Ἐπὶ ἐπιμονὴ ἀνωνύμου αὐτῷ τὸ
ἐνιόπιον φυσικῆς. ——

Ὁ Βασίλειος ἀπῆλθε ἐν τοῦ
ἐπιμονοταξιακοῦ καλέρας τῶν ἐπιμε-
λῶν. Καὶ πορεύεται συγγράμματα
αὐτοῦ μαθητοῦ ὑπὸ ξυπνόν καὶ
ἐνδιαφερόν, ἐν δὲ ἐπιμελεῖς χαμηλὰ
καὶ ἐπιμελῶς, καὶ ἐν γένει μαθη-
τοῦ ὑφ' ἑαυτῶν καθῶν πανδεῖν. ——

Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ συγγρα-
μάτων αἱ ἐνόντες αὐτοῦ παντοι-
καὶ ἐνιόπιον πρὸς Ἀμφιλόχιον,

ἐνεκόνων τοῦ Ἰκονίου, περιέχουσι
καὶ καὶ 86. ἢ πρὸς Διόδωρον
ἐνεκόνων Ταρσοῦ περιέχει καὶ
ἔτα; ἐνέκεις καὶ ἢ πρὸς Γρηγόριον
πρεσβύτερον. ἢ πρὸς χωρεπεσκόπους
ἔτα, ὡς καὶ ἢ πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν
ἐνεκόπους ὥστε μὴ χειροτονεῖν ἐπὶ
χρήματα. ἕτεραι δύω ἐνεκτοιαὶ πρὸς
τὸν Ἀμφιλόχιον περιέχουσι καὶ
δύω. Ἐν ὅλῳ ἄρα αἱ καὶ τοῦ με-
γάλου Βασιλείου εἶναι ἐπιστολαὶ
δύω.

Γρηγόριος ὁ Διαλόγος.

Οὗτος γεννηθεὶς ἐν ἔτει 329 ἐν Κα-
λιαρίῳ πρωτοπόλει τῆς Σαρδοκαλί-
ας ἦν ὁ ἐνεχείδιος φίλος τοῦ μεγάλου
Βασιλείου. νεώτατος ἔτι μέτεσι εἰς
Παλαιστίνην ὅπου ἔπεσε τὴν ρη-
τορεύειν παρὰ τῷ Ἀρχιέρει, μετὰ ἐν
εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐξυπολούθησε
τὰς σπουδὰς τοῦ καὶ τέλος ἐλθὼν εἰς
τὰς Ἀθήνας ἐγνώρισε τὸν Βασίλειον.
ἐντεῦθα δὲ αἱ δύω φίλοι συνήντησαν
κατὰ πρῶτον τὸν μέγαν Ἀθλουράτο-
ρα Ἰουλιανὸν φαλεύειν καὶ τοῦτον
ἐν Ἀθήναις, μέγιστον λῆξον ἐρέφον-
τες πρὸς τὴν ~~παλαιάδα~~ παιδείαν ἐν
μὲν εἰδότες ὁπόσαν ἔφερον δεάδα
μὲν γνωρίζοντες εἰς ὁπόσαν διάζουσιν

ἤδεσον περιέχθη ὁ εἰς πρός τοὺς δύο.—

Ὁ Χαρακτήρ τοῦ Γρηγορίου εἶναι διάφορος τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Βασιλείου, ἀνώτερος τούτου κατά τὴν ἐνεστήμην, εἶναι κατώτερος ὅμως αὐτοῦ κατά τὴν εὐχάδειαν τοῦ χαρακτῆρος.— Μετά τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις, διεβίωσε χρόνον τινα μετά τοῦ Βασιλείου ἐν Πόντῳ ἐν τῷ ποιητικῷ αὐτοῦ μονηδρείῳ. Συνχέρειαι ὅμως τινες τοῦ πατρός του ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ ἠνάγκασαν αὐτόν νά ἐγκαταλείπῃ τόν φίλον. ἐν τῷ περιπτώσει ταύτῃ προεχειρίσθη ὑπό τοῦ πατρός εἰς πρεσβύτερον καί ἀπό πρεσβυτέρου βαθμηδόν προχωρεῖ εἰς ἐπίσκοπον καί πατριάρχην Ἰκωνιστανουπόλεως, προεδρεύει καί τῆς δευτέρας οἰκουμενικῆς συνόδου ἐν Ἰκωνιστανουπόλει. μετά πολλάς ὅμως περιπετείας, ῥαδιουργίας καί καταδιώξεις, ἐγκαταλείπει τόν βίον ἐν τῷ πόλει τῆς γεννήσεως του τό 399.

Οὐδέ συγκεκαλυμμένον τοῦ λόγου ὅν ἐξεφώνησεν ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Σοφίας, ὅταν ἔμεγε καταλείπῃ τὴν πρωτεύουσαν καί τόν θρόνον.—

Ἐγκαλαγιών τὴν Κωνσταντινούπο-
λιν. ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἐρημέτον μονή-
σριον, ἀφοσιωθεὶς καθ' ὁλοκληρίαν
εἰς τὴν ποίησιν.

Ἡ ἀφθονία, ἡ χάρις καὶ
ἡ γαμωρόλις ἦσαν οἱ χαρακτῆρες
τοῦ Γρηγορίου. μετὰ τὸν Χρυσόλομον
δὲ καὶ Βασίλειον ἦσαν ὁ μέγι-
στος ῥήτωρ τῆς ἐκκλησίας. ἐν
τῶν συγγραφῶν ὅπως αὐτοῦ δὲν
ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ἄλλη ἡ μία
ἔμμετρος ἐπιστολὴ ἀφορῶσα τὰς
κανονικὰς βίβλους.

Γρηγόριος ὁ Νύσσης.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης ἀδελφὸς
τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἐπιδόθη
ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ εἰς τὴν καλ-
λιέργειαν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμά-
των. ὁ ἐνθουσιασμὸς δὲ τοῦ ἐ-
πὲρ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας
ἦσαν μέγας. ἐπιδόθη εἰς τὴν
φιλοσοφίαν καὶ ἀπεσπάσθη εἰς
τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἀπεσπάσθη
ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, εἰς ἣν κα-
τόπιν ἐπανῆλθεν ἀγωνισθεὶς ἐ-
πὲρ αὐτῆς. ὡς ῥήτωρ αὐτὸς
δὲν ἐξεσοῦλαι πρὸς τὸν προηγήσαντα,

φιλ: (22).

Ἀγρὰ ἐν Ἐπιδάυρῳ τῇ πρὸς Γερανείᾳ καὶ ἀπὸ μέτρου ἑκατὸν πεντήκοντα ἐν ᾗ γράφεται τὸ τοῦ Διὸς τὸ Σωτῆρος καὶ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Σωτείρας τὸ ἐν Πειραιεῖ καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθαιέως καὶ τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τὸ τῆς Ὑγιείας καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Μουνιχίᾳ καὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Μουνιχίας καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Δηλίου καὶ τὸ τῆς Λητοῦς καὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Μουσείῳ καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Κολωνῷ καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐπικουρίου καὶ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Νίκης καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Ἀκροπόλει καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πατρῴου καὶ τὸ τοῦ Διονύσου τοῦ ἐν Λίμναις καὶ τὸ τῆς Γῆς καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Ὠιδείῳ καὶ τὸ τοῦ Διονύσου τοῦ Μελπομένου καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Πειραιεῖ καὶ τὸ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἀρείας καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Ἀκαδημείᾳ καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Ἐριουνίου καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Ἀγρῷ καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀγυιέως καὶ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἀρχηγέτιδος καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Διομείοις καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Κριοφόρου καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Ἀγλαυρείῳ καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐπικτήτου καὶ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἀναφαίας καὶ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Ἀστραπαίου καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Ἀναφλύστῳ καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀλέου καὶ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Σκιράδος καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Ἀλωπεκῇ καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Ἐπιμηλίου καὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Κυνοσάργει καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Κυνοσάργει καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Ἐπιμηλίου καὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Κυνοσάργει καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸ τῶν θεῶν τῶν ἐν Ἀλωπεκῇ

Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας. —

Ἡ παρονομὶ ἐνεοτολὶ τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας πρὸς τὸν Δόμενον παλούμενον, διαιρουμένη εἰς πέντε παράγας. —

Τελευταῖον ἡ ἐμπύελος ἐνεοτολὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐνεοκόπους καὶ αὐτὸν τὸν Πάπαν τῆς Ῥώμης τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Τετραδίον περὶ τοῦ μὲ χειροτονεῖν ἐπὶ χρήμασι. —

Πρὶν ἐνεδὶ ἡ ἐμπυρία δὲ ἔμεινε στάσιμος, ἀλλ' ἐξυπολούθησε νομοθετοῦσα συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας αἵτινες ἐγεννῶντο καθ' ἑκάστην ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς σώματος ζῶντος, ὡς ὀργανικοῦ τινος τελείου ἔχοντος ἀνάγκας νέας καθημερινῶς τροφῆς, τοῦτον ἔνεκεν, λέγω, ἡ ἐμπυρία παρεδέχθη καὶ τοὺς πάντας τῶν ἐξῆς πατριαρχῶν, ὡς συντελοῦντας εἰς τὴν νομοθεσίαν τῆς ἐκκλησίας. —

Οὗτοι εἶναι οἱ ἐξῆς. —

Πρῶτον τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Παρασίου ἡ παρονομὶ ἐνεοτολὶ πρὸς τὸν Ἀδριανὸν Πάπαν τῆς Ῥώμης. Ἐν ταύτῃ ἐπιδέντας σαφῶς

ναίτες οἱ πνευματικοί γόγοι ὡς
καὶ ἕτεραι ἀποδείξεις ἐκ τῶν
γραφῶν τῶν πατέρων καὶ τῶν συ-
νόδων κατὰ τοῦ ἐγκλήματος τοί-
του τῆς Σημονίας, τουτέστι περὶ
τοῦ χειροτονεῖν ἐπὶ χρήμασι.—
Δεύτερον. Ἐπίσης ἡ ἐκκλησία
παραδέξατο τοῦ πατριάρχου Ν-
κηφόρου τοὺς κανόνας.—
Τέτον.. Τοῦ Νικολάου τοῦ Πατρι-
άρχου Κωνσταντινουπόλεως τὰς ἔν-
δεκα κανονικὰς ἀποκρίσεις τέ-
ταρτον καὶ τελευταῖον, τοῦ Ἰω-
άννου τοῦ ἐπικαλουμένου Νηζε-
νοῦ καὶ τούτου πατριάρχου Κω-
νσταντινουπόλεως τοὺς τριάκοντα ἐξ
κέντε κανόνας.—

Μετὰ τὴν τελευταίαν ἐπὶ
πατριάρχου Φωτίου κέμπτην οἰ-
κουμενικὴν σύνοδον ἐν 479, ἡ
ὀρθόδοξος ἐκκλησία οὐδεμίαν
ἄλλην τοιαύτην συνεκρότησε σύ-
νοδον οἰκουμενικήν. Ἔγεμε γοι-
νὸν ἐν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας
οἰκουμενικὴ νομοθετικὴ δίναμις,
τοσοῦτον ὅμως διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν
οἰκουμενικῶν συνόδων κατέζησαν
σπουδαιότεραι τῶν πατριαρχῶν καὶ
ἰδίως τῆς Κωνσταντινουπόλεως αἱ
καλούμεναι ἐνδημοῦσαι συνόδοι

αἴτινες συνεκρότασθαι ἐκ τῶν παρεπιδημούντων ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει διαφόρων μητροπολιτῶν, ἐπισκόπων καὶ πατριαρχῶν πολλάκις.

Οἱ πατριάρχαι καὶ ἰδίως ὁ πατριάρχης ὁ οἰκουμενικός τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν σύνοδον αἰτίν τὴν συνεκρότει ἐπάστοτε ἐκ τῶν τοιούτων παρεπιδημούντων ἐν τῇ πρωτεύουσαι διὰ διαφόρους λόγους μητροπολιτικούς καὶ ἐπισκοπικούς.

Αἱ σύνοδοι αὗται αἱ ἐνδημοῦσαι καλούμεναι ἐξέδιδον διαφόρους ἀποφάσεις ἐπὶ ζητημάτων ἐκκλησιαστικῶν δοκιμιτικῶν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ζητημάτων ἀφορώντων τὸ οἰκογενειακὸν δίκαιον καὶ ἰδίως τὸν γάμον τὰ κωλύματα βαθμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Αἱ συνοδικαὶ αὗται ἀποφάσεις τούτων τῶν ἐνδημουσῶν συνόδων καὶ ἐπίσης αἱ διατάξεις τῶν πατριαρχῶν ἐπὶ ἀντικειμένων ἄλλων ἤτοι πνευδαῖον, φέρουσι κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις διάφορα καὶ πολλὰ ὀνόματα. Λέγονται δηλαδή, συνοδικά, ἐγκύκλια, σημειώματα,

ἀνομνήματα, ἐνεκλήματα ου-
νοδικά, γράμματα συνοδικά,
πράξεις συνοδικαί, γνωμοδοτή-
σεις, τόμοι, ἐγκύκλιοι, ἐνεκτο-
λαί, κατοχικαί, διδασκαλίαι,
λύσεις, ἀνωμένεις, ἀντιγραφαί
καὶ καθεξῆς.—

Ὅλα ταῦτα ἔχουν διαφό-
ρους συμασίας τὰς ὁποίας ἡμᾶς
σήμερον δὲν δυνάμεθα, φυσικῶ
τῷ λόγῳ, νὰ ἀναπτύξωμεν ἐν-
τάνθα, ἀλλ' ἐν προσεχεῖ κεφα-
λαίῳ.—

Ἀπὸ τοῦ 890 μέχρι τοῦ
1852 ἡ μεγάλη ἐκκλησία, ὁ
οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ αἱ
ἐν δυμοῦσαι σύνοδοι ἐξέδωκαν
κατὰ καιρούς διαφόρους τοιαύ-
τας ἀνωφάσεις συνοδικὰς φερούσας
τὰ τοιαῦτα ὀνόματα.—

Ἐν πρώτοις παρίστατα ἡ-
μῖν τοιαῦτα τοῦ Νεκτάριου τοῦ
Πατριάρχου τοῦ καλουμένου Νε-
κτάριου ἐν ἔτει 892, τὸ σημείωμα
αὐτοῦ τὸ πατριαρχικὸν περὶ τῆς
τὰς πατριαρχικὰς ἐνεκτολὰς ἀ-
μεσθὶ δίδοσθαι τοῖς αὐτοῦσι (ὁ
πατριάρχης γράφων δὲν δύναται
νὰ ἀναιτίνου δικαίωμα διὰ
τὰ γράμματα τὰ ὁποῖα ἐκδίδει

περὶ τοῦ αἰδοίου. ——————

Δεύτερον ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ ἐρευνήσωμεν ἐὰν τὸ αἰδοῖον τῶν ἀνδρῶν εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐνοχῆς, ὁ ὁποῖος διαπράττεται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀπολαύσεως τῆς ἡδονῆς ἢ ἐὰν ὁ τόπος οὗτος καθαρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς εἶναι ὄργανον ἀποβολῆς τῶν οὔρων καὶ τῆς σπερματικῆς ἐκκρίσεως καὶ οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἡδονὴν τοῦ γάμου ἢ τὴν ἀναπαραγωγὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. ——————

Τρίτον. Τὸ ἀνατόμον καθηγητοῦ κ. Ἐλευθερίου ἐν ἔτει 1926 περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ αἰδοίου ἀνδρὸς ἀπὸ ἀκροποσθίου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ πέους. ——————

Τέταρτον. Τὸ ἀνατομικὸν θεατρικὸν ἔργον τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ «Ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνδρὸς» ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναφέρεται ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνδρὸς νὰ ἀποβάλῃ τὰ οὖρα του ἐν ὥρᾳ ἐρωτικῆς ἀπολαύσεως... ἐπὶ τοῦ γάμου τοῦ ὁποίου ἐπιμένει ἡ γυνὴ περὶ ἀποφυγῆς τοῦ ἐρωτικοῦ ἀποτελέσματος. ——————

Πέμπτον. — Ἀκόμη ὁ Λιτρὲ εἰς τὸ ἔτος 1843 εἰς τὸ ἐξαίρετον λεξικόν του περὶ ἀναφορᾶς τοῦ γάμου τοῦ ἐν λόγῳ ἀνδρὸς, περὶ ἀποφυγῆς τῆς ἐρωτικῆς ἀπολαύσεως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γάμου.

(γέγως).—

Ἕκτον.— εἶναι ὁ Κωνσταντῖνος Λιχούδης παρούμενος ἐν ἔτει 1059. καὶ οὗτος ἐξέδωκε δύω συμπώματα περὶ δούλων αἰρετικῶν.—

Ἑβδόμον.— εἶναι ὁ Ἰωάννης Ζιφιλῖνος ἐν ἔτει 1064. οὗτος ἐξέδωκε 4. ψηφίσματα πατριαρχικά περὶ μηρικῶν συγχωρήσεων, περὶ μονοτείας. ἑτέρα συνοδικὴ ἐπιστολὴ περὶ μονοτείας καὶ ἐπίσης ψήφισμα περὶ γάμων νεκωλυμένων.—

Ἔνατον.— εἶναι ὁ Εὐστράτιος Δαλίδης τὸ 1081. οὗτος ἐξέδωκε ψήφισμα ἐπίσης περὶ γάμων νεκωλυμένων καὶ περὶ βαθμῶν νεκωλυμένων.—

Ἔνατον.— Ἕτερος πατριάρχης εἶναι ὁ Νικόλαος ὁ Γραμματικός, ὅστις ὁμοῦ τοιαύτας ἀποκρίσεις ἐξέδωκε, ἀναφερομένας ἐπίσης εἰς τὰ οἰκογενεικὸν δίκαιον, ἢ περὶ τῶν αἰδαιρεσιῶν τῶν Αἰτοκρατόρων ἀφαιρούντων αἰδαιρέτως, τῶν ἐπισκόπων καὶ μετρωπολιτῶν.—

Δέκατον.— Ἕτερος πατριάρχης εἶναι ὁ Λέων Ἐλεωνῆς τὸ 1134. οὗτος ἐξέδωκε συμπείωμα συνοδικόν,

περὶ αἰρετικῶν τινων βιβλίων.—
ἐνδέκατον.— ἐπίσης ὁ Μιχαὴλ Ἐτυ-
ρίτης ἐν ἔτει 1443 διάφορα σημειώμα-
τα ἐκδούς.—
δωδέκατον.— Νικόλαος ὁ Μουζαλών
ἐν ἔτει 1147 ἐπίσης περὶ μνηστείας.—
δέκατον τρίτον.— ὁ Θεόδοτος πατρι-
άρχης ἐν ἔτει 1151 περὶ διαζυγί-
ου.—
δέκατον τέταρτον.— ὁ Κωνζαντῖνος
περὶ φόνων καὶ γαστείας.—
δέκατον πέμπτον.— Ὁ Λουκᾶς ὁ Χρυ-
σοβέργης πατριάρχης ἐν ἔτει 1136 πε-
ρὶ γάμων ἑβδόμου βαθμοῦ ἐξ αἵμα-
τος· περὶ ἀγαρικῶν ἐπίσης, συμπλε-
κόντων ἑαυτοὺς εἰς κοσμικὰς ὑπο-
θέσεις, περὶ καθαιρέσεως ἐπισκό-
πων κ.τ.λ. περὶ τῶν μαρτυρούν-
των κατὰ πνευματικοῦ ἐξευδῶς, περὶ
τοῦ μὴ γίνεσθαι τοὺς ἀγαρικοὺς αἰ-
σχροκερδεῖς καὶ ἰατροὺς (γέλως).—
δέκατον ἕκτον.— ἕτερος πατρι-
άρχης εἶναι ὁ Μιχαὴλ ὁ Ἀγχιάλου
ἐν ἔτει 1161· οὗτος μηδὲ τοὺς ἀνα-
γνώζας δὲν θέλει νὰ ἀναδεχωνται.—
περὶ τοῦ μὴ χειροτονεῖν ἱερεῖς ἐξ ἑτέρας
ἐπαρχίας, περὶ γάμου μετὰ συγγενοῦς
τῆς προμνηστευθείσης.—
δέκατον ἕβδομον.— ἕτερος πατρι-
άρχης εἶναι ὁ Γεώργιος ὁ Ξηρεξῖνος

Τ.Π: (23).....

ὅστις ἐξέδοτο ψήφισμα περὶ τοῦ ἐνορεανοῦ δικαίου.—

δίκαιον ὄγδοον.— Ἰωάννης ἐξέδωκε ψήφισμα καθ' ὃ δὲν δύναται νὰ γάβωσι δύω ἐξάδελφοι δύω ἀδελφάς.—

δίκαιον ἔνναιον.— Γρηγόριος ὅστις εἰκοστόν.— Μανουὴλ ὁ δεύτερος... εἰκοστὸν πρῶτον.— ὁ Ἀρσένιος, ὁ Ἀθανάσιος, ὁ Ἠσαΐας, ὁ Φιλόθεος, ὅτις ἀνέτρεψε τοὺς ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ ἀναφερομένους ἀναθεματισμούς, ὁ Νεῖλος ὁ πατριάρχης. ἔπειτα ἔχομεν ἀδήλων πατριαρχῶν ὀκτὼ τοιαῦτα συνοδικὰ ψηφίσματα περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ ὁρίσωμεν.—

Ἀκολούθως μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἐπὶ τῆς δεσποτείας τῶν Τούρκων ἔχομεν τοῦ Ἱερεμίου τοῦ δευτέρου τὴν θρᾶζιν τὴν συνοδικὴν τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης συνόδου ἐν περὶ τοῦ πατριάρχου Μοσχοβίας καὶ πάσης Ρωσσίας.— Ἑτέρα τοῦ Νεωφύτου πατριάρχου ἐν ἔτει 1600 διάφορα συμπεώματα περὶ διαφόρων γαμικῶν μεγαλαίων.—

Τοῦ Ἱερεμίου τοῦ τρίτου ἐν ἔτει 1715 καὶ τοῦ Ἀθανασίου πατριάρχου.

Ἀντιοχείας πρὸς τὰς ἀγιωτάτας τῆς συνόδους.

Μετὰ ταῦτα ἔχομεν τοῦ Γρηγορίου τὸν τόμον περὶ συνοικεσίων πρὸς τοὺς ἐπιστασιόους καὶ

Τεγεντάτον ἔχομεν τὸν τόμον τοῦ Ἀνθίμου περὶ τῆς ἐν Ἐγγάδι ὀρθοδόξου ἐπιγνωσίας, δι' οὗ τόμου ἀνεγνώρισεν αὐτὴν (1752) ὡς αὐτοκέφαλον.

Ταῦτα γοιπὸν περὶ τῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν διαλάξεων τῶν πατριαρχῶν μεχρὶ τοῦ τεγεντάτου τούτου συγγραφέως.

Μεταβαίνομεν νῦν ἐς ἑτέραν πεγὴν τοῦ ἐπιγνωσιαζειοῦ δικαίου, ἵτοι μέγγομεν νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον μᾶς χρειάζεται ἢ ἐπιζήμει.

Ἡ ἐπιστήμη

Αὕτη εἶναι σπουδαία πεγὴ ἢ ἐπιστήμη, τουτέστιν ἢ αὐθεντία τῶν ἀσχολουμένων ἐπιστημονικῶς περὶ τὸ δίκαιον, ἵτε διδασκόντων ἵτε συγγραφόντων. ἢ αὐθεντία τῆς ἐπιστήμης καίτοι δὲν φέρει ἐν ἑαυτῇ τὸ ἄμεσον πῦρος τῶν τίπων, καθὼς ἢ πραγματικὴ νομοθεσία εἶναι ὅμως ἐπίσης πρατερὰ ὡς ἢ πυρία νομοθεσία, καθότι αὕτη

συνδέει τὰς ἀτομικὰς περίσεις εἰς ἓν ὁμοειδὲς σύνολον, συμπληροῖ τὰ χάσματα καὶ γένεται καταφανὴς πρὸς ἐξ ἧς ἡ νέα νομοθεσία ἀποφρέει. —

Ἡ ἐπιστήμη ἐπὶ πανταὸς ἐν γένει δεκαίου ἔχει ἐπιφροὴν, ἐπὶ τοῦ ἐπιγνωσιαζεμοῦ ὅμως ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς εἶναι σπουδαιοτέρα καθόλου τὸ ἐπιγνωσιαζεμὸν δέκαιον ζυρίζεται ἐπὶ ἐναρέθμων τινων ἀξιωμάτων καὶ ἀρχῶν, τὰ ὁποῖα ταῦτα τὰ ἀξιώματα διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐξοχὴν εὐρύτερον ἀνεπτύχθησαν καὶ εἰς μερικὰς αὐτῶν καὶ εἰδικὰς περιπτώσεις ἐφερμόσθησαν. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ ἐξοχὴν ἐν πρώτοις συνετέλεσεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐπιγνωσίᾳ οἱ ἐπιγνωσιαστικοὶ συγγραφεῖς τῶν πρώτων αἰώνων. ἡ ἐπιγνωσία δὲ ἡ Ἀνατολικὴ ἀείποτε τὴν σπουδαίαν ταύτην σχέσιν τῆς ἐπιστήμης ὁμολογοῦσα, τοὺς διαπρέψαντας ἐν τῇ ἐπιγνωσιαζεμῇ νομοθεσίᾳ ἀρχαίους καὶ νεωτέρους ἄνδρας, ὡς πατέρας καὶ διδασκάλους τῆς ἐπιγνωσίας ἀνεκήρυξε. τοιοῦτοι εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ὁποίων ἡ ἐπιγνωσία ἀποδίδει ἐμπιζοσύνην ὡς κανονικῶν, τοιοῦτοι, λέγω, εἶναι περίως τρεῖς, ὁ

Ζωταρᾶς, ὁ Βαγαμών καὶ ὁ Ἀρεζυνός. Τὸ ὄνομα τοῦ Ζωταρᾶ εἶναι ἐν τῶν ἐνεκομιάτων τῆς ἐξορίας τῆς Βυζαντινῆς, φιλοσοφίας τῆς τε ἐπιγενεαθεσῆς καὶ τῆς ποιητικῆς. ὁ Ζωταρᾶς οὗτος γεννηθείς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν χρόνῳ ἐνεκομιάτων ἤνεμαζεν ἐνέτων αὐτοκρατόρων Ἀλεξίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ μεταξὺ τῆς ἐνδεκάτης καὶ δωδεκάτης ἐκατονταετηρίδος. ἐν βραχῇ διαζύματι χρόνου ἀνεβιβάσθη εἰς τὰ ὑψηλά ἀξιώματα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, καὶ τοῦ πρώτου γραμματέως τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γραφείου. πρὶν ἀνδιάνας μετὰ μικρὸν τὸν νόμον καὶ τὰς διαφθορᾶς αὐτοῦ ἀνεδέξατο τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος. ἐν ταῦθα δὲ ὡς μοναχὸς συνέταξε πάντα τὰ ἰστορικὰ καὶ κανονικὰ αὐτοῦ συγγράμματα.—

Τοῦ Ζωταρᾶ αἱ γενομέρειαι εἶναι ἄγνωσται. γινώσκομεν ὅτι περὶ τὸ 1118 ἐπὶ Ἀλεξίου πρώτου τοῦ Κομνηνοῦ οὐ μόνον ἔζη ἀλλὰ καὶ συνέγραφε: πόθε ὅμως ἀνέδαμεν εἶναι ἄδη-

λον.

παραγείνοντες ἐκεῖσε τὰ φερόμενα αὐτοῦ συγγράμματα, περιορίζομεθα εἰς μόνα τὰ ἐπιγεσιαζεμένα καὶ πανόρεμα ἔργα, ἄλλα εἶναι τὰ ἔξης: ἡ ἐξέγεσις τῶν ἱερῶν καὶ θείων πανόρων τῶν Ἀποστόλων τῶν οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν συνόδων καὶ γοινῶν ἀγίων πατέρων. ——

Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο σκοπῶν τὰ διευρεύνῃ τοὺς τεχνικοὺς ὅρους τῶν πανόρων, τὰ διασαφήσῃ τὴν ἔννοιαν αὐτῶν ἀγρὶ δι' αὐτῶν τούτων τῶν πανόρων, σωστῶς παταφείγει πρὸς τοῦτο εἰς τοὺς πολιτικοὺς νόμους, εἰ' ᾧ τουτανθεὸν ὁ Βαγσαμὼν αἰωνίως ἀναφέρεται εἰς τοὺς πολιτικοὺς νόμους. ὁ Ζωναρᾶς δὲ γαμβάνει πόσῶν ὑπ' ὄψιν τοὺς νόμους τῆς πολιτείας, ἀγγ' ἔξηγεῖ τοὺς πανόρας δι' αὐτῶν τῶν πανόρων. τὸ ὑπόμνημα τοῦτο τοῦ Ζωναρᾶ ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Βεφερεδεγίου (Lemsnov idyn), ὅστις ἐπέμψεν ἐμῶν τὰς μέχρι τότε πεπεισμένας πίγας τοῦ ἐπιγεσιαζεμοῦ δεκαίου τῆς Ἀναλογικῆς ἐπιγεσίας παταζέσας προσετάς τὰς γνωσίας αὐτῆς νηγᾶς.—

Ἐπιμενθεὸν ὅμως ὅτι ἐν τῷ συνοδικῷ τούτῳ τοῦ Ζωναρᾶ

ὑπομνήματα ἐπῆλθον ἀγρονόμοις τε-
νες ὁ Ζωναρᾶς διεξαδεῖ συνέταξε
τὸ ὑπόμνημα αὐτοῦ ὅπως τῶν ἔχω
ἀγγ' ὁ Βεφερεδίζιος τὸ διήρεσιν εἰς
ἐμήματα καὶ εἰς τὸ τέλος ἐπάζει
κανόνως ἔδωκε τὸ ἀρμόδιον τεμά-
χιον; δίνας πρῶτον τὸν Βαλσαμῶ-
να μετὰ ταῦτα τὸν Ζωναρᾶν καὶ
ἀκολούθως τὸν Ἀριζηνόν. τοῦτον
δὲ τὸν τρόπον ἀπεμιμήθη καὶ ὁ
σοφὸς καθηγητὴς κύριος Ῥάλλης ἐν
τῇ ἐκδόσει τῶν κανόνων τῆς ἐκκλη-
σίας μετὰ διαφορᾶς μόνον ὅτι ὁ
κύριος Ῥάλλης ἀντὶ τοῦ δίνου τὸ ἀ-
νάλογον σχόλιον τοῦ Βαλσαμῶνος εἰς
τοὺς κανόνας κατὰ πρῶτον λόγον δέ-
τει τὰ σχόλια τοῦ Ζωναρᾶ. πολὺ δὲ
δικαιότερον, δεόν ὁ Ζωναρᾶς εἶναι
ὁ ἀρχαιότερος. Ταῦτα περὶ τοῦ ὑπο-
μνήματος τούτου τοῦ Ζωναρᾶ.—

Δεύτερον κανονικὸν σύγγραμ-
μα τοῦ Ζωναρᾶ εἶναι λόγος τις πρὸς
τινας μοναχοὺς δεικνοῦντας ὡς μέ-
αρμα τὴν φυσικὴν τῆς σωρᾶς καθ'
ὕπνον ἐκφορὴν (γέλως).

Τρίτον κανονικὸν σύγγραμ-
μα αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀφορῶν τοὺς
κεκωλυμένους γάμους τῆς ἐκκλη-
σίας.—

Ἀνατυπώθεις δὲ ὁ Θεόδωρος

Βαγσαμών εἰ καὶ μὲ ὁ ἐφεδ-
ρεύτερος, βεβαίως ὅμως καὶ ἀ-
ναντίρρητος εἶναι ὁ ἐνεσυμότε-
ρος κανονεζής τῆς ἀναλογεῖς
ἐπιγνωσίας. ὅτε δ' ἐσεπίλαξε τὰ
ὑπομνήματα αὐτοῦ ἐνέ τῶν κανό-
νων τῆς ἐπιγνωσίας δὲ ἦτον εἰνέ-
τε ναλφιάρχης Ἀντιοχείας ἦν ἀ-
ψεῦς διάκονος, νομοφίλαξ καὶ χαρ-
τοφίλαξ τῆς μεγάλης ἐπιγνω-
σίας. —

Ἀρξάμεθα ἐν τῇ παρεβόν-
σει συνεδριάσει νὰ ἐξετάζωμεν
τὸν Θεόδωρον τὸν Βαγσαμῶνα ὡς
κανονεζήν καὶ ὑπομνηματεζήν
τῶν κανόνων τῆς ἐπιγνωσίας. εἶνον,
νομίζω τὸν λόγον ὄζες ἐγένετο ἡ
ἀρχὴ τῶν ἔργων τούτων τῶν κανο-
νεκῶν τοῦ Βαγσαμῶνος. ἡ ἀρχὴ
αὐτὴ, νομίζω, εἶνον τότε ἦν ἡ
ἔρις μεταξὺ τοῦ ναλφιάρχου Μι-
χαὴλ τοῦ Ἀγχιάλου καὶ τοῦ αἰ-
τουράτορος κομνηνοῦ περὶ τῆς
ἰσχύος τῶν ἐν τῷ νομοκάνονι τοῦ
Φωτίου ὑπαρχουσῶν νεαρῶν διατά-
ξεων τοῦ Ἰουζενιανοῦ ὁ ναλφι-
άρχης διϊσχυρίζετο ὅτε πᾶσα διά-
ταξις τοῦ Δικαίου τοῦ Ἰουζενι-
ανοῦ γενομένη. παραδεκτὴ ἐν
τῷ νομοκάνονι τοῦ Φωτίου ἦν

διά τοῦτο καὶ ἰσχυρά, διότι, οὕτως εἰπεῖν, ἐγένετο διὰ τοῦτο νόμος τις πεπανονισμένος, ἐνῷ οἱ ἄλλοι οἱ περὶ τὸν Αὐτοκράτορα διισχυρίζονται ὅτι δεῖ εἶναι τοῦτο ἀγαθές, τὸ δίκαιον τοῦ Σουστενιανοῦ, ἔχειν ἰσχύει μόνον καθόσον περιεχύφθη ἐν τῇ νέᾳ τῶν νόμων ἀνακαθάρσει, καθόσον τοῦτέ περιεχύφθη εἰς τὰ Βασιλικά. ἐὰν γοιπὸν διατάξεις τις τοῦ δικαίου τοῦ Σουστενιανοῦ δεῖ περιεχύφθη ἐν τῇ νέᾳ τῶν νόμων ἀνακαθάρσει, εἰς τὰ Βασιλικά, ἢ διατάξεις αὐτοῦ δεῖ ἰσχύει οὔτε εἰς τὴν πολιτείαν, οὔτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀνεξαρτήτως τῆς παραδοχῆς διὰ διατάξεως ταύτης παρὰ τοῦ νομοπάνονος τοῦ Ζωτικοῦ.—

Ἐν γένει γοιπὸν ἡ θεωρία περὶ τὸν δίκαιον αἰῶνα, καθ' ὃν ἴδιον ὁ Βασιλικών, ἡ θεωρία, γέγω, ἐν τῇ Βυζαντινῇ αὐτοκρατορίᾳ ἦτο ὅτι μόνον τὰ Βασιλικὰ ἰσχύουσι, ἢ μόνον τὸ δίκαιον τοῦ Σουστενιανοῦ ἰσχύει ἐν τῷ Βυζαντινῷ κράτει, καθόσον περιεχύφθη εἰς τὰ Βασιλικά.—

Αὐτοῦ γοιπὸν πέρεοι, ἦτον ἡ ἔρις ἥτις ἐγεννήθη μεταξὺ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ Πατριάρχου Μιχαὴλ Ἀγχιάλου, ὡς πρὸς τὴν

φυ: (24).

ἰσχύν τοῦ Ἀσσιριανοῦ δικαίου, ἐν τῇ Βιζαντινῇ αὐτοκρατορίᾳ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. —

Τὸ αὐτοκρατορικὸν δικαζήριον ἔγνοε τὴν ἀνορίαν ταύτην κατὰ τοῦ ναυπιάρχου, παραδεχθὲν ὅτι τῷ ὄντι οὕτως ἔχει, ὅτι τὰ Βασιλικὰ ἰσχύουσιν ἀνεξαιρέτως, καὶ τὸ Ἀσσιριανὸν δίκαιον, καθόσον δὲν περιεγράφθη ἐντὸς τῶν Βασιλικῶν οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν. —

Τῷ ὄντι ὁ ναυπιάρχης δὲν ἀντέτεινεν εἰς τοῦτο, καὶ τούτου ἀνόδεξις ἔσται, ὅτι δεέταξεν αὐτὸν τὸν Βασιλικὸν νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸν νομοκάνονα τοῦ Φωτίου, καὶ νὰ συμπεύσῃ τὰς νεαρὰς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀσσιριανοῦ, αἵτινες ὑπῆρχον μὲν ἐν τῷ νομοκάνονι τοῦ Φωτίου δὲν περιεγράφθησαν δὲ εἰς τὰ Βασιλικά. —

Τὸ ἔργον τοῦ Βασιλικῶνος, πέρας, αὐτὸς ὁ Βασιλικὸν γέγει, δεκεῖται, περιγράφει ὡς ἑξῆς: « ~~[illegible]~~ τὸ ὅτι εἰς ἡμῶς. »

Τὸ ἔργον γοῦν τοῦ Βασιλικῶνος ἦν νὰ ἐρμηνεύσῃ ἐσωτερικῶς τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας νὰ συμπεύσῃ καὶ ἐξοχὴν τὰς ἀντινομίας τῶν ποιητικῶν νόμων, νὰ προσδιορίσῃ ὁ ρεζεπῶς

τὰς νέας σχέσεις τῶν πανόνων πρὸς τὰς συγγοράς τοῦ Ἰουζινιανοῦ καὶ πρὸς τὸ μόνον τόλε ἰσχύον δίκαιον τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τῶν Βασιλικῶν δεῖ: παραβάλῃ πρὸς ἀλλήλας ἀμφοτέρας ταύτας τὰς νομοθεσίας, καὶ σημειώνῃ ὡς ἀπραντοῦσαν πᾶσαν τοῦ Ἰουζινιανοῦ διάταξιν, ἣν τὰ Βασιλικὰ δὲν περιέχουσι ἐν ἑαυτοῖς.—

Πανταχοῦ γοιπόν, κύριοι, ὁ Βασσαμών βαίνει ἐν τῷ ἔργῳ ἔνδα μὲν σημειῶν ἀπλῶς, ὅτι ἢ δεῖνα ἢ δεῖνα διάταξις περιελήφθη ἢ δὲν περιελήφθη ἐν τοῖς Βασιλικοῖς, ἔνδα δὲ ὅτι ἢ τοιαύτη ἢ τοιαύτη διάταξις, ὡς μὴ περιληφθεῖσα εἰς τὰ Βασιλικὰ εἶναι ἄκυρος· ἄλλοτε δὲ ὅτι ἢ δεῖνα εἰς τὰ Βασιλικὰ γενομένη προσθήκη διὰ τοῦτο εἶναι καὶ μένει ἰσχυρά, εἶναι τὸ μόνον ἰσχυρὸν δίκαιον.—

Ἐν ταῦδα ὅμως, κύριοι, ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι πολλάκις ἐν ταῖς νομικαῖς ἐκείναις ἐκπονήσεσιν ὁ Βασσαμών πλανᾶται, διότι πρῶτον δὲν σημειοῖ διάταξις, τινὰς τῶν συγγολῶν τοῦ Ἰουζινιανίου δικαίου.

ὡς μὲν περιγραφεύσας εἰς τὰ Βασιλικά, ἐν ᾧ αὗται τουνάντιον περιγράφουσαν καὶ εὕρηνται σύμερον εἰς τὰ σωζόμενα χειρόγραφα τῶν Βασιλικῶν. ἐνιότε δὲ ἀντιφάσκει μάλιζα εἰσιαυτόν, καθότι εἰς τινα μέρη λέγει ὅτι ἡ δεῖνα διάταξις περιγράφου εἰς τὰ Βασιλικά, τουνάντιον δὲ εἰς ἄλλα πάλιν λέγει, σημειοῖ μάλιζα καὶ τὸ χωρίον τῶν Βασιλικῶν ὅπου ἡ τοιαύτη διάταξις εὑρίσκεται πόθεν τοῦτο πηγάζει;

Πρῶτον βέβαια ἐν τινος ταχύτητος περὶ τὴν ἐργασίαν καὶ τινος ἀπροσεξίας.

Ἢ δεύτερον ἐξ ἀντιμημένου, ἐν τῷ πλησίον τῶν χειρογράφων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὁ Βασιλικὸν ἐνώπιον του, καὶ χειρογράφων οἰχί πάντων ὁμοίων καὶ ἐνίσης τελείων, ἀλλὰ τῶν μὲν τελείων καὶ πλησιεζάτων τῶν δὲ ἀτελῶν καὶ ἐλλιπεζέρων ὡς ἐν τῷ ὀκνηρίας καὶ ὀλιγωρίας πρὸς δὲ καὶ ἀμαθείας τῶν ἀντιγραφέων.—

Τοῦτο, μέρια, συμβαίνει εἰς πάντα τὰ χειρόγραφα τὰ μὲν εἶναι πλησιέζατα τὰ δὲ ἀτελέζερα ὡς ἐν τῷ ἐπιμελείας

τῆς μαθήσεως, τῆς ἀπρεβείας, τῶν ἀντιγραφέων. ὁ Βασσαμών γοιπόν εἶχε φαίνεται πολλὰ χειρόγραφα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του 2 νόμοια, καὶ διὰ τοῦτο βεβαίως, πρέφφ... οὕτως ἐξηγοῦνται ἐκτὸς τῆς ταχύτητος καὶ τῆς ἐξ ὑπονοημένου ἀπροσεξίας, βέβαια. Δὲν δυνάμεθα γοιπὸν τούτου ἕνεκα νὰ δώσωμεν πολλὴν πίστιν εἰς ὅσα ὁ Βασσαμὼν ἀναφέρει περὶ τῆς ..... τουνατέον τῆς παραδοχῆς χωρίων τινων τοῦ Ἰουζηνιανίου δικαίου, εἰς τὴν ἀνακάθαρσιν τούτεζιν εἰς τὰ Βασιλικά, καθόλε πρέπει νὰ ἐξεύρετε, κύριοι, πολλάκις εἶναι γίαν ἀμφίβολα ἐν γένει, τὸ δεῖνα ἢ τὸ δεῖνα χωρίον τοῦ Ἰουζηνιανίου δικαίου ἐξ ἀρχῆς δὲν περιεγέφθη εἰς τὴν ἀνακάθαρσιν, εἰς τὰ Βασιλικά δηγόλε, ἢ ὅλως τουνατέον ἐν ἀρχῇ περιεγεφθὲν κατόπιν παρεγέφθη εἰς τῶν ἀπροσεξίας τῶν ἀντιγραφέων.—

Αὕτη, κύριοι, ἡ ἀνακάθαρσις, καὶ ἡ συμφωνία τῶν κανόνων πρὸς τοὺς νόμους ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Βασσαμῶνος εἰς μόνον ἐκεῖνα τὰ μέρη ἰδίως τοῦ νομοκάνονος τοῦ Φωτίου

τὰ ἐμπεριέχοντα πανόνας καὶ
νόμους πολιτικοὺς. εἰς δὲ τὰ πε-
φάλαια τοῦ νομοπάνονος, ἅπερ
δὲ ἐμπεριέχουσι νόμους, ἀλλὰ μό-
νον πανόνας, ὁ Βασσαμῶν οἱ δε-
μίαν ἐπιφέρει παρατήρησιν. εἰς
πολλὰ δὲ πεφάλαια καὶ μόνος ἀφ'
ἑαυτοῦ φέρει παρατηρήσεις τινὰς
τεινούσας εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς
συναφείας καὶ τῆς ἁρμονίας ἀμ-
φοτέρων πρὸς ἀλλήλους.
Ἐν τούτοις, πίριοι, τὰ ὑπομνή-
ματα τοῦ Βασσαμῶνος ἐκτὸς τῆς
ἐπιτερπεῖς ἀξίας αὐτῶν, ἵτις ἀναι-
τιῤῥήτως δὲ εἶναι μεγάλη εἶ-
ναι δὲ ὑμᾶς σπουδαῖα ἐπίσης
καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὦ ὅτι
εἰς ταῦτα εἰς ταῦτα καὶ μόνον
ταῦτα ὀφείλομεν τὴν γνῶσιν πολ-
λῶν τῆς μεταγενεζέρας Βιζαν-
τινῆς νομοθεσίας διατάξεων, καὶ
πρὸ πάντων τῆς σπουδαιοτάτης δι-
ναστείας τῶν Σκομνηνῶν, ἣς ἐπί-
σης τὴν γνῶσιν ὀφείλομεν εἰς ταῦ-
τα πολλῶν μεταγενεζέρων συνοδι-
κῶν ἀποφάσεων καὶ ἐμφιομά-
των τῶν πατριαρχῶν κατὰ τὴν
διάχεσιν τῶν ἐπιγνωσιῶν. ——
Ὁ Βασσαμών, λέγω, πίριοι, ἀνα-
φέρων πολλὰς ἐξ αὐτῶν τῶν νεκρῶν

διαλάξεων τῆς διαστείας τῶν Σκο-
μπινῶν, καὶ πολλῶν συνοδικῶν ἀ-
ποφάσεων καὶ πολλῶν ἐμφισμά-
των τῶν μεταγενεζέρων πατριαρχῶν,
ἀναφέρων, λέγω, αὐτολεξεὶ περικό-
πας ὁλοκλήρους, παρέσχε τὰ μέρα
εἰς τοὺς νεωτέρους ἐνδόξας τῶν συλλο-
γῶν τοῦ Βιζαντινοῦ δικαίου, ὅπως
ἐν τοῦ ὑπομνήματος τοίτου τοῦ
Βασσαμῶνος δυμοσιεύωσι πλῆ-
θος διαλάξεων τῶν Βιζαντινῶν Αὐ-
τοκρατόρων καὶ συνοδικῶν ἀποφά-
σεων μεταγενεστέρων καὶ ἐμφι-
σμάτων, λέγω, μεταγενεζέρων πα-
τριαρχῶν, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε
ἀγνοοῦντο ἢ μᾶλλον δὲν ἐγινώσκον-
το ἐξ ἄλλης τινὸς πηγῆς ἢ ἐκ τῆς
ὑπομνήματος τοῦ Βασσαμῶνος. —

Τοῦ ἔργου λοιπὸν τοῦ Βασσα-
μῶνος ἡ ἀξία εἶναι κυρίως ὁ πα-
ραλληλισμός τῶν κανόνων πρὸς
τοὺς νόμους καὶ ἡ συμφωνία
αὐτῶν πρὸς ἐκείνους ὅτε δὲ ὁ ἐρμη-
νεύμενος κανὼν οἱ δὲ αὐτῷ πα-
ρεῖχε τοιαύτης ἐργασίας ἐνδόσι-
μον, ὁ Βασσαμὼν κατὰ γράμ-
μα σχεδὸν ἐπαναλαμβάνει καὶ ἀν-
τέγραφε τὸν Ζωναρᾶν τὸν πρω-
γουμένως ἐρμηνεύσαντα τοὺς
κανόνας τῆς ἐκκλησίας, τὸν

ὁ ὠοῖον ἐν τούτοις μόνον εἰς τρία μέρη τοῦ ὅλου αὐτοῦ ὑπομνήματος ἀναφέρει. ἀναφέρει. ἀναφέρει τουτέζιν αὐτόν.

Πρῶτον. — εἰς τὴν ἐρμηνεύαντας πρὸς Ἐμποῦν πανονικῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ὅπου ἀπονομεῖ τὸν Ζωναρᾶν ὑπερφυέζατον, λέγει ὅτι οἱ δὲ μετὰ τὸν Ζωναρᾶν δύνατα νὰ ἐρμηνεύσῃ ταύτην τὴν ἐπιστολὴν δεξιώτερον. — "Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην διαλαμβάνουσαν μὲν εἶναι ἀνάθαρτον τὴν φυσικὴν ἔκκρισιν τοῦ σπέρματος τὴν ἀπὸ νόσον δυλαδὴ γινομένην ἢ ἀπὸ φαντασίας νυκτερινῆς ἀπροαιρέτου καὶ ἀπαθοῦς ὁ ὑπερφυέστατος ἐκεῖνος Ζωναρᾶς σοφῶς καὶ ὑπερδεξίως καὶ ὡς οὐκ ἄντες εἴποι πρεπτόνως ἐρμήνευσε."

Δεύτερον. — ἐν τῷ τριακοζῷ ἕκτῳ ἀποζομιῷ πανόνι ὅπου αὖθις ὀνομάζει αὐτὸν ὑπερφυέζατον, καί,

Τρίτον. — τὸν ἀναφέρει εἰς τὸν 50τὸν πανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. —

Ὁ Βαλσαμών λοιπόν, κύριοι, ἐν γένει θεωρεῖται ὡς πρῶτος τῶν πανονιζῶν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας,

καὶ τὸ πῦρος αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιγρα-
φῇ ἦταν ὁμοιομορφούμενος μέγα. ——
Ὁ πάπας Φραγκίσκος ἐν ἔτει 1312 ἀπο-
φαίνεται αὐτὸν ὀρθόδοξον καὶ
ὀρθώλατον. πρὸς τοῦτ Βαρλαὰμ τὸν
πάπαν πατέρων ἦτα γόνων τοῦ
κανονικοῦ αὐτῶν ἐπιστολῆς, ὃν εἰς
ἄνδρα ὑπὲρ τοῦ τόξε αἵτια πορεύε-
ται. ὁ δὲ Δημήτριος ὁ Κυδώνιος γέ-
γραφε ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ Ἄγγλος, ὁ αὐτο-
κράτωρ παρὰ προσκαίρου νὰ με-
ταφέρῃ αὐτὸν ἐκ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ
ἐκκλησίας εἰς τὴν σύνοψιν τῶν
πρέσβεων. ——

Ἐν τούτοις οἱ σύγχρονοι πρε-
σβευταὶ Βυζαντινοὶ ἐν τῷ προσώπῳ ἐ-
κείνου τοῦ Ἰωάννου ἐπιστεύοντο Κύριον
δεῖ ἔμπορον καὶ ἐκλεξόμενον ἔχειν ἔνα
αὐτῶν ἐπὶ ἐμπορικοῦ πράγματος· αὐτὸς τῶν
ἀποστόλων ἐς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος
αὐτῷ παραίνεσις ἐπιστολῆς, ὅτου ἐπ'
ἐξῆς ἀποστείλων, ἐπὶ ὀνόματι ἀποφέ-
ρεσθαι διὰ τὸ σωσθῆναι ἐν χάριτι. πρὸ
ἐτῶν οὗτος ἀνὴρ χρέων μεῖζον τῶν ἀπερ-
γῶν ἐπὶ τοῦ δεκάτου καὶ πανταπα-
σῶν τοιούτων ἐπιστολῶν, καὶ μέντοι γε
χρήματα αὐτοῦ ἐν τῇ τῶν ἀπεσταλ-
μένων ἔχοντες, ἐξώλεις τοῦτον ἐγένετο
καὶ πάντων ἐπιτιμώτατα. . . ——
« ἐγὼ δὲ καὶ ζῶντος ἐπέσω »

φυ. (25). =

καρδιῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἀπόκοσμα
Ἑλλάδος οὐκ ἐρεῖ ἐπαίνων ἀναγκαιότερον
χρεών."

Ταῦτα δὲ ἐγὼ μὲν ἐκ τῶν γραμμάτων τοῦ Βαγιακάκου δέδεγμαι καὶ παραδέχομαι δέ· ἀνάγκη δὲ ἐστὶ παραδέχεσθαι ὅτι ὁ ἀγορεύσας ἀληθῆ ἀγορεύει· ἀλλὰ τῶν ἀκροατῶν ἕκαστος ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀνδρὸς τούτου ἐκμανθάνει τὴν ἀλήθειαν· ἐκ τῶν ἔργων, λέγω, ἐκείνου ὅλου τοῦ βίου καὶ πολιτείας· ἐκ τῶν ἔργων δὲ τῶν ἐκείνου ἐν τῇ ἐπαναστάσει ἐκ τῶν ἔργων, λέγω, ἐκείνων ἃ ἐποίησεν ὅλος ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐν τῇ ἐπαναστάσει ἐκείνῃ ἐκ τῶν ἔργων τούτων ἐκμανθάνει ἕκαστος τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐγκωμίων τῶν γραφέντων περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου καὶ τῶν ἐπαίνων τῶν ἐρρηθέντων περὶ αὐτοῦ. ἄρα ἐστὶν ἀληθὴς ὁ περὶ τοῦ Κολοκοτρώνου Ἰωάννου ἐπίκλησιν ...

Λέγει ὅτι αἱ συμφοραὶ τοῦ Βαγιακάκου μόνον ἐκείνου δύναται καὶ ἐφρόντισε, ὅστις δὲν ἐπαθε τοιαύτας ἐπιθέσεις ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης καὶ διατρέχων δὲ τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Φραγκίσκου καὶ δὲ τοῦ Φραγκίσκου ἐκμανθάνει καὶ ἐκ τούτων τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Βαγιακάκου.

Ἐκ τοῦ δὲ τοῦ ἀπομνημονεύματος τούτου καὶ τοῦ παρόντος τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ τοποθετήσεως τοῦ Φραγκίσκου ὁ Βαγιακάκος παλέγει περὶ τῶν πρώτων ἀποτυχόντων πολιορκιῶν

ἐξήνοντα ἐξ ἐς τοσαύτας ἐ-
ρωτήσεις τοῦ πατριάρχου Ἀλε-
ξανδρείας Μάρκου ——
καὶ ἐπὶ τούτων μάλιστα τῶν
ἀπαντήσεων τοῦ Βαλσαμῶνος
ἔγκειται ἡ κρίσις τοῦ ἐπισκόπου.
ἐπὶ τῶν συγγραμμάτων ἐν γένει τοῦ
Βαλσαμῶνος. ——

Περὶ τοῦ χρόνου τῆς συντά-
ξεως τῶν ἀπαντήσεων τούτων, εὑ-
ρίσκομεν ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτοῦ
τὴν ἑξῆς σημείωσιν: « ἐν ὀνόματι
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος. ἐρωτήματα
ἅπερ χρήζουσιν οἱ Χριστιανοὶ οἱ
κατοικοῦντες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ζα-
ραννηνῶν, καὶ ἐν ταῖς ἐξουσίαις αὐ-
τῶν, ἐρωτηθέντα παρὰ Μάρκου
τοῦ ἐλαχίστου ἐν τοῖς πατριάρχαις
Ἀλεξανδρείας ἐν ἡμέραις τῆς Βα-
σιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ φιλο-
χρίζου βασιλέως ἡμῶν κυρίου Ἰσα-
ακίου Ἀγγέλου καὶ ἐπὶ τοῦ ἁγιω-
τάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρ-
χου κυρίου Γεωργίου, ὧν τὰ ἔτη
αἰξάνοι ὁ Θεὸς ἐς μακρότητα ἡ-
μερῶν. Μηνὶ Φεβρουαρίῳ, ἐπι-
νεμήσεως δεκάτης τρίτης, καὶ ἐ-
τῶν μετὰ τὴν σάρκωσιν τοῦ Κυρίου
καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν

Ἰησοῦ Χριστοῦ ασγ.' (1203).—

Κατὰ ταύτην γοινὸν τὴν συμείωσιν αἱ ἀνωτέρω ἐρωταποκρίσεις ἐγένοντο ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγέλου καὶ τοῦ πατριάρχου Γεωργίου τοῦ Ξιφιλίνου ὡς ἐν ἡ χρονογραφία αὐτοῦ περιέχει ἐν ἑαυτῇ ἀντίφασιν, καθόσον ὁ Ἰσαακὶ ἐβασίλευσε ἀπὸ τοῦ 1187 μέχρι τοῦ 1195. ὁ δὲ Γεώργιος Ξιφιλῖνος ἐπατριάρχευε ἀπὸ τοῦ 1193 μέχρι τοῦ 1199. ἀδύνατος γοινὸν καθίστατο ἡ σύνταξις αὐτῶν τῶν ἐρωταποκρίσεων ἐν ἔτει ασγ.' (1203)— ὡς ἐν τέλει συμεσοῦται. τοιαντίον δὲ τὸ ἔτος 1195 ἀντιπαρέτεται εἰς τὴν δεκάτην τρίτην ἐνδεκτιῶνα ἀκριβῶς καὶ συμβεβάζεται πρὸς τὰς ἄλλους ἱστορικούς. ἄρα ἐν ἔτει 1195 ἐδημοσιεύθησαν αὗται αἱ ἐρωταποκρίσεις.——

Δεύτερον.— Ὁ Βαλσαμὼν κατέλιπεν ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ μελέτας ἄλλας περιέχουσι τὰς ὀκτὼ ἑξῆς διατριβάς.——

Πρῶτον.— ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ὁσιώτατον καθηγητὴν τῶν κατὰ τὸν πανέμον μοναζηρίων κ. Θεοδόσιον περὶ τῶν ῥασοφόρων.——

Δεύτερον.— πρὸς τὸν ἱερώτατον

μετρονομίων Φιλεπωνωνόμεως ἐπιζο-
μί ἐπίσης, περί τοῦ μή ἀναγινώσκειν
μαθηματικόν βιβλίον. (ὑπό τήν ζέ-
ξιν ταύτην νῦν βιβλίον τό ὁποῖον
περιεῖχε διαφόρους θεωρίας περί ἀ-
ζέρων καί μαγείας. κτλ.)

Τρίτον.= Μελέτη τοῦ αὐτοῦ πα-
τριάρχου χάριν τῆς εἰς τούς θείους
ναούς τῶν Μοναστηρίων γενομένης
μεταμνήσεως διά σημαντηρίων
τριῶν.—

Τέταρτον.= Ἄλλη μελέτη εἶναι ἡ
ἐπιστολή πρός τόν ἐπί τῶν πρίσεων,
χάριν τῶν δεδομένων θυμιαμάτων
ἐτησίως παρά τοῦ πατριάρχου κα-
τά τήν ἡμέραν τῆς καταχύσεως.—

Πέμπτον.= Μελέτη χάριν τῶν
δύω ὀφφικίων, τοῦ τε χαρτοφύλακος
καί τοῦ πρωτεκδίκου.—

Ἕκτον.— Ἑτέρα μελέτη χάριν τῶν
πατριαρχικῶν προνομίων.—

Ἕβδομον.= Διάγνωσις χάριν τοῦ
λαμβάντος συνοδικῶς Ἰατήματος,
περί τοῦ εἰ χρή τόν αὐτόν καί ἕνα
δυσεξάδελφος συναπτεσθαι. (πε-
ρί βαθμῶν δυλ: συγγενείας).—

Ὄγδοον.= Ἐπιστολή πρός τούς Ἀντι-
οχεῖς, χάριν τῶν ὀφειλουσῶν τελεῖσθαι
πυρεῖον ἑκάστου ἔτους.—

Ἄλλη ἐπιστολή περί τῶν ἀπελεθε-

μέων ἐν ταῖς χερσὶν τῶν Λαρανι-
ρῶν.—

Αἰταί εἶναι αἱ μεγέται αἱ ναρ-
ρονιαί τοῦ Βασαμῶνος.—

Μετά δὲ τὸν Βασαμῶνα ἔτε-
ρος ὑπομνηματιστὴς τῶν ναρόνων
τῆς ἐπιμυσίας εἶναι ὁ Ἀγεζιος ὁ
Ἀρεζυνός, ὡς νομοφύλαξ καὶ οἰνο-
νόμος τῆς μεγάλης ἐπιμυσίας τῆς
Κωνζαντινουπόλεως. ἔπραξε βε-
βαίως περὶ τὸν δωδέκατον αἰῶνα,
καθόλε ἀπαντῶμεν αὐτὸν γαβόντα
μέρος εἰς τὴν ἐν Κωνζαντινουπόλει
συμπολιτεῖαν περὶ τὸ 1166 σύνο-
δον ταύτην, ἔπεται φυσικῷ τῷ λό-
γῳ ὅτι ἔπραξε καὶ ἔτι περὶ τὸν
δωδέκατον αἰῶνα μετὰ Χριστὸν τὸ
ὑπόμνημα ὑπομένως αὐτοῦ ἐπίσης
ἔγαβεν ὑπάρξιν κατὰ τὸν δωδέκα-
τον αἰῶνα.—

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος βεβαίως
καιροῦ νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ἀντικεί-
μενον πυρίως ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγρα-
ψεν ὁ Ἀρεζυνός τὰ σχόλια αὐτοῦ,
καθόλε τὸ Γύλημα τοῦτο δέχομεν
τὸ ἐξετάσει εἰς τὸ δεύτερον τμῆμα
τοῦ παρόντος βιβλίου, ὅπου γαλοῦ-
μεν περὶ τῶν ναρονιῶν συγγρῶν
τοῦ ἐπιμυσιαζιοῦ δικαίου τῆς
ὀρθοδόξου ἐπιμυσίας. ἐντεῦθα

δέ γέγομεν ὅτι τὸ ὑπόμνημα τοῦτο τοῦ Ἀριστυνοῦ ἔγραφεν ἐνί τινος συγγοῦς πανόνων ἐπιγνωσιαζιμῶν τοὺς ὁπόιους ἢ ποιεῖ γνώμη τῆς ἐπιγνωσίας ἀποδίδει εἰς τινα Σλέφανον Βιζάντιον. αὐτὸς συνέταξε ταύτην τὴν συγγοῦν, καὶ τὴν συγγοῦν ταύτην τῶν πανόνων ὑπεμνημάτιον ὁ Ἀλεξάνδρος (ιος) ὁ Ἀριστυνός. ὁ τίτλος τῆς συγγοῦς ταύτης εἶναι εἰσίσης ψευδής, διότι ὁ τίτλος τῆς πανονικῆς ταύτης συγγοῦς ἐν τῷ

ἔχει ὡς ἑξῆς: «νομοπάνων..

ὁ τίτλος οὗτος νομοπάνων εἶναι πατάχρησις, διότι οὕτω παρῆται μόνον ἡ συγγοῦ ἐπείνη ἥτις περιέχει συγχρόνως πανόνας καὶ νόμους πολιτικοὺς συμφώνους τοῖς πανόσι. πᾶσα δὲ ἄλλη συγγοῦ, ἥτις περιέχει μόνον πανόνας ὀνομάζεται συγγοῦ πανόνων ἢ σύνταγμα. τοίτου ἕνεκεν γοινὸν ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ συγγοῦ περιέχει μόνον πανόνας ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ὁ τίτλος οὗτος, νομοπάνων εἶναι πατάχρησιν. —

Πρῶτος ὁ Βεβερίγιος ἐδημοσίευσε ταύτην τὴν ἐπιτομήν, ἐφ' ἧς ὁ Ἀριζυνός ἔγραψε τὰ ὑπομνήματα αὐτοῦ. ἐδημοσίευσεν ὅμως

αὐτὴν κατὰ τὸ σύστημά του, οὐχὶ ὑπὸ μίαν ὑφὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὡς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀριστοτοῦ, ἀλλ' ἐκατὸν λήτυμα ὑπέταξεν εἰς τοὺς κανόνας τοὺς ὁποίους ἡρμήνευσε προτάσσων τὰ σχόλια τοῦ Ζωναρᾶ καὶ κατέπεν τὰ τοῦ Ἀριστοτοῦ.—

Ταύτην τὴν γνώμην ἐπιχειρεῖ καὶ ὁ ἡμέτερος Πάλλης ἐκδότης τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησίας καὶ ὁ ὁποῖος προτάσσει κατὰ πρῶτον τὸν Ζωναρᾶν καὶ ἀκολούθως τὸν Βαλσαμῶνα καὶ τελευταῖον τὸν Ἀριστηνόν.—

Ἐκ τοῦ τῶν ὑπομνημάτων τούτων τῶν τριῶν ὑπομνηματιζῶν ὑπάρχουσαι καὶ ἕτεραι ἀποκρίσεις, προσέτι ἐπιγνώσεις καὶ ὑπομνήματα περὶ διαφόρων κανονικῶν ὑποθέσεων, ἑτέρων νομομαθῶν καὶ κανονιζῶν ἀνδρῶν· ἐν ταῦθα ἀνήκουσι τοῦ Εὐσεβίου περὶ δύω ἐξαδέλφων γαβόντων δύω ἐξαδέλφας, λήτυμα τοῦ οἰκουμενικοῦ δικαίου.— ἐδῶ Δεύτερον, ἀνήκουν τοῦ Δημητρίου μελέται περὶ κεκωλυμένων γάμων.—

Τρίτον. ὑπόμνημα Πέτρου χαρτοφύλακος περὶ ἐξομολογήσεως γαμικῶν τῶν ὄντε, ὅτε ὑπάρχουν ἐν

αὐτῷ μερικὰ χωρία καὶ ἔχοντα ἐξυ-
δῶς ὕψους ἐπιγυσιαζεποῦ καὶ ἰδίας
καθαρῶς ἐναγγελικὰς καὶ ἐπιγυ-
σιαζεπάς.

— Τέταρτον.— ὑπόμνημα ὑγίου τοῦ
μυτροπολίτου Κρήτης ἀπουρίσεις
πρὸς τινὰ μοναχὸν περὶ διαφόρων αὐ-
τοῦ ἐρωτήσεων.

— Πέμπτον.— ἐρωτήσεις καὶ ἀπουρί-
σεις διαφόρων μοναχῶν παρὰ διαφό-
ρων ἀρχιερέων.

— Ἕκτον.— Βασιλίου τοῦ
ἀπουρίσεις πρὸς τινὰ ἐρωτῶντα πε-
ρὶ γάμου.

— Ἕβδομον.— Ἀϊδίου πατριάρχου πε-
ρὶ καθαθίσεων.

— Ὄγδοον.— ἐγκύκλιον πολιτικὸν πε-
ρὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐπιμά-
των, γέγω, τοῦ οἰκουμενικοῦ δι-
καίου.

— Ἔννατον.— Μιχαὴλ τοῦ Χούμνου
ἐπίσης ἐπιμάτα τοῦ οἰκουμενι-
κοῦ δικαίου.

Δέκατον. Νικηφόρου τοῦ χαρτο-
φύλακος ἐπιζολαὶ περιέχουσαι δι-
άφορα ἐπιμάτα κανονικά.

Ἑνδέκατον. Δημητρίου τοῦ Χω-
ματίνου ἀρχιεπισκόπου Βουλγα-
ρίας.

Δέκατον δεύτερον. Μυτροπολίτου...

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἀνωμαλίας ωρολ.

- Δίωτον τρίτον. . . .

- Δίωτον τέταρτον. Ἀρμενοπούλου περὶ αἱρέσεων.—

- Δίωτον πέμπτον. . παραλειπόμενα παροιμιακὰ τοῦ ἀγκυλάου μικροσκοπίου

Ἡ δικαιοσύνη, μέρος, καὶ προσόδημα ἐστὶ καὶ ἐστὶν ἐπιστήμη τοῦ ἐπιμεμερισμένου δικαίου, διηρεθὲν ἐπὶ πολλὰ μέρη καὶ ἅμα ἀναλόγως παροιμιακὰ ἔργα διαφόρων πραγματειῶν καὶ ἐπιστολῶν. ὥστε ἐπειδὴ τοῦτο ἀναγκαῖον μᾶλλον ἢ ἐπιστῆσαι τῶν ἐπιμερισμένων, ἢ πραγματείαν τοῦ ἐστὶν ἢ δέον αὐτῶν ἢ καλόν. Ἀναγκαῖος ὑπάρχει ἐν τῷ δικαίῳ ἐμπειρία τοῦ παροντος βεβαίου, περὶ ἣν παροιμιῶν ἀναγκαῖον τῆς ὁδοδόξου ἐπιμελείας. διὰ τοῦτο ἐπιμεμερισόμεθα καὶ ἀναγκαῖον περὶ τούτου εἶπον.—

Τὸ μέρος τοσοῦτον τῆς δικαιοσύνης ἐστὶν ἐμπειρία, ἢ ἐστὶν ἢ δικαίου καὶ ἀδίκου ἢ δικαιοπραγημάτων παροιμιῶν αἱ ἢ εἶναι εἰ ἢ ἐμπειρία ἐστὶν. ὥστε ἐστὶν ἐπιστῆσαι τοῦτο, ἐστὶ καὶ ἐστὶ παρὰ, παθόντα αἱ ἢ ἐστὶν ἢ δικαίου καὶ ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν

τὰς μεγάλας καὶ ἀναμφιβολήτους ἀρχὰς τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας καὶ τῇ γραφῇ, καὶ ζεκιῶς ὁμολογούμενον ἀξίωμα τοῦ ἐκκλησιαζμοῦ δικαίν. ἄλλως αἱ γνῶμαι καὶ τοῦ σωφωτάτου οἰδεμίαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπαντικὴν σημασίαν ἔχουσι, καὶ αὐτῶν τῶν σοφῶν καὶ νομοτρεβῶν καὶ αὐτῶν τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας μονομερῶς γαμβαρόμεναι δὲν ἔχουσι ὑπαντικὴν σημασίαν ὑπαντικὴν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησιᾷ. —

Ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἐκκλησίᾳ ὑπῆρχον δύω δεωρικαὶ σχολαί περὶ τῆς σχέσεως τῆς πολιτείας πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, περὶ τῆς σχέσεως τῶν πολιτικῶν νόμων πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας. —

Ἡ μὲν, τὴν ὁποίαν δύνατοί τις νὰ ὀνομάσῃ Αὐτοκρατορικὴν σχολήν, ἀμέσως ἐχορήγει πρὸς τὸν αὐτοκράτορα πλεῖστα ὅσα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας ἢ δὲ τὴν ὁποίαν. ἴσως δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν μᾶλλον πατριαρχικὴν σχολήν, σταθερῶς δεκμηριοβήτει τῷ Αὐτοκράτορι τὴν εὐρεῖαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας δικαιοδοσίαν. — Εἰς ταύτην τὴν αὐτοκρατορικὴν σχολὴν ἀνῆκεν ὁ πρὸ ὀλίγου μνημονευθείς.

Ο Δημήτριος ο Υψηλάντης έρχεται στους Βουλγάρους όπου είχαν συγκροτήσει στρατό για να πολεμήσει τους Τούρκους. Εκεί διορίστηκε αρχιστράτηγος και αρχιστράτηγος του στρατού της Μολδαβίας και Βλαχίας. Ο Υψηλάντης ήταν ένας από τους πρώτους που ανέλαβαν την οργάνωση της Φιλικής Εταιρείας. Ο Υψηλάντης ήταν ένας από τους πρώτους που ανέλαβαν την οργάνωση της Φιλικής Εταιρείας.

ξύ τῶν δύω τούτων ἀρχῶν τῆς εὐσεβείας τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τῆς ἀδυναμίας τῶν ναυτιαρχῶν.—

Τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ περὶ σχέσεως τοῦ ποιητικοῦ δικαίου πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας δέχομεν ἐπιμερῶς εἰς τὰς προσεχεῖς συνεδριάσεις, ἔνθα γαμίσωμεν περὶ ποιητικῶν νόμων, μετὰ τὸ πάσχα ἐκεῖθα παίομεν.—

Περὶ τῶν ποιητικῶν νόμων ὡς πηγὴν τοῦ ἐκκλησιαζικοῦ δικαίου.—

Ἐνόσῳ, μέρεα, ἡ ποιητικὴ ἐξουσία τῶν Βωμαίων αὐτοκρατόρων ἦν συζυματικὸς δεύκτης τῆς Χριζιανικῆς ἐκκλησίας, οἱ δεκτὰ μερέως ἔννομος σχέσις ἐδόκατο νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ τῆς ποιητείας καὶ τῆς ἐκκλησίας. Τὰ πάντα τότε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐγένοντο ἀνεξαρτήτως τῆς ποιητείας, ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς καὶ μάλιζα ἐν τῷ κρυπτῷ.—

Οἱ Χριζιανοὶ ἐχθροὶ δεωρούμενοι τῆς ποιητείας τὰς πρὸς ἀλλήλους

Ἐπὶ τούτων ἐρρέθησαν τὰ τῶν ἱερῶν
καὶ ὁσίων ἡμῶν πατέρων ἡμῶν ἐκκλησιαστικῶν
ὅρων, ἐν τῷ μέσῳ παρῆλθε καὶ ἡ ὑπερ-
φυοῦς ἀναιρέσεως τῆς αἱρετικῆς πλά-
νης ἐφευρέσεως, ἡ πάσης αἱρέσεως ἀνατρο-
πὴ καὶ ἀναίρεσις, ἡ πάσης ἀπορρήτου
ἐπιβουλῆς καὶ ἀνατροπὴ, ἐν τοῖς
ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι πατράσιν
ἡμῶν ἐν τῇ πατερικῇ γενομένη ἐν Βάρνῃ
ἐπισκόπων ἀρχαιοτάτῃ ἑδρᾳ.

Ἐν τῷ δὲ μεταξὺ ἀναγνώσεις ἁρμο-
νικαὶ ἐτύγχανον αἱρέσεων ἐν τῷ προ-
σώπῳ τοῦ Ἀκακιανοῦ, αἵτινες καὶ
ἐκκλησιαστικῶν ἀρχὴ τὴν τέλος μέχρι
τῶν ἁγιωτάτων ἐπισκόπων καὶ
τῶν ἐπισκόπων τοῦ ἁγίου Θεσσα-
νικῆς καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἁγιω-
τάτων ἐπισκόπων καὶ τῶν ἁγιωτάτων
πάλαι ἁγίων Πρεσβυτέρων κοινω-
νίας ὀρθοδόξων καὶ ὁμοδόξων καὶ ὁμοίων
ὑμνῳδῶν καὶ ἀνυποχρεώτων τῶν ἐπι-
σκόπων.

Καὶ ἐπὶ τοῖς ἁγίοις πατράσι, ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦτον
ἐπορεύετο ἡ ἁγία τῶν ἁγίων ἐκκλησία
καὶ ἀπορεῖται. Ἐκάθισεν δὲ ὁ Κων-
σταντῖνος ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ὁ ἐπι-
σκόπων παραχωρεῖν τῷ ἐπισκόπῳ
ἐπὶ τοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπισκόπου]

(νεδαιόν νά ἐγέχθησαν οἰχί ὅπως ἐγράφησαν ὧδε αἱ τοιεῖται 5 γέζεις, ἀγγά «τά ἴδια αἰτῆς δεναιώματα»), φυλάσσων τῇ πολιτείᾳ τά ἑαυτῆς, καίτοι ὁ πατριαρχικός τι σέβεος ἀποδέδει αἰτῷ φράσεις γεαναιόγως καί ἀορίστως «.....

Δέν εἶναι μέρος τοῦ παρόντος καιροῦ νά ἀνάπτυξις τῆς ἐκκλησίας πρός τούς ἐκχρεζιανεσθέντας αἰτοκράτορας Ῥωμαίους: ἐντεῦθα μόνον πρόκειται περί τῆς σχέσεως τῶν πολιτεῶν νόμων πρός τούς κανόνας τῆς ἐκκλησίας, καί κατά πόσον οἱ πολιτικοί νόμοι δύνανται νά θεωρηθῶσιν ὡς μελή τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαζεμοῦ δικαίου τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας.—

Πρίν οὐχ ἧττον πρός γενεαιτοῦ τοῦ προκειμένου ἐντεῦθα ζητήματος, ὀφείλομεν ἤδη νά ἐπισκέψωμεν ἀπλῶς τήν σχέσιν καί τήν τῆς ἐκκλησίας πρός τήν πολιτείαν, οἰχί βέβαια θεωρητικῶς, ἀγγ' ἐπί τοῦ παρόντος σήμερον ἐν τῶν γεγονότων τά ὁποῖα παρέχει ἡμῖν ἡ ἱστορία τῆς ἐκκλησίας.—

Ἐς γενικήν ἀρχήν δεκαμεθα νά παραδεχθῶμεν, μέρος ἐντεῦθα τήν ἔξιν, ὅτι ἡ ἐπιστ...

ἀγελαίων ἐξαιτίας καὶ ἐξαιτίαν καὶ
καὶ ἐπιπόνων ἐπιμηκῶν τῶν ἀ-
μὲν ἀρχὴν ἔχει ἀπὸ καὶ ἀκάρδιος
ἐπὶ τὸ ἐπὶ τῶν, ἐπὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου ἐπὶ
αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἀναβιβασθέντα καὶ
ἐπὶ τὰ προσεῖναι αὐτῶν προσταγὰς ἀ-
πορευόμενοι, καθόλου ἐπὶ τὰ ἀναστήρι-
ζον ὅτι ἐπὶ ἐξωτερικὴν αὐτῶν προσα-
γόμενοι ἐπιμηκῶν ἀπὸ ἐμμένοντες διὰ τῶν
ἀπορρίψεως τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῶν ἐγκε-
φάλου· ὅτι δὲ εἶναι ὁ Εὐρίβιος ἐπὶ
τοῦ προβάτου. Χριστιανοῦ αὐτοκράτο-
ρος Ἰουστινιανοῦ ἐξῆλθε ἐπὶ τὸ
ἀνατολὴν καὶ ἐπὶ ἡμῶν καὶ ἐπὶ
πόλιν καὶ ἐπὶ ἐπὶ τῶν Αὐτοκρα-
τόρων. ——

Ἐπὶ τῶν ἐξῆς δὲ ἐπὶ προάγομαι
τὰ μετέωρα ἀνάμεσα μεταβάλ-
λειν καὶ εἰπεῖν ὅτι, ὁ πύργος τοῦ
Ἰουστινιανοῦ πλοῦ παραδέχεται-
νον τὸν Χρυσοκέρατα πάντα τὰ
ἐπὶ τῶν προσώπων αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν
ἐπιβάλλειν καὶ πορεύεσθαι ἔχου-
σιν, διὰ τῶν προσβολῶν δὲ ἐπὶ αὐτὴν τὴν
ἐπὶ τοῦτο τῶν μεσῶν ἐπὶ τὴν ἐξαν-
ἐπιφάνειαν καὶ πορείαν καὶ ἀπερι-
σπᾶν καὶ ἀπόρθητον αὐτοῦ φοινικοῦ-
σαν. —— Ἡ ἐπιμηκὴς ὄψις καὶ
πρὸς πόρρω καὶ πορφύρεα ἐπιφέ-
ρουσα καὶ τρόχηλον ἐπὶ τὸν τῶν

ἰσχύος ὅμως κάτοτε ἐν προσέμοις
καιροῖς δὲ ἔγγειρε καὶ γόγῳ καὶ
ἔργῳ καταπολεμήσῃ ἐξ ἀρχῆς τὴν
καταρροφυτεῖν ταύτην τάσιν τῶν
Χριστιανῶν αὐτοκρατόρων.—

Ἀπαντῶμεν διατάξεις ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ ἐκκλησιαζειῇ
ἡμῶν νομοθεσίᾳ, αἵτινες ἀπαγορεύ-
ουσι ῥητῶς πᾶσαν τοιαύτην εἴς τε
τῆς ἐκκλησίας αὐθαιρετον τῆς πο-
λιτείας ἀνάμειξιν καὶ ἐπέμβασιν.
οὐχ ἧττον ὅμως ὀφείλομεν ἐξ ἄλλου
καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι αὐτὴ κυ-
ρίως παρέσχε πολλάκις τῇ πολιτε-
κῇ ἐξουσίᾳ ἀφορμὴν νὰ ἐπέμβῃ
εἰς τὰ τῆς ἐκκλησίας νομοθεσίας
εἴτε ἕνεκα τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀναγ-
κῶν καὶ ἀσυμφωνιῶν, εἴτε ἕνεκα
τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς χαυνότητος
τῶν κατὰ καιροὺς διοικητῶν αὐ-
τῆς.—

Δύω δὲ γόγοι οἰσιωδέζατοι πα-
ρεῖχον τῇ πολιτεκῇ ἐξουσίᾳ κατὰ
τοὺς ἀρχαιοτέρους ἤδη χρόνους κα-
τάλληλον ἀφορμὴν διὰ νὰ ἐπεμ-
βαίνῃ ἀμέσως εἰς τὰ τῆς ἐκκλησί-
ας, καὶ κυριαρχικῶς ὡς εἶναι νὰ
διευθύνῃ τὰ σχέσεις αὐτῆς.—
Ὁ πρῶτος γόγος ἦν ὁ γόγος τῆς ἐξο-
τήσεως τῆς ἀρχαίας θρησκείας,

ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ἱερέως, τὸ δὲ ἄλλο μέρος τοῦ ὠμοφορίου ἐπὶ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἱερέως καὶ ὅσον ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ κάτω.

Τὸ μέσον μέρος τοῦ μαφορίου ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ ἐπάνω, αἱ δύο ἄκραι αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ὤμους ὀπίσω ἐκ τῶν νώτων καὶ ἐμπρὸς ἐπὶ τὰ στήθη καὶ ἐπὶ τὰς μασχάλας, καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐπάνω τοῦ ἀριστεροῦ ὠμοπλάτου, καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐπάνω τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ἐκ τοῦ ὁποίου κρέμανται τὰ ἄκρα τοῦ μαφορίου ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ἱερέως καὶ ὅσον ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ κάτω.

Τὸ μέσον μέρος τοῦ ὠμοφορίου ἐπὶ τὸ στῆθος καὶ ἐπάνω, αἱ δύο ἄκραι αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ὤμους ὀπίσω ἐκ τῶν νώτων καὶ ἐμπρὸς ἐπὶ τὰ στήθη καὶ ἐπὶ τὰς μασχάλας, καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐπάνω τοῦ ἀριστεροῦ ὠμοπλάτου, καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐπάνω τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ἐκ τοῦ ὁποίου κρέμανται τὰ ἄκρα τοῦ ὠμο

ὅπως αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνεργῶ-
ν τὰς ἐνωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς
ἐκκλησίας ὡς τὸν ὑπερτάτη ἀρχή-
ν ὡς τὸν pontifex maximus κα-
τὰ τὴν ἀρχαίαν φραοεοργίαν. —

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων τῶν ἀναγ-
κῶν καὶ τῶν ὑπῶν αὐτῶν ἀναγ-
κῶν καὶ ὠφελημάτων δὲν ἠδύνα-
το ν' ἀνοκρούσῃ ἀμέσως καὶ ἀνο-
μίως τὴν παρέμβασιν τῆς νομι-
κῆς ἐξουσίας. — Ἡ πρώτη βάθ-
μις τῆς ἐκκλησιαζικῆς περιου-
σίας ἦσαν τὰ ὑπὲρ ἀγαθά, τὰ
κτήματα, ἄτινα οἱ αὐτοκράτορες
ἀφέρουν ἐν τῆς ἀρχαίας ἐκκλη-
σίας καὶ ἀνέκηρον τῇ Χριστια-
νικῇ ἐκκλησίᾳ ἢ ἀνέδρυσις τῶν
μεγάλων μοναζυρίων καὶ ἐπιπρο-
νοδόμοις αὐτῶν διὰ κτημάτων
σπουδαιοτάτων ἦσαν ἔργον καρέ-
ως τῶν Αὐτοκρατόρων· αἱ ὑπ-
καὶ γοινὸν αὐτὰν ὠφέλειαν
προφανῶς ἐχαρίζοντο διὰ τῆς ἐ-
νοταζῆς καὶ ἐνωμένως. —

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου οἱ ἐξῆς
κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ συ-
νόδου δύνανται ν' ἀποδείξωσι κα-
ταλλυλότερον καὶ ἐμφαγκτῶς,
αὐτὸς ἐπῶν τὴν σχέσιν ταύτην
τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν πολιτείαν. —

Ἰδού ὁ 58ος κανὼν τῆς ἐν Καρθαγένῃ συνόδου. —

κανὼν 58ος περὶ τῶν ἐμπαλαγρεύτων τῶν εἰδώλων καὶ κανόνων ὀφειλόντων ἐξαγιερώθηναι. —

Ὃν χάριν αἴτιόν ἐστι τοὺς θρησκευτικοὺς βασιλέως ὡς ἐμπαλαγρεύματα τῶν εἰδώλων καὶ παλαιὰ ναόσων τὰ ἱερὰ πρέπουσα ἐκκλησίαις ποιεῖσθαι καὶ γὰρ εἰ ναοῦ ἕνεκα ἀναθήματος καὶ ἀνδριάντες εἰσὶν ἐν τοῖς ναοῖς καὶ αὐτὰ ἁγιερώθησαν καὶ οἱ ναοὶ αὐτῶν σὺν τῷ ἀγρῷ καὶ ἀποκαθιερώθησαν ἐκκλησίαις καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς

σπουσάντα, ἢ καὶ σπουσομένῳ
παραλυχόντα· καὶ ἔτα μηδὲ προ-
σώπῳ τῆς προσώπων ἐπιγνωσιαζε-
μῷ ἐταχθῇ περὶ τοῦ ὀφείλειν μαρ-
τυρεῖν."

Ὁ 60ος λέγει, πραγματεύεται
περὶ τοῦ ἀφέλεσθαι τὰ τῶν Ἑλ-
λήνων συμπόσια."

Ὁ 61ος "Καλεῖς ἔτι μὲν δεῖ
αἰτῆσαι, ἔτα τὰ θεώρεα τῶν θεα-
τρικῶν παιγνίων, ἐν τῇ Μυρεανῇ
καὶ ἐν τοῖς γαμοῖς φαιδροῖς τῆς
τῶν Χρισιανῶν πίστεως ἡμέρας
μιμέωνται. μάλιστα, ὅτι ἐν τῇ ὀγ-
δοάδι τοῦ ἁγίου Πάσχα, οἱ ὄχλοι
μᾶλλον εἰς τὸ ἱπποδρόμεον, ἤπερ
εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνέρχονται,
ὀφείλειν μετανεχθῆναι τὰς ὠρε-
σμένας αὐτῶν ἡμέρας, ὅτι ἀπαν-
τήσει, καὶ μὴ ὀφείλειν τινὰ τῶν
Χρισιανῶν πρὸς τὰ θεώρεα τοῦτα
ἀναγκάζεσθαι."

Ὁ 64ος λέγει ὅτι, περὶ ἐλευθερεῖν
τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γενομένων, αἰ-
τιτέον ἀπὸ τοῦ Βασιλέως".

Ὁ 65ος λέγει "Αἰρέλιος ἐπι-
σκόπος ἐπὶ τοῦ Αἰκυνίου ἔτι
μὲν, τοῦ ἐπιπαλαι κατὰ τὴν ἐκ-
λεκτίαν ἀξίαν τῇ τῶν ἐπισκόπων
γνώμῃ καταδεκασθέντος. τὸ

πρᾶγμα οὐκ ὄμαι παρεκτὸν
τῇ πρεσβείᾳ, ἔτα ἐὰν τυχόν τοῦ-
τον εὕρῃ ἐν ἐκείνοις τοῖς μέρεσιν
ἔστω πρὸς φροντίδος τῷ αὐτῷ ἡμῶν
ἀδελφῷ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαζομένης
παταζάσεως ὡς χρὴ καὶ ὅπου ἐξόν-
εἰν, καὶ ἐκείνου διαπράξασθαι
μέρ.".—

ὁ 92 κ. πανὼν ἐν διαλαμβάνει πε-
ρὶ τοῦ τίνου τῆς πρὸς τοὺς δεκαξάς
συνελεύσεως.—

Ἐκτὸς λοιπὸν τῆς ἀνάγ-
κης εἰς τὴν ὅποιαν ἐρέσκετο τό-
τε νὰ λῦτῃ τὴν ἐπικουρίαν τῆς
πολιτείας ἐξ ἄλλου οἱ αἰρετικοὶ
ἐκ συζήματος κατέφευγον εἰς
τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν προσκα-
λοῦντες πάντοτε τὸν αὐτοκράτο-
ρα εἰς τὰς δογματικὰς αὐτῶν ἔρε-
δας πρὸς τὴν καθολικὴν ἐκκλησί-
αν, ἵτις καὶ αὐτὴ φυσικῷ τῷ
λόγῳ ἀναγκάζετο τοιουτοτρόπως νὰ
ὑποχωρῇ ἐνώπιον τῆς πολιτικῆς ἐ-
ξουσίας πρὸς καταστροφὴν αὐτῆς.
τοῦτο, λέγω, ἔπραξαν ἐν Ἀφρικῇ
οἱ καλούμενοι Δονατιστοί, οἱ πρῶ-
τοι σχιματικοὶ τῆς ἐκκλησίας
ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου
καὶ γνωρὸν ἐν τῆς ἱστορίας ἔτι
τὴν ὅποιαν γενώσκετε βεβαίως,

ὅτι ὁ Αἰτουρίτωρ ἐνέβη εἰς
τὴν νεφέλωσιν ταύτην, καὶ
ὅτι δέλαξεν νοῦν καὶ καὶ τὰ ἐ-
τῆς. καὶ τοὺς αἰρετικοὺς τοὺ-
τους, μέρος, τοὺς ἐμμείδησαν
ναίτες οἱ κατὰ καιροὺς ἀρχαῖ-
α καὶ νεώτερα αἰρετικοὶ οἱ
ἐνεβουλεύθετες τὴν ὀρθόδοξον ἐκ-
κλησίαν. Οἱ δὲ Αἰτουρίτορες
τῶν μέρων μέλημα τῶν ἐν τοῖς
σωρζάνοις κατάδυξις τῶν κα-
νῶν διαταράξεως τῶν εἰρήνης,
ἐδράττοντο νάνος εὐκαιρίας ἀ-
σμένως ἵνα καταβάλωσι τὰς ἀνα-
φυομένας ἐκκλησιαζικὰς ταρα-
χάς. —

Ἡ ἐνέμβασις αὕτη ἔρεσκεν
εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καθόσον
διὰ τῶν αἰτουρίτορικῶν τελε-
στρόρου ἐνεμβάσεως ἐκρατύνετο
καὶ ἐδριάμβευεν ἡ ὀρθοδοξία
κατὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ κατὰ
τῶν ἐθνικῶν. εἶχεν ὅμως καὶ
τὸ ἄλλο αὐτῶν ἀνανόδραζον, ὅτι
νάρεῖχε εἰς τὸν αἰτουρίτορα τὸ
ἐνδόσιμον νὰ ἐνεμβαίνει εἰς
τὰ τῶν ἐκκλησίας ἐν ὅτι νερὶ
οὐδεμιᾶς τοιαύτης ἐνρόκειτο
αἱρέσεως νερεστοῦς. ἀκριβε-
ζέρα ἄρα εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ

ἰστορικοῦ Σωμπάλους, γέγον-
τος κ...

Ἐκ τῶν γενομένων δὲ τούτων
παραλειπόντων πᾶς τις εἰκάζει
ἐξ αὐτῶν τῶν ἄμενοι σχέσιν
καὶ ὀνόδεσμον τῶν πολιτικῶν
νόμων πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐκ-
κλησίας Α.

Ἀπὸ τῶν ἐπιτῶν ἤδη χρό-
νων τῆς ἐκχριστιανίσεως τῆς πο-
λιτικῆς ἐκκλησίας, ἐπόσω καὶ πο-
λιτεία ἦν δεκαπεμπέτον μέρος
οὐδεμίαν ἔχον ἐδεμιὰ σχέσιν
μετ' αὐτῆς καὶ ἐκκλησία τόλε
μόνη διὰ τῆς ἐδεμῆς δυνά-
μεως αὐτῆς ἐκανόνιζε τὰ τῆς
ἐξωτερικῆς τάξεν αὐτῆς ἀφο-
ρῶντα, καὶ ἐκκλησία τόλε καὶ-
περ ὀλεραμένη ὑποζυμέζεως, ἦν
ὅμως πανίσχυρος, καθόλε καὶ δι-
ναμίς τις ἦν καὶ φοβερὰ ἐκείνη
δύναμις καὶ ἐσωτερικὴ καὶ καὶ
ἐδεμὴ, ἀφ' ἧς ὅμως ὀνόδεσμα-
ζε μετὰ τῆς πολιτείας ἐν τόλε
ἐσωτερικῆς ἐξουσίνοι, δεκ-
πέδε καὶ καλεκρατίνδε,
καὶ ἀρχαία αὐτῆς συνεκτι-
κὴ δύναμις ἦρχεν τὰ
ἐξαλλοῦται ἐπαισθη-
τῆς, καὶ ἐσφάλμοι μέν

καὶ ἐν μέρει τῶν ἐκκλησιῶν
ἐχρῶν, ἀφ' ὧν ἀπομιμήσεις ἀφ'
οὗ καὶ ἀπὸ τῶν κοσμικῶν
αὐτῶν κτισμάτων τῶν ὑλικῶν
καὶ τῶν ἀρχόντων ἕνα παλαιό-
τυπον ἀναφυόντων παλαιστικῶν
τὰ τὸ ὅμοιον σῶμα αὐτῶν. —

Ἐκ τοῦδε γοῦν παλαιολόγου
τρόπου ὁ τε πατρὶ τῷ παλαιστῶν-
προόδου τῶν ἐπιμοίρων [ἐπὶ τὸ
καὶ οἱ πατρικοὶ νόμοι] ῥυεῖ-
σαν τῶν καὶ αὐτοὶ σχεδὸν ἐπιμοι-
ολυσίν. ἔτσι δὲ μάλιστα γοῦν
ἐστορικὸν καὶ ἀναμφισβήτητον
καὶ ἀναντίρρητον ὅτι τὸ πατρικὸ
αὐτὸ χριστιανικὸ νόμο ὅλα ὑπῆρ-
χεν εἰ τῇ Βυζαντινῇ ἐποχῇ σωρη-
δικαιολόγη τῶν ἐπιμοίρων νόμοσ-
τικῶν πηγῶν ἤτοι τὰ ἐπιμοίρα
οἰδήποτε καὶ ἀρχὴν αὐτόχρονος,
καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιστροφικῶν αὐ-
τῶν πορισμάτων αὐτεξόδου. ἐκ μέλιν
δὲ μέρος ἄρχεται ἰουλίου εἰ καὶ
ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Βυζαντινῶν αὐ-
τοκρατορίᾳ καὶ ἐπιμοίρας ὁλο-
ἀρχὴν ἕνα ἀρχὴν καὶ μόνιμον
τε ἀξίωμα πρὸ τῶν σχέσεων τῶν
πατρικῶν ἐξουσίαν πρὸ ἐπὶ ἐπι-
γραφικῶν, εἴτε τῶν παιδόνων
τῶν ἐπιμοίρων πρὸ τοῦ νόμου

φ.γ.· (28).

τῶν ὀρθοδόξων. οἱ δὲ μετὰ τοῦ Ἰωάννου τῶν Ἀκρωτηριανῶν αἱρετικῶν ἀναπλεύσαντες εἰς τὸ ὀνομαζόμενον μικρὸν Ἀρσανᾶ καὶ τὸν ἐκεῖσε ἐπιβάντες ἀποκλείσαντες τὴν ἐκκλησίαν ἐξωθοῦσι, καὶ διαφθείρουσι τὰς εἰκόνας αὐτῆς ὁμοίως καὶ βανδαλικῶς. καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας ὁλονυχτίους ἐκεῖ ἀπομείναντες ἐξεμύτισαν ἀπὸ τὴν ἐκεῖσε βιβλιοθήκην τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀμφία καὶ ἐπῆραν καὶ τὸν ἐκεῖσε ἱερέα καὶ ἐκράτησαν αὐτὸν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐπῆρε τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀμφία καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ Βασιλικὸν καὶ ἐκεῖσε ἐφανέρωσε τὸ γεγονὸς καὶ ἐκεῖνοι ἐπῆγαν καὶ ἐπῆραν τὸν ἱερέα καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν εἰς τὸ Βασιλικὸν καὶ ἐκεῖ ἐκρατήθη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας

ἐκτεῖδεν αἱ κατὰ καιροὺς συμφέρεις τῆς ἐπιμονίας πρὸς τὴν αἰθαίρεσιν τῆς αὐτοκρατορίας διαμονήν ἐκτεῖδεν τέλος καὶ αἰτιαὶ τῶν πρόσταμένων τῆς ἐπιμονίας αἱ ἀσύμφωνίαι καὶ εἰκαμψίαι καὶ αἱ καρούμεναι... ἃς οἱ ἀντίπαλοι ὀνειδίζουσι πάντοτε τῇ ἀναλοιμῇ ἐπιμονίᾳ [ἀγρὰ σφοδρότερον τοῦ δέοντος].

Τοῦ αἰθαιρέτου τούτου πολεμοῦ συνεπιμάτος οἱ δὲ οἱ εὐσεβέστατοι τῶν αὐτοκρατόρων ἐξαιρεῦνται ἐν πᾶσιν. ἕτω δὲ ἡμῖν ἐν παρόδῳ παράδειγμα αἰτὸς ὁ Νονοτεκνιανός, τοῦ αὐτοκράτορος τούτου, πέρεσι, ὁ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου ἐπιμονίας ἦμος πασίγνωστος... εἰς τοῦτον ὀφείλει ἡ ἐπιμονία ἀνατέρρυτος ὑμέτας ὁδὸς εἰρηνεμωτάτας αἱ τῆς δεκάζεις.

Ὁ Νονοτεκνιανός γοιπὸν ἐν τῇ ἔτει αὐτοῦ κεφᾷ ὁμολογεῖ τὴν δεκάρεσιν καὶ τὸν διχασμὸν τῆς πολεμῆς ἀπὸ τῆς ἐπιμονιαζοῦσας ἐξουσίας. ἀναγνωρίζει δὲ αἰτιλεῖς καὶ ἴσας ἐξουσίας ἐν τῷ πόσμῳ τῆς Βασιλείας καὶ τῆς Ἱερωσύνης, ἀμφότερα

τὰ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρχὴν ἀνορρέου-
σαν ὄχθης· τὰ μέγιστα ἐπ' ἐν
ἀπόρρωτον εἶναι δίκην δεύτερα-
ρά τοῦ ἀπόρρωτος διόρμαν.—

Ἐπὶ δὲ τῆς πλάτης αὐτοῦ ρι-
ζῶν διαλάσσει ἔνα οἱ παπόπλοι
αὐτοῦ ἔχουσι ὃν καὶ οἱ πόροι ἐ-
Ἐπὶ καὶ σαφῶς ἐμφαίνει ἐπὶ δ-
δίαν ὅλη αἱ πόροι ἀλλ' ὡρίωνται
ἀπολοβαλεύονται εἰς παπόνας ἐπὶ
δὲ ἐπρού παπόνας αἵτ' ἐμβάλλει ἐπὶ
πάρεν ἔσχεν ἐπ' ἀπορεῖ δ' ἐδίαν-
λοί ωαγαχοῦ ὧν ἀπῶν ἐπλεγεῖ
ἐπὶ παπόνων δὲ ἐπιμοδαι.—

Τέρος δ' δέ ἐπὶ ἐπὶ νέοι αὐτ-
ὁ ωαλριάρχης, καὶ δαί ἐπὶ ἐπ'
ἐπὶ ἀρδοδόξου ζῆρον αὐτοῦ, ὁ ωαλρι-
άρχης Θεσσαλονίκης ωρομήνας
ἐπρομήμην Ἰωακείμ καθέζεν
αὐτὸν μεταξὺ δὲ ἀρέων. αὐ ἐπ-
αρεῖ αὐτοῦ δαλάζεις ἔπεσαν.
ωρέρες ἐπιμεσαζεῖν δαλά-
ζειν.—

Καὶ ἐὰν μέν ὁ Ἰωακεί-
αὐτὸς ωρεωρέζετο ἐπ μόνη ἐπὶ
ἐξωτερικὴ δάζειν δὲ ἐπιμοδαν
ἐπὶ ἀρᾶμα ἔδειν ἔπεσαν αὐ-
αὐτὸν, ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπιμέρεσαν δὲ
ἐπροδεσίαν ἐπὶ Ἰωακείμ—
ἔπεσαν καὶ αὐτὸ ἐπὶ δ' ἐδίαλαν

τῶν ἐπιμονῶν ἄνω ἐνεχειρεῖ
νὰ ἐκτίσῃ ὁ δεσπότης, καὶ νὰ ἐ-
ξετάσῃ καὶ ἐπιμονάζῃ καὶ ἀλ-
λὰ τῶν ἀρετῶν. — Ἐν τῷ μετα-
ξὺ ἐπῆλθε καὶ ἡ τοῦ ἐφόρου
διαταγὴ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ
ἡγουμένου καὶ τῶν ἀδελφῶν. Ἀλλ'
οὗτοι ἐπῆραν μὲ τὸν ἑαυτόν των
καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ τὰ βι-
βλία τῆς μονῆς καὶ ἐπῆγαν εἰς
τὴν Ἀρτοπολιάν. Ἐκεῖ ἐπαρα-
μόνευσαν ὀλίγον καιρὸν καὶ
ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἄρταν, ὅπου
ἐπαρέμειναν ἕως τὸν Ἰανουά-
ριον τοῦ 1821, ὅτε ἐπέστρεψαν
πάλιν εἰς τὴν μονήν των. Ἐν
τῷ μεταξὺ ὅμως ἐπῆρεν ἡ φή-
μη εἰς τὰ πέριξ μέρη τὴν ἐπα-
νάστασιν τοῦ Μωριᾶ καὶ ἐπλη-
θύνοντο καθ' ἡμέραν οἱ ἐπιδρο-
μεῖς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰ ὄρη
τῆς Ἠπείρου. Ἐκ τῶν ὁποίων
καὶ ὁ Ἀθανάσιος Βάκος ἐπῆγε
μὲ τοὺς ἰδικούς του ἄνδρας
καὶ ἐστρατοπέδευσεν εἰς τὸ
Κομπότι τῆς Ἀρτοπολιάνης.

Ἐκεῖθεν ὁ ἀρχιστράτηγος
ἐπῆγε πρὸς τὸ Γαρδίκι καὶ ὁ Ἀρ-
βανίτης Ὑψηλάντης ἐπῆγε μὲ
τοὺς ἰδικούς του ἄνδρας εἰς
τὸ Πέτα καὶ ἐστρατοπέδευσεν
ἐκεῖ μὲ τὸν Ἀθανάσιον Διάκον
καὶ τὸν Γιαννάκην Ῥάγκον.
Ἐκεῖθεν ἐπῆγε καὶ ὁ Ἀθανά-
σιος Διάκος μὲ τοὺς ἰδικούς του
ἄνδρας καὶ ἐστρατοπέδευσεν
εἰς τὸ Μακρυνόρος μὲ τὸν
Ἀθανάσιον Βάκον καὶ τὸν
Γιαννάκην Ῥάγκον.

ἐ γένει οἱ Βαβαρικοί ἀνὸ Κω-
στατίνου τοῦ Ἐγκολαίου καλὰ τὸ
μῆσον καὶ ἄλλον καλέσωσιν
δεξιχῶς ἔνοχοι. — Ἢ αἱ ἰδιαίτε-
ραι αἰτῶν ὑπαλαγέσεις ἢ τὸ
ναιῶν ὑπόλοιπον ἐπιτρέπουσι μ-
φέρον τῆς ἐπιμονίας ἀνέλει καλὰ
τὴν γνώμην αἰτῶν, ἀνέλει, γέρω
νὰ καθέσαντα ἐπιμόνοις τῶν
ἐδῶν αἰτῶν δεωρῶν περὶ ἐπιμο-
νίας.

Διάμεθα νὰ ἐξελάσωμεν διὰ
βραχέων ἐνίους. —

Πῶς
ἐδεώρει ἢ ἐπιμονία τὴν
ἄμεσον ταύτην ἐπίβα-
σιν τῆς ὀρθεῖς ἐξου-
σίας εἰς τὰς σχέσεις
— αὐτῆς. —

Ἡ ὀρθόδοξος ἐπιμονία οἰδένο-
τε ἡρνήθη τὴν ἔνοχον ἐνέτης
ἐπιμονίας ἐπιφροῦν καὶ τὸ δε-
ναίωμα αἰτῆς τοῦ νομοθετῶν
ἐνὶ ὑπαγμάτων ἐπιμονιαζεῖν
σιμφώνως τοῖς κανόσι τῆς ἐπιμο-
νίας καὶ τοῖς παραδόσεσι
αἰτῆς. — αἰτέζει ὅμως καὶ
τοῖς εἰς τὰς παρεκτρωνάς

τῆς πολιτείας καὶ εἰς τὰς ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνεγε-
ρομένας ὀρέξεις τῆς πολιτείας
τὰ αἰτιαταζιόπου τὴν
νόμιμον ἐν ἐργείαν τῆς ἐπιμη-
σίας διὰ τῆς νομοθετικῆς αἰ-
τῆς ἐν ἐργείας· ἢ ἔρις γοιπόν.
δὲ τῶν ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν
ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν διαιοδοσίαν
δεῖ· ὡς πρὸς τὰ ὄρια τοῦ δι-
καιώματος. τοιαυτίον δὲ ἐ-
πιτρέπει ἐπιμησία καὶ
διὰ τῶν πανόνων αἰτῆς καὶ
διὰ τῶν πανονεοτῶν ὑπογόγη-
σε τὰ δικαιώματα τῆς πο-
λιτείας ἐξουσίας. ἀλλ' ἐν τοῦτο
δεκαιρετέον ἐν τέλει, ἀπρεβῆς
μεταξὺ ἐπιμησίας καὶ
αἰτῆς σωφρόνως ἀποδεδοῦσι
τὰ δικαιώματα τῆς πο-
λιτείας καὶ μεταξὺ ἀτό-
μων ἐπιμησιαστικὰ ἀπονε-
μόντων τοῖς βασιλεῖσι δικαι-
ώματα εἰς ἃ ὡς περὶ τῶν τοι-
αύτων παραλυρεῖ Νεμίτας ὁ
Τριγορᾶς ὁρθότατα πολλοὶ
βασιλεῖς ἐνεχώρουν παταρο-
ποῦντες τὸ παράνομον, πολλοὶ
δὲ ἐδρασίνοντο καὶ ἐπὶ
πλέον, ὡς εἰ τῷ 12 πανόνι

τῆς νέμωτης ἐν Ἰκαρχηδόνι
συνόδου, διεφθείρονται ὥστε αἰ-
δαιρέτως ἐνενέβαινον εἰς τὰς
τῆς ἐπιμονίας ἀναφαιδόν. ὁ
δεδέκατος πανὼν οἷος γέγει:
ἡ ἐπιμονία διατάσσει ἵνα-
αἱ ψόγοι αἱ διὰ βασιμοῖ δεα-
τάγματος, ἐξαιρόμεναι ὡς μετρο-
ψόγοι ἀνομαίουν τῆς τιμῆς
τοῦ Μετροψόγου, ἀγγ' αἶ-
ται ἀνομαίουν τῆς προσωνε-
μῆς τιμῆς οὐχὶ δὲ καὶ ἄγγο
τινος ψεοντιτήματος. τὰ δὲ
ἀγεδῶ ψεοντιτήματα τοῦ
μετροψόγου σώγονται εἰς τὸν
ἀρχαῖον τῆς αἰτῆς ἐναρχίας
μετροψόγου. συμφώνως πρὸς
τοῦτον ἐξ ὁ 17 πανὼν τῆς αἰτῆς
συνόδου συγχωρεῖ ἵνα ἡ ἐπιμο-
ιαζμοῦ τάξις, καθ' ἣν περίπτω-
σει ὁ Βασιμεὺς δεμεμιώσῃ τέ-
αι ἢ ἀνακαινίσῃ παγαιὰν
ψόγον καὶ χορηγίσῃ προνόμοια
ἐπιμοιαζμοῦ εἰς αἰτίν, πρέ-
νει ἀνομαίδῃ εἰς τοὺς πρα-
γματικοὺς τίνους δεῖ: εἰς τὰ
Βασιμεά. — Πράγματι
ὁ 28ος πανὼν τῆς ἐν Τρούγῳ
συνόδου ἐνανάγαμβαίνει τὸν
πανόνα τοῦτον ἐνεμπρῶ αὐτόν. —

Τῶν οἱ ὁμογενεῖς τῶν πατέρων τοῦ-
των ὁ Βαγοσμῆς, ὁ Καπαρᾶς, ὁ Βγά-
σταρης, ὁ Τριανταφύλλου, μ' ὅλους τοὺς
ἀνδρας τοῦ πατρικοῦ τούτου γένους
σφαλίσας. ὅλως ὁ μὲν Βαγοσμῆς φέ-
ρεται ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὁ δωδεκάπαις
τῆς ἐν Χαλκιδόνι συνόδου ἀνεγράφη-
σαν, ὅμως δὲν ἐφρόντισεν μόνον τὸν
πατέρα αὐτοῦ ἀλλὰ ἔγειν μάρτυρα τὴν πα-
τρίδα του. καὶ αὐτὰ τοιαῦτα ἐφ-
ρόντισαν ἵνα ἀποφύγωσιν τὴν μα-
χαιραν τοῦ πασσᾶ καὶ πορευθῶσιν. ἀλλ' ἐπει-
δὴ ἦτον καὶ ἀδελφοὶ, ἀμελήσαντες
ἐχάνθησαν καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα.—
Ὅταν λοιπὸν τὸ 1824 ἔγινε διάλυ-
σις τοῦ στρατοπέδου ἀναδίδοται τῷ
αὐτοπράκτορι τῆς ἐξουσίας ταύτης
ἀφοῦ οἱ πατρονόμοι ἀποδιδοῦσιν τὴν
αὐτὴν ταύτην. αὐτὸς ὅμως ἔσχεν
τὴν προσοχὴν διαλύσεως προσέθαι-
νε μὲν καὶ ἀπὸ ἀπομαρτύρου τοῦ πα-
τρός, ἀλλὰ τὸ χάσι ἀμφιβάλλεται
εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Βρεσθένης ἀ-
ναφέρει ἀπὸ διαπύρια τοῦτο εἰς
τὴν προσθήκην ἐξουσίαν, ἀλλ' ὁ
πρόνους τῆς ἐπιτροπῆς αὐτοῦ
ἀποδείκνυε ὅτι ἦτον προσθήκη
καὶ τὴν τοῦ πατρὸς τὴν διαπύ-
ρια τοῦ ἀναφέρει, ὅτι ὁ πεθα-

ἡμυσία καὶ ἄνουσα, ἐνέδιδε μὲν δυναμένη νὰ ἀντεξῇ εἰς τὴν ἀνώμαλον τόλε βασιμὴν ἐξουσίαν. τὴν ἀνόφαυν ταύτην ἐπιφέρει ὁ Βράσταρες. χαρῶν περὶ τῶν πανόνων τῶν ἀναγορευόντων εἰς τοὺς ἡμιμηνοὺς νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰ νομικὰ ὅτι τόλε γέρει ὅτι τοῦτο μόνον δέον νὰ γένῃ διὰ βασιμοῦ διαλάγματος. ——

Τὸ χεγόδεον ὅμως τοῦτο ἔδος ἐτράνη τὴν ἐνάντιον ὁδὸν νομίαις ἐνεκεμὸν συγγένεις εἰς τὴν ἐπιμυνιαζεμὴν νομοθεσίαν. τὴ ἐπιμυσία, ἄτως εἰνῶν, ἐτέρει δέον ἐκεῖνον, μὲν δυναμένη νὰ ἀντέχῃ εἰς τοὺς Βασιμῆς, μηδὲ ἀφ' ἑτέρου δυναμένη ν' ἀρνηθῇ τὴν νομοθεσίαν τῆς, εἰς τὴν ἐπίμετα σταθερῶν καὶ δεινεῶν: ἀλλ' ἐπαρεῖ τῶν αὐτοκρατόρων μόνον εἰς τὰς νομικὰς ἀρχὰς μὲν εἰς τὰ δεκαστήρια εἶχον ἐνεῖν, τὴ ἐπιμυσία δὲ ἀνέτρεπε χάρει τούτων τὴν νομοθεσίαν τῆς, ὅθεν καὶ ὁ ἔντος πανὼν τῆς ἐν Τρούλλῳ συνόδου. ἀναγορεύει εἰς διάκονον ὑποδιάκονον τὸ ὠρεσβύτερον νὰ νυμφευθῇ ἐνὶ ποινῇ

καθαιρέσεως· σείμφωνος πρὸς τὸν
κανόνα τοῦτον εἶναι καὶ ὁ νό-
μος τοῦ Ἰουστιανιανοῦ «εἰ δέ
τις μηρικὸς ἀναγέται χαρε-
τὴν ἐπιβαρρέσθω τοῦ μήρου»,
οὗ ἡ νεαρὰ περιεχύφθη καὶ
εἰς τὰ Βασιλικά. ἡ 30 [70] ὅ-
μως τοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ νεαρὰ
ἐπύρωσε καὶ καλύρηνε τὸ
δόγμα τοῦτο γέγων καὶ δεχόμε-
θα κτλ. ὅτι δηλ. οἱ τοιοῦτοι δι-
άκονοι οἱ μετὰ τὴν χειροτονίαν
εἰς γάμου ἐξδόντες, ὡς καὶ ἰνο-
διάκονοι πρεσβύτεροι καὶ κα-
θεξῆς ἐνανέργονται εἰς τὸ πρὸ
τοῦ γάμου μηρικὸν αἰτῶν σχῆ-
μα, δεῖ καθαιρεῖνται ὅμως καὶ
ἀλοσχερῶς· ἰδοὶ ἀντίφασις μεταξὺ
πολιτείας καὶ ἐκκλησίας, ἵ-
τις ὅμως ἐνέμεινεν εἰς τοὺς κα-
νόνας αἰτῆς, δεῖ καλύρηνε τὸν
περὶ τούτου τοῦ ἀντικειμένου
νόμον αἰτῆς, ἀλλὰ δέμενε μέ-
χρις σείμερον ἡ ἰδία. —

Ἐπεται ἄρα ἐν τούτων
ὅτι οἱ πολιτικοὶ νόμοι ἐνίτῶν
Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων με-
τέβαλον πολλὰς θρησκευτικὰς
διατάξεις· ἀλλὰ τὸ δικαίω-
μα τοῦτο ἦτον ἄρα ἀνόγετον

ἐπιτυνόμενον εἰς πάντα τὰ μέρη τῆς ἐκκλησίας, πρὸς χάριν τοῦ Ἰωάννου τοῦτο συμπεπτέον ὅτι ἡ Νομοθεσία ἐν ἔργῳ τῆς ἐκκλησίας στρέφεται περὶ δύω τινὰ εἰς τὰ δόγματα καὶ εἰς τὸν κανόνας. τὸ δόγμα περιέχει τρία στοιχεῖα.—

Τὸ δόγμα πρῶτον εἶναι ἀγύδεια ἀνοικοδομήσιμα, περιεχομένη ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ ἢ διὰ τῆς παραδόσεως γνωστή.—

Δεύτερον ἡ ἀγύδεια αὕτη εἶναι ἀγύδεια διδασκομένη ὑπὲρ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας οἰκὶ ἀμέσως ὑπὸ τῆς γραφῆς. διότι ἡ ἀτομικὴ αἰτίμησις δογμάτων τινὰ τῆς Γραφῆς δύναται νὰ ἦναι σφαγερά, καὶ ἀνόδεξις αἱ αἱρεσις.—

Τρίτον ἡ ἀγύδεια αὕτη ἀναφέρεται ἀνοκλησιαστικῶς εἰς τὴν φύσιν τῆς θεότητος καὶ τὰς σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὸν κόσμον καὶ ἰδίως τὸν ἄνθρωπον.—

Ἐξ ἐναντίας κανόνες εἰσὶ διατάξεις ἀφορῶσαι τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ῥύθμισιν.— Τὰ δόγματα εἶναι ἀναραβίασθα, οἱ δὲ κανόνες ὡς ῥυθμίζοντες σχέσεις

ανδεομένας μετά τῶν ποινῶν ἀναγ-
μῶν δὲν δύνανται νά φέρωσι τόν
χαρακτῆρα τοῦ ἀναγκαίου, ἀλλ'
ἐνόμεινται εἰς χρονικάς ἀγγαιώσεις
καί μεταβολαί.—

Τοῦ ἔννομον δὲ ὑπό ἀγγύλος
σχέσιν τῶν ὅρων τούτων ὁρίζει ἡ
δωδεκάτη πεπρά τοῦ Ἰουστινια-
νοῦ περιγεγραμμένα εἰς τά Βασιλι-
κά, δεσπίζουσα ὅτι οἱ πανόνες ὑπέ-
νει νά φυλάττωνται ὡς νόμοι «δε-
σπίζομεν τοίνυν παθάπερ δεχόμε-
θα καί τούς πανόνας ὡς νόμους
φυλάττομεν». Τά αἰτά ἐπεκαλαμ-
βάνει καί ὁ Ἰουστινιανός καί ἐν
τῷ μέσῳ. ἄρα ὑπῆρχε σταθερόν
ἀξίωμα ἐν τῇ Βυζαντινῇ νομο-
θεσίᾳ ὅτι τά δόγματα εἶναι
ἀναγκαίωτα ὡς αἱ γραφαί καί ἀ-
δεμία δύναμις δύνατοι νά τά
τροποποιήσῃ. οἱ δὲ πανόνες ἐξ
ἐναντίας δεωρεῖνται ὡς νόμοι μέ-
ν ὡς τοιοῦτοι ἰσχύουσι, καί ἐπομένως
ῥιδμίζονται μεταβαλλόμενοι τρο-
ποποιούμενοι καί ἀναιρούμενοι,
ὅταν ὁ ἐπιμησιαζμός χρόνος ὁ
ὑπαγορεύσας αἰτούς ἐξέλεπεν ἐπ-
δυ.—

Ἀλλά τίνι τρόπῳ μεταβάλλον-
ται; ὑπό τίνων ἄρα γε δύνανται

νομίμως νὰ ἀναφεθῶσιν οἱ ναυτόνες;

Ἂν πρὸς χύσιν τοῦ Ἰωλήματος τούτου δεχώσωμεν νὰ ὁδηγηθῶμεν ὑπὸ τῶν συγγραφῶν τῶν ἑρμηνευτῶν, μεγάλως δέχομεν πανηθῆ, διότι οὔτε σύζυμα ἀπογνθοῦσιν οἶται, οὔτε γογμὴν ἀπρίβειαν, ἀλλ' ἐς τὰς ἑρμηνείας αἰτῶν παρατηροῦνται ἀνεφάσεις καὶ συγχύσεις. Τῆς τοιαύτης ἀνεπιστείας μέγα ἔχομεν παράδειγμα ἀναφερόμενον ἐν τῷ Βαγσαμῶνι ὅτι ἐν ὥρᾳ ἐν θουσιασμῷ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ ναυτόνες μὲν ὡς αἱ θεῖαι γραφαὶ δέχονται κλ. ἐν τοῖσθα τὰ συγχέει, ἐν ᾧ μόνον τὰ δόγματα ὡς αἱ θεῖαι γραφαὶ δέχονται. ἀναφερόμενος ἐς τὴν ἀνῷ ῥηθεῖσαν παρὰ τοῦ Ἰουζηνιανοῦ καὶ συγχέων τὰ ἐν αὐτῷ παθαρῶς διαπεφημένα ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ ναυτόνες, ἰσχύουσι πλέον τῶν νόμων. εἶναι προφανές ἐν τοῖσθα ὅτι ὁ Βαγσαμὼν συγχέει τὰ δόγματα πρὸς τοὺς ναυτόνας ἀποδίδων εἰς τούτους ὅτι αἰνίνει μόνον εἰς ἐπείνους. ἀλλαχοῦ λέγει ὁ Βαγεμὸς ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ βοηθῇ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ὁ δὲ παλα-

ἀρχῆς μόνον τῆς ἐξυχῆς. αἰτός
ὁ Δημήτριος ὁ Χωμαλιανός
ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας
ἵτε ἐπιφανοντίζει τὸν Βαλ-
σαμῶνα λέγων ὅτι καὶ ὡς ἔθος
ἐνεῖν, ὡς μόνον τοῦ ἱεροῦ βίου
ὁ Βαθεμός ναίτα τὰ γοινὰ διαλά-
σσει" κ.τ.λ."

Ἀλλ' ἀγνοεῖ ὁ ἀρχιεπίσκοπος
οἷος μέρος Δημήτριος, ὅτε τὸν
τίτλον τοῦ ἄκρου ἀρχιερέως ἀπὸ
Θεοδοσίου τοῦ ὑμνίου ἀνέβαλον ὡς
ἀσυμβίβαστον ὑπὸ τῆς νέας ἀρμ-
σκείας οἱ Ῥωμαῖοι. Ὁδοὺ παρά-
δειγμα σπουδαιότατον καὶ διδα-
κτικώτατον δι' ἐκείνους οἵτινες
κατόνιν ἐσφῶς ἐνεκαλοῦντα τί-
τλον τὸ μέρος.— Τὸ χαρτοφυλά-
κιον τοῦτο βαθμιδὸν μεζῶν
εἰς μέλα τε ἐπιγυσιαζμοῦ ἐνέ-
χυμα. ἐντεῦθεν ὁ χαρτοφυλαξιαί-
τοι ἀνδρῶς ἐν διάκονος ἐκάδυτο
ὑπὸ τῶν ἐνεσκόνων ἐναντίον τῶν
ἐπιγυσιαζμῶν κανόνων. Τοῦ ἐν
ἐνέκνοσι καὶ μετρονοῦντα,
δυνάμει τῶν κανόνων τούτων, ἔ-
δεον νὰ ἐναναφέρωσι τὰ πράγμα-
τα εἰς τὴν δίκην τῶν. Ὅθεν λέγει
ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος: "μὴ
ὑπαναδῶσθαι τῶν ἀρχιερέων...

Ἐν τῷ ῥηθείσῃ γενόν ἐξάγεται
ὅτι τὰ μὲν δόγματα ἐν οἰδεῖ
γόγῳ δύνατα ἢ νομοθεσία τὰ ἐγ-
γένη τοὺς ἐπιπόνους δύνατα ἐγ-
αὐτῶν τὰ ἐγκλήματα. ——

Τῇ ἐπιτάσει γεννᾶται
τὸ Ἰούλιμα ἢ τὸ δικαίωμα τῆς
Βασιλείας ἐξουσίας ἐπιτείνεται
εἰς ἀνάλας ἐν γένει τοὺς πανόνας
ἢ μόνον εἰς ἐκείνας ἐξαίτων;

Ἐν τῷ πανόνῳ, μέρος,
καὶ ἐν τῷ γεγονότῳ, ἃ παρέχει
ἢ ἐπιγνωσιαστικὴ καὶ ἢ νο-
μοθετικὴ ἐσοτερία τοῦ Βεζαντίου
ἐξάγεται, ὅτι ἢ πανονικὴ καὶ
νομικὴ ἐνέμβασις τῆς νομοθε-
τικῆς ἐξουσίας ἐνὶ τῆς ἐπόμου τά-
ξεως τῆς ἐπιγνωσίας περιορίζετο
μερίως εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸ ἐξω-
τερικὸν δεσμητικὸν τῆς ἐπιγνω-
σίας σύζυμα, δυνάδει εἰς τὰ
ἐπιφανὰ παραίμενα δύνατα,
ὑπ' ἃ ἐπιτρέπει τὴν ἐπιγνωσιά-
ζουσιν τοῦ μεγάλους διαίρεσιν
εἰς ἐνεκλησιάς, ἀρχιεπισκοπάς
καὶ μητροπόλεις, πάσθε περὶ
τῶν πατριαρχείων οἱ δεῖς γόγος ἐ-
τάσθα. τὰ πατριαρχεῖα ἀνάγον-
τα εἰς ἄγγους ἀνωτέρους γόγους,
εἰς τὴν ἐπιγνωσιάζουσιν δυνάδει

τοῦ πρόεδρου ἀλαφόσου, ἀλά τῶν ὠνοσάν
τὸ ἐπιτροπὸν ἤρχεται τὸ ἐναρκτήριον
ἀρχιόνου πρὸς τὸν ἀλαπλιστὸν ὑρ-
γανισμὸν τῆς νομοθεσίας. καὶ τοῦτο
δὲ τοσοῦτο μᾶλλον παθόσον αὐτὸς
ὁ διοικητὴς τῆς ἐπιτροπῆς ὀρ-
γανισμὸς ἐγκρίθη ἐκεῖ τοῦ νομο-
θετικοῦ, ἀνὸ τῶν χρόνων ἤδη τοῦ
μεγάλου Ἀλεξανδρείου καὶ ἐγκε-
κριμένος κάτοθεν παθαὶ τὸ μεγ-
γαλεῖον καὶ πλέον τῶν αὐτῶν ἐξαπο-
δοθέντων νομικῶν. τοιοῦτον ἐπιτρο-
πὸν ἐπιτροπὸς δὲν τὸ ἀξιόρεα-
τον τῶν τῶν βασιλικῶν ἐξουσιῶν ἐπιτε-
τράφθαι νόμους. — —

Πρὶν τὸ τέλος τῆς ὑρεσκείας τῶν
βασιλικῶν ἐξουσιῶν διαλύσωμεν
οἱ βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου διατε-
λέσαντες δὲ ἱερείας ἔνεκα τοῦ πα-
νόπλου ὑρεσκείας, ἐξέλιπαν καὶ
μέχρι τοῦ διαπορφύρου τοῦ πρω-
φύρου καὶ ἀναβεβήκασι, ἀνιστόρη-
θεὶ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ, καὶ τοῦ πα-
θεσπισθέντος ἤδη τοποθεσίας εἰς
μικροφόρους. οὕτω δὲ διεσώθησαν
καὶ αὐτῶν ἐπαρχίαι καὶ ἀν-
αναβάσεις δύο ἢ τρεῖς μικρο-
νόμους ἐπὶ τοῦ τῶν ὑρέων μικρο-
καὶ αὐτῶν μικροφόρους. — —

Ἀλλ' ἐπιτρεπτέον καὶ τὸ ἐξ

γρ. (60). —

διδομένης ἀφορμῆς διεφθάρη καὶ ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐπιπλήξεως πάνυ ὀλιγωρήσας ἑαυτοῦ, καὶ ὅσον προφάσεως παρεσκεύαζε τὸ σῶμα καὶ τὴν τελάβην ὀλιγωρεῖσθαι σκληρότερον ἐπεδείκνυτο· ὁ δὲ Ἀβουκὰρ ἐν ἐρῶντος σκώπτων τὸν Ἀβουκὰρ διετέλει μετὰ τοῦ Ἀβουκὰρ καὶ ὁ Ἀβουκὰρ μετὰ τοῦ Ἀβουκὰρ καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἐπιτηδείων καὶ φίλων ἐπεδείκνυντο τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν σπουδὴν ἣν εἶχον πρὸς τὸν Ἀβουκὰρ· ἐπεὶ δὲ ἐγένετο ἐν τῷ Ἀβουκὰρ καὶ ἐπεθύμησε τοῦ Ἀβουκὰρ καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἀβουκὰρ ἀπὸ τοῦ Ἀβουκὰρ καὶ

ἦναι αἰδαίρετον, δεόλε ἀντιβαίνειν εἰς τοὺς ναύτας ἐπείνος οὗς οἱ αἰτοί Βαυγεῖς ἐνεπίρωσαν. ἀγρὸς τοῦ μετρωνοχείου Ἀγιέρας ἐνὶ τοῦ διαδόχου ναυτρεάρχου αἰτωναμένου παρὰ τῶν Βαυγείως ἵνα τὸ συμείωμα τοῦτο αἰαιρεθῇ, ὁ Βαυγεὺς ἐξέδοτο νέον συμείωμα ἐν ἐνίσχυσι, δι' οὗ ἐπετέλλετο τῷ διαδόχῳ ναυτρεάρχῳ ναυτρεάρχῳ Νεωγάῳ μὲ πωγνομένῳ ὑπὸ τοῦ προηγομένου συμειώματος, ἵνα γάβῃ οὗτος ὑπ' ὄψιν τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν καὶ γεθῇ τὸ γίνομα σύμφωνα τοῖς ναύτοις.

Ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι ὁ ναυτρεάρχης εἰγράτεος (ὁ πρώτη ναυτρεάρχης) τῆς ἄνθρωπος φιλόδοξος, πρεσκέντης, ὅτι ἐγίνετο ἐνεπαλείνῳ πάντα χοῦ ἐξ ἀνορρόφεινῳ τὰ ναυτρεμὰ δεκαιώματα τῶν μετρωνοχείων καὶ τῶν ἐνεσκόνων τῶν κατὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας ἐπέρχεσε δὲ παρὰ τῷ αἰτοκράτορι, ὅτι ἐξέδωκεν ἐπεῖνο τὸ συμείωμα τὸ αἰδεντικόν. ἐὰν ὁ Αἰτοκράτωρ δὲν παρατρίνετο ὑπὸ τοῦ ναυτρεάρχου

Ἐξραλίου, βεβαίως δὲ ἐδίνα-
το, καθόνον νὰ ἐνδύσῃ ἐλέγα-
ἐνέχνον ἐνὲ τοῦ συμπύματος,
καὶ νὰ γέγῃ πρὸς τὸν Νικόγα-
ον τὸν Τραμμαλικόν νὰ ἀνα-
θεωρήσῃ τὴν ἐνώθεσιν μὲ πω-
νόμενον ἐν τοῦ προηγουμένου συ-
μπύματος. ——

Ὁ Πατριάρχης Νικόγα-
ος τότε ἐν μαυρῷ αἰτοῦ συ-
νοδικῷ γράμματε ἀποδείξας ἐγ-
δεὰ τῶν νόμων καὶ διὰ τῶν
κανόνων καὶ διὰ διαφόρων
παραδειγμάτων τὸ ἔνεκεν
τῶν βασιλικῶν τούτων ἐνεταγ-
ῶν τὰς ἔξης ἐνεφέρει παρα-
τηρήσεις: « ὅρα δὲ μέγιστε
Βασιλεῦ ....

Λέγει πρὸς τὸν Βασιλέ-
α ὅτι δὲ πρέπει νὰ ἀνα-
μιγνύεσο καὶ νὰ ἐνδίδης δε-
ατάγας ἀναδούσας πρὸς τοὺς
κανόνας τῆς ἐκκλησίας, καὶ
ὅτι δὲ δικαιοῦται πρὸς τοῦ
τὸ οἰδὲ ἐν τῆς μαυρᾶς συ-
νοδείας καὶ ἄλλα παρό-
μοια. ——

Ἡ ἐνεξοχὴ αἴτη, μέρος ὡς
πᾶς τις βλέπει, ἦτοι πρέπει
δάρρους καὶ τόλμης ἀνδρικῆς

~~[illegible]~~ καὶ τῆς μεγάλης
τοῦ ναυπιάρχου Νικόλαον.
Ἐὰν εἶχε τοιούτους ἢ ἐπιμη-
σία ποιμένας ἤθελε διατη-
ρήσει τὴν δόξαν αὐτῶν ἀναί-
ρατε τῆς ἀνοχλείας, ὅτε ἢ
ἀνοχλεία ἤθελεν ὑποδουλωθῇ.—
Καὶ δὲ ὑπάρχει ἀμφι-
βολία ὅτε ἢ ἐπιμησία ἀρκοῦν-
τως τὴν καθ' ἑαυτὴν ἰσχυρά
ὅπως διατηρήσει τὴν ἔντομον
δόξαν τῆς. ἐν ἑαυτῇ εἶχε πάν-
τοτε τὴν ἀναντουμένην τῆς
δεμνόνης εὐχάδειαν καὶ ἀ-
νεξαρτησίαν. παράδειγμα
τοιοῦτον ἐπιτυχοῦς εὐχαδείας
παρέχει ἡμῖν πρόχειρον ὁ
ναυπιάρχης Φιλόθεος μετὰ τῆς
περὶ αὐτῶν εἰδημούσης συνόδου
ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Α.' τοῦ γνωζοῦ
ἐκείνου τυράννου. ὁ αὐτοκρά-
τωρ οὗτος, μύρεος, ἀπέτεινε πα-
ρὰ τοῦ ναυπιάρχου Φιλόθεου
τὴν ἐπιχώρησιν ἐπιμάτων τινων
τοῦ ἐπιμησιαζεμοῦ δρόνου ἔξω-
θεν πεμένων τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως, ὅπως παραχωρήσει
ταῦτα εἰς στρατιωτικούς ὁ
ναυπιάρχης δὲ μετὰ πολλῆς δάρ-

ρους ἀνήκουσι ἐν ἔτει 1367 ἐγώ
οὐκ ἔχω ἄδειαν ἐκδοῦναι τινὶ τῶν
τῆς ἐπιγνωσίας ὑπομνάτων,
φύλαξ δὲ εἰμί τούτων κατὰ τὴν
ἐξαίρετον ἐπιτρέπειν, διὰ τοῦ-
το καὶ οἱ ἀναγνῶσται τοῦτο ποτέ.....

Ἐὰν πάντες οἱ πατριάρ-
χαι καὶ αἱ ἐν δυμαῖσαι
σύνοδοι ἐδείκνυον τὴν αὐτὴν
ζαθερότητα εἰς ἄγγα πνευμα-
τικά. καὶ ἀγγέλεια ἐμῶν
δικαιώματα ἢ τῶν ἐνεδεί-
ξαντο εἰ ζάδειαν ἐνὶ τῶν
ὑπομνάτων αὐτῶν, ὡς βεβαί-
ως διαφορωτρόνως ἴδεξε διαφορ-
φωθῆ τὸ καθόλου σχέσις τῆς ἐπι-
γνωσίας ὡρὸς τὴν ὠφελείαν
καὶ τῆς Βυζαντινῆς ἐνοχῆς.
δυζυχῶς ὅμως οἱ αὐτοκράτο-
ρες οἵτινες πάντοτε περὶ
ὀρθοῦ ἐνασῶντο τοὺς τύπους
τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὴν ἐπι-
γνωσίαν παρέλυσαν αὐτοὺς
μετεχειρίζοντο ὡς ὄργανα αὐ-
τῶν τοὺς ὡρωτοκαρίσους τῶν
ἐπιγνωσῶν οἵτινες ἐνὶ τὸ ὑπ-
ὸ τὸν ἐν ταῖτι ὑπερτῶσι
συνωνυρῶς ἀνεύνομαν τε με-
τὰ τοῦ αὐτοκράτορος συνέ-
πτον συνάγγαγμα.

Εἰδοποιήθη ὁ δεσπότης Ἀπρόπιος ὅτι ὁ πατριάρχης ἐπεσκέπτετο τὴν ἐπισκοπήν μητροπόλεως τινὸς διὰ ἀπορίαν τινὰ ἐκκλησιαστικὴν ἐγκειμένου εἰς τὸ ἐξετάσαι καὶ διορθῶσαι τὰ δέοντα. Ὁ δὲ ἐπεσκέπτετο τὴν ἐπισκοπὴν ἐκείνην διὰ τὸ ἀκούσας ὅτι ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ δὲ δεσπότης ἐπιστεύσας τὸν λόγον ἐκεῖνον ἐπῆγε καὶ ἐκεῖνος εἰς τὴν ἐπισκοπὴν ἐκείνην καὶ ἐπροσκύνησε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἐγεννήθη ὁ Χριστός. Ἐπῆρε δὲ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀπὸ τὴν φάτνην καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀπὸ τὸ σπήλαιον ὅπου ἐγεννήθη ὁ Χριστός καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Χριστός καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἀνέβη ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐκάθισε τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐκοιμήθη ἡ Παναγία καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἀνελήφθη ἡ Παναγία καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα μικρὸν κομμάτι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐστάθη ὁ Χριστὸς καὶ ἐδίδαξε τὸν Πάτερ ἡμῶν

ἀναπαράστασις τῆς ἐκκλησιαστικῆς
βυζαντινῆς μικροϊστορίας. ——

Ἐπειδὴ δὲ ἐξαίρεται ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ πρᾶξη ὁ ἀγορεύων τὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν ἀπὸ τοῦ ἀναλογείου ἀπέναντι τοῦ προσώπου τοῦ ἱερέως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναπαύεται τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ ἱερέως, ἐπὶ τοῦ ἀναλογείου τοῦ ἀναγνώστου

ναλά τύπους τό βασιλικόν πρό-
σταγμα: ναλόπιν τούτου ὁ βα-
σιλεύς ἀπέγνε τό χρυσόβουλον τό
ἐπίσημον, δι' οὗ τό πρῶτον πρό-
σταγμα καί συνοδικόν γράμμα
ἐλάμβανε σημαίνειν νόμου ἀγω-
δῶνος. τοῦτο ἀπαντῶμεν πάντο-
τε σχεδόν εἰς παρομοίας περι-
πτώσεις.

Διά τοῦ τύπου τούτου, πύρι-
οι, ἀμφότεραι αἱ ἐξουσίαι φαί-
νονται ἐπανοποιούμεναι. ὁ βα-
σιλεύς ἐλάμβανε τήν πρωτοβουλί-
αν ἐκδίδων πρός τόν πατριάρ-
χην πρόσταγμα, ὁ πατριάρχης
ἐνομιμοποίει αὐτό διά συνοδικ-
οῦ γράμματος, ναλόπιν δέ ὁ Βα-
σιλεύς αὖθις ἀπέγνεν ἕτερον πρό-
σταγμα ἢ χρυσόβουλον λόγον, δι'
ὧν ἢ πρᾶξις ὑπό τοῦ βασιλέως
διαλαχθεῖσα καί ὑπό τοῦ πα-
τριάρχου ἐπιρωθεῖσα ἀπέ-
στατο νόμος.

Ἀμφιβῶς λοιπόν ἐξελαλομέ-
νου τοῦ πράγματος ἢ ἐκδύ-
νη πάσης τῆς ἐν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ ἐνεργείας ἔπεπτεν ἐπί
τῶν πατριαρχῶν, ναθόλι τοῦτο
ἀπηλεῖτο ἢ ἀναγνώρισις, ὅ-
πως νομιμοποιηθῇ ἢ διάταξις

καὶ μὴ δεωρηθῇ ἀντιπεμένη εἰς τοὺς νόμους τῆς ἐπιγνοίας.

Εἶναι μὲν πόρεοι ἐξ ἑνὸς ἀγηδὲς ὅτι ἡ αὐτοκρατορικὴ ἐπίδεσις ἦν τοσοῦτον σφοδρὰ ὥστε μάταια ἢ ἀντίστασις τοῦ ναυτοπιάρχου παθέστατο. ὡς ἦν εἶναι ἐπίσης ἀγηδὲς ὅτι οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες δὲν ἦσαν βασιλεῖς οὐδέναι ἀναγνωρίζοντες ὡς ἐπιφορεσμὸν καὶ σύζημα, οὐδὲ δέχοντες νὰ φαίνονται ὡς ἀλλοντες παρανόμως. χάριν ταύτης τῆς νομιμόμητος ἦσαν ὡσηνεδεῖς ἀρχαὶ ἐγκαθιστημέναι ὡς τοσαῦτα ὄργανα τῆς μηχανῆς, ὧν ἀπάντων ἢ σύμπραξις ἀπαιτεῖτο ὅπως ἐξέλθη τὸ μηχάνημα τέλειον. ταοῦτον δὲ ὄργανον ἦν ἀναντιρρήτως ὁ ναυτοπιάρχης οὗ ἢ αὐθεντία καὶ ἢ ἠθικὴ βαρύτης ἐξεσοῦτο τῷ Βασιλεῖ. Ἐπὶ τοιούτων γοιπὸν ὑπονομοίων καὶ δεκαιωμάτων στηριζόμενος ὁ ναυτοπιάρχης ἠδύνατο νομίμως νὰ ἀντιστῇ κατὰ τῶν βασιλεῖων ὑπονομίων εἰς τὰς ἐπιτόμους, λέγω, ἀπαιτήσεις τῆς αὐτοκρατορίας.

Ὅτε δὲ ἡ σχέσις τοῦ ναυπιάρχου πρὸς τὸν Βασιλέα ἦν πραγματικῶς χίαν ἐπέρχος καὶ ἐνίσημος ἀποδεικνύουσι πλεῖστα ὅσα σπουδαιότατα παραδείγματα ἐπιμόνου ναυπιαρχικῶς ἀντιστάσεως, ἥτις πάντοτε εἰς τὸν ἐντεῦ θρέαμβον τῆς εἰκυμείας κατέλυξεν ὅσάκις τὸ δίκαιον καὶ τὸ νόμιμον ἦσαν τὰ γνώσια ἐλατήρια αὐτῶν. — Ὁ ναυπιάρχης Ἡσαΐας πρὸς Ἀνδρόνικον τὸν τὸν πολυπολόγον ἔδειξε θάρρος καὶ τόλμη ἀξιομνημόνευτον ἐνώπιον τοῦ ἀναιτοῦντος παρ' αὐτοῦ πράγματα ἄδικα.

Τὸ τελικὸν συμπέρασμα πάσης ταύτης τῆς ἀναπτύξεως εἶναι ὅτι, οἱ πολιτικοὶ νόμοι ἐπὶ τῶν δογμάτων τῆς εἰκυμείας οὐδεμίαν εἶχον ἰσχύν. — Τὰ δόγματα ἀφορῶντα τὴν πίστιν ἦν ἔργον εἰκυμοιαστικόν, τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας τῆς εἰκυμείας. ἐπὶ δὲ τῶν πανόνων τῆς εἰκυμείας τῶν ἀφορώντων τὰς σχέσις τῆς εἰκυμείας πρὸς τὴν πολιτείαν δὲν διαμέθα ἢ ἀρνηθῶμεν τῷ πολιτείᾳ νομοθετικὰ δικαιώματα. ἀλλὰ ἡ

ἡ ποιητικὴ νομοθετοῦσα μονομερῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπιγνωσίας ἐπὶ τῆς ἐννόμου τάξεως αὐτῆς ἠδύνατο νὰ περιπέσῃ εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς θεμελιώδεις τῆς ἐπιγνωσίας ἀρχὰς καὶ διὰ τοῦτο ἤθελον περιέλθει εἰς σύγκρουσιν ἢ συνέπεια ἤθελεν εἶναι ἡ μία διαφορετὸς ἀποκήρυξις τῆς ἐπιγνωσίας τοιούτου νόμου. ἐπίσης καὶ ἡ ἐπιγνωσία νομοθετοῦσα μονομερῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ποιητικίας ἐπὶ σχέσεων ἐπιγνωσιαστικῶν γνωμάτων μετὰ τῆς κοινωνίας συνδεδεμένων ἠδύνατο ποιήσαι νὰ περιπέσῃ εἰς τοῦτο τὸ ἀτόπημα καὶ οὕτως ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὰς διατάξεις αὐτῆς ἀποφρεπτομένας ὑπὸ τῆς ποιητικίας. ἡ ἐπιμερία τῆς κοινωνίας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀρμονίας τῆς ἐπιγνωσίας καὶ τῆς ποιητικίας. ἀναντιρρήτως δὲ τὴν σχέσιν ταύτην ὁρίζει αὐθὶς ἡ νομοθεσία τοῦ Βιζαντίου καὶ ἰδίως ἡ ἐπαγωγὴ τοῦ Βασιλείου λέγει «ἀπὸ τῶν ποιητικῶν...»

Πρὸς ἐπίτευξιν γοιπὸν ταύτης τῆς ὁμοφροσύνης καὶ συμφωνίας

-ναί πρός ἀποφυγὴν διαιρέσεων
ναί πολλῶν μέν βραβερῶν συγ-
κρούσεων δέον ἵνα οἰδεμία τοί-
των τῶν ἐξουσιῶν μονομερῶς ναί
ἀνεξαρτήτως διατάσσῃ τά τῆς
ἐννόμου τάξεως τῆς ἐπιμισίας, ἀλλ'
ἀμφότεραι εἰς τοῦτο συμπράτ-
τουσαι ναί ἀπό κοινοῦ ἐνερ-
γοῦσαι ὅθεν ὁσάκις ἡ πολιτεία
φαίνεται λαμβάνουσα τήν
πρωτοβουλίαν, εἰς τε τῆς ἐπιμι-
σίας ὀφείλει πάντοτε νά ἔχῃ
νῶ' ὅλην τήν τάξιν τῆς ἐπιμι-
σίας, ναί νά προβαίνῃ εἰς τοῦ-
το μέ τήν συναίνεσιν τῆς ἐπιμι-
σίας ναί μάλιστα ὅταν πρόκει-
ται περί σχέσεων ἀνεγνωρισμέ-
νων καθότι αἰτιαί αἱ ἀναγνω-
ρισμέναι δέν δίνεται μονομε-
ρῶς παρά μόνης τῆς μιᾶς νά
ἀλλοιωθῶσι. Ὁσάκις δέ, πύρια,
αὐθις ἡ ἐπιμισία τῷ οἰκείῳ
αὐτῆς χρωμένη δικαιώματι ρο-
μοθετῇ περί διαφόρων μέτρων
ὀφείλει πάντοτε ναί αὐτή νά ἔ-
χῃ νῶ' ὅλην ἀδιαλείπτως τόν
νόμον τῆς πολιτείας, τήν ἐθι-
κήν κατάστασιν, τήν πνευ-
ματικήν ἀνάπτυξιν, ναί τάς
ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, ἐφ' ὧς

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐπιβάλλει τοὺς πανόνας αὐτῆς.—
Ἐντεῦθα πανόμεν
(10 Μαΐου 1871)
(χειρουροτήματα)

---

6 Νοεμβρίου 1871.
(χειρουροτήματα)

Κύριε!

Αἱ παραδόσεις αἱ ἐκτεταί εἶναι συνέχεια ἄμεσος τῶν παραδόσεων τοῦ παρεδόντος ἔτους.— ἐνθυμεῖσθε ὅτι τὸ ἀντιπέμενον τῶν παραδόσεων τοῦ παρεδόντος ἔτους ἦσαν αἱ πηγαὶ τοῦ ἐπιγυσιαστικοῦ δικαίου τῆς ὀρθοδόξου ἐπιγυσίας. ἐξετάσαμεν αἰτὰς ἀνὰ μίαν ἐπάζειν ὅσον ἦν δυνατὸν σαφέστερον καὶ ἐπιτενέστερον ἐπίσης. Ἐμεταμεν δὲ ὡς ἐνθυμεῖσθε εἰς τὴν τεχεταίαν πηγὴν τοῦ ἐπιγυσιαστικοῦ δικαίου τοιτέστι τοὺς πολιτικοὺς νόμους, καὶ ἐξετάσαμεν ἐν τούτοις τὴν σχέσιν τοῦ πολιτικοῦ δικαίου πρὸς τὸ ἐπιγυσιαστικὸν δίκαιον, τὴν σχέσιν τῶν πολιτικῶν νόμων πρὸς τοὺς πανόνας τῆς ἐπιγυσίας.—

Αρχά βεβαίως ἐρωτᾶται νῦν, τί εἶναι οὗτοι οἱ ψοφεμοί νόμοι οἵτινες ἀποτελοῦνται καὶ οὗτοι ὠνηγήν τοῦ ἐπιμησιαστικοῦ δεκαίου τῆς ὀρθοδόξου ἐπιμησίας. — Εἴδομεν τότε τὴν σχέσιν τῶν ψοφεμῶν νόμων πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐπιμησίας νῦν ὅμως ἐξετάζομεν. —

Τίνες εἶναι οἱ ψοφεμοί νόμοι, οὓς ἡ ἐπιμησία δεωρεῖ ὡς μιάνει τῶν ὠνηγῶν τῆς ἐπιμησιαστικῆς νομοδεσίας. —

Οἱ ψοφεμοί νόμοι οἵτινες, ὡς ἐνδομεῖνδε εἶπον καὶ ἄρρητε δὲν δύνατοι εἰμὴ μόνον τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις τῆς ἐπιμησίας νὰ χαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν, καθότι τὰ δεκαιόματα κεῖνται πέρα τῆς δεκαιοδοσίας τῶν ψοφεμῶν νόμων. Λοιπὸν οἱ ψοφεμοί οὗτοι νόμοι οἱ τὰς ἐπιμησιαστικὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις ἐν νόμῳ ῥυθμίζοντες εἶναι οἱ νόμοι τῶν αἰτοκρατόρων, καὶ καὶ τ' ἀρχάσαι συγγραφαὶ τοῦ Γουζεκιανίου δεκαί-

ναλεξοχείν δι' μάγιστα ὁ μώδεξ τῆς Ἰουστινιανοῦ καὶ αἱ νεαραί, ἐν αἷς ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος περιγαμβάνει τὰς ἐπιγενομένας διατάξεις ταύτῃ τὰς πρώτας διατάξεις τὰς ἀφορώσας τὴν ἔννομον τάξιν τῆς ἐπιγενείας.—

Ἐν ἀρχῇ γοινὸν αἱ πρώτα νόμοι οἱ ῥυθμίζοντες τὴν ἐξωτερικὴν τάξιν τῆς ἐπιγενείας ἦσαν αἱ συγγραφαὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ἐξ αὐτῶν ἀπονεμηθεῖσα ὁ μώδεξ καὶ αἱ νεαραί, καθόλε εἰς μόνα ταῦτα τὰ δύω μέρη τῆς τοῦ corpus juris civilis περιέχονται αἱ πρώτα διατάξεις αἱ τὴν ἔννομον τάξιν τῆς ἐπιγενείας ῥυθμίζουσαι.—

Ἡ σχέσις ὅμως αὕτη δὲν διεκρίθη ἐπὶ μακρόν, καθόλε προϊόντως τοῦ χρόνου καὶ δὴ περὶ τὸν αἰῶνα ἔνατον ἀπὸ Χριστοῦ ἡ Γωμαϊκὴ νομοθεσία τῆς Ἰουστινιανοῦ ἐν Βυζαντίῳ ἀπώλεσε τὴν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῆς σημασίαν ὑποβιβασθεῖσα εἰς ἀγροικίους συμφώνους πρὸς τὴν ἐπιγενομένην τάσιν τῆς Βυζαντινῆς κοινωνίας καὶ τὰς νέας νομοθεσίας ἀνάγκας αὐτῆς.—

Οἱ γόγοι δὲ καὶ αἱ αἰτίαι
τῆς ἀγγοιώσεως ταύτης καὶ ἀνα-
μορφώσεως τῆς ἀρχαίας τοῦ
Ἰουζινιανοῦ νομοθεσίας εἶναι
οἱ ἑξῆς.—

Ἐν πρώτοις κατὰ τὸ ὄγδο-
ον καὶ ἔνατον αἰῶνα συνέπεια
τῶν ὀγεδρέων καὶ ἐπιτεταμένων
ἐρίδων μεταξὺ τῶν εἰκονοφίλων
καὶ εἰκονομάχων βασιλέων καὶ
τῆς πλειώδους βαρβαρότητος
τῶν τεχνιτείων, αἱ ἐπιστῆμαι
καὶ ἡ γένη μετ' αὐτῶν αἱ τέ-
χναι, ὡς καὶ ἡ νομικὴ ἐπι-
στήμη κατὰ συνέπειαν ἐξέπε-
σαν καὶ παρεμέμασαν. Αἶ-
δες δὲ ἐτέτηρον ἡ Βιβλιθήκη ἡ-
μέρα εὐημέρας καὶ δόξης διὰ
τὴν καθόλου αἰτιολογίαν τοῦ
δικαίου. ἐδέκατον πρῶτον διὰ
τοῦ φιλομούσου Βάρδα ὅστις
τὸ 760 ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος
Μιχαὴλ ἀνεγείρει εἰς τὸ πρῶ-
τον ἀξίωμα τοῦ Καίσαρος.
κατόπιν δὲ τῶν εἰκονομαχι-
κῶν δεινῶν τῶν εἰκονομά-
χων Βασιλέων καὶ δὴ τοῦ
Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ἤδη τὰ
πρῶτα νομοθετικὰ δοκίμια αἱ-
τῶν πολλὰ ἡ ἰδιόθεν τὰ ἐπι-

ὀλιγορκιά ὠμμεμίμαλα φέρονται, δὲν ἐξήρουσιν τοῦ γονεῦ μετὰ τὴν ἀναβιβάσεως τῆς ἐνωτιμοκρατικῆς μορφώσεως εἰς τὰς ἀναιτίσεις τῆς Βιβαντινῆς κοινωνίας. ἐντὸς δὲ τούτου ὁ εἰκονομάχος λέων καὶ οἱ εἰκονομάχοι αὐτοῦ διάδοχοι διὰ τὸν βάρβαρον δεσμὸν τῆς ὀρθοδόξου ἐμμανείας ἐνέσεμον καὶ ἐαυτῶν τὸ ἀδιάλλαντον μέσος τοῦ λαοῦ, ὅπερ ἐξεταδὲ εἰς πάντα ἐν γένει τὰ ἔργα αὐτῶν, εἰς πάσας τὰς πράξεις αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ νομικὰ ἀνόμιτα δοκίμια αὐτῶν, καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὸν καὶ ἀναγκαῖον γόγον δέοι καὶ ἐν τοῖς δεσμοῖς, τούτοις τοῖς νομοθετικοῖς ὑπῆρχε τὸ δημιτήριον τῆς εἰκονομαχίας.

Ἐνομένως ἅμα τῇ πλείσει τῶν εἰκονομάχων βασιλέων ἡ νομοθεσία αὐτῶν ἐνωτιμοκρατικῶς τὸ πῦρος αὐτῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνώμενοι, καὶ οἱ νομομαθεῖς ἰδίως ἤρξαντο καὶ αἰσθάνωνται τὴν ἐνωτιμοκρατικὴν ἀνάγκην καὶ ἀναλαμβάνουσι ἐν νέου εἰς τὰς ἀρχάς

τῶν Κουτλουμουσίου ὀφείλει ἡ
τῶν δὲ τῶν προμνημόνων ὁ
τὸ ἔτος τὸ προσδιορισμὸν ἐγένετο
μὴν τοῦ Λέοντος, ὅτε τὸ πρῶ-
τον προσδιορισμὸν ἔγινε ὑπὲρ ὁ περι-
σσεύει τὰ μοναστήρια ἐκ τῶν
τοῦ Λέοντος τοῦ εἰκονομά-
χου, οὗτος ἐφάνη τῶν προμνη-
μονευθέντων δὲ ἐπόνησε καὶ ἐπε-
κράτησε τὸ τῆς Βυζαντίνης πα-
τριαρχείου· ὅθεν ἔγραψε μετα-
κληθῆναι τοὺς ἐκεῖσε ἐναπο-
κειμένους τόμους ἐκκλησιαστι-
κοὺς τόμους ἀπὸ τῶν
Ἀθηναίων εἰς τὸ τῆς Βυζαντίνης
ἀρχιεπισκοπεῖον καὶ ἐπε-
δείξατο ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀντι-
γράφων ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀντι-
γράφων ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀντι-
γράφων

ἀνάγκην ἀναλαμβάνουσι
εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ Σουλιέω-
νος, ὅμως ὅμως ἐν τῇ πράξει τῇ
τε πολιτικῇ καὶ τῇ ἐκκλησιά-
ζειν ἀπέστη δυνηγίας. καὶ
μεγάλας δυσχερείας. τοῦτο δέ δι-
ὰ τοὺς ἑξῆς λόγους.
Πρῶτον, διότι τὸ corpus ju-
ris civilis, ἦτοι ἡ νομοθεσία
τοῦ Σουλιέωνος, καίτοι οἱ δέ-
κατοι ἐν Βιγαντίῳ διὰ μετοῦ νό-
μου καταργέθη, ὅμως ἀπὸ πολ-
λῶν ἤδη χρόνων οἱ δεμέαν εἶχεν
ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αἰτῆς καὶ πρω-
τοτύπῳ μορφῇ πρακτικὴν συ-
μπαθίαν καθόλε ἀντ' αἰτῆς τοι-
τέχει. τῆς πρωτοτύπου μορφῆς
τῆς νομοθεσίας τοῦ Σουλιέω-
νος, ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ
Σουλιέωνος καὶ πολὺ περισσό-
τερον μετ' αὐτὸν ἦτον ἐν χρεί-
ᾳ ἐγγυνεμένη μᾶλλον αἰτῆς με-
τάφρασις, καὶ ἐπεξεργασία Βι-
γαντινὴ καὶ τῶν ἐνοχρόνων
καὶ τῶν πανδεκτῶν, καὶ τοῦ
κώδικος, ἐκτὸς τῶν Νεαρῶν αἴ-
τινες κατὰ τὸ μέγιστον αὐτῶν
μέρος ἐξεδόθησαν ἐγγυνεστί,
ἐν ᾧ τὰ τρία ταῦτα μέρη τῶν
συγγραφῶν ἐγράφησαν πρωτο-

Αἰῶνος Παλαιοῦ.—

Τοιαῦτα μεταγράσουσι τὴν ἐπιγραφὴν τῶν ἀνδριάντων καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς ἐποίησαν ἀγαθοῦ τύχης καὶ διάφορος μεταξὺ ἦν ὁ μὲν ἕτερος ἐπὶ τῶν ἀγορανομιῶν ἐτετίμητο, ὁ δὲ ἕτερος ἐπὶ τῶν ἱερωσυνῶν, ἀλλὰ δι' ἀμφοτέρων καὶ ἐγγυητὴς ἐγένετο καὶ χρήματα ἀπέθετο ἐπὶ τῷ ἐξ' ἀνάγκης παρέχειν ἀπολογισμὸν τῶν ἀναλωμάτων ἃ ἐποιήσατο ἐν τῇ πόλει. Ὅτε δὲ ἐπιδημίαν ἐν τῇ πόλει ἐποιήσατο Ἀδριανὸς, ἀγαθοῦ τύχης καὶ ἀγαθῆς ἐπιγραφὴν ἐπέθηκαν τῷ ἑτέρῳ, ἐν ᾧ διέρρηδεν ὅσα τῶν ἀναλωμάτων πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο καὶ ἐπὶ τοῦτο τὸ σχῆμα διὰ διηνεκοῦς ἐπεγράφη ἐν τῷ ἑτέρῳ ἀνδριάντι ὁ λόγος. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἀνδριάντος

δεί ἀνεχορεύοντο καί αἱ γοε-
ναί, καί τοιαύτου δέ μάγεια
οἱ ἀιτίδεια ναγγάνης ἐχρῶντο
ἐτέρας μεταγράφεως καί ἐνεξερ-
γαίας ὑπός ἐνοχείρεξεν τῶν ὑπο-
τάσεων αἰτῶν.

Ἐστεῦδεν γοενόν βρέφεσε
ὅτι ἐνῦρχε περί τόν χρόνον τοῦ
τόν μεγάγην ἀόρεστία τοῦ δε-
ναίου, μεγάγη οὐγχνος καί
ἀνάρεια, καί ἐστεῦδεν κα-
τά ὀνείνειαν περίνγοναί καί
ἐγγέσεις ἐνομένως δεκαιοσύνης.
Διά ταῦτα νε κατάστασις τοῦ
Βεβαιτεῦ δεκαίου περί τόν
ὄγδοον αἰῶνα ~~ὄρο~~ ὀμοιάζει τήν
κατάζαστε τοῦ Πωμαϊκοῦ δε-
καίου ὑπό τῶν συγγόγων τοῦ
Νουζεριανοῦ, καθώς ἐς γνώσε-
τε, ἐμεῖς οἱ κατ' ἐξοχήν...
οἱ ἰδίως νομικοί (Ἰγαρόλεις).
καθώς ὑπό τοῦ Νουζεριανοῦ τό
Πωμαϊκόν δεκαιον ἔνεκεν τῶν
ἀγαθόνος τῶν νομικῶν ἐγχειρεδί-
ων καί τῶν διεσκαρμένων αἰτο-
μπαλομενῶν διατάξεων κατα-
χοῦ εἰρέσκετο εἰς μεγάγην ἀό-
ρεζεαι. Δι' ὃ ὁ Νουζεριανός πρα-
γμάσθη νά ὀνάξει τάς νομοθε-
τικάς αἰτοῦ συγγόγας ὅπως ταί-

τας.

καὶ μόνας τὸν ἀποδεικτικὸν τοῦ ὄρου ἔχουσαν οἱ Σιναοῖαι καὶ οἱ νοῦται. —

Οὕτω περὶ τοῦ ὄρου καὶ ἔτι ἄλλον αἰτῶνα τῆς Βιβαντινῆς ἀποδεικτικὰ περιῆλθεν εἰς τὴν αἰτὴν ἀναλάβαν τῆς συγχύσεως, αἱ πρωτότυποι συγγραφαὶ τοῦ Ἰουζεμανοῦ δὲ ἐγαμβάτοντο τοῦ ὄρου, διότι ἦσαν Λατινοτί γεγραμμένα, ὑπῆρχον δὲ αἰτῶν ἄνευρα μεταφράσεις ἐνεξεργασίαι, ἐρμηνεῖαι καὶ σχόλια καὶ πολλὰ ἀτεκαλεκτικὰ καὶ μεταφράσεις ἐνίσεις ἀτεκαλεκτικαί. Ἐκτεῦθεν γοινὸν τὸ σύγχυσις αἴτη τοῦ Σιναίου ἐν τῇ Βιβαντινῇ κοινωνίᾳ. —

Δεύτερος. λόγος. ~~Τὸ ἀντικεί~~ Τὸ ἀναλάβαν τῶν ὄρων. Εἰς ταύτας τὰς ἐρμηνείας μεταφράσεις καὶ τὰς ἐνεξεργασίας τοῦ Σιναίου οἱ Λατινικοὶ ὄροι ἀνεκρίθησαν τὸν ἦσαν καὶ εἰς τὰ Λατινικὰ πρωτότυπα μέρα εἰ μαναναλίω ἄνευρα καὶ ἀνάξιος. Ταῦτα λέγω, ἀνατρέπεν εἰς τὰς ἐρμηνείας ταύτας μεταφράσεις τοῦ Πωμαϊκοῦ Σιναίου. ἐνο-

μέτως περὶ τοῦ ὄρδοον καὶ
ἔνατον ἀπῶνα ὅτι τὸ Πατρι-
ὰ γνῶσσα τῆς ἀνατάξεντας
μέχρις αἰτῆς τῆς Ῥωμαϊσάσης
καὶ τοῦ αἰτῆς, βεβαίως. αἱ με-
ταγράσεις. αὗται ὡς μεντὰς ἐν-
γράφεων ἀνατάξεντων εἰς τοὺς
δεκαστὰς καὶ εἰς τὸν λαὸν ἔπρε-
πε νὰ δεωρηθῶσι καὶ νὰ κατα-
τεύωσιν ἄχρηζα. —

Τρίτος λόγος. Τὸ δεκρη-
μέτον τοῦ Ἰουζεκαρίου δεκέτ-
ου κατάζαντος τοῦ Ἰουζεκαρίου
δεκαίου, τὸ ὄνοιον ὡς εἶναι
καὶ προηγουμένως, ὅτι ἐν τῇ Β-
ιαστικῇ ῥομοδεσίᾳ δὲ κατερ-
γίδη δὲ ἐν ῥόμον ὡς ἐπιτοῦ ῥη-
τῶς καὶ ἐνενήμως, τὴν καὶ κα-
τὰ τοῦτο δυσχερής, καθότι δὲ
ἀνείρτεζον ἐν σύνολον ῥομοδε-
κόν, ἀλλ' τὴν δεκρημέτον, ὡς γε-
νώσκετε εἰς τέσσαρα δεκαπρε-
μέτα μέρη. τὸ σύνολον αἰτῆς
ἀνείρτεζον αἱ εἰσηγήσεις, οἱ
ναιδεῖται, ὁ μώδεξ καὶ αἱ
ἀναφαί. τὴν γοινὸν ἢ ῥομοδε-
σία τοῦ Ἰουζεκαροῦ κατατε-
τρημέτη εἰς τέσσαρα μέρη,
τὰ ὄνοια μεταξὺ τῶν ὀρθῶν
περιεῖχον καὶ αἱ τεράσεις

καὶ τὰς ἀντιφάσεις ταύτας οἱ Βυζαντινοὶ νομομαθεῖς τὰς ἐξίνωσιον, δι' ὃ καὶ ἔγραψαν ἰδίαν συγγραφὴν περὶ τῶν ἀντιφάσεων τούτων, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «περὶ ἐναντιοφωνιῶν», ἀντιπείμενον τῆς ὀπτίας εἶναι αἱ ἀντιφωνίαι τὰς ὀπτίας ἀπαντῶμεν εἰς τὰς συγγραφὰς τοῦ Ἰουστινιανοῦ.—

Τέταρτος λόγος.— Αἱ συγγραφαὶ τοῦ Ἰουστινιανίου δικαίου περιεῖχον πολλὰς διατάξεις καὶ πολλὰς διδασκαλίας, αἵτινες ἦσαν κατὰ τὸν ὄγδοον καὶ ἔνατον ἤδη αἰῶνα ἀπηρχαιωμέναι.—

Πέμπτος λόγος. Ἡ ἔγγειξις διδαντικοῦ δοκιμίου.—

Ἡ νομοθεσία τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ κατὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι πλέον εὔχρηστος ἐν τῇ Βυζαντινῇ κοινωνίᾳ, καθότι οὐδὲν εὔχρηστόν τε καὶ πρακτικὸν ὑπῆρχεν ἐγχειρίδιον πρὸς διδασκαλίαν τῶν νόμων, αἱ εἰσηγήσεις δὲν ἐθεωρῆτο πλέον ὡς τοιαῦται, ἡ Εἰσαγὴ τοῦ Λέοντος καὶ αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐγχειρίδιον ἐπεσταλμονικὸν πρὸς δι-

Σαυκαρίαν καλάγγυρον, διόλε
περιέχει πολλά βιβλίοφυλα καλά
τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας μέρη,
τὰ ὁποῖα ἤγειρον πάντος ἄγγλος
Πλάνου τὸ μέρος καλά τῆς ποιο-
δεσίας ταύτης.— Ἐφέρω δὲ τὸν
ἄγγον λόγον ὅτι αἱ εἰσηγήσεις,
ἢ παράφρασις τῶν εἰσηγήσεων
ἔναι μεθεί, ὡς τὴν βλέπετε, λό-
γων ἀκαταγνώστων Καλεύ-
νων.—

Διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποί-
ους ἀνεπτυγμένως ἀνέφερα τῶν
ἐνώπιον ὑμῶν, ἡ ποιοδεσία
τοῦ Νουθεσιανοῦ καὶ αἱ ἄγγαι
μεταφράσεις καὶ ἐπεξεργασίαι
αὐτῶν δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀ-
πολεγέσωσι τὴν βάσιν τῆς ποιο-
δεσίας τῆς Βυζαντινῆς κα-
νωνίας.—

Ταῦτα πάντα γοιπόν γα-
βεῖν ὑπ' ὄψιν ὁ Βασίλειος ὁ αὐ-
τοκράτωρ ἐπεχείρησε τὸ μέγα
ἀναμφορφωτικόν ἔργον τῆς κα-
δόλου ποιοδεσίας τοῦ ἀρχαίου
δικαίου.—

Αὐτός ὁ Βασίλειος ὁ
Αὐτοκράτωρ, ὅτε ἀνέλαβε τὰς
ἡνίας τοῦ κράτους ἔπρεν εἰς
κανέζειν καλάσταση τὴν

Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ ὀρθόδοξοι καὶ ἑτερόδοξοι. Ἡ παραδοσιακὴ ἀντίληψη τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ ἐπιβάλλει τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ νὰ τιμωρεῖ τοὺς αἱρετικούς. Ἡ ἀντίληψη αὐτὴ ἐπικράτησε καὶ στὸ Βυζάντιο, ὅπου ἡ ἐκκλησία ἀπολάμβανε μεγάλη ἐξουσία καὶ ἐπηρέαζε τὴν πολιτικὴ ζωή. Ἀπὸ τὸν 4ο αἰώνα ἡ Ἐκκλησία ἀναπτύσσεται σὲ μιὰ ἰσχυρὴ ὀργάνωση μὲ ἱεραρχία καὶ δογματικὴ διδασκαλία. Ἡ αὐτοκρατορία ἀναγνωρίζει τὴν ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπεμβαίνει στὶς ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις της. Ἡ Ἐκκλησία ἀσκεῖ ἔλεγχο στὴν ἐφαρμογὴ τῆς ὀρθόδοξης πίστης ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸ κράτος.

Ἡ ἀντίληψη αὐτὴ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορες ἔτσι ὥστε νὰ θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ὀρθοδοξία τῶν ὑπηκόων τους. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐκδόθηκαν διατάγματα ποὺ ἀπαγόρευαν τὴν ἐξάσκηση ἀπὸ τοὺς ἑτερόδοξους ὁρισμένων ἐπαγγελμάτων καὶ ἀξιωμάτων. Ἐπὶ Ἡρακλείου ἀπαγορεύτηκε ἡ ἐξάσκηση τῆς δικαιοσύνης ἀπὸ τοὺς ἑβραίους.

Ἡ ἀντίληψη αὐτὴ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορες ἔτσι ὥστε νὰ θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ὀρθοδοξία τῶν ὑπηκόων τους καὶ νὰ ἐπεμβαίνουν στὶς ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἰσαύροι καὶ οἱ Κομνηνοὶ ἀσκοῦσαν ἔλεγχο στὴν ἐφαρμογὴ τῆς ὀρθόδοξης πίστης ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸ κράτος

γενόταν παρεί τοῦ Ἡγεμόνος
Βουλγαρίας με ἐλίγα λόγια τὴν ἡμε-
τέραν ἀντιπροσώπευσιν, ὅπου ὁ ἄρχων
Χανίων, εἰς ὀνόματι τῆς πόλεως καὶ
τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ ὑποδοχή, ἐπρόφε-
ρε τὸν λόγον τῆς ἀντιπροσωπείας ὁ δὲ Διάσημος
Ἡγεμὼν ἐπανέλαβε τὸν λόγον μου καὶ
ἐπροσκύνησε τὴν ἐπιτροπήν. Ἐπειτα ἐπεσκέ-
φθημεν τὰ ἐν τῇ πόλει ἀξιοθέατα καὶ
ἐν τέλει ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
μας, ἐλάβαμεν τὸ γεῦμα μας καὶ ἀνεχωρήσαμεν
διὰ τὰ Χανιὰ ἐπιστρέφοντες τὴν αὐτὴν
ὁδὸν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλθόντες ἐκ Ρεθύμνης.

Τὰ ὄρη τοῦ Βυζαντίου εἶναι ὡραιότατα διὰ τὴν
ποικιλίαν τῶν χρωματισμῶν, καὶ ὁ ἀπο-
γευματινὸς ἥλιος τὰ ἐπεφώτιζε, ὥστε
νὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις
τὴν ὡραιότητα αὐτῶν. Ἐπροσπεράσαμεν
ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐλαιόδενδρα καὶ ἀμπελῶνας
ἐν τέλει ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον Ἀκρωτήρι
ὅπου ἐκεῖ ἐπεσκέφθημεν τὴν ἱερὰν μονὴν
τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ
ἐπροσκυνήσαμεν τὸν ἐκεῖ εὑρισκόμενον
ἐπίσκοπον Κυδωνίας κ. Ἀνανίαν, ὅστις
μᾶς ἐδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης
καὶ ἐκέρασε πρὸς ἡμᾶς τὸ ἐπιδόρπιον
τοῦ γεύματος. Ἐπειτα ἐπεσκέφθημεν
τὸν ἐκεῖ ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου
τοῦ Θεολόγου καὶ ἐπροσκυνήσαμεν τὴν
ἐκεῖ εὑρισκομένην ἱερὰν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου
Νικολάου τοῦ Μυρεψοῦ ἐκ τῆς ὁποίας
ἐπῆρα ἐγὼ ἕνα ἀντίδωρον, ἐπιστρέψαντες
δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μας, ἐλάβαμεν
τὸν καφέν μας καὶ ἀνεχωρήσαμεν διὰ
τὰ Χανιὰ ὅπου ἐφθάσαμεν ἀργὰ τὴν
νύκτα, ἀφοῦ ἐπεράσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν
μας εἰς τὰς ἐκδρομὰς ταύτας.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐπεσκέφθημεν
τὸν Ἡγεμόνα καὶ τὸν Ὑπασπιστὴν τοῦ
ὁποίου ἐγὼ ἔκαμα τὴν γνωριμίαν
καὶ ἐπεσκέφθημεν ἐπίσης καὶ τὸν
Ἀρχιστράτηγον τῆς Κρητικῆς Χωροφυλακῆς
Ἀντιστράτηγον κ. Ἀλεξάνδρου Ἀνδρεάδην
ὅστις μᾶς ἐδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης
καὶ ἐκέρασε πρὸς ἡμᾶς τὸ ἐπιδόρπιον
τοῦ γεύματος. Ἐπειτα ἐπεσκέφθημεν
τὸν ἐκεῖ ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου
τοῦ Θεολόγου καὶ ἐπροσκυνήσαμεν τὴν
ἐκεῖ εὑρισκομένην ἱερὰν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου
Νικολάου τοῦ Μυρεψοῦ ἐκ τῆς ὁποίας
ἐπῆρα ἐγὼ ἕνα ἀντίδωρον, ἐπιστρέψαντες
δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μας, ἐλάβαμεν
τὸν καφέν μας καὶ ἀνεχωρήσαμεν διὰ
τὰ Χανιὰ ὅπου ἐφθάσαμεν ἀργὰ τὴν
νύκτα, ἀφοῦ ἐπεράσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν
μας εἰς τὰς ἐκδρομὰς ταύτας.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐπεσκέφθημεν
τὸν Ἡγεμόνα καὶ τὸν Ὑπασπιστὴν τοῦ
ὁποίου ἐγὼ ἔκαμα τὴν γνωριμίαν
καὶ ἐπεσκέφθημεν ἐπίσης καὶ τὸν
Ἀρχιστράτηγον τῆς Κρητικῆς Χωροφυλακῆς
Ἀντιστράτηγον κ. Ἀλεξάνδρου Ἀνδρεάδην
ὅστις μᾶς ἐδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης
καὶ ἐκέρασε πρὸς ἡμᾶς τὸ ἐπιδόρπιον
τοῦ γεύματος. Ἐπειτα ἐπεσκέφθημεν
τὸν ἐκεῖ ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου
τοῦ Θεολόγου καὶ ἐπροσκυνήσαμεν τὴν
ἐκεῖ εὑρισκομένην ἱερὰν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου
Νικολάου τοῦ Μυρεψοῦ ἐκ τῆς ὁποίας
ἐπῆρα ἐγὼ ἕνα ἀντίδωρον, ἐπιστρέψαντες
δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μας, ἐλάβαμεν
τὸν καφέν μας καὶ ἀνεχωρήσαμεν διὰ
τὰ Χανιὰ ὅπου ἐφθάσαμεν ἀργὰ τὴν
νύκτα, ἀφοῦ ἐπεράσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν
μας εἰς τὰς ἐκδρομὰς ταύτας.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τῶν ὠρετῶν, κατὰ τῆς δωροδοκίας τῶν δικαστῶν καὶ τῆς ὠρεοκεξίας τῶν δεκηγόρων. ἡ δὲ νομοθεσία ἀνεμορφώθη πῶσα ὠμερέστατα. περὶ δὲ τῆς νομοθεσίας ταύτης παράβαρε κεφάλαιον 33 τῆς ἐστερικῆς δεκτίσεως τοῦ ἀνωνύμου συγγραφέως τοῦ βασιλέου καὶ τῶν πράξεων τοῦ Βασιλέου.—

Ὁ Βασιλεύς λοιπὸν οὗτος ἐβελτίωσε τὴν κατάστασιν τῆς νομοθεσίας κατὰ ταῦτα τὰ λόγια τοῦ ἀνωνύμου συγγραφέως τριχῶς ἦτοι

Πρῶτον.— ῥητῶς κατέργησε τοὺς νόμους, οἵτινες ἦσαν ἤδη ἀπηρχαιωμένοι.—

Δεύτερον.— ἀνεκαθάρισεν ἤτοι κατέστησε μεθοδικωτέρους τοὺς εὐχρήστους καὶ τότε ἰσχύοντας νόμους, οἵτινες συγκεχυμένοι καὶ διεσπαρμένοι πάντα χοῦ τεμπλαῖον

Τρίτον.— ἐξέδοκε σύστημά τε προχείρων νόμων ἢ ἐγχειρίδιον τοῦ δικαίου περιέχον τὰ στοιχεῖα καὶ τὰς βάσεις τῆς νομοθεσίας καὶ χρησιμεῦον ὡς ἀνωμένους ἐς τὴν ἐνεργείαν.

τῶν νόμων, ὡς ἔπραξεν ὁ Ἰουστινιανός διατάξας τὴν σύνταξιν τῶν εὐνεχείνων. —

Ἴδωμεν χαιρὸν τῶν χειλομεμένων νὰ ἀναμορφωτικὰ ἔργα τοῦ Βασιλείου. —

Τὸ πρῶτον νομοθετικὸν ἔργον τοῦ Βασιλείου εἶναι ἀναντιῤῥήτως ὁ πρόχειρος παρούμενος νόμος ὃν ἐξέδοτο τῷ 870 μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Κωνσταντίνου καὶ Λέοντος σοφοῦ. (ἴδε ἐγχ. Φριαρ. σελ. 235 240). — Ἡ νομοθεσία τῶν εὐπείρας εἰρωνῶνος ἐπὶ πολὺν χρόνον, μέχρι τῶν νεωτάτων τούτεσι χρόνων, συνέχει τὸν ἀρχικὸν τῶν νόμον μετὰ τῶν εἰσαγῶν τοῦ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου. ἀγγὰ εἰς τοῦ Ἀρμενοπούλου ὅστις ἐντῷ προθεωρίᾳ αὐτοῦ ἐπεκρίνει τὸν πρόχειρον τοῦτον νόμον, θεωρούμενον ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀνεπαρκῶν καὶ συμπληρωτέον, ἀποδεικνύεται ἀριδείλως. ὅτι ὁ πρόχειρος νόμος τῶν ἔργον τοῦ Βασιλείου ἐκδόντος αὐτόν, καθ' ὃν χρόνον εἶχε συμπεπρωτίτων τὸν πρεσβύτερον αὐτοῦ υἱὸν Κωνσταντίνον καὶ τὸν νεώτερον Λέοντα τὸν ἐπιμηθέντα καθόπερ σοφόν,

ὅτις ὡς γνωστὸν δεσέχθη αὐτὸν καὶ εἰς τὸν θρόνον μεταξὺ τοῦ ἔτους 870–878. παράβαγε Αρμενοπούλου, προθεωρία, σελ: 8 εἰδόσιν. ἑβδόμην ὑπὸ Χαμπάχ, ὅπου εὑρίσκεται τὰς ἐπιρίσεις, ταύτας τοῦ Αρμενοπούλου ἐπὶ τοῦ προχείρου νόμου τοῦ Βασιλείου. —

Παρὰ τοῖς Βιζαντινοῖς τὸ νομοθετικὸν τοῦτο ἔργον τοῦ Βασιλείου, διάταξις τρεῖς Βασιλείως, τὸ πρόχειρον, ἐγχειρίδιον νόμων, ταῦτα πάντα ἔγραν ὀνόματα ἐπὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ νόμου δηλ: τοῦ προχείρου τοῦ Βασιλείου. τὸ συνηθέστερον ὅμως ὄνομα εἶναι τὸ πρόχειρον. —

Ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ προχείρου τούτου νόμου οἱ Αὐτοκράτορες Κωνσταντῖνος καὶ Λέων ἐκθέτουσι τοὺς λόγους δι' οὓς προέχθησαν εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ. εἶναι δὲ οὗτοι τὸ παρεγγαγμένον τοῦ βίου καὶ τῶν ἐθῶν καὶ τὸ ἄπειρος τῶν νόμων πλῆθος. —

Τὸ πῦρος τοῦ προχείρου τούτου, λέγω, τοῦ Βασιλείου ἐξ οὗ ἄρχεται ἐν Βιζαντίῳ νὰ βε-

βαίως νομοθετική ἐνοχή, δεύμε-
νον ἀναφαράγειον εἰς τοὺς αἰῶ-
νας μεθ' ὅλας τὰς μεταλρονὰς ἂς
ἔλαβε παρὰ τῶν μεταγενεστέρων
νομομαθῶν ἢ νομοθεσία. Περὶ
δὲ τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνος ὁ πρό-
χειρος οὗτος νόμος τοῦ Βασιλεῖ
ὑπῆρξεν ἢ βάσις τοῦ πρόχειρον
νόμου τοῦ Ἀρμενοπούλου, ὅστις,
ὡς γενόμενος, ὑπῆρξε τὸ μόνον
νομοθετικὸν ἐγχειρίδιον καθ' ὅ-
λον τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς
δουλείας τοῦ ἔθνους. ὁ πρόχειρος
ὅμως οὗτος νόμος ἐγένετο ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ γνωστὸς τὸ 1564, τοῦ-
τέστε περὶ τὸν δέκατον ἕκτον
αἰῶνα ὅστις ὅμως... καὶ τὴν
γνωρεμίαν πρὸς τοὺς δεκαιοὺς
νομομαθεῖς ἐνοίκησεν ὁ Ἰκονιά-
τιος, ὁ γνωστὸς παρ' ἡμῖν ἐκεῖ-
νος νομομαθεὶς Ἰκονιάτιος ὅστις
ὅμως παραδέχεται ἐξέκοντα
τέλους τοῦ πρόχειρου ἀντὶ τῶν
ἐξηκοῦν αὐτοῦ τεσσαράκοντα.

Μετ' αὐτὸν ὁ Σπέρος οὐ
μόνον ἐπέκεινεν εἰς τὴν αὐτὴν
γλῶσσαν ὅτι ὁ πρόχειρος νόμος
περιέχει 60 τέλους ἀντὶ 40.
ἀλλὰ καὶ συνέχει τὸν πρόχει-
ρον τοῦτον νόμον τῶν Βασιλεῖ

τῆς ἐπιγονῆς τοῦ Ἰσαύρου, καὶ
ἡ πράξις αὐτὴ ἐξηπολούθησε
μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων,
μέχρις οὗ νεώτερα ἀναπαλύψεις
ἐν ταῖς βεβεοδήμαις ὑπὸ τῶν ἐξό-
χων τῆς Γερμανίας νομικῶν, οἵ-
τινες ἐργάζονται δι' ἡμᾶς, καὶ καὶ
ἐξοχήν τοῦ Ζαχαρίου εἰς τοὺς
νόμους τοῦ ὁμοίου ὀφείλομεν ἐκ-
τὸς ἄλλων πολλῶν καὶ τὴν ἀμεθῆ
σχέσιν τοῦ προχείρου τούτου νό-
μου τοῦ Βασιλείου πρὸς τὴν ἐπι-
γονήν τοῦ Λεόντος καὶ τὰ ἄλλα
δοκίμια τῆς νομοθεσίας τῆς Βυ-
ζαντινῆς.—

Ἀνεπτύξαμεν προχθὲς τοὺς
λόγους διὰ τοὺς ὁμοίους ὁ Βασί-
λειος ὁ αὐτοκράτωρ ἠναγκάσθη
νὰ τροποποιήσῃ τὸ δικαιοστῆ
Ἰουστινιανοῦ, ἠρχίσαμεν δὲ νὰ
συζητῶμεν τὸ πρῶτον ἔργον τὸ
νομοθετικὸν τοῦ Βασιλείου τοῦ-
τέστι τὸν πρόχειρον νόμον. κατὰ
τὴν χρονολογικὴν τάξιν ὀφείλο-
μεν βεβαίως ἀμέσως νὰ συζη-
τήσωμεν καὶ νὰ ἐρευνήσωμεν
τὸ δεύτερον ἔργον αὐτοῦ τοιτέζε-
τιν ἀναπάδαρον τῶν παλαιῶν
νόμων. πρὸς παραβιάζομεν
τὴν χρονολογίαν ὅπως ἐρευνή-

φυλ: (34).—

ωμεν τό τρίτον ἔργον αἰτεῖ τοῦ δευτέρου τοῦ Βασιλίου, τουτέ-
ζε τὴν παρουμένην ἐνάγωγήν
δεόλε ἢ ἐνάγωγή τό τρίτον τοῦ-
τό ἔργον τοῦ Βασιλίου ουνδέ-
ται
ολεῦς ὡς ἐν τοῦ χαρακτῆ-
ρος καὶ σκοποῦ αἰτοῦ μετά τοῦ
πρώτου ἔργου τοῦ Βασιλίου,
τουτέστε μετά τοῦ προχείρου
νόμου.—

Ὅποια εἶναι ἢ σχέσις τοῦ
πρώτου μέδεκος τοῦ Ἰουστενια-
νοῦ πρός τὴν δευτέραν ἔκδοσιν
αἰτοῦ τοῦ μέδεκος τοῦ Ἰουστε-
νιανοῦ τὴν παρουμένην codex
πρός τόν δεύτερον μέδεκα
τοῦ Ἰουστενιανοῦ αἰτεῖ εἶναι
ἢ σχέσις τοῦ προχείρου νόμου
τοῦ Βασιλίου πρός τὴν ἐνάγω-
γήν αἰτοῦ τοῦ Βασιλίου εἶναι
δηλαδή ἢ ἐνάγωγή τοῦ Βασι-
λίου δευτέρα ἔκδοσις τοῦ προ-
χείρου νόμου αἰτοῦ τούτου τοῦ
αἰτουράτορος νεξυμένη καὶ
ἐνεδεορθωμένη κατά τάς ἀνά-
γκας τῆς ἐνοχῆς καὶ τοῦ δι-
καίου.—

Ἡ ἐνάγωγή ὡς καὶ τό
προχειρον τοῦ Βασιλίου σύ-
νειται ἐν τέλλων τεσσαράκοντα.

περιέχει δὲ ἐν οὐσίᾳ τὸν προχει-
ρον νόμον, ἐντὸς ἐκείνων τῶν
διαλάξεων τὰς ὀνοίας νόμα τῶν
Βασιλέων μεταγενέστερα πα-
τήρησαν ὡς ἀγρεύτους ὄρεον.
ἐντὸς ταύτης τῆς τροπωνοσύ-
νης τὸ ἐναγωγὲ φέρει καὶ γα-
ρακτῆρα συνεπαλεμιτέρον
τοῦ προχείρου, ναδόλε ἐν τῷ προ-
χείρῳ νόμῳ δὲν ἀνάντατα οὐ-
σιμα φεγοσοφικόν, σύζυμα
τε μᾶλλον δοξικόν ἐν τῷ πατα-
λάξει τῶν δεδαστιμῶν τοῦ δε-
καίου. ἐν τῷ ἐναγωγῷ ὅμως
τὸ δοξικόν σύζυμα ἐνεμπατῶ
ναδόλε αἱ ἀρχαὶ καὶ τὰ ἐνέρ-
τατα ἀξιώματα δεδαστιμίας
τινος τοῦ δεκαίου μεῖνται ἐν
τῷ ἐναγωγῷ ἐν μεγαλῷ ἐκά-
στου τέλλου, ἐν ᾧ ἐν τῷ προχείρῳ
νόμῳ τὰ ἀξιώματα ταῦτα μεῖ-
νται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τέλλου. Τρίτε
δὲ τροπωνοίκοις τοῦ προχείρου
νόμου ἐν τῷ ἐναγωγῷ, ὅτε
ἐν ταῦτα προσετέθεσαν ἄλλα με-
γάλα ἐγκύνοντα ὅμως δεόλου
ἀνὸ τοὺς τέλλους τοῦ προχείρου
νόμου.—

Οὗτος ὁ τελευταῖος νόμος
τοῦ Βασιλέου τὸ ἐναγωγὲ

δυμοσεκδῦνα ἰνό τοῦ Βασιλείου ὅτε μετ' αὐτοῦ συνεβασίλευσαν καὶ οἱ νεοὶ τοῦ Λέων καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, ἢ ἑνωτικοῦ, γέγω, αὐτὸ ἐγένετο ὅπως πρόγειρος καὶ σταγκεώδης ὁμοδεσία τῆς ἑνωτικείας συνάδη πρός τὴν ἐντεῦ τῆς παδόλου ὁμοδεσίας ἀναμόρφωσιν, τὴν ὁποίαν ὁ Βασίλειος ἔφερε εἰς πέρας ἰνό τόν τίτλον «ἀνακάδαρσις τῶν παλαιῶν νόμων», περί τῆς ὁποίας κατωτέρω, φυσικῷ τῷ λόγῳ, δέλομεν ἀναφέρει τὰ δέοντα.

Ἐπειδὴ δὲ ὡς γνωστόν ὁ Βασίλειος ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 886, ἔπεται ὅτι ἡ δευτέρα τοῦ προχείρου ἐκδόσεις ἔτοι ἢ ἑνωτικοῦ ἐξ ἀνάγκης ἐδημοσεκεύδη μεταξύ τοῦ 884–886.—

Εἰς ἐφάλαιά τινα τῆς ἑνωτικοῦς ταύτης τοῦ Βασιλείου, τὰ ὁποῖα ἀπαντῶμεν ὁ ἔμεροι εἰς τὰ ἐδεντικά τοῦ δεκαίου ἐγχειρίδια ἐκδοδέντα περί τό 960 ἔτος φέροντα τόν τίτλον «ἐκλογὴ νόμων τῶν ἐν ἐνεστῷ ἐπεδημένων», ὁ ἔμεροι δὲ εἶναι γνωστόν

τό ἐγχειρίδιον τοῦτο ὑπό διάφορα ὀνόματα, ἐν τό σύνηθέζειν ἐν ἐνετομῇ ἀπλῶς, εἰς τά μεγάλαια, λέγω, ταῦτα τῆς ἐνανάγωγῆς τά ἐν τῇ ἐνετομῇ ταύτῃ εὐρωνόμενα ἀπαντᾶται τό ὄνομα τοῦ Φωτίου ἐν ἀρχῇ ἑκάστου μεγαλαίου. τοῦτο ἐξηγεῖται ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ πατριάρχης Φώτιος ὅστις, ἐπ' γνωζόν ἐν τῶν προηγουμένων, δέν ἦτο μόνον θεολόγος, δέν ἦτο μόνον φιλόλογος, δέν ἦτο μόνον ἐπιστημῶς ἀλλά τά πάντα ἐν γένει καί ἔξοχος ρομενός καί νομαμαθής, οὗτος συνετέλεσε τά μέγιστα εἰς τήν σύνταξιν τοῦ ἐγχειρίδιον τούτου τῆς ἐνανάγωγῆς.—

Ἡ σύμπραξις αὕτη τοῦ Φωτίου πρῶτον μέν καταφαίνεται ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ἐνανάγωγῆς τό ὀνοῖον πραγμαλεμῶς εἶναι προϊμιον φιλοσοφεμώτατον, προϊμιον προδίδον παρεδείγως καί ἐν πρώτης ὄψεως τόν ἀνδηρόν καί μεταρόνον πάλαμον τοῦ Φωτίου. ἀλλ' οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλά καί αἱ ἰδέαι αἱ αἴτιαι ἐν αἰτῷ τῷ φιλοσοφεμῷ προϊμίῳ ἀπαντῶνται,

εἶναι αἱ ἰδέαι τοῦ Φωλέου, αἵ-
τινες ἐναντίσσονται γενικώτερον
τὰς γράφας τῶν Μαρξαίων ἐπὶ
τῆς φύσεως τοῦ νόμου, ἐπὶ τῆς
ἀρχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ
νόμου. ——

Ἐν γένει ὁ Φώλεος ἐπὶ τοῦ
προσεμίου τούτου ἀναντίσσῃ
κατὰ τινα γραμματικὴν φι-
λοσοφικὸν τρόπον τὴν ἀρχὴν
καὶ τὴν φύσιν τοῦ ~~προσεμίου~~
νόμου. ὁ δεῖς νόμος, γέγει, ἀ-
πορρέει ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀν-
θρώπου, εἰς ὃν ὁ Θεὸς ἐνέπνευσε
τὴν ἰδέαν τοῦ δικαίου, τὴν
ἰδέαν τῆς δικαιοσύνης, τὸ ὁποῖ-
ον κάμνει τεμνὴν εἰς πάντας
ἐν γένει τοὺς αἰῶνας. ἀλλ' ὁ ἀν-
θρώπος καὶ ἀπαρεῖος ἐκεῖνος κά-
μαρος τοῦ Φωλέου, ὅστις ἀμέσως
διαιρεῖται δύον καὶ ἂν τὸν
ἀναντίσσῃ τις, ἐννοῦ ὅτι ὁ
Φώλεος ἔγραψε, εἶναι αἱ ἰδέαι
αἱ μεταφυσικαί, αἱ μετάρ-
σιαι ἰδέαι περὶ φύσεως τοῦ
νόμου, αἵτινες ἀποτείνονται
ἰδίως κατὰ τῆς γράφας τῶν
Μαρξαίων, αἵτινες

αἱ ἰδέαι αἵτινες ἀναντίσσονται

καί εἰς ἄλλα συγγράμματα τοῦ Φωτίου, ταῦτα πάντα ὑποτρέχουσιν ὅτι τό ὄνομα τοῦ Φωτίου τό εὑρεσκόμενον εἰς τά κεφάλαια τῆς ἐνετομῆς, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Φώτιος ἄνασιν ἐχορήγησε τά φῶτα τοῦ, τάς γνώσεις τοῦ τάς νομικάς. Ἐκτός δέ τούτου ὅταν τις ἀναγνώσει μετ' ἐνεστασίας τήν ἐπαναγωγήν βλέπει εἰς τινας τίτλους ἐν τινα κεφάλαια ὅτι ἐξ ἄπαντος ὁ συντάκτης τῶν τίτλων τούτων ἔπαι εἰς τοῦ μέρου. Παράβαλε πρός τοῦτο τίτλον 9 κεφάλαιον 16. τίτλον 11. κεφ: 5. τίτλον 12 κεφ: 18. τίτλον 14. κεφ: 11. καί τίτλον 38. κεφάλαιον 20.—

Ταῦτα περί τῆς ἐπαναγωγῆς. Νῦν μεταβαίνομεν εἰς τήν φεσεινήν τάξιν τῆς νομοθεσίας τοῦ Βασιλείου, τουτέστιν εἰς τήν ἀνακάθαρσιν τῶν παλαιῶν νόμων.—

Εἴρηται ὁ λόγος διά τόν ὁποῖον ἀνετρέψαμεν τήν χρονολογικήν ταύτην τάξιν. μετά τόν πρόχειρον νόμον ὀφείλομεν νά ἐξετάσωμεν τήν

ἀνανάδαρσιν τῶν ναγαιῶν
νόμων, καὶ μετ' αὐτὴν τὴν
ἐναναγωγὴν ἢ τὸ τεγεταῖον
ἔργον τοῦ Βασιλίου. ἀγ' ἐνα-
δὲ ἢ ἐναναγωγὴ συνδέεται
μετὰ τοῦ προχείρου, ἀφέσα-
μεν τὴν ἀνανάδαρσιν τεγε-
ταίαν. —

Ὅτι δὲ ἢ ἀνανάδαρσις
εἶναι τὸ δεύτερον ἔργον τοῦ Βα-
σιλίου, τοῦτο αὐτὸς ὁ Αἰτουρά-
τωρ μαρτυρεῖ γέγων ὡς ἢ ὑμε-
τέρα Βασιλεία πρῶτον μὲν τὰ
ἐν γράφει τῶν ναγαιῶν νόμων
ἄνωνα ἀνανάδαρσα ... »
(παράβαλε προοίμιον ἐναναγ.)

Τῶν νομοδεσιῶν ἔργων τοῦ
Βασιλίου ἢ ἐστορία μέχρι
τινος εἶναι πεπαγυμμένη ὑπὸ
σκότους βαθυτάτου. τὸ ἀνεπαρ-
κὲς τῶν πηγῶν τοῦ Βιγαντεῖ
δεκαίου καὶ ἢ πίστις, ἢ πολλὴ
πίστις, ἢ ἀφοσίωσις εἰς τινας ἄν-
δρας δεκαρμένους παρὰ πάν-
των ὡς σοφοὺς, ἐδημιούργησε
σύγκρυμα τῆς νομοδεσίας τοῦ Βι-
γαντίου, τὸ ὄνειον δὲ ἠδύνατο
πλέον καὶ παλαιχίου, ὅτι αἱ
πηγαὶ τοῦ Βιγαντινοῦ δεκαίου
ἔρχεσαν καὶ παρέστασαν

ἀφθονώτεραι καὶ προσφορώ-
τεραι εἰς τοὺς σοφοὺς, καὶ τὰ
μέτρα ἐν γένει τὰ ἐπιτυμπτε-
νά, καὶ τὰ ἱστορικά καὶ
τὰ ἐρωτικά, καὶ ἐστέρησαν ἐκ-
τὸν δυσχερῆ. ἐπομένως τὸ μέχρι
πρὸ μικροῦ ἐσχύουσα θεωρία
περὶ τῶν ἔργων τῶν ποιοδεικῶν
τοῦ Βαγιείου εἶναι τὸ ἑξῆς:
ὁ αὐτοκράτωρ Βαγίζειος, γέ-
γει, θεωρήσας τὴν ἀναμόρφω-
σιν τοῦ δικαίου ἀναγκαίαν,
ὥρισεν ἐπιτροπεῖν τινα ἐκ ποιο-
μαθῶν πρὸς σύνταξιν νέου τινος
κώδικος. ὅπως δὲ ἐπιτυγχά-
νῃ τὰς τοῦ δικαίου ἀμένους καὶ
προχείρους ἀνάγκας τῶν δικαζυ-
ρίων, ἐδημοσίευσεν ἐν πρώτοις
πρόχειρόν τινα νόμον ἐκ τεσσα-
ράκοντα βεβλίων συγκείμενον.
τὸ ποιοδεικὴ αὐτὴ ἐπιτροπὴ,
γέγει τὸ πρὸ ὀλίγου ἐσχύουσα θε-
ωρία, δὲν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ
εἰς πέρας ἐν γένει ταύτας τοῦ
δικαίου τὰς ἀναμορφώσεις, τὴν
ἀνακάθαρσιν τῶν νόμων, ἐπο-
μένως τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιτραπέ-
ν, πρῶτον ἐπὶ τῆς βαγιείας
τοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ, τοῦ
νεοῦ καὶ ἀμένου διαδόχου

φυλ: (35).=

τοῦ Βασιλείου.

Ὁ Λέων ὁ πρῶτος, ὁ σοφός, ὁ μακεδών, πρῶτος ἐ-
στεφανώθη ἐν Βυζαντίῳ ὑπὸ τοῦ πατριάρχου
τὴν παρασκευὴν τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ γεννή-
σεως τὸ πρῶτον ὁ υἱὸς τοῦ, ὁ Κωνσταντῖνος, ἐστέφθη
ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου τὴν ἡμέραν
τῆς ἁγίας Θεοφανείας. — Ἐκυβερνήθησαν ἐπὶ
τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ
μετὰ παρρησίας μέγα ὄφελος τῷ κράτει· ἀπε-
δείχθη ὅμως καὶ ἐν τούτοις ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Λέοντος δὲν ἐκληρονόμησε μόνον
τὸν διάδοχον τοῦ Λέοντος Βασιλείου
τὸν Μακεδόνα ὁ Κωνσταντῖνος ἐβασίλευσε μετὰ τὸν πατέρα του ἔτη 50 ἀλλ' ἐξέδωκε μόνον
ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ πατρός του, ἐπειδὴ ἦτο ἀνήλικος, ὀλίγα νομίσματα μὲ τὸ ὄνομα
τοῦ πατρός του καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παππού του Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου.

Ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ, τοῦ Ρωμανοῦ, ἐπῆλθε
μεγάλη ἀνωμαλία εἰς τὰ πράγματα τοῦ κράτους,
ἡ ὁποία ἐπροξενήθη ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας τοῦ
Ρωμανοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς γυναικός του
Θεοφανοῦς, οἵτινες ἐπροσπάθησαν νὰ ἐξουσιάσωσι
τὸν ἀνήλικον βασιλέα καὶ τὸ κράτος. Ἀλλ' ὁ
Ρωμανὸς ἐπροφθάσας ἐφόνευσε τοὺς ἀδελφοὺς
τῆς γυναικός του καὶ ἐξώρισε τὴν μητέρα του
Θεοφανοῦ εἰς τὴν Πρώτην τῶν Πριγκηπονήσων.

Ὁ Ρωμανὸς ἐβασίλευσε μόνος ἐπὶ τρία ἔτη
καὶ ἐστέφθη μετὰ τοῦ πατρὸς του καὶ τῶν ἀδελφῶν του
τὴν 25ην Δεκεμβρίου τοῦ 919 ἔτους. Ἐν τῷ
μεταξὺ ὅμως ἐπῆλθε μεγάλη ἀνωμαλία εἰς τὰ
πράγματα τοῦ κράτους, ἡ ὁποία ἐπροξενήθη ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας τοῦ
Ρωμανοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς γυναικός του
Θεοφανοῦς, οἵτινες ἐπροσπάθησαν νὰ ἐξουσιάσωσι
τὸν ἀνήλικον βασιλέα καὶ τὸ κράτος. Ἀλλ' ὁ
Ρωμανὸς ἐπροφθάσας ἐφόνευσε τοὺς ἀδελφοὺς
τῆς γυναικός του καὶ ἐξώρισε τὴν μητέρα του
Θεοφανοῦ εἰς τὴν Πρώτην τῶν Πριγκηπονήσων.

ὁ Βασιλέας [illegible] ἔφερε εἰς τέρας αὐτῆς, ἀγὰ καὶ αὐτὸς ἐνέσης ἐδημοσίευσε τὰ τρία ταῦτα ποιοθετικὰ ἔργα ἐπὶ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ.—

Πρῶτον, γέγω αἱ γνώσεις αὗται αἱ ἐστορικαί, αἱ ἀμφιβέστεραι, αἱ συμφεραί ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ Βασίλειος ἐδημοσίευσε τὰ τρία ποιοθετικὰ ἔργα.—

Δεύτερον, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων ὁ σοφὸς δὲν ἐξυπογράφησε τὸ ἀτελὲς μεῖναν ἔργον τοῦ πατρός τοῦ, ἀλλ' ἐδημοσίευσε νέαν ὅλως διόλου ἔκδοσιν τῆς ποιοθετίας τοῦ Βασιλείου. ἐκ τῶν νεωτέρων ἐστορικῶν ἐμῶν γνώσεων ἀποδείχθη ὅτι ἡ ἀνὸ τῶν ἀρχαιοτέρων σοφῶν θεωρουμένη δευτέρα ἔκδοσις τῆς ποιοθετίας τοῦ Λέοντος ἐπιγεγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου τοῦ Πορφυρογεννήτου μετὰ 50 ἔτη ἔναι ἀγάνα ψευδαρμένης φαντασίας.—

Ὁ Βασίλειος αὐτὸς ἐπιφαίνεται καὶ ἐδημοσίευσε τὴν ποιοθετίαν τοῦ προγείρου νόμου, τὴν ἀνακάθαρσιν τῶν νόμων καὶ τὴν ἐπαναγωγήν ὁ δὲ Λέων

δραστήριον τὸ [illegible] τὸν Ἀλ.
καὶ ἀπὸ τὸ αὐτόθι ἐμπορικὸν κέντρον
ὅλη ἡ ἐπαρχία ἐφοδιάζεται ἐξ
αὐτῶν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων,
ὅλαι αἱ ἀγοραπωλησίαι γίνονται
προσέτι ὅμως μεγάλη εἰς τὸν τόπον
τοῦτον παράγεται ἐν τριάκοντα
ἐτῶν ποσότης ἐλαίου ἐκ τῶν πέριξ
ἀπὸ τοῦ Ἀλμυροῦ ἕως τοῦ Ἀγκιαλοῦ
ἀπὸ τοῦ Ἀλμυροῦ ἕως τοῦ Ἀγκιαλοῦ
καὶ ἐκ τῶν παραθαλασσίων τόπων
τοῦ Ἀλμυροῦ ἕως τοῦ Βόλου.
Ἀπὸ τοῦ Ἀλμυροῦ ἕως τοῦ Βόλου

Παραδόσεων καὶ Τελετουργιῶν Ἐκκλησιῶν).—

Πρὸν τὸ ἀξιώσουν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἐκεῖ ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς ὑπῆρχε μιὰ ἐκκλησία ἀφιερωμένη στὸν Ἅγιο Θεόδωρο τὸν Στρατηλάτη. Ἀλλὰ ἀργότερα ἐπὶ Βυζαντινῶν χρόνων ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἔπεσε σὲ ἐρείπια καὶ ἔμεινε ἔτσι ἀπὸ τὸν 11ο αἰῶνα μέχρι τὸν 17ο αἰῶνα. Τὸ ἐρείπιο τοῦ ναοῦ εἶχε τὸ ὄνομα Παλαιὰ Ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου καὶ ἦταν ἐρειπωμένη ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές. Μόνο ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ ἦταν σχεδὸν ὅρθια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔμπαινε κανεὶς στὸ ἐρείπιο. Ἐκεῖ ἐπάνω ἦταν ἡ ἁγία τράπεζα, αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ ἐρειπίου καὶ ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα ποὺ ὑπῆρχαν ἀκόμη.—

Κοντὰ στὸ ἐρείπιο ἐπολλαπλασιάσθηκαν καὶ τὰ ὀστοθήκια τοῦ νεκροταφείου, ποὺ βρίσκονται ἐπὶ τοῦ χωρίου τοῦ τόπου τοῦ Θεοδώρου, ἐξαπλώθηκαν ὅλως καὶ ἐξουδετερώθηκαν.—

Ἀπὸ ὅλων ἐπολλαπλασιάσθηκαν καὶ τὰ ὀστοθήκια τοῦ ναοῦ αὐτοῦ ποὺ ἦταν ἀκόμη ὅρθια ἐπὶ μακρὺν χρόνον, ἐπειδὴ ἐχρησιμοποιοῦνταν τὸ χωρ-

αὐτοῦ σχέσιν μεταβάλλει τοῦ
δικῆ τοῦ προσώπου ἐκτροπῆς καὶ
τὸ σύναισθήματος ἐξαρτώμενον
τοῦ ... ἀπὸ μέτρον ἐκτιμᾶται
ἐκ διαφόρου καὶ ἐκτιμᾶται
ἐπὶ τὸ ἐκτιμᾶται

πρωτορία ἤρξατο νὰ παλαβάζει
γενικαίως τὸ Πατεινόν, ἐ-
ξωδοῦν αἰτὸ καὶ ἐπιτοπίζον κατ-
αχόδεν· ἐπομένως καὶ τὰ Πα-
τεινὰ πρωτότυπα πείμενα τῆς
νομοθεσίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὁ-
σημέραι παθεστάμενα ἀπα-
λαμπτότερα ὤρεγον νὰ ἐπιγ-
ξωσιν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἐνε-
ξεργασίας καὶ τὰς μεταφρά-
σεις, αἵτινες πρόϊόντος τοῦ χρό-
νου πατέξαβον πᾶσ' ὁμοιμερί-
αι τὸν τόπον τῆς ἀρχαίας νο-
μοθεσίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ.—

Τὸ γεγονὸς τοῦτο, πέρεσι,
ἦν φυσικώτατον· κατὰ χρόν-
ον ἢ δὲ ἐπῆρχεν ὅλως δεό-
μον μόδεξ τὸ τοῦ δικαίου ἢ ὁ
μόδεξ οἷος ἦν ἀπαλάμπτος
εἰς τὸν Λαόν εἴτε ἐν ἀνεπαρκεῖ-
τόλε αἱ ἰδιωτικαὶ συγγραφαὶ αἱ
ἰδιωτικαὶ ἐνεξεργασίαι τὰ ἐ-
πομνήματα τὰ συγγράμματα,
ἢ ἰδιωτικὴ ἐν γένει, φιλολογία
διὰ τοῦ χρόνου καὶ τῆς χρή-
σεως ἀπέκτησαν πολλάκις ἰσχύν
ἴσην τοῖς πρωτοτύποις νόμοις.

Ὅτε ὁ Βασίλειος ἀπέλα-
βε τὰς ἡνίας τοῦ πρώτου

-ή ἰδιωτικὴ νομικὴ φεγγογία
ὡς καὶ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἀνε-
τέλει αὐτὴ μόνη τὴν νομοθεσίαν.
Ἐν ταιαίτῃ καταστάσει τοῦ δι-
καίου ἐπρεσκομένου, ἢ γνώρης
βεβαίως θεραπεία τοῦ κακοῦ
ἤθελεν εἶσθαι ἡ δημιουργία νέ-
ου τινὸς ὅλως μώδικος. Ἀλλ' ἡ
ταιαίτη ἐπεχείρησις, ἡ δημι-
ούργησις νέου μώδικος, προϋπο-
δέτει τὴν δημιουργικὴν τοῦ δι-
καίου δύναμιν, ἥτις δεῖ ἦναι
ἴδιον πάσης ἐποχῆς. Ἐν τῇ
ἀδυναμίᾳ γοινὸν τοῦ δημι-
ουργῆσαι νέον πρωτότυπον μώ-
δικα ἀπολούθησεν ὁ Βασιλεί-
ος τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰουστι-
νιανοῦ, τουτέστι τοῦ νὰ ἀνακα-
θάρῃ τοὺς παλαιοὺς νόμους,
νὰ ἀπολουθήσῃ τὸ ἐπιτεί-
νοι οὔζημα, καὶ νὰ ἐπιτέξῃ
ἐν τῷ παλαιῷ νόμῳ τοὺς
εἰχρήστους καὶ νὰ καταργή-
σῃ τοὺς ἀχρήστους καὶ πεπα-
λαιομένους.

Ἡ δημοσίευσις τῆς ἀνα-
καθάρσεως γοινὸν ἔγενε μι-
κρὸν πρὸ τῆς ἐπαναλωγῆς ἐ-
πειδὴ δὲ ἡ ἐπαναλωγὴ ἐδη-
μοσιεύθη μεταξὺ τοῦ ἔτους

884–886, ἡ δημοσίευσις τῆς ἀνακαθάρσεως ἐξ ἀνάγκης ἔλαβε χώραν περὶ τὸν χρόνον τοῦτον κάτοθεν ὅμως μετὰ τὸ ἔτος 883, καὶ διατὶ τοῦτο; διότι ὁ ὑπομνήσας τοῦ Φωτίου ὅσοις ἐδημοσιεύθη ἐν ἔτει 883 ἀμφιβῶς, οὗτος ἀγνοεῖ τὴν ἀνακάθαρσιν τῶν καταρρῶν νόμων. ἐς κάτα τὰ χωρία τοῦ ὑπομνήσαντος, κάτας τοὺς κοχλιωτοὺς νόμους ἀναφέρει παραγγείλων αὐτοὺς μετὰ τῶν κανόνων τῆς ἐπιγνοίας. τοὺς κοχλιωτοὺς νόμους ὁ Φώτιος τοὺς γαμβάνει ἀνοιγεσθεῖσιν ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων συγγραφῶν τοῦ δικαίου ἐν τοῦ μηδένος καὶ τῶν νεαρῶν. τὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὑπομνήσαντος τοῦ Φωτίου ἡ ἀνακάθαρσις τῶν καταρρῶν νόμων τοῦ Βασιλείου ἦν δημοσιευμένη, ὁ Φώτιος δὲ ἠδύνατο νὰ τὴν ἀγνοεῖ, φυσικῶν τῷ λόγῳ ἐν τῷ ὑπομνήσαντι αὐτοῦ γενώσκων δὲ αὐτὴν ἦν ἀδύνατον νὰ μὲ εἶχεν αὐτὴν ἀνοιγεσθεῖσιν ὑπ' ὄψιν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ νὰ ἀνατρέχει εἰς τὰ ἀρχαιότερα

νείμενα τῶν νόμων εἰς τὸν μέ-
δεια καὶ τὰς πεφάς τοῦ Ἰου-
στινιανοῦ. —

Διὰ τὸν γόγον γοινὸν
τοῦτον ἡ ἀνακάθαρσις τῶν
νόμων δὲν δύναται νὰ ἦναι
δεμοσιευμένη ὑπὸ τοῦ 883 ἀγ-
γὰ κατὰ τὸ χρονικὸν διάζει-
μα ἀνὸ 884 μέχρις 886. —

Ἡ ἀνακάθαρσις τῶν νόμων
τοῦ Βασιλείου ἔνδεν ὅλε-
καὶ ὁ πρῶτος μέδεξ τοῦ Ἰου-
στινιανοῦ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ
δευτέρου, καὶ ὅλε ἐν γένει νά-
σχονοι πάντα τὰ παροδικὰ
ἔργα τουτέστιν ἡ ἡγανίσθη καὶ
ὁ γουμηρίαν μετὰ τὴν ἐκ δευ-
τέρου ἔκδοσιν τῆς ἀνακαθάρ-
σεως ὑπὸ τοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ
γενομένη, οἱ δὲ ἴχνος ἀφήσα-
σα ὄνευθεν αἰτῆς ὄνως σήμερον
οἱ δεῖς γινώσκει περὶ τῆς ἀνα-
καθάρσεως τῶν παγαιῶν νόμων
ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τοῦτο δὲ
μᾶλλον θετικὸν περὶ αἰτῆς γι-
νώσκομεν, ὅλε ἡ ἀνακάθαρ-
σις τῶν νόμων τοῦ Βασιλεί-
ου ἐνεκλείετο ἐν δὲν δεαυ-
τερεμένων μερῶν. Τὸ πρῶτον
μέρος περιεῖχε πάντας

τοῦ ἀρχαίου ὁρίου, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὴν Μοσυρόπολιν βεβαίως τοῦ ἐγχρώμου καὶ τραπεζιοειδοῦς ὁρίου τῆς ἐπαρχίας.—

Ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον τὸ ὄρος γνωρίζομεν σήμερον διαπεραιοῦν τὴν ὀρεινὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ Βαφυρίου.—

Ἀναμφιβόλως ὅμως τὸ ὑπόλοιπον ὁρίζει τὴν περιοχὴν τοῦ Βαφυρίου. Ἀφορᾷ δὲ ὁ Βασίλειος βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ ἔτους 867—886, ἐπὶ ἡμέρας 19 ἐπὶ πρώτου τῆς τοποθεσίας αὐτοῦ ἀναφορᾶς ὅτι ἀπὸ διαπεραιώσεως, ἤτις καὶ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα ἔφερε καὶ σήμερον διατηρεῖ, ἀπὸ τοῦ ἔτους 870 τοῦ τρόπαιον ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἐστήσατο ὁ Βασίλειος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου

ἔτη. ἐν ἔτει τοιούτῳ 854 ἐδημοσίευσε καὶ τὴν ἀνακάθαρσιν, σημειμένην οὐχὶ ὡρίον ἐν βιβλίῳ ἐξήκοντα κατὰ τὸ ἀρχικὸν σχέδιον, ἀλλ' ἐν μόνῳ τεσσαράκοντα.—

Μικρὸν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀνακαθάρσεως ὁ Βασίλειος αὐτὸς ἐδημοσίευσε τὴν δευτέραν τοῦ προχείρου ἔκδοσιν τὴν ἐναναγωγήν, καὶ ταύτην σημειμένην ἐν βιβλίῳ τεσσαράκοντα διαρρίθμισθεῖσαν ἐνὶ τῆς ἀνακαθάρσεως τῶν νομικῶν νόμων, ὡς νεώτατος κώδιξ, ὡς νεώτατον νομοθετικὸν καὶ διδακτικὸν ἐγχειρίδιον.—

Ταῦτα περὶ τῆς νομοθεσίας τοῦ Βασιλείου.—

Νῦν μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν.—

Τῆς νομοθεσίας τοῦ Λέοντος, ἤτοι τῶν Βασιλικῶν.—

Ἡ ἀνακάθαρσις τῶν νομικῶν νόμων ἢ γενομένη ὡς εἴρηται ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου ὡς πρῶτον νομοθετικὸν δοκίμιον δεῖ ἀδιάτορα

εἶναι βεβαίως τέχνον. ἐπομένως ὁ υἱός καὶ διάδοχος τοῦ Βασιλέου Λέων ὁ ἐπιμαρτύμενος σοφὸς πρα-γμάσθη καὶ δημοσιεύσει δευτέραν ἔκδοσιν τῆς ἀναπαθάρσεως τοῦ πατρός του, ἐν ᾗ καὶ τὸ πέμπε-ρον καὶ ἡ διάθεσις καὶ ἡ δε-ασμὴ τῆς ὕλης πολλὰς ἐπέστη-σαι τροποποιήσεις καὶ ἀλλοιώ-σεις. — Ἡ ρομοθεσία αὕτη τοῦ Λεοντος εἶναι ἡ σύμερον γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τὰ Βασιλικά, αἱ Βασιλικαὶ διατάξεις ἡ ἑξηκον-τάβιβλος, ὁ Βασιλικὸς νόμος, αἱ βίβλοι τῶν βασιλικῶν νομίμων, πάντα ταῦτα εἶναι ποικὰ ὀνόμα-τα τῆς νομοθεσίας τοῦ Λεον-τος. —

Τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆ-ρα τῆς νομοθεσίας ταύτης αἰ-τὸς ὁ Λέων ἐν τῷ προοιμίῳ αἰ-τοῦ τῶν Βασιλικῶν σαφηνίζει, ἐν τῷ προοιμίῳ, λέγω, τῶν Βα-σιλικῶν τὸ ὁποῖον δύνατα νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ διάταγμα τῆς δη-μοσιεύσεως τῆς νομοθεσίας τῶν Βασιλικῶν. ὁ αὐτοκράτωρ λέγει ἐν τῷ προοιμίῳ τούτῳ τὸ μέγα ἐγάλλωμα τῆς νομοθεσίας τοῦ Σουστινιανοῦ ἦν ὅτι ἡ ὕλη τῶν

ἔτη. ἐν ἔτει τοιούτῳ 884
ἐδημοσίευσε καὶ τὴν ἀνακά-
θαρσιν, συμπεμένην οἰκέ ὠρέ-
ον ἐν βιβλίῳ ἐξήκοντα κα-
τὰ τὸ ἀρχικὸν σχέδιον, ἀρρέν-
μόνων τεσσαράκοντα.—

Μικρὸν μετὰ τὴν δημο-
σίευσιν τῆς ἀνακαθάρσεως ὁ
Βασίλειος αὐτὸς ἐδημοσίευσε
τὴν δευτέραν τοῦ προχείρου
ἔκδοσιν τὴν ἐναναγωγήν, καὶ
ταύτην συμπεμένην ἐν βιβλί-
ῳ τεσσαράκοντα διαρρίθμι-
σθεῖσαν ἐνὶ τῆς ἀνακαθάρσε-
ως τῶν νομῶν νόμων, ὡς νε-
ώτατος κώδιξ, ὡς νεώτατον νο-
μοθετικὸν καὶ διδακτικὸν
ἐγχειρίδιον.—

Ταῦτα περὶ τῆς νομοθεσίας
τοῦ Βασιλείου.—

Νῦν μεταβαίνομεν εἰς τὴν
ἐξέτασιν.—

Τῆς νομοθεσίας τοῦ
Λέοντος, ἤτοι
τῶν Βασιλικῶν.—

Ἡ ἀνακάθαρσις τῶν νομι-
ῶν νόμων ἢ γενομένη ὡς εἴ-
ρηται ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος
Βασιλείου ὡς πρῶτον νομοθε-
τικὸν δοκίμιον δεῖ ἀδιάτορα

εἶναι βεβαίως τέμον. ἐπομένως ὁ υἱός καὶ διάδοχος τοῦ Βασιμίν Λέων ὁ ἐπιπαρούμενος σοφός ἠναγκάσθη νὰ δημοσιεύσει δευτέραν ἔκδοσιν τῆς ἀνακαθάρσεως τοῦ πατρός του, ἐν ᾗ καὶ τὸ μέμερον καὶ ἡ διάθεσις καὶ ἡ διαρμὴ τῆς ὕλης πολλὰς ἐνέστησαν τροποποιήσεις καὶ ἀλλοιώσεις. — Ἡ νομοθεσία αὐτὴ τοῦ Λέοντος εἶναι ἡ σύμερον γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τὰ Βασιμά, αἱ Βασιμαὶ διαλάξεις ἢ ἑξηκοντάβιβλος, ὁ Βασιμικὸς νόμος, αἱ βίβλοι τῶν βασιμῶν νομίμων. Πάντα ταῦτα εἶναι ποινὰ ὀνόματα τῆς νομοθεσίας τοῦ Λέοντος. —

Τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς νομοθεσίας ταύτης αἰτὸς ὁ Λέων ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτοῦ τῶν Βασιμῶν σαφηνίζει, ἐν τῷ προοιμίῳ, λέγω, τῶν Βασιμῶν τὸ ὁποῖον δύνατα νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ διάταγμα τῆς δημοσιεύσεως τῆς νομοθεσίας τῶν Βασιμῶν. ὁ αὐτοκράτωρ λέγει ἐν τῷ προοιμίῳ τούτῳ τὸ μέγα ἐγάλλωμα τῆς νομοθεσίας τοῦ Σουλεϊμανοῦ ἦν ὅτι ἡ ὕλη τῶν

δικαίου καὶ πῶς συντηρεῖται ὑπ' αὐτῆς διαιρεῖται ἡ χώρα, καὶ ὅπου ἡ μεταβολὴ ἐπέρχεται ἀπὸ αὐτὴν ἢ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον τοῦ δικαίου. ἐπομένως πρέπει νὰ ἴδωμεν τὸν σχετικὸν τόπον τοῦ μέσου καὶ τῆς αὐτῆς διοικήσεως δίκη πόλεως καὶ ὑπαίθρου καὶ ἐπειδὴ ὁ πολίτης καὶ ἀναλογεῖ καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μέρη, ὅπως ὁ πολίτης καὶ ἀναλογεῖ καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μέρη, ὅπως ὁ χωρικὸς δίκη

...ος τοῦ Βασιλέου, ἄμεσος δι-
άδοχος αὐτοῦ, ἐν τῷ προοιμίῳ τοί-
τῳ ἐν ᾧ μνείαν πολλὴν ποιεῖται
τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινια-
νοῦ καὶ τῆς νομοθεσίας αὐτοῦ,
ἐν τούτοις οἰδεμίαν ποιεῖται
μνείαν καὶ οἰδόλως ἀναφέρει
τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Βασίλει-
ον, ὅστις βεβαίως ὁ ἦν ὁ πρόδρο-
μος τῆς νομοθεσίας ταύτης τῆς
δευτέρας τοῦ Λέοντος.

Λέοντος ἐν Χριστῷ Βασιλεῖ... προοίμιον.
Ἰουστινιανῷ τῷ βασιλέων περιωνύμῳ ἦλ-
θε μὲν εἰς ἐπινοίαν, τὰ τῶν πρεσβυτέρων
αὐτοκρατόρων. συλλέξαι διαπτόμενα, καὶ
τῷ τούτων παραλλήλῳ συντάξει τοῖς περὶ
τοὺς νόμους στρεφομένοις τὸ ἐκ τῆς αὐτῶν
ἀσχολίας ἐλαφρῶναι ἄχθος. οὐ μόνον μὲν
ἔτυχε τὸ ἔργον τελείας καὶ ἀνενδεοῦς κα-
τασταίσεως, καὶ διόρθωσιν δέξασθαι ἐρεῖ-
τον. καὶ γάρ, ἅτε παρ' Ἀνδριανοῦ τοῦ
πάλαι Ῥωμαίων ἄρξαντος συνελέγει,
λαβών, καὶ ταῦτα ἐν τεύχεσι διατάξας,
ἰδίαν καὶ διακεκριμένην ἀπειργά-
σατο πραγματείαν, δεξιστὰ τούτοις ἥ-
τοι πάνδεκτον ὄνομα δέμενος. καὶ
ὅσα δὲ ἐν τοῖς πώδεξε καὶ ταῦτα συ-
ναγαγὼν ἐν ἰδίῳ ἰδάφει διώρισεν.
οὐ μόνον μὲν ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ζητοῦντα,

ἡ Ἀγραφιώτισσα ὁ Ἅγιος τοῦ Λεόντος,
καὶ Ἁγιονικολιά, ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ...
δάφος τῶν ὀρέων τῶν Τζουμέρκων
ἀπὸ τοῦ Βασιλείου χειμάρρους
ὅλη ἡ ἔκταση. —

Τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶναι δίπλα στὸ

ποτάμι τῶν πόρων ἀπέναντι, καὶ
ἔχει ὡραίους πλάτανους, καὶ
μεγάλα δέντρα. Εἶναι καὶ ἀπὸ ἐμπο-
ρικοὺς παράδρομους, καὶ ἔχει
ἀπὸ ἐδῶ. Εἶχε χώρας. Οἱ δύο σπί-
τῶν πόρων ἀνορθοκρημνισμένα σπίτια
ἀπόλαυσις ἐμείνανε ἔδρα τῆς βασιλείας
κρεῖτ ἐξ τὸ ὑπάρχει τῆς τῶν πόρων
φυσιολογίας μὲν ἀνοχύρωσαν, καὶ ἐκ τὸ
αὐτὴν τάξεως ἀγγεῖα ἀπερβοῦν λαμπα-
ρῶν. Καὶ πάσας τῶν πόρων ἱστορικὰς
κρεῖτ σωματοκατοικίαν εἰ ἔμεναν
ἐξ ἀπομνημονεύσαμεν, καὶ μὲ λογικὸν
ἐὸν καὶ ἐμὲ χρῆναι ὁ παρεχόμενον εἰ
τοῦ ἱστορίαν διὰ τὸ ἐκεῖ, καὶ ἀλλ
τοῦ ἀρχαιότατος τοπιοθετημένων παρα-
σπονδῶν τῆς ἄλλον, ἐνεργόντες
καὶ αὐτοκρίνανες. καὶ δέ, ὁ μέ ἀ-
ναγκαῖον, ἔτι παρὰ ἐδόμεν, ἀπο-
λειτούργ τῶν ἀπομνημονευμάτων. ἐκεῖνα δὲ τὰ
αὐτὰ μέρος. καὶ καλὰ διαπορῶν περὶ
τοῦ αὐτοῦ ἱστορίας ἐπιμένα τὸ
μέν λέγον ἱστορικὴν καλλιεργοῦντες,

δεκαλαι νά ἔχῃ οὐδεμίαν συμα-
σίαν εἰς τὴν ἀναπάθαρσιν τῶν 147

οἷον ὅσα περὶ γάμου, ὅσα περὶ
μεγάλων, ὅσα περὶ ἐπιτρόπων. καὶ
ἀπλῶς ὅσα σύζυγα καὶ πρὸς τὴν αὐ-
τὴν ὑπόθεσιν ὁρῶντα. ταῦτα ἐξ ἀγ-
μέλων ἀδιάσπαστα καὶ ἐν τῇ συν-
τάξει τηρεύσαντες, ἐν ἐξέκοντα
ὅλοις βιβλίοις ἀπαρτισαμένοι, πα-
ρέχομεν τῇ περὶ τοὺς νόμους φιλοπο-
νίᾳ, ῥᾳδίαν μὲν τὴν ἔντευξιν, τε-
λείαν δὲ τὴν πατρὸς οὐτεοσσῶν γε-
τουμένου δεάμενον. μηδενὸς νο-
μοθετήματος ὀρθὴν φέροντος τὴν
ἔμφον παραγεμφθέντος ἐν τῆς ἄνω
τοῦ χρόνου φορᾶς καὶ μέχρι τῆς
ἡμῶν βασιλείας τεθεσπισμένων.

ζ

ωαγαιῶν νόμων τοῦ Βασιλείου, καθόλου αὐτὸν εἶναι γεγονὸς ἀναμφιβόλου, ἐνομένως δὲ ἐξαρτᾶται ἢ ὕπαρξις αὐτῆς ἐκ τῆς μνείας καὶ τοῦ Λέοντος. Ἐξ ἄλλου ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ σύμφωνον προσίμιον τὸ ὁποῖον ἀναντῶμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Βασιλικῶν (ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη) εἶναι ἀναγῶς ἐνεταμένη ἐξυγμένη ἐκ τοῦ ἀρχαίου προοιμίου τοῦ Λέοντος. ἐνομένως ὑποδέτομεν βεβαίως ὅτι ἐν τῷ ἐντεταμένῳ ἐκείνῳ προοιμίῳ, πρωτοτύπῳ, γέγω, προοιμίῳ, ὁ Λέων ἐκτὸς ἐνοεῖτο μνείαι τῆς νομοθεσίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφ' ἧς αὐτὸς ἀνῳκοδόμησε τὴν ἐδεμνίαν του.

Ὅτι δὲ ἐν τῷ προοιμίῳ τέτῳ βεβαίως τῷ ἐντεταμένῳ καὶ τῷ πρωτοτύπῳ ὁ Λέων ἐνοεῖτο μνείαι τῆς νομοθεσίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τὸ ἀνοδεμνίαν ἄλλα ἐμὲν χωρία, καθ' ἃ ὁ Λέων διασμενίζεται οὕτως εἰπεῖν ἐνασμενίζεται τὰ μάλιστα ἐν ἀποδίδῃ πρωτοβουλίαι τῆς ἀναμορφώσεως τῶν νόμων εἰς τὸν πατέρα του. δὲ ἐδίνατο γα-

νόν ἀφοῦ βρέψομεν ταῦτα, δὲν
ἠδύνατο ἐν τῷ προσεμίῳ ὅλως
διόλου νὰ παραλρέχῃ τὸν πα-
τέρα αὐτοῦ Βασίλειον, ἀγνω-
μονῶν βεβαίως αὐτῷ καὶ ὁλι-
λωρῶν αὐτῷ. Ταυτοτρόπως ἐν
τῇ ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ νεα-
ρᾷ ὁ λέων λέγει τὰ ἑξῆς: « Γνω-
μὴν ἀρέζει τε καὶ εὐνομω-
τάτην παρὰ τοῦ ἀκμυνίζου
γονίως ἡμῶν· καὶ βασιλέως
συνηνέγκαμεν....»

Τοῦτο συμαίνει τὰ ἑξῆς:
ὁ Βασίλειος ἐξέδωκε διάταξιν
τὴν ὁποίαν ὅμως εἴτε κατὰ πα-
ραδρομὴν εἴτε τυχαίως πῶς δὲν
συμπεριέλαβεν εἰς τὴν ἀνακά-
θαρσιν τῶν παλαιῶν νόμων, ἣν
ὀνομάζει ὁ λέων. ταύτην λοι-
πὸν τὴν διάταξιν τοῦ πατρὸς αὐ-
τοῦ Βασιλείου, ἥτις διὰ τινα λό-
γον ἄγνωστον ἡμῖν σήμερον δὲν
συμπεριελήφθη εἰς τὴν ἀνα-
κάθαρσιν, ταύτην, λέγει, ἐγὼ
τὴν συμπεριλαμβάνω εἰς τὰ Βα-
σιλικά, εἰς τὴν ἐμὴν νομοθε-
σίαν, καθότι εἶναι ἀξία. με-
ρίως νὰ συμπεριλήφθῃ εἰς
ταύτην τὴν νεωτέραν ἔκδοσιν
τῆς ἀνακαθάρσεως τῶν

ναζαιῶν νόμων τοῦ ναλρός, τὰ Βασιλικά τουτέστιν αἰτοῦ.—

Ὅνως δεῖνοτε ὅμως τοῦτο εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ δευτέρα ἔκδοσις τῆς ἀνακαθάρσεως τῶν ναζαιῶν νόμων, ὑπὸ Βασιλείου, τὰ Βασιλικά, ἀνέλεξαι ὅλως δεόλου δεῖ μνήμην τῆς ὑποτέρας νομοθεσίας, ἐργασίας τοῦ Βασιλείου, καὶ τούτου ἕνεκα πάντες οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς καὶ ἔκκλησιαστικοί καὶ ἐκκλησιαστικοί ἀναφέρουσιν ὡς δημιουργόν τῆς νέας νομοθεσίας ἀνοκλήτου τοῦ Λέοντα. καὶ οἷοι εἶναι π. χ. ὁ συντάκτης τῆς ἐνιτομῆς ἐν ἔτει ἤδη 920. ὁ Μιχαίλ ὁ Ἀττελεύτης ἐν τῷ τέλει τοῦ ὑποσημίου αἰτοῦ τοῦ νόμενοῦ καλουμένου πονήματος, οἱ συντάκται τοῦ μικροῦ νομίμου τῶν στοιχείων, ὁ Μάλθαιος ὁ Βλάσταρις, ὁ Μιχαίλ ἐξελλός, ὁ Βεόδωρος Βαλσαμών καὶ αἰτός ὁ Ἀρμενόπουλος ὁ τελευταῖος συγγραφεύς τῆς Βιβαντινῆς αὐτοκρατορίας, πάντες οἷοι οἰδεμίαι ποιοῦντα μνείαν

τοῦ Βασιλείου, ἀγγά τοῦ Λέοντος, ὡς τοῦ μόνου ἐρόνου ἐπὶ ἀνάμορφωτοῦ τῆς νομοθεσίας.—

Οἱ συντάκται τῶν Βασιλικῶν εἶναι ἄγνωστοι κυρίως, μόνον δὲ ἐν τῆς ἐνετομῆς καὶ ἐν τοῦ Βλαστάρεως μανθάνομεν τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ἴσως, ἐπιθανὸν τοῦ ὑποϊστομένου αὐτῶν, τουτέστι τοῦ καλουμένου Λιμβατίου. ἐνίσης δὲ καὶ ὁ χρόνος τῆς συντάξεως τῶν Βασιλικῶν ἄν ἔγαβε χώραν μεταξὺ τοῦ ἔτους 886 τουτέστι τοῦ ἔτους τῆς ἀναβιβάσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ Λέοντος, καὶ τοῦ ἔτους 911 τοῦ ἔτους τοῦ θανάτου αὐτοῦ. βεβαίως μεταξὺ τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος ἔγαβε χώραν ἡ σύνταξις τῶν Βασιλικῶν.—

Τὰ Βασιλικὰ ὁπόσιοι δείνωτε καὶ ἂν εἶναι οἱ συντάκται αὐτῶν δεκρέθησαν κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχέδιον τοῦ Βασιλείου, τὸ ὁποῖον ὅμως, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη δὲν ἐπραγματοποιήθη, δεκρέθησαν εἰς ἑξήκοντα βιβλία. τὰ ἑξήκοντα ταῦτα βιβλία εἶχον μεγόνα τινὰ διαίρεσιν τουτέστιν ἐξ τεύχη

ή μᾶλλον μερίως ἐν ὡρώτοις
τὰ Βασιλικὰ διηρέθησαν εἰς
ἓξ τεύχη, καθὼς οἱ ναυδέκτοι
διηρέθησαν εἰς septem partes,
εἰς ἑωτὰ μέρη. Τὰ ἓξ τεύχη
διηρέθησαν εἰς ἑξήκοντα βι-
βλία, δίκα δηλ: βιβλία περιεῖ-
χεν ἕκαστον τεῦχος. ἕκαστον βι-
βλίον ὑποδιαιρεῖτο εἰς τίτλους, κα-
θὼς καὶ οἱ ναυδέκτοι. ἕκα-
στος τίτλος ἔφερεν ἐν κεφαλῇ μέ-
αν ἐπιγραφὴν ἐν εἴδει περιλή-
ψεως τοῦ ὅλου τίτλου. ἡ ἐπιγρα-
φὴ ἑκάστου βιβλίου τῶν Βα-
σιλικῶν εἶναι περίληψις τοῦ
περιεχομένου τοῦ τίτλου. ἕκα-
στος τίτλος ὑποδιαιρεῖται εἰς
κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἀντιστοι-
χοῦσι πρὸς τὰ φραγμένα, τὰ
τεμάχια τῶν ναυδεκτῶν. ἕκα-
στον δὲ κεφάλαιον ὑποδιαιρεῖ-
ται πάλιν εἰς δέματα τὰ ὁ-
ποῖα ἀντιστοιχοῦσιν ἐν τῷ
δικαίῳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ πρὸς
τοὺς παραγράφους. —

Λοιπόν, Τεῦχη, Βιβλία,
Τίτλοι, Κεφάλαια, Δέματα
αὐτὰ εἶναι αἱ διαιρέσεις
τῶν Βασιλικῶν, ἀπὸ τῆς
περιεκτικωτάτης μέχρι τῆς

ἐγαχίζως. —

Ἐν τούτοις ὡς πρὸς τὴν διαίρεσιν τῶν Βασιλειῶν εἰς ἕξ τεύχη ἐνάρχει ἤδη αὐτοφανὲς τὸ ἐμφαινομένη εἰς αὐτὸ τὸ ἄμεσον, τὸ ἀναγκαῖον τῶν Βασιλειῶν συγγραφέων τῶν Βιβλιοθεῶν συγγραφέων, τοιτέστιν εἰς τὴν παρβιμένην ἐνετομήν. αὐτὴν ἤτις συνετάχθη περὶ τὸ 921, τοιτέστι μετὰ δέκα ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου, τοῦ Λέοντος, ἢ ἐνετομή, λέγω, διαιρεῖ τὰ Βασιλειά οὐχὶ πλέον εἰς ἕξ τεύχη, ἀλλὰ τὰ διαιρεῖ εἰς τέσσαρα. τοῦτο ὅμως δὲ συμπαίνει σχεδόν, διότι δὲ ἀποδεικνύει ἀλλὰ τοῦτο, εἰμὴ ὅτι ἢ εἰς ἕξ τεύχη διαίρεσις τῶν Βασιλειῶν δὲ ἦν διαίρεσις χωρίζομένη ἐνὶ τινος ἰδίας, ὅπου π. χ. ἦν ἡ διαίρεσις τῶν ἐπιστολῶν in septem partes εἰς ἑπτὰ μέρη, ἤτις ἐγένετο κατ' ἀνομήμεσιν τοῦ διαλάγματος τοῦ Πραίτωρος, τὸ ὁποῖον διηρεῖτο εἰς ἑπτά, ἐγένετο κατ' διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ μέρη ἀναγόμως τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον

οὐ ἐξεπάρησαν οἱ ταυτέλαι
μαῦοι διηρέθησαν εἰς τὰ δύο
μέρη διὰ τῶν ἀποβημάτων
τοῦ Πραίτωρος, ὃς ἀπέστει-
λε ταύτας ἐπιστολὰς διαι-
ρέτους τοῦ ἀπαρτήσαι ταύ-
τὰ δὲ καὶ βαφικὰ διηρέ-
θησαν εἰς ἓξ ἴσας καὶ διαφέ-
ρουσαι ἐπειδὴ ἐδύναντο ἐφαρ-
μόσαι ταύταις ἓξ ἐκ τῶν
αὐτῶν ταύταις ἓξ ἐκ τῶν
μοι καὶ παραλαχόντι καὶ διαί-
ρεσιν εἰς τέσσαρα μέρη, ἕκα-
στον ἐκ τούτων ἀπὸ καὶ ἕκα-
στα ἓξ ἴσας ἐκ τῶν
αὐτῶν ἐφαρμόσαι ἐκ τῶν ἓξ
ἐκ τῶν ἓξ ἴσας ἐκ τῶν
ἓξ ἴσας

χουσιν αἱ γεωγραφημένα ἐνδόσεις τοῦ corpus juris civilis, δηλ. ἔν μέρος ἐντὸς τῆς σελίδος, καὶ ἔν μέρος ἐντὸς τῆς σελίδος. τὸ νείμενον τοιτέστι καὶ τὸ περιθώριον, εἴθεν μὲν εἶναι τὸ νείμενον, εἴθεν δὲ εἶναι ἢ παρεμένη γλῶσσα, ἢ τὸ αἰδὲ ἄλλο εἶναι εἰμὶ ἀνάνθισμά τι σιταχθὲν περὶ τὸν ἐγὼ αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Ἀνουρσίου ἐν τῶν διαφόρων γνωμῶν τῶν διαφόρων σχολῶν καὶ ἰδίας τῆς Ἰταλίας. — Τοιοιτοτρόπως καὶ ἐντεῦθα τὰ Βασιλικὰ εἴθεν μὲν ἔχουσι τὸ νείμενον, εἴθεν δὲ ἔχουσι τὰ σχόλια, τὰ ὀνοῖα αἰτιστοιχοῦσι πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ corpus juris civilis, μετὰ μόνης ὅμως ταύτης τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἢ μὲν γλῶσσα τοῦ corpus juris civilis, τὰ σχόλια τοιτέστι αἱ τοῦ εἶναι ἐργασία ἑνὸς προσώπου τοῦ Ἀνουρσίου, τὰ δὲ σχόλια τῶν Βασιλικῶν εἶναι ἐργασία διαφόρων προσώπων καὶ διαφόρων ἐνοχῶν, τὰ ὀνοῖα βαθμηδὸν ἢ καὶ ὀλίγον συνεσωρεύθησαν περὶ τὸ περιθώριον τοῦ νείμενον τῶν Βασιλικῶν. Ἐξηγοῦν τὰ

τὸ μείμενον αἰτῶν.

Ἐπειδὴ γοινὸν τὰ Βασιλικὰ συμπεῖται ἐν δύω μέρων ἐν τοῦ μειμένου καὶ ἐν τῶν ὀχυρείων ὀφείλομεν, φυσικῷ τῷ λόγῳ νὰ ἐρευνήσωμεν ἐπιτέλεσον ἅλα ταῦτα τὰ μέρη τῶν Βασιλικῶν ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ μειμένου.

Τὸ μείμενον τῶν Βασιλικῶν εἶναι ἄλλο εἰμὶ αἰτὸ τὸ μείμενον τῆς Ἐνοστικιανίου νομοθεσίας πρὸ τὴν διαφορὰν τὴν ὁποίαν ἤδη ἀνεφέραμεν προκαλαμένως ὅτι ἐνῷ αἱ συλλογαί, αἱ διδασκαλίαι τοῦ δικαίου ἐν ταῖς συλλογαῖς τοῦ Ἐνοστικιανοῦ εἴρηνται διεσπαρμέναι εἰς διάφορα μέρη εἰς τὰς εἰσήγησεις, εἰς τοὺς πανδέκτας, εἰς τὸν κώδικα καὶ ἐν ταῖς νεαραῖς, ἐν ταῦτα ἐν τοῖς Βασιλικοῖς μία καὶ ἡ αἰτὶ τοῦ δικαίου διδασκαλία ἐπρίσκεται εἰς τὸν αἰτὸν τόμον, ἢ μᾶλλον αἱ διεσπαρμέναι διδασκαλίαι τοῦ Ἐνοστικιανοῦ συνήχθησαν εἰς ἕνα καὶ τὸν αἰτὸν τόμον.

Τοιουτοτρόπως ὁ πρῶτος τέλος τοῦ ἐκκοζοῦ πρώτου

βιβλίου τῶν βασιλειῶν, ἐν παραδείγματι τοῦτο περὶ μαρτύρων περιέχει τὸν ἔκτον τοῦ 22ου βιβλίου τῶν παρδεκτῶν de testibus καὶ τὴν 110 καρὰν περὶ μαρτύρων. παρδέκτας, μάδες καὶ καρὰν ὁμοῦ ἐκτοῦ δὰ συνύχθησαν καὶ ἀνετέλεσαν τὸν τίτλον τοῦτον. τὸν ῥυθέντα τῶν Βασιλειῶν.—

Ἐνέσης ὁ πέμπτος τίτλος τῶν 28ου βιβλίου τῶν Βασιλειῶν, περὶ γάμων πεπηγμένων, de nuptiis prohibitis, ἀντίδεται πρῶτον ἐν τοῦ β.' τίτλου τοῦ γ.' βιβλίου τῶν εἰσηγήσεων. de legitimum agnatorum successio, β.' ἐν τοῦ ι.' τίτλου τῶν αὐτῶν εἰσηγήσεων de nuptiis γ.' καὶ ἐν μεγάλου μέρους... τοῦ 23 τίτλου τῶν παρδεκτῶν. δ.' ἐν τῶν τίτλων 5, 6, 8 τοῦ πέμπτου βιβλίου τοῦ κώδικος de incesti nuptiarum καὶ ἐν τοῦ 17 μεγαλείου τῶν 29 καρῶν τοῦ Ἐπιτιμιαροῦ. ἐν τοίτων ἀνάντων ἀντίδεται ἦς μόνον τίτλος τοῦ Ἐπιτιμιαροῦ. ἄρα τὰ Βασιλικὰ δεῖ εἶναι ἄλλο τι ἐμοὶ τὸ μεθοδικώτερα ἢ

σιζηματική ἐνεξεργασία τῶν ἐγγόνων τοῦ Νουζιτιανοῦ, ἢ σιζηματική ἀναζωνύρησις καὶ ἀνακαίνισις τοῦ Νουστιτιανοῦ.—

Ἡμεῖς καὶ τοι βεβαίως κατὰ νρώτη ὄψιν εἶναι ἢ μεθοδικώτερα καὶ σιζηματική κατάταξις τῆς νομοθεσίας τοῦ Νουστιτιανοῦ, μόγα ταῦτα δὲ νρένει νὰ ὑνοθέσωμεν ὅτι ταῦτα τὰ Βασιλικὰ δὲ εἶναι κατὰ γράμμα, ὡς εἴρηται, ἢ νομοθεσία τοῦ Νουστιτιανοῦ μετεκυνεγμένα εἰς γνῶσσαν Ἑλληνικήν. τοῦτο δὲ εἶναι, καθόλε εἶναι ἀνατιῤῥητοι ὅτι τὰ Βασιλικὰ ὑνέστησαν διαφόρους ἐγγοιώσεις καὶ διαφόρους οὐσιαστικὰς τρονονοιήσεις.—

Ἢ νρώτη τρονονοίησις τῆς Νουστιτιανίου νομοθεσίας γενομένη ἐν τοῖς Βασιλικοῖς εἶναι ὅτι τὸ ἀτελεύμενοι τῶν Βασιλικῶν δὲ ἐμφθη ἐν τῆς νρωτοτύνου νομοθεσίας νοσοῦ, ἐγγ' ἐμφθη ἐν τῶν Ἑλληνικῶν ἐνεξεργασιῶν τῆς νομοθεσίας ταύτης δὲ εἶναι γοινὸν ἄμεσος ἀνόῤῥοια τῆς πρωτοτύνου νομοθεσίας.

τοῦ Ἰουζιστιανοῦ, τῶν εἰσηγήσεων
τῶν Πανδεκτῶν τοῦ Κώδικος
καὶ τῶν Νεαρῶν. ἀγγὰ τὸ κεί-
μενον τῶν Βασιλικῶν ἐμφέρει
εἰς τῶν ἑλληνικῶν ἐνεξεργασιῶν
τῆς νομοθεσίας ταύτης τοῦ
Ἰουστιστιανοῦ.—

Δεύτερον. ἐπρονοοιήθη
ἡ νομοθεσία τοῦ Ἰουστιστιανοῦ
κατὰ τοῦτο ὅτι, ὁ λέων ἐνομέ-
νος τῷ πνεύματι τῆς ἐνοχῆς τοῦ,
τὸ ὄνοιον δεῖ ἠνείχετο ὑλίον τὸν
λατινισμόν, διέταξε τοὺς λατι-
νικοὺς ἐνεστιμονικοὺς ὅρους
τοῦ δικαίου νὰ τοὺς μεθερμη-
νεύσωσιν ὅπως δεύνοτε ἑλληνιστί.
Ταυτοτρόπως ἐν τῆς Βασιλικῆς
ἔχομεν καθαρεύουσαν γλῶσσαν.
ὡσὶ διαφέρει ἡ γλῶσσα τῶν
Βασιλικῶν ἀπὸ τῶν προγενε-
στέρων νομοθετικῶν ἔργων, εἰς
τὰ ὄνοια διετηρήθησαν αἱ
λατινικοὶ ἐνεστιμονικοὶ ὅ-
ροι τοῦ δικαίου. εἶναι ὅμως
βέβαιον ὅτι αἱ ἑρμηνεῖαι αἱ-
τῶν τῶν ἐνεστιμονικῶν λατι-
νικῶν ὅρων δεῖ ὑπῆρξαν ἐνε-
τυχεῖς, ὅτι τὴν γίαν δύσκο-
λον ἔργον, καὶ διὰ τοῦτο ὡσ-
ιαίως, δικαίως βεβαίως,

φυλ: (39)

μέρη τοῦ Ἰωαννίνου καὶ ὅλων τῶν
Τουρκοχωρίων τῆς Ἠπείρου καὶ
ἐκ τῆς παραλίας τοῦ Ἰονίου
πελάγους.

Τρίτον προσέθηκαν καὶ τὰ
τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τῶν ἄλλων
Μοναστηρίων, καὶ τὰ χρήματα
τοῦ Δικαίου μέρη καὶ τὰ ἐμπο-
ρεῖα, καὶ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ
ἐπιτρεπόμενα εἰς τοὺς ὑπη-
κόους τοῦ Βασιλέως ὅλου
τοῦ Παραδείσου ἢ εἰς τὸν Ἑλλη-
νικὸν λαὸν διὰ μεταφράσεως
ἀπὸ τὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ, τοῦ Ῥιζοῦ
καὶ τοῦ Βασιλείου.

Ἀκόμη ἐπαναδιορίσθησαν
ἐμπορεῖα ἐκεῖνα ποὺ ἔσω-
σιν μεγαλήτερον εἰσόδημα
ἀπὸ τὰ ἄλλα, μέρος δίκαιον ἀφε-
θῆναι εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν
ἀπὸ τὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ τὰ
τοῦ Βασιλείου παρεμβλήθησαν
καὶ τὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ
τῶν ἄλλων Μοναστηρίων τῆς
Ἑλλάδος καὶ τὰ τοῦ Βασιλείου
ἐπιτρεπόμενα εἰς τοὺς ὑπη-
κόους τοῦ Βασιλέως ὅλου
τοῦ Παραδείσου ἢ εἰς τὸν Ἑλλη-
νικὸν λαὸν διὰ μεταφράσεως
ἀπὸ τὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ, τοῦ Ῥιζοῦ
καὶ τοῦ Βασιλείου παρεμβλήθησαν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τὸ ἐπιγνωσιαζεμόν δίκαιον, ἐπὶ
οἱ ἀνάγκαι καὶ αἱ ἐπιγνω-
σεις. δὲν περιέχουσιν ἐπιγνωσιαζε-
μοὶ δίκαιον, ἀλλὰ μόνον ἀρχ-
αιόν. —

Τρίτη ἐρωτωσίνοις τῆς
νομοθεσίας τοῦ Ἐνοτεριανοῦ
διὰ τῶν Βασιλίων εἶναι ἢ
ἔξω. ὅτι ὁ Λέων ἐξέδωκε
ἀλλὰ Νεαρὰς διὰ τῶν ὁποί-
ων ἐρωτωσίαν τὸ ἀρχαῖον δί-
καιον τοῦ Ἐνοτεριανοῦ. εἶναι
βέβαιον ὅτι αἱ Νεαραὶ αὗται
τοῦ Λέοντος παραδόξω: οἱ μό-
νον ἐπὶ τῶν μελαγενεστέρων χρό-
νων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ~~χρόνω~~
συγχρόνων ἤδη μεμαρὰ ἐπὶ
τοῦ δικαίου τοῦ ἀρχαίου ἤσκη-
σαν ἐπιρροὴν δὰ ἐμφθησαν ἢ
ὅτι, ἐξωδίκως βεβαίως, ὡς
νόμοι, ἀλλὰ δὲν ἐφηρμόσθη-
σαν ὡς τοιοῦτοι. ὅπως δικαί-
ου ἀλλὰ ἐξ αὐτῶν βεβαίως
ἐφηρμόσθησαν καὶ ἔτυχον πρα-
κτικὴν σημασίαν. —

Λοιπὸν ἀλλὰ μέρη τῆς
νομοθεσίας τοῦ Ἐνοτεριανοῦ
μεταβρέθησαν διὰ τῶν
Νεαρῶν τούτων τοῦ Λέον-
τος, καὶ ταῦτα τὰ μεταβε-

ζημιωμένα μέρη ὑπὸ τοῦ Λέοντος παρεθέσαν εἰς τὰ Βασιλικά. π. χ. ἡ τεσσαρακοστὴ Νεαρὰ τοῦ Λέοντος ἀνήρεσε τοὺς νόμους τοῦ Ἰουστινιανοῦ περὶ τῶν ἀστυκῶν βουλευτῶν καὶ τῶν ἀστυκῶν βουλευτηρίων. —

Ὅθεν νᾶναι αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς Ἰουστινιανείου νομοθεσίας αἱ ἀφορῶσαι τὰς ἀστυκὰς βουλὰς καὶ τοὺς ἀστυκοὺς βουλευτάς, αἵτιαι δὲ ὑπάρχουσιν ὅλως διόλου εἰς τὰ Βασιλικά. — Δεύτερον ἡ νεαρὰ 48 τοῦ Λέοντος ἀνοχλεῖ τὰς γυναῖκας τῆς μαρτυρίας ἐν ταῖς συμβάσεσι, ὑπὲρ συγχωρεῖ τὴν μαρτυρίαν εἰς τὰς ὑράξεις ἐκείνας, ἐν αἷς ἡ παρουσία τῶν ἀνδρῶν εἶναι ἄτονος. π. χ. τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς τοκετούς, ὅτε, εἴδα χωρεῖ ὁ τοκετὸς τῆς γυναικὸς καὶ ὑρόκειται περὶ μαρτυρίων, αἴτινες εἴτε ἀφορῶσι τὸ γεννηθέν, εἴτε ἀφορῶσιν αὐτὴν ταύτην τὴν γυναῖκα, τὴν κατάστασιν αὐτῆς, τότε βεβαίως, ὑφεφέρ, ἡ μαρτυρία τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἄτονος. αἱ γυναῖκες ὑπὸ

τοῦ Λέοντος διωρεῦντας ὡς ναλαγ-
γυγόλεραι ἐτάξαν νὰ μαρτυ-
ρήσωσι· ἐνομένως οἱ μόνον αἱ
γυναῖκες ἀνεγνωρεῦντας ἐτάξα-
ν, ἀγγὰ καὶ αἱ μαρτυρίαι τῶν
ἀνδρῶν ῥητῶς ἀνομένοντας· ἀγγὰ
τοῦτο εἶναι νεωτερισμός τοῦ Λέ-
οντος ὡς ὑπὸ τὰς μαρτυρίας, τὸ
Πωμαϊκόν δίκαιον τὴν μαρ-
τυρίαν τῶν γυναικῶν μᾶγγον τὴν
παραδέχεται, κατὰ τὰς ἀνοδεί-
ξας τῶν ὄνοιων ἀντικείμενον
εἶναι καὶ διὰ τῶν αἰσθυμερίων
ἀντίγραφες αἰσθυτῶν γεγονότων.
εἰς νάσας τὰς γοινὰς μαρτυρίας
ἀνοφείγει τὰς γυναῖκας. τὸ
Πωμαϊκόν ὅμως δίκαιον τὸ
Βυζαντινόν, ὡς δῆγον εἰσάγει
τὰς γυναῖκας νεφεσσόλεγον εἰς
τοιαύτας ὑπάξεις, ἀγγελικὰς καὶ
ἀνομένεις τοὺς ἄνδρας ἀνὸ τὴν
τάξιν ταύτην τῶν μαρτυρῶν.
ἐνομένως τὴν διάταξιν ταύτην
τοῦ Λέοντος εἶχον ὑπ' ὄψιν οἱ
νομοδέται τῶν Βασιλικῶν νο-
μοδεύσαντες ἐν κεφαλ: 17 τοῦ
α' τίτλου τοῦ 21 βιβλίου τῶν
Βασιλικῶν ὡς ἔξῆς: « Τυνὶ
ἐν διαθήκῃ οἱ μαρτυρεῖ. ἐν
ἄλλοις δὲ μαρτυρίαι νέμει ἐν

οἷς οἱ ἄνδρες οἱ καρπαζοῦντα.

Τὸ χωρίον τοῦτο τῶν Βασιμῶν ἔπαι ἡ 15 Νεαρά τοῦ 22 βιβλίου τῶν Πανδεκτῶν ἐν ᾗ γίνει ἡ τελευταία περίοδος. ὁ νόμος τῶν πανδεκτῶν ἔχει γενεί ἐν διαδέσει οἱ μαρτυρεῖ, καὶ ναίει ἐν ταῖδα. ἡ προσθέσει: ὁ ἐν ἄγρῳ δὲ μαρτυρίαι κρίνει ἐν οἷς οἱ ἄνδρες οἱ καρπαζοῦντα.» ἔπαι τῶν Βασιμῶν, συνεκεῖα τῆς 48 Νεαρᾶς τοῦ Λέοντος.—

Προσέτι καὶ ἄγγου, ἐν τῇ 78ᾳ Νεαρᾷ ὁ Λέων ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς γερουσίας τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνδίδειν senatus consulta, ἀποδεικνύει ἔχοντα ἰσχύν. μέχρι τοῦ Λέοντος ἡ Γερουσία τοῦ Βυζαντίου, καθὼς καὶ ἡ ἀρχαία Γερουσία τῆς Ῥώμης εἶχε δικαίωμα νὰ ἐνδίδει καὶ τοι ὑπὸ τὸ φαινόμενον βεβαίως ἐξέδιδον, γέγω τοιαῦτα consulta ὁ Λέων ὅμως ἀφήρεσε τὸ τοιοῦτον δικαίωμα ἀπὸ τῆς Γερουσίας.—

Ἐνομένως εἰς τὰ Βασιμικά πάντες οἱ τίτλοι τῆς ἀποδεικνύας τοῦ Σαβολεριανοῦ de senatum

consulti, περί βουλευμάτων τῆς συγκλήτου περί βουλευμάτων τῆς συγκλήτου, ὅσα οἷτοι ἀφηρέθησαν φυσικῷ τῷ λόγῳ, διότι ἦσαν τέλεα μέγιστα κεκρυμένα, ἄχρηστα, νεωτεροποιήσεα.—

Ἠκολός τοίτον ὅμως ὁ λέων τῷ ῥηθέντι προσεμίῳ (τῷ αἰνιτέρῳ ἐπιθέντι) τῶν Βασιλεῶν γέγει ἐν τῶν δέ ὁ μὲν ἀναγκαῖον ἀγγὰ νεμεθόν ἐδόκει, ἀνοτεμόντες τῆς ἀνεφάσεως, ὃς γόγος δέ οἷτοι ἔχουν τὴν ἐξῆς νεμασίαν.—

Πρῶτον. εἰς τοὺς ναδείτας γνωτόν ὅτι ἐνάρχουσι διάφορα κατὰ Ῥωμαίους νομοπαδῶν περί ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντεκρίνου τοῦ δεκαίν. ὁ μὲν πανεκαιός μέν τὸ ζήτημα οἴτω ὁ δέ Σιγκαιός οἴτω, ὁ ἄγγος ἄγγως καὶ οἴτω καθεξῆς. εἰς τὰ Βασιλικά αἱ διάφορα γνῶμαι τῶν Ῥωμαίων νομοπαδῶν παρεγείγθησαν μία δέ μόνη ἐξ αὐτῶν τῶν γνωμῶν συμπεριγείγθη, ἐκείνη ἐν τῶν νόμων ἐξ ἐδεωρήθη, ὑπὸ τῶν Βασιλ-

terūr νομικῶν ὡς ἢ ἀγαθεὶς ἐγ-
νόνα πρὸς τὸ δίκαιον συνάδο-
σα.

Τοῦτο μετὰ πρῶτον σημαί-
νει ἢ ῥῆσις τοῦ Μέστος ὅτι
αἰτῷ ἐγάνει περιττὸν εἰς τὴν
νομοθεσίαν τοῦ Ἰουζεμαιοῦ,
αἰτόν ἀνεκόνει.

Δεύτερον. — εἰς τοὺς πανδέ-
κτας ἀνάντωμεν συγκόλαλα
ἐρμηνεῖαι τῶν λέξεων τῶν ἐνε-
τυμονικῶν ὅρων. αἱ ἐρμη-
νεῖαι αἰτοὶ καὶ ἐξοχὴν εἰς τὰ
Βασιλικὰ παρεμφθεῖσαν δεό-
τε γένον δὲ ἐνῆρχεν ἢ αἰάμη
τῆς ἐρμηνείας τῶν λέξεων, ἀφοῦ
ὁ Λέων ὅλως δεόλου τοὺς Λατε-
νικούς, ὅρους ἤθελε νὰ τοὺς
ἐξελλήνιον, οἱ δέκα ἀνεκδεὶς
Λατινικὸν ὅρον, ἔνεται ὅτι
αἱ Λατινικαὶ ἐρμηνεῖαι αἱ
ἀνάντωμεναι εἰς τοὺς πανδέκτας
τῶν ὅρων τούτων τῶν ἐνετυμο-
νικῶν ἀγωρέθησαν ὡς περιττοὶ
βεβαίως.

Τρίτον. — δὲ περιεμφθεῖσαν
εἰς τὰ βασιλικὰ πάνα αἱ
ἐντόμεναι περὶ δικαίου εἰ-
δέσεις, αἱ ἔνοιαι ἀγθονώτα-
ται ὑπάρχουσιν εἰς τοὺς πανδέ-
κτας.

157

Τέλαρτον. ἀφερέθησαν αἱ ἐπι-
γραφαὶ τῶν τεμαχίων ἀπὸ τῶν
πανδεκτῶν, ἐκτὸς μόνον τοῦ ὀ-
νόματος τοῦ συγγραφέως ἐξ οὗ
ἐγύφθησαν. εἰς τοὺς πανδέκτας
τὰ τεμάχια ἀναφέρουσιν οὐχὶ
μόνον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως,
ἀλλ' ἐμπεριέχουσι καὶ τὸ σύγγρα-
μμα τοῦ συγγραφέως ἐξ οὗ ἐξυ-
χθησαν, καὶ τὸ βιβλίον αὐτοῦ
ωσσάνες. τὸ σύγγραμμα τοῦ
συγγραφέως τὸ ὄνοτον ὅμως εἶ-
ναι σωσυδαιότατον διὰ τὴν ἐρ-
μηνείαν τῶν νόμων παρεγύ-
φθη εἰς τὰ Βασιλικά. μόνον
δὲ περιεγύφθη τὸ ὄνομα τοῦ
συγγραφέως, ἐξ οὗ ἐγύφθη τὸ
δεῖνα ἢ δεῖνα τεμάχιον, τὸ ὄ-
νοτον ὅμως, λέγω, εἶναι σωσυδαι-
ότατον (τὸ ἀναφέρειν τὸ σύγγρα-
μμα), διότι ἐν τοῦ συγγράμμα-
τος τοῦ συγγραφέως ωσσάνες
δυνάμεθα νὰ καταλαμβάνωμεν
τὸ τί δέλει νὰ εἴπῃ. ἢ σημά-
νει ὁ συγγραφεύς. τὸ ὄνομα τοῦ
συγγραφέως δὲν εἶναι τοσοῦ-
τον διὰ τὴν ἐρμηνείαν σωσυ-
δαῖον ὡς εἶναι τὸ σύγγραμμα
ἐξ οὗ τὸ τεμάχιον τοῦ συγγρα-
φέως εἶναι ἐξαγμένον, διότι

φυλ: (40).

ωγγά ἐξ αὐτοῦ τοῦ τέλους τοῦ
συγγραφέως ἐπιστοῦμεν, ἐμβαδί-
ρομεν εἰς τὸ πόνημα τοῦ συγγρα-
φέως. ——

Ἐν τῷ Νεαρῷ δὲ τοῦ
Ἰουστινιανοῦ μένει τὸ προσέμι-
ον ἐν ἐνὶ τὸ ἐξῆστον καὶ ὁ
ἐνέγραφος. —

Ἐξ ἀναλύσεως τῶν παραλυμέ-
νων τὰς ὄντας ἐπάμομεν, ἀ-
νοδεκνύεται ὅτι τὰ Βασιλικά
ἦσαν προσφιλόμενα μερίως πρὸς
τὴν πρακτικὴν χρῆσιν τοῦ δι-
καίου, ἀναλαγγυλέρα δὲ πρὸς
τὴν θεωρίαν καὶ τὴν διδασκα-
λίαν ἢ αἱ γνῶσαι νεγαὶ πρω-
τόλυσοι συγγραφαὶ τοῦ δικαίου
τοῦ Ἰουστινιανοῦ. ὅτι δύνοτε
τὸ βάσις τῶν Βασιλικῶν εἶναι
αὐτὸ τὸ δίκαιον τοῦ Ἰουστινι-
ανοῦ, τὸ ὄντον ὁ Λέων ἠθέλη-
σε νὰ ἀνολυμαλοσοιήσῃ νὰ
ἀναγάγῃ εἰς ἕν, ἐπῷ ὡς γνω-
στὸν τὸ δίκαιον τοῦ Ἰουστινι-
ανοῦ πραγματικῶς εἶχε τὸ ἐλ-
λεῖμα τοῦτο ὅτι ἦν διεσπαρμέ-
νον εἰς διάφορα μέρη. ὁ Λέων
γοιπὸν ἤθελε τὸ δίκαιον τοῦτο
τοῦ Ἰουστινιανοῦ νὰ ἀναγά-
γῃ εἰς ἕν καὶ ἀνολυμαλοσοιή-
σῃ.

μεθοδικώτερον καὶ τὰ κατα-
τάξει αἰτὸ συντεμαλικώτερον
πρὸς χρῆσιν πραγμάτων τῶν δε-
καθυρίων.

Ἐν τούτοις τὸ ἔννοια τοῦ δε-
καίου τούτου τοῦ ἐνοντιανοῦ
εἰς τὰ Βασιλικὰ ἐν μέρει διὰ
διαφόρων προσθεμῶν ἐν μέρει
διὰ παραλείψεων καὶ ἐν μέρει
δι' ἐπονοίων μεταβολῶν πολλάκις
ἀγγοικόθη σπουδαίως. Δὲν εἶναι
βεβαίως δεκατόν ἐντάπτα τὰ
γαβωμεν ὃν ὄψιν τὰς σιστεσι-
νὰς μεταβολὰς τοῦ δικαίου ἃς
ὑπέστη ἐν τοῖς Βασιλικοῖς τοῦ
τὸ κεῖται ἐκεῖ, φυσικῷ τῷ
λόγῳ, τῶν προσθέσεων ἡμῶν πα-
ρατηροῦμεν ὅτι καίτοι τὸ
πρόσθεσις τοῦ Λέοντος ἦν τὸ
δίκαιον τοῦ Ἐνοντιανοῦ τὰ
ἀναξιωνικόν, μὲ ὅλα ταῦτα
τὸ δίκαιον τοῦτο τοῦ Ἐνοντι-
ανοῦ ἐν τῷ ἐπιτάξει αὐτῶν ὑπέ-
στη σπουδαίας ἀγγοικόσεις διὰ
τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλί-
γου ἀνεφέραμεν.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν βάσεων αἱ-
τῶν καὶ ὁ πρόχειρος νόμος τοῦ
Βασιλικοῦ ἐχορήγησεν εἰς τὰ
Βασιλικὰ ἔγκυρον οὐχὶ εἰκατα-

Νεαραί τοῦ Βασιλείου, αἰτιαί πόναι συμπεριεγράφησαν εἰς τὰ Βασιλικὰ τρονοποιοῦσαι τὸ πείρεον τοῦ Νουτεριανοῦ. πολλαὶ διαλάξεις ἀπὸ Νουτεριανοῦ μέχρι Λέοντος βεβαίως ἐξεδόθησαν τρονοποιοῦσαι μέρι τινα τῆς κομοθεσίας τοῦ Νουτεριανοῦ. πλὴν αὗται αἱ διαλάξεις δὲν ἐλέθησαν εἰς τὰ Βασιλικά, καὶ μόνον αἱ διαλάξεις τοῦ Βασιλείου αἰτιαί εἶναι αἱ μόναι καὶ αἱ πρῶται αἵτινες ἐτρονοποίησαν τὸ πείρεον τοῦ Νουτεριανοῦ ἐν τοῖς Βασιλικοῖς. — Ὁ πρόχειρος κόμος τοῦ Βασιλείου πρὸς τούτοις καὶ κατὰ τοῦτο ἔσχεν ἐπὶ τὰ Βασιλικὰ τοῦ Λέοντος ἐπιρροήν, ὅτι ἐνεκέντησαν ἐν τῷ προχείρῳ ἐμπεριεχομένων διαλάξεων πολλὰ Κωρία τοῦ Νουτεριανοῦ ἀντιφάσκοντα πρὸς τάλλας τὰς διαλάξεις ὅλως διόλου ἐξωβελίσθησαν ἀπὸ τὰ Βασιλικά. —

Ταῦτα περὶ τοῦ πρώτου μέρους τῶν Βασιλικῶν, τουτέστιν περὶ τοῦ πείρεον.

Ἀλλά τά Βασιλικά, ὡς εἰρηται σύμπαντα ἐν δύω στοιχείων ἐν τοῦ κεφαλαίου ἐν τῶν σχολίων φραγματεύσεων γενόν καί περί τῶν σχολίων τῶν Βασιλικῶν.—

Τά σχόλια ταῦτα εἶναι δύω εἰδῶν. σχόλια ἀρχαῖα ἐξ σχόλια νεώτερα. τά ἀρχαῖα δέ εἶναι ἄλλο τι εἰμί ἐν μέρει μέν ἀνοσωάσματα ἐν τῶν Ἑλληνικῶν ἐνεξεργασιῶν τῶν Ἰουστινιανίου νομοθεσίας, ἐν μέρει δέ σύντομα ἐρμηνεῖαι καί παραφορμαί εἰς ἀνάλογα χωρία τῶν πανδεκτῶν ἐξ ἐν ἐμέρδει τό κείμενον τῶν Βασιλικῶν, ἐν μέρει δέ τελευταῖον σύντομα ἐρμηνεῖαι καί παραφορμαί εἰς παράλληλα χωρία αὐτῶν Βασιλικῶν.

Αὐτά εἶναι ἡ οἰσία τῶν ἀρχαίων σχολίων τῶν Βασιλικῶν.

Τά δέ νεώτερα σχολία, περί τῶν ἐνοίων οἱ δεῖς γένεται λόγος, γραμμένα ἐν τῷ περιθωρίῳ προσθῆναι, αἱ ἀνατέρω μέτως εἰσαχθῆναι εἰς τό κείμενα τῶν Βασιλικῶν μετά τοῦ δεκάτου αὐτῶν.

160

ὡς πρὸς ταῦτα αἱ ἀρχαὶ
εἰσφορὰ οὐσίωσις, αἱ δημό-
σιαι ἐπιβαρεῖαι. ἀλλ' πρὸς τὰ ἀρχαῖ-
α ἐναγῆ ἐπιβαρεῖαι γνώμη-
αι τὰ ἔθνη καὶ ἐπαινῶν. ἐπεὶ
ἀνομαίνεται ὅτι ταῦ σχήματα ταῦ-
τα προσέθηκεν εἰς τὸν Βασι-
λικὸν σφόδρα ὄμως τῷ ἀφορο-
σύνῃ αὐτῷ, καλὰ δὲ ἐπὶ ἐπεβ-
ρεν ἐν ἐπιφανείᾳ τὰ ἀρχαῖα
ἐξηγήσεις. ἐπειδὴ ὅτι ταῦ Βα-
σιλικὰ σφόδρα ἐπιτηδεῖα εἰς ἀδ ἀρ-
χεῖον, τοιοῦτον ἐν τῷ πε-
ρὶ ἐν καὶ τῶν σχημάτων. καλὰ
δὲ ἐπεβρεν ταῦτα ταῦ σχήματα
ἐναλλαγῆς μέρος ἀπαναγκαῖον
τῶν περὶ ἐν τῶν Βασιλικῶν
ἐπὶ αὐτῷ παραδείγματι ἐφεῖ
ἔχοντα, μὲ ἐπὶ ἀναγραφὴ μό-
νον ταῦτα ὅτι τὸ περιεχόμενον
Βασιλικῶν ἐχρεωστήσαμεν ταῦ
ἐπὶ ὁρᾶξ ἐν διαταγμάτων.
αὐτῶν νόμιμον ἐναντιοφα-
νῆναι. ταῦ δὲ σχήματα ἐπε-
ρεῖχον ἐπὶ ἀπορεῖαν ἐπὶ χρεί-
αν ἐπεβαίνουσαν πρὸς ἐξήγησιν ἐν
ἀναγραφέων ταῦ περιέχον.
αὐτῷ γὰρ — μὲ ἐπὶ ἀπορεῖν
περὶ ἐν — ἀρχαῖον
σχήματ. ———

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἡ δευτέρα δὲ ὕλης ἐνοσλυ-
ρίζεται ἴδιος ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίου
φροντῖ, καὶ τοῦτο τὸ ὀρθότερον
διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὀνοίους
δίχαρον ἐνδέχει, ἡ δευτέρα,
λέγω, αὐτὴν γνώμη φροντῖ ὅτι
μόνον τὸ νεώτερον τῶν Βασι-
λειῶν εἶναι τὸ ἐνιόνυμον μέ-
ρος τῆς ἱερωθεσίας τὰ δὲ σχό-
λια καθόλου προσεθέσαν ἄνω-
θεν οἱ δεμεῖς ἱερωθεσίας ἀ-
ξίας, φέρονται ὅμως κατὰ τὸ
μᾶλλον ἢ ἧττον σωσιδαίαν
φιλολογικὴν καὶ ἐρμηνευτι-
κὴν συμασίαν.

Ἐν τῶν δύω τούτων γνωμῶν
ἀδιαντίρα εἶναι ἡ δευτέρα
ὅτι πολλάκις εἴρεται ὅτι ἐ-
νὶ Βασιλείου καὶ Λέοντος ἐ-
ρὶ τὸν ἔνατον καὶ δέκατον
αἰῶνα αἱ πρωτότυποι συλλο-
γαι τοῦ Ἰουζεκαναῦ δὲ ἦσαν
πλέον ἐν χρήσει, ἀντ' αὐτῶν
δὲ καὶ τὰ δεκαστήρια καὶ
ἡ ἱερωθεσία ἐπαστοῦντο χρῆ-
σιν τῶν πολλῶν Ἑλληνικῶν
ἐπεξεργασιῶν τῆς ἱερωθεσίας
τοῦ Ἰουστεκαναῦ μετὰ ἱερ-
μῶν ἀντιθέτων καὶ ἐναντίων
ἀλλήλαις τούτων τὴν κατὰ
ζαον

πλὴν ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς τοὺς
δουλεύοντας καὶ ἀπὸ τοὺς
ἐλευθέρους αὐτῶν
ἀλλὰ μὴ καθόλου πλὴν καὶ
τὸν ψυχὴ ἐλευθέρου ἐὰν
ἐπιτηδεύῃ, ἐπαίρεσθε τοὺς
βαδίζειν καὶ ψαύῃ ἐπιθυμεῖ-
ἐπιθέρου ὅτι ὁ ἐλευθερικὸς
ψαύῃ ψυχὴ τοὺς ἐλεύθερον αὐτοῦ,
ἀμφὶ ἀδόξειν καὶ ψαύειν
καὶ ἐν ἐπιθυμίᾳ ἐπιθυμεῖν
πολὺ καὶ ἐνοίας ἐμπίπτειν
μὴ ὄφις καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ
ἐν ὑπηρέτου, ἐν ὑπηρέτου, ἐν
ἀλλ' αὐτὸν καὶ ψαύῃ καὶ ἐν
καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ ἐν ψαύειν
ἐν ἐν ψαύειν καὶ ἐν ψαύειν
ἐν ψαύειν ἐν ψαύειν καὶ
ἐν ψαύειν καὶ ἐν ψαύειν
ἐν ψαύειν καὶ ἐν ψαύειν
ἐν ψαύειν καὶ ἐν ψαύειν

γνῶμαι αὐτῶν ὡρέν [illegible]
ἡμῖν μέλει ἐνεκτυρωμένη [illegible]
να καὶ φιλοσοφικὴν ἀξίαν τῶν
ἤδεσαν ἔχει πῶρος ἀποδεικνύ-
ειν τὸ δὲ τοῦτον ἢ οὐχ ἤδε-
σαν εἶναι τῶν ὁμοῦ μεγαλεί-
ρα, καθόλε ἐν τοῖς σχολίοις τοί-
τοις ἐρέσκοντα ὁμοῦ καὶ εἰς
ἔνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον ὠνᾶν
αἱ διάφορα γνῶμαι τῶν ἀπο-
μαθῶν, τὰς ὀνόμας τὰ δεκα-
πτέρια καὶ οἱ δεκαζόρα εἰ-
ἔχον ὡρέν ἐν ὄψει, ὡς μὴ κα-
λέχοντες ὠνάνας τὰς ἐνεξέρχα-
σιν τοῦ δεκαίου, ἀλλ' ὁ μὲν
μέλει ὁ δὲ ἄλλον καὶ κα-
δεξῶς. ——

Δεύτερος γόρος διὰ τῶν ὀ-
νόμων ἢ γνῶμαι αὐτῶν δὲν εἶναι
παραδεκτὰ ὅτι ὅλα τὰ σχόλια
συγχρόνως μετὰ τῶν δεκαπτέ-
ρων [illegible] Βαυγμῶν ἐτέθησαν
ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ὡς ἐρμηνί-
α καὶ [illegible] τοῦ κυρί-
ου τῶν ἀποδεικνύων τῶν Βαυγ-
μῶν ἔχοντα [illegible] ἀποδεικνύ-
ειν ἢ [illegible]
ὅτι καὶ [illegible]
καὶ ὁ Βαυγμὸς ἐνέσεις ἐν τῷ
[illegible] τῶν ἀρχαίων

ρόμων μετὰ τινος γεγραφικείας,
ὅτως εἰπεῖν, ἐπιστοιχεῖν νὰ ἐξεγ-
γυνίσωσι πᾶν ὅτι Λατινικὸν
ἐν τῷ νόμῳ ὑπῆρχε. ἐπιμένως
τοὺς ἀρχαίους ὅρους τοὺς Λατι-
νικοὺς, ὅτινες ἐν ταῖς ἀρχαιοτέ-
ραις ἐγγυνικαῖς ἐπιστολαῖς
ἐμπεριέχοντο ὡς ἦσαν
τοὺς πάντας τοὺς Λατινικὸν τοῦ-
τοιοῦ τρόπος ἐξεγγυνίσω, καὶ αἱ-
τὰ εἶναι οἱ γεγόμενοι ἐξεγγυνι-
σμοὶ τῶν Βαυγμῶν. γοινὸν τὸ
ἐξεγγυνισμένον τῶν Βαυγμῶν εἶναι
γράφειν ὅμως ἀντίθετον χαρακτῆ-
ρα, ἐν τούτοις δεῖ ἐπάρχουσιν
οἱ ὅροι οἱ Λατινικοί. πῶς γο-
νὸν τοῦτο εἶναι δυνατὸν εἰς καὶ
ὁ αὐτὸς αὐτοκράτωρ τὸ μὲν πεί-
μενον νὰ ἐξεγγυνίσῃ τὰ δὲ ὀχό-
μα νὰ ἀφίνῃ Λατινικά; τοῦ-
το γοινὸν ἀποδεικνύει ὅτι τὰ
ὀχόμα κατόπιν προστέθεσαν
εἰς τὸ πείμενον.

Τρίτος, γόγος ἐνίσως καὶ οἶ-
τος γογικὸς εἶναι ὅτι
ἐν ᾧ συμφώνως πρὸς τὴν τά-
ξιν τοῦ ἐξεγγυνισμοῦ τῆς
νομοθεσίας ἐν ᾧ τὰ ὀνόματα
τὰ ὄνοια τὸ πείμενον τῶν

Βασιλικὴ γραμματεία καὶ ἀρχιερεῖς
μαζὶ τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἐβασάνισαν
καὶ ἔκλαιε ὁ καημένος καὶ ἔλεγε
καὶ ἐφώναζε ὅτι δὲν ἔχει τίποτε
σὲ λογαριασμὸ ἀπάνω του, καὶ ὁ-
λοῦθε ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν ἐξεφάνη,
ὅτι ἐκεῖνος ἔκαμε τὸν φόνον τοῦ
Βασιλικοῦ καὶ ἐκρεμάστη, καὶ
ἔτσι ἐπῆραν τὸν Βασιλικὸν
καὶ ἐκρεμάστη καὶ ἐκαταλά-
βανε ὅτι ὁ Πέτρος καὶ Παῦ-
λος ἐφονεύθησαν ἀπὸ τὸν Βασι-
λικὸν, ἐπειδὴ ὁ Πέτρος ἐ-
λεγε ὅτι ἐδῶ καὶ ἑξήντα ἐ-
τῶν ἐπαντρεύθη (ἐχάρη),
καὶ ἔλαβε γράμμα, ὅτι
ἐκείνη τὴν ἡμέραν τὸν Βασι-
λικὸν τὸν ἐκρέμασαν ἀπὸ
ἐκεῖ καὶ ἐπέρασε καιρὸς
καὶ ἔλαβε γράμμα ἀπὸ
τὸν ἀδελφόν του καὶ ἔλε-
γε ὅτι ἐκεῖνος ἔκαμε τὸν
φόνον τοῦ Βασιλικοῦ καὶ
ἐκρεμάστη καὶ ἔτσι ἐπῆ-
ραν τὸν Βασιλικὸν καὶ
ἐκρεμάστη καὶ ἐκατα-
λάβανε ὅτι ὁ Πέτρος
καὶ Παῦλος ἐφονεύθη-
σαν ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν
ἐπειδὴ ὁ Πέτρος ἔλε-
γε ὅτι ἐδῶ καὶ ἑξήντα
ἔτη ἐπαντρεύθη καὶ
ἔλαβε γράμμα ὅτι
ἐκείνη τὴν ἡμέραν
τὸν Βασιλικὸν τὸν
ἐκρέμασαν ἀπὸ
ἐκεῖ καὶ ἐπέρασε
καιρὸς καὶ ἔλαβε
γράμμα ἀπὸ τὸν
ἀδελφόν του καὶ
ἔλεγε ὅτι ἐκεῖνος
ἔκαμε τὸν φόνον
τοῦ Βασιλικοῦ καὶ
ἐκρεμάστη καὶ
ἔτσι ἐπῆραν
τὸν Βασιλικὸν
καὶ ἐκρεμάστη
καὶ ἐκατα-
λάβανε ὅτι ὁ
Πέτρος καὶ
Παῦλος ἐφο-
νεύθησαν
ἀπὸ τὸν
Βασιλικὸν
ἐπειδὴ ὁ
Πέτρος ἔλε-
γε ὅτι ἐδῶ
καὶ ἑξήντα
ἔτη ἐπα-
ντρεύθη
καὶ ἔλα-
βε γράμ-
μα ὅτι
ἐκείνη
τὴν ἡμέ-
ραν τὸν
Βασιλικὸν
τὸν ἐκρέ-
μασαν ἀ-
πὸ ἐκεῖ
καὶ ἐπέ-
ρασε και-
ρὸς καὶ
ἔλαβε
γράμμα
ἀπὸ τὸν
ἀδελφόν
του καὶ
ἔλεγε
ὅτι ἐκεῖ-
νος ἔκα-
με τὸν
φόνον
τοῦ Βα-
σιλικοῦ
καὶ ἐκρε-
μάστη
καὶ ἔτσι
ἐπῆραν
τὸν Βα-
σιλικὸν
καὶ ἐκρε-
μάστη
καὶ ἐκα-
ταλά-
βανε ὅτι
ὁ Πέτρος
καὶ Παῦ-
λος ἐφο-
νεύθη-
σαν ἀπὸ
τὸν Βα-
σιλικὸν
ἐπειδὴ
ὁ Πέτρος
ἔλεγε
ὅτι ἐδῶ
καὶ ἑξή-
ντα ἔτη
ἐπαντρεύ-
θη καὶ
ἔλαβε
γράμμα
ὅτι ἐκεί-
νη τὴν
ἡμέραν
τὸν Βα-
σιλικὸν
τὸν ἐκρέ-
μασαν
ἀπὸ ἐκεῖ
καὶ ἐπέ-
ρασε
καιρὸς
καὶ ἔλα-
βε γράμ-
μα ἀπὸ
τὸν ἀδελ-
φόν του
καὶ ἔλε-
γε ὅτι
ἐκεῖνος
ἔκαμε
τὸν

[illegible]

καὶ δεύτερα ἔνδοσις τῶν Βαγιαμῶν τοῦ Λέντος ἐγένετο ὑπὸ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ καὶ υἱοῦ Κυστατίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου. —

Ὅταν πραγματευθῶμεν περὶ τοῦ ῥωμανοῦ τοῦ Φωτίου τότε δέγομεν ἐναντίξειν τοὺς γέγους, δι' οὓς διαλύθη ὁ Βαγιαμὴν ὑπὸ τοῦ Αἰτουρίτορος καὶ τοῦ καλπιάρχου καὶ ὑπομνημαθίου τὸν ῥωμανόν τοῦ. ἐν ταῦθα γέγομεν ὅτι ὁ Βαγιαμὴν ῥητῶς καὶ σαφῶς γέγει, ὅτι αὐτὸν εἶναι τὸ λεγεθαία ὑπὸ τοῦ Κυστατίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου γενομένη ἔνδοσις τῶν Βαγιαμῶν ἐγένετο αὐτῷ ὁ δυγός ἐν τῷ παραβαγῷ τῆς ῥωμοδιοίας τοῦ Σουδιανοῦ πρὸς τὰ Βαγιαμὰ καὶ πρὸς τὸν ῥωμανόν τοῦ Φωτίου, ῥητῶς γέγει, τοῦτο ἐγένετο αὐτῷ ὁ δυγός, τὸ νέα αὐτὴ ἔνδοσις τοῦ Κυστατίνου.

Ὁ Κυστατῖνος οὗτος ὁ ἔβδομος αἰτουρίτωρ τοῦ Βυγαντίου, ὡς ἐν τῆς προσωπιμόθετος αὐτοῦ βεβαίως δεῖ ἦτο δύνοιτο νὰ ἐνεχειρίου

[illegible] ἔνα νέαν ἔνδοξον
τῶν Βασιμῶν, δόλε ὁ αὐ-
τοκράτωρ οὗτος, ὁ καὶ ἐξο-
χὴν ὀνομαζόμενος καρά-
μενος ἦν ἐν τῶν ὀρθοῦν ἐ-
νεῖνον τῆς Βυζαντίας αὐτο-
κρατορίας, ἔτεκα ἀνεξέρευ-
νον ἐν τῷ ὡρὸς τὴν ἐνεκτη-
ρόμενον αὐτῶν ἐκπαίδευσιν
ἦν ἐν τῶν ὀρθόν ὀνομαζο-
μένων αὐτοκρατόρων τοῦ Βυ-
ζαντίου καὶ ἡ ζῆσε τῆς ἐνο-
χῆς ἐκείνης.—

Ἐν τοῦτοι ἡ τῆς ὀρθοῦν-
νόμενος αὐτοῦ καὶ ἐν τῆς ἐ-
κατόλεος δὲ εἶναι δύνα-
ρον νὰ ἀναβιβάσῃ τοῦτο.
ὀρθὴν δυνοφυρίδα νὰ τὸ ἀ-
ναβιβάσῃ ἐν τῆς ἱστορίας
ἐν τῶν γεγονότων αὐτῶν.—

Οὗτος εἶναι ὁ Κωνσταντῖ-
νος ἐκεῖνος ὁ ἔνδοξος, ὅστις
κεῖνον ἐκ ἦν ὀνομάσθη μέ-
γας. ἐν ἔτει 910 ὀνομάσθη
ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Λεβαστός,
Augustus. ἐν ἔτει 911 δανοῦ-
τος τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐβασί-
λευσε μετὰ τοῦ θείου τοῦ
ἐν τοῦ ἀνδρός. μετὰ ταῦτα

ἐπιγνωσιαστικὸν σύμπαν. ὅτι ἐπιγνωσιαστικὴ νομοθεσία δεκάτατα συνδέεται μετὰ τῆς ἀ-
στικῆς νομοθεσίας τῶν Βυζαντι-
νῶν αὐτοκρατόρων. ἐπιγνωσια-
στικὴν νομοθεσία καὶ Βυζαν-
τινὴ νομοθεσία, ταύτονοι βῆ-
μα βῆμα πρὸς βῆμα, εἶναι
ἀναπόσπαστα.

Ὁ Βασιλικὸν ὅλος τῶν
νομοφύλαξ τῆς μεγάλης ἐπιγνω-
σίας δὲν ἀρκεῖται εἰς ταύτην
τὴν ῥῆσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι μᾶλ-
λον περιγράφει τὰ πράγματα.
λέγει ὅτι ἐν τῇ παραβολῇ τῶν
νόμων τοῦ Ἰουστινιανοῦ πρὸς
τὰ Βασιλικὰ καὶ τὴν τελευταί-
αν δῆθεν ἀνακάθαρσιν τοῦ Κω-
στάντινου, νόμοι ὑπάρχοντες εἰς
τὰ Βασιλικὰ παρεγείφθησαν εἰς
τὴν τελευταίαν ταύτην τοῦ Κω-
στάντινου ἀνακάθαρσιν. ἐτρο-
πωσίνοα π. χ. ἐν τῷ τριακοστῷ
πρώτῳ κεφαλαίῳ τοῦ πρώτου
τέλλον τοῦ νομοκάνονος, ὅπου
λέγεται τὸ εἶναι ἐπιγνωσιαζε-
ναί ἔτοι τῆς ἐπιγνωσίας τάξις
κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐπιγνω-
σίας καὶ τοὺς νόμους τῆς πολιτ-
ίας. ὁ Βασιλικὸν παρατηρῆ

φυλ: (42)

ropanároros ἐπάτη τίτλος 25ου
γέγει ὁ Βασσαρίων, ὅτε πατὰ
τὸ δίκαιον τῶν ἀνθρώπων καὶ
τοῦ πώδικος τὸ ἐπὶ τῆς ἀνακα-
δάρσεως ὑπολειπόμενον, τῇ πε-
γαμμῇ ποινῇ ἤγγετο (ἢ ὑπήγε-
το) καὶ τὸ ἀποθέμενοθαι καὶ
φυρπίζεσθαι (γέγως). —

Ἀλλ' ὁ ποιήσας τὴν ἐνα-
νάδαρσιν τῶν νόμων καὶ ἀν-
θρώπων τὰ Βασιλικὰ οὐκ ἐ-
δίξατο ταῦτα, ἀλλὰ τὰς ἀπὸ
τῶν πωδίκων διατάξεις πατὰ
στρώσας ἐν τοῖς Βασιλικοῖς τὰ
τρία ταῦτα οἱ προσέθετο. Ἐν-
ταῦθα ἐκτὸς τῆς αὐτῆς ἰδίας
ἢ τὸ ἐπαναλαμβάνεται, ἐπε-
χείται καὶ σύγχυσις τὸ ἰδίων
ἀνακάδαρσις, Βασιλικὰ καὶ
πάθεξις. Ὥστε δῆθεν δῆ-
θεν ἐν τοῦτον πραγματικῶς
ἀπὸ γεννᾶται μιὰ μεγάλη σύγ-
χυσις. αἱ ἐπιφάνεις βεβαίως
τοῦ Βασσαρίωνος φέρουσι νὰ
πιστεύσῃ τὸ ὅτι ὁ Πωνσταντῖνος
ὁ πορφυρογέννητος ἐπιχείρησε
τὴν τελευταίαν ἔκδοσιν τῶν
Βασιλικῶν, ἢ τὸ ἐπιτέχει
ἀ-ἀγκαίως διαφόρους διορθώσεις,

Πρῶτον μὲν οὖν ὁ Βυζαντιακὸς ἀξιοῖ τὸν Ἀθηναῖον καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ ἐγγυᾶσθαι, καὶ ταῦτα τοῦ Βυζαντιακοῦ ἐπιτροπεύοντος αὐτὸν καὶ οὐδὲν ἐγκαλοῦντος, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπαινοῦντος τὸν Ἀθηναῖον ὡς ἐπιτροπεύσαντα καλῶς καὶ δικαίως· ἐκεῖνος δὲ οὐκ ἐθέλει ἐγγυᾶσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐπιτροπεύειν αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου ἀπαλλαγῆναι βούλεται, καὶ ταῦτα τοῦ Βυζαντιακοῦ ἐπιτροπεύειν αὐτὸν ἀξιοῦντος καὶ ἐγγυᾶσθαι ἐθέλοντος. ἐν τούτῳ δὲ τῷ μέσῳ ὁ Ἀθηναῖος ἀποθνήσκει, καὶ ὁ Βυζαντιακὸς ἐπιτροπεύειν αὐτὸν ἀξιοῖ καὶ ἐγγυᾶσθαι ἐθέλει

τῶν νόμων αἰτά τά Βασιλικά.
Τοῦτο δέ ὡράττει ὁδάκις ὅτε
τά Βασιλικά εἰς ἀντίθεσιν ἐρ-
τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινια-
νοῦ. Διά τῆς ἐκφράσεως ἀνα-
νάδαρσις δεῖξαι ἐν γένει τὴν
ἰδέαν τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ
δικαίου, τὴν ἐνοχήν ὅμως τοι-
τῆς τῆς ἀναμορφώσεως ἀφένει
ὅλως διόλου ἀνροσδιόριστον.
Οὗτος ἄρα ἐν τῷ προοιμίῳ
ἐπιτῆς ἀνοδίδει τὴν τελευταί-
αν τῶν νόμων ἀνανάδαρσιν
εἰς τὸν Ἰουστινιανῶν, ἀνχί-
ει ταύτην ὀλίγον κατωτέρω
πρός τὴν ἐξεκοντάβιβλον τοῦ
Λέοντος ἰδοί: ἐκ καὶ πρῶτον
μέν τά ἀνεγραφέντα νόμιμα
παρά τοῦ Ἰωτίου τοῦ ὀνδε-
μένου τὸν νομοκάνονα.—
Οἱ δέ ἄρα ὀλιγώτερον βε-
βαιον, ὅτι ὁ Βασιλικῶν διά
τῆς λεγομένης ἀνανάδαρσεως
ἐνεμαίνε νεωτέραν τινα τῶν
Βασιλικῶν ἔκδοσιν μεταβά-
λουσαν τὴν τοῦ Λέοντος, καί
τοῦτο ἐκ τῶν αἰτιφάσεων αὐ-
τοῦ.—
Ὅτι δέ ἀφορᾷ τὴν φιλο-

Ἡ ἐπιστολὴ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν παραίτησιν ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ Βασιλικοῦ Γραμματέως, ἀλλὰ τὸ παραίτησις καλλιεργεῖται ἀρκετὰ διὰ τοὺς ἀπόψεις περὶ τῆς ἀναστολῆς τοῦ ἐνταλτοῦ, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ κείμενον.

Ὁ κύριος τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον γράφει ἡ ἐπιστολὴ εἶναι ἡ Κωνσταντινούπολη. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἔμπορον τὸν Βασιλικὸν Γραμματέα τὸν ἔχει ὁ Βασιλεὺς ὡς ἀντιπρόσωπον του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ κυρίου Βασιλείου φέρει τὸν ἀριθμὸν 2005. Τὴν ἐπομένην ἢ τὴν ἑπομένην ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν αὐτὴν ἀπέστειλε ἀπεσταλμένον πρὸς τὸν ἀδελφόν του Βασιλείου, ἴσως καὶ πρὸς τὸν πατέρα του, διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὴν ἀπόφασίν του περὶ τῆς παραιτήσεως του ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ Βασιλικοῦ Γραμματέως καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὸν ἐρχομόν του εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ κυρίου Βασιλείου φέρει τὸν ἀριθμὸν 2005. Τὴν ἐπομένην ἢ τὴν ἑπομένην ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν αὐτὴν ἀπέστειλε ἀπεσταλμένον πρὸς τὸν ἀδελφόν του Βασιλείου, ἴσως καὶ πρὸς τὸν πατέρα του, διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὴν ἀπόφασίν του περὶ τῆς παραιτήσεως του ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ Βασιλικοῦ Γραμματέως καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὸν ἐρχομόν του εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ κυρίου Βασιλείου φέρει τὸν ἀριθμὸν 2005. Τὴν ἐπομένην ἢ τὴν ἑπομένην ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν αὐτὴν ἀπέστειλε ἀπεσταλμένον πρὸς τὸν ἀδελφόν του Βασιλείου, ἴσως καὶ πρὸς τὸν πατέρα του, διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὴν ἀπόφασίν του περὶ τῆς παραιτήσεως του ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ Βασιλικοῦ Γραμματέως καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὸν ἐρχομόν του εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ κυρίου Βασιλείου φέρει τὸν ἀριθμὸν 2005. Τὴν ἐπομένην ἢ τὴν ἑπομένην ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν αὐτὴν ἀπέστειλε ἀπεσταλμένον πρὸς τὸν ἀδελφόν του Βασιλείου, ἴσως καὶ πρὸς τὸν πατέρα του, διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὴν ἀπόφασίν του περὶ τῆς παραιτήσεως του ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ Βασιλικοῦ Γραμματέως καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὸν ἐρχομόν του εἰς Ἀθήνας.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

αὐτῶν πάσσιναν εἴτε ἐπὶ τῶν γε-
ρωνῶν ἐν αὐτῶν ἐμπιστευ-
χωρίων, εἴτε διὰ τῶν ἀντιπρο-
σώπων τῆς ἐπιτροπῆς,
Βασιλικοί, σταυροφόροι ἀρχόντες
αὐτῆς ἐξουσιάζουσι σύνολον
τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν Ἑλλάδα καὶ
τὴν χριστιανικὴν σταυροφορικὴν ὁπλο-
φόρων προσβαλλόμενον. Ἐπειτα,
ἀνδρες, σταυροφόροι ἐπάρχουν σφ-
ροὶ καὶ ἐξ τὰ σήμερον ἐγκατε-
στημένοι χειρόγραφοι τῶν βιβλίων,
καὶ ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐν τῶν χειρο-
γράφων. Ἐπισκόπους σ.χ. Ἐν
χειρόγραφον τῆς ἐν Πατριαρχεί-
ου βιβλιοθήκης Ἐν γνωστὸν ὑπὸ Ἐν
ὀνόματι codex coislinianus, εἰς ὃ
σώζονται ἐν ἀνάγνωσις βιβλί-
ου τῶν Βασιλειῶν βιβλίου,
ἀπ' ἀρχῆς, ἕως τοῦ στίχου τε-
λευταίου τοῦ τετάρτου. ἐν τῷ χειρογρά-
φῳ Ἐκείνῳ τῷ codex coislinianus ὑπάρχει
τοῦ τέλους τοῦ τρίτου βιβλίου
καὶ τῷ τέλους, φημί, αὐτοῦ τοῦ
τρίτου βιβλίου, ἐξ βιβλίου ἐπι-
τὸ τῶν Βασιλειῶν τὸ τέταρτον
βιβλίον ἀναγνώσεως ἐν ἀρχῇ
ἔχουσι, ἐκ δὲ τῶν τέλους τῶν
Βασιλειῶν, ἐν τὸ πρῶτον δημοσίου,

ΨΥ: (43).—

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

περιέχει μόνον ἕνα τίτλον. ἐν τῷ αὐτῷ πρώτῳ τίτλῳ ἐν τῷ αὐτῷ πρώτῳ βιβλίῳ τοῦ αὐτοῦ χειρογράφου, ἢ ἀντὶ διάταξις τοῦ τρίτου τίτλου τοῦ πώδικος ἐπιγράφεται ἐν μεγάλῃ ἀντὶ τρίτου τίτλου τοῦ τρίτου βιβλίου τῶν Βασιλικῶν. ἐνῷ ἐν τῷ ἑτέρῳ χειρογράφῳ παρεσιν ἄλλη, ἢ διάταξις αὐτὴ τοῦ πώδικος ἐπιγράφεται ἐν μεγάλῃ 23 τοῦ πρώτου τίτλου τοῦ τρίτου βιβλίου τῶν Βασιλικῶν.

Βλέπετε λοιπόν, κύριοι, πόσα μεγάλη διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν χειρογράφων, τῶν δύω τούτων ἀρίστων χειρογράφων τῶν τηνοτάτων θεωρουμένων ὡς πρὸς τὴν τάξιν τῶν Βασιλικῶν, καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς παραπομπῆς εἰς τὴν νομοθεσίαν τῶν Βασιλικῶν. Αἱ ψευδῆς αὗται παραπομπαὶ ἐπιτίνονται οὐχὶ μόνον εἰς διάφορα χειρόγραφα, ἀλλ' ἐπιτίνονται εἰς τὴν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χειρόγραφον. τοιουτοτρόπως ὁ σχολιαστὴς τοῦ 85 μεγαλαίου τοῦ πρώτου τίτλου τοῦ 22ου βιβλίου τῶν Βασιλικῶν μεταγράφει τὸ ὄγδοον

μεγάλαιον τῆς δικαίας ὁρόσης
πάρας ἀμφιῶν αὐτὸ ὡς πεί-
μενον ἐν τῷ ἐξωσοτῷ μεγα-
λαίῳ τοῦ ὡρίου τέλον τοῦ 23ου
βιβλίου τῶν Βασιλιῶν, ἐν τῷ ὡρί-
σμαίως μέλαι ἐν τῷ 62ῳ με-
γαλαίῳ τοῦ ὡρίου βιβλίου. —
Τὰ παρόμοια γάδε εὑρεν-
λαι ἐν ἀνεφίᾳ ἐν τοῖς χειρόγρά-
φοις τῶν Βασιλιῶν. —
Ὁ Βασιλιών, πύρια, ἐσφο-
σίλε, τὸ σωνοδικόλεφον, ἐν τῷ ἐνο-
μνήμαλε, γέγω, αὐτοῦ ἐνὶ τοῦ
ἀρχιμονάσαος τοῦ Φωτίου ἀναγέ-
γε συγκόλαλα ὀγγά χωρία τοῦ
Σουσλεκιανοῦ δικαίου ὡς μὲν γε-
νόμενα δεκτὰ εἰς τὰ Βασιλικά,
ὡς παραγεγραφέντα εἰς τὰ Βασιλι-
κά, ἐν τῷ τέ γένεται τέ ἀνατλα-
λαι σήμερον, ὅτε αὐτὰ ταῦτα
τὰ χωρία, τὰ ὄνοια ὁ Βασιλι-
κιῶν ἐν τῷ ἐνομνήμαλε αὐτοῦ
δεωρεῖ ὡς παραγεγραφέντα, ὡς
μὲν γενόμενα δεκτὰ εἰς τὰ Βα-
σιλικά, ταῦτα τὰ χωρία εὑρέ-
σκονται σήμερον παρ' ἡμῖν
εἰς τὰ σωζόμενα χειρόγραφα
τῶν Βασιλιῶν. — Λοιπόν
μέλλως τάχα τοῦτο δὲν εἶναι
λόγος τὰ ἐνοδέσωμεν ὅτε τῷ

Ἄλλο ὁ Βαγιαμίν εἶχεν νὰ ὄψῃ
αὐτοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπόθουν
Βαγιαμίν· καὶ διὰ τὴν αἰτίαν
ἐπόθουν νὰ ἰδοῦν τὸν γέ-
ροντα καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ γε-
ροντος καὶ τὰ παιδία τοῦ γε-
ροντος καὶ τὰ ἀδέλφια τοῦ γε-
ροντος καὶ τὰ ἀνίψια τοῦ γε-
ροντος καὶ τὰ ἐξαδέλφια τοῦ γε-
ροντος καὶ τὰ ἀνηψάδ

παρεμέρθη εἰς τὰ Βασιμά, ἄλλοτε δὲ τοῦτο τοῦτο τὸ χωρίον ὀνομαίνει ὡς μέρος ἐν τοῖς Βασιμοῖς εἰς τὰ δῦτα βεβεῖον εἰς τὸ δῦτα τέλος εἰς τὸ δῦτα μεγάλαιον.

Ἡ ἀντίφασις αὐτὴ ἐξηγεῖται ἐντεῦθεν ὅτι ὁ Βασιμεύς εἶχε κάτοτε νῦν ὄψιν αὐτοῦ τὰ αὐτὰ χειρόγραφα, ἄλλα δεύτερα χειρόγραφα, τινὰ μὲν ἀλεξίστερα ἄλλα δὲ τελεύτερα καὶ ψυρέστατα. τοιουτοτρόπως εἰς μὲν τὰ ἀλεξίστερα ἔμεινε τὸ χωρίον τε τοῦ Νοστοτεκαίου δεκαίου καὶ ἐνεμείου αὐτὸ ὡς παραμεθέν. τὰ δὲ ψυρέστερα περιεῖχον τὸ χωρίον τοῦτο, καὶ μὲν λαβὼν νῦν ὄψιν τὴν ἐνεμείωσε ὡρέν, προσέθετεν ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο ὑπάρχει εἰς τὰ Βασιμά.

Ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει ἐξάγεται, ἀποδεικνύεται εἰς τοῦ ὅτι σύμερον εἰσέτι ὡσπὰ τοιαῦτα χειρόγραφα τῶν Βασιμῶν ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν, ἀλεξίστερα τοιούτοτε καὶ ψυρέστατα. τὸ μνεμοθέν πρὸ ὀλίγον ἤδη χειρόγραφον τῆς παρεσίας εἰς βεβεοθέμενον τὸ

Ἡ ὑπόλοιπη ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴ τοῦ ἐμπορικοῦ χαρτοσήμου ἐπάνω στὸ ἐμπορικὸ

βάγγελο ὅμως ἡ τάξις τῶν πε-
φάγαιων. τὸ δεύτερον παρεῖται
πρῶτον καὶ τὸ τρίτον δεύτερον
καὶ οὕτω καθεξῆς. πρὸς δὲ τοί-
τοις οἱ ἀντιγραφεῖς ἐποίουν πολ-
λάκις μεγαλυτέρων τινὰ αὐθαι-
ρεσίαν, οἷον χωρίον τι τῶν Βα-
σιλιῶν τὸ ὄνοιον ἐθεώρουν μα-
κροσκελὲς τὸ δεύρουν εἰς δύω
καὶ ὠλίονα πεφάγαια τουνα-
τίον δὲ ἄλλα πεφάγαια τὰ ὀ-
νοῖα ἐθεώρουν μικρὰ τὸ ὀνοῖ-
ον, καὶ ἐν δύω ἢ τρεῖν
πεφαγαίων ἀνεμίξαν ἐν πε-
φάγαιον. ἐντεῦθεν ἡ διαφορὰ τὴν
ὀνοίαν ἀνατρέπειν εἰς τὴν τάξιν
τῶν πεφαγαίων καὶ δεμάτων
τῶν Βασιλιῶν.

Ἐντεῦθεν ὁμοίως, μέρεσι,
ἐξηγεῖται ἡ διαφορὰ μετά-
ξυ τῶν χειρογράφων, τὰ ὀνοῖα
ἔχει ἐνώνιον αὐτοῦ ὁ Βασιλι-
μών, καὶ τῶν χειρογράφων τὰ
ὀνοῖα σύμερον ἡμεῖς ἔχομεν.
τοῦτο δὲ ὀφείλομεν νὰ παρα δε-
χθῶμεν ὅπως ἐξηγεύωμεν τὸ
Βασιλιμῶνος τὰς διαφορὰς, πα-
δόλι ἄλλως ὡς πρὸς τὸ οὐσιά-
στιον, ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν
τῆς νομοθεσίας, ὁ Βασιλιμ-

συμφωνεῖ ὡραῖα καὶ ἀνεκφραστα γιὰ
ρόβραχα χρόνια. —

Ἐντάξει δὲν ἀποδέχομαι ὅλα
ὅλα ἐκεῖ ὁ Βασιλειάδης καὶ ἀκόμη
καὶ αὐτὰ ποὺ χειροβράχια ἔχουνε καὶ
ἀκόμη, ἐκεῖ ποὺ ἀναφέρει ὁ Νικ-
ολάου ὅτι ἔγραψε ἀρκετὰ τὸ
χειρόγραφο τοῦ Βασιλειάδη. αὐτὸ τὸ
ἔχω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν
ἴδιο τὸν Βασιλειάδη καὶ ἔχει
ἀρκετὰ διορθώσεις καὶ ἀλλαγὲς
ποὺ ἔχει κάνει ὁ Βασιλειάδης
ἔχει ἔτσι ὅλα

σύμερον εἰς τὰς βεβαιώσεις τοῦ Βασσαμῶνος ἐὰν χωρίον τε τοῦ Πωμαϊνοῦ δεναίου τοῦ Ἰουστεναστεῦ ἐσχύει σύμερον, εἰ τῇ ἐπιστεῖον ὡς μὲν παραδεκτὸν εἰς τὰ Βασιλικὰ ἔξεστι, ἀπολούθως δὰ πραγματευθῶμεν περὶ τούτου.

Δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν προσοχὴν εἰς τὸν Βασσαμῶνα, δὲν εἶναι βοήθημα εἰς ἐμᾶς κατὰ δυστυχίαν ὁ Βασσαμὼν ὡς πρὸς τοῦτο, δεόλε εἶναι ἤδη προειρημένως ὅτι πολλὰ χωρία τὰ ὁποῖα αὐτὸς θεωρεῖ ὡς παραλειφθέντα εἰς τὰ Βασιλικὰ τῶν εὑρέσκονται ἐν αὐτοῖς. — Λοιπὸν δὲν δυνάμεθα νὰ στερεχθῶμεν πόσως εἰς τὸν Βασσαμῶνα, ἀλλὰ πρέπει, φυσικῶ τῷ λόγῳ νὰ ἐμπιστῶμεν εἰς τὴν ἰδέαν μελετητῶν Βασιλικῶν.

Ἐντεῦθεν λοιπὸν, πίρεσι, ἐξάγεται ἄνευ πάσης ἀνωλογίας ὅτι τὴν ἰδέαν τοῦ Βασσαμῶνος περὶ τρίτης ἐκδόσεως τῶν Βασιλικῶν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς μῦθον καθαρόν. ἐὰν ὁ Κωνσταντῖνος ἐνεχείρει νέαν ἔκδοσιν τῶν

Βασιμῶν, ἀνατεῤῥήτως ἢ δὲ
γε μεταβάλλει πολλά. ἐν πρώτοις
ἤδεσε ζάβει ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ νέᾳ
ταύτῃ ἐνδόσει τὰς νεαρὰς τοῦ πα-
τρός του, τὰς -150 νεαρὰς τὰς ἐν-
δοθείσας μετὰ τὴν δημοσίευσιν
τῶν Βασιμῶν. ἐξ ἀνάγκης γα-
ρ τὸ νέον μέμενον τῶν Βασι-
μῶν ἤδεσεν ἔσθαι ἐν πολλοῖς
προπολυμμένου. ἐν τούτοις ἐντὸς
ἐξαιρέσεων τινων ἐξαιρέσεων δύω
ἢ τρεῖν. αἱ νεαραὶ αὗται τοῦ
Λέοντος εἰς τὰ Βασιμὰ δὲν
ἐμφθησαν πόσῳ ὑπ' ὄψιν. τί
ἀποδεικνύει καὶ τοῦτο; ὅτι ἢ
νεαρὰ νομοθεσία τοῦ Λέοντος
εἶναι νεωτέρα τῆς δημοσιεύσεως
τῶν Βασιμῶν, καὶ ὅτι δὲν ἐγέ-
νετο μετὰ τὴν δημοσίευσιν ταύτην
τῶν Βασιμῶν τοῦ Λέοντος νέ-
α ἐπεξεργασία τῶν Βασιμῶν
ὅπως καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη νομο-
θεσία παρεμβληθῇ εἰς τὰ Βα-
σιμά, καὶ διὰ τῆς παρεμβο-
λῆς αὐτῶν τῶν νεαρῶν τοῦ Λέον-
τος προπολυμμένη ἡ ἔνδοσις αὕ-
τη, ἀποδεικνύεται νομίζω τοῦτο
παρέστατα ἐντεῦθεν.

Ἔχει μέρος, πρέπει ὅμως
διὰ τὴν ἀποφρίσσωμεν τὸν Βασ-

σαμῶνα, ἢ πρέπει ὅπως δίνο-
τε νὰ σώσωμεν τὴν ὑπόμνησιν
του; —

Διὰ δύω τινων ὑποθέσεων
δύναται καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ
ἔχῃ δίκαιον, οὐχὶ ὁλοιαυτελῶς
βεβαίως, διότι τοῦτο δὲν εἶναι
δυνατόν, ἀλλὰ νὰ δεωρηθῇ ἢ
πρᾶξις αὐτοῦ ὡς κάπως δικαι-
ολογουμένη. —

Ἡ δεκτὴ ὑπόθεσις τὴν ὁ-
ποίαν ἐκτάνδα δυνάμεθα νὰ κά-
μωμεν εἶναι ἢ ἔξις ἢ ὅτι ἢ
δημοσίευσις τῶν Βασιλεῖων τοῦ
Λέοντος καθ' ὃν χρόνον πρὸς τὸ
~~τέλαρτον~~ τέλος τοῦ βίου του ὁ
αὐτοκράτωρ παρέλαβε τὸν νέ-
ον τότε ὄντα υἱὸν αὐτοῦ Κω-
νσταντῖνον συμβεβρεύτην καὶ
συμβασιλέα, καὶ ἐπομένως ἢ
δημοσίευσις τῆς νέας νομοθεσίας
ἐγένετο ἐπ' ὀνόματι καὶ τῶν δύω
αὐτοκρατόρων. Λέοντος καὶ Κω-
νσταντίνου; αὐτοῦ ἢ ὑπόθεσις
μέρος, ὀλιγίζεται ἐπὶ τινος χει-
ρογράφου μόνοντος τῆς βεβεοδύ-
νης τοῦ Βαλιαντοῦ τῆς Λέοντος
φέροντος ἐν μεγαλίδι τὸ ἔξῃς
« Τινοίκειος εἰς τὰ παραλέξα
« τῶν ἐξιμόντα βεβαίων [illegible]

ἡ Ἀλέστος καὶ Κωνσταντίνος
ἢ ἡ τὸ ἐξεπορτάβεβρον.

Τί ἐστι Γενούμενος; ὁρμέ-
βεται βεβαίως ὅτι εἶναι ὑπόνοιον,
αὐτὸ δὲ εἶναι. ἀλλ' οἱ Βυζαντι-
νοί, ὑπὸ τὴν λέξιν γενούμενον,
ἐνάγουν τὸ εὐρεθέριον, ἔγεγγον, νέ-
ναμα, καὶ ἡ λέξις σημαίνει ἐν
τρεῖν λέξεων βεβαίως, τί, νοῦ,
μεῖται (λέγως) τὸ τε νοῦ μεῖται
ἐνάγουν γενούμενον, ἀλλ' εἶναι ὡς
εἶνον, εὐρεθέριον τῶν παραλέγων
τῶν ἐξεπορτα βεβαίων τῶν Βασι-
λέων τοῦ Λέοντος καὶ Κωνσταν-
τίνου.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου
συμβεβάλεται ἡ εἴδησις αὐτὴ
τοῦ Βασιλεῦνος λέγοντος ὅτι
ἐνοιάνατο χρῆσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Κω-
νσταντίνου γεγραμένης ἀναπαδάρ-
σεως τῶν Βασιλεῶν.

Δευτέρα ὑπόθεσις δὲ ἦν
σύλλεται ἡ ὑπόμνησις τοῦ Βασ-
ιλεῦνος εἶναι ἡ ἐξῆς; ὅτι
ἡ ἐμφάνεις τοῦ Βασιλεῦνος
ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τὸ πείμε-
νον τῶν Βασιλεῶν, ἀλλὰ ἀνα-
φέρεται μόνον εἰς τὰ ἀρχαῖα
χόλια τῶν Βασιλεῶν. ὅτι
δὲ ταῦτα, πάρεσι, τὰ ἀρχαῖα

σχήμα οἷον ἐστὶν ἐκεῖνο καὶ ὡς ἔλκει
τὸν λίθον καὶ ποῖόν τι ἐστὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν
αὐτοῦ καὶ ἐν ποίοις σώμασιν ἐνυπάρχει
καὶ ἐν ποίοις οὔ, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα
ἐστὶν ἃ προσήκει τὸν περὶ φύσεως
πραγματευόμενον εἰδέναι. ἔστι δὲ
τοῦτο τὸ μέταλλον ἐν τῇ Μαγνησίᾳ
τῇ ἐν τῇ Θετταλίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ
τῇ ἐν τῷ Πόντῳ καὶ ἐν τῇ Λυδίᾳ
καὶ ἐν τῇ Μυσίᾳ καὶ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ
καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ καὶ ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ
καὶ ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ καὶ ἐν τῇ Κελτικῇ
καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ
καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ
καὶ ἐν τῇ Κύπρῳ καὶ ἐν τῇ Κρήτῃ
καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ
καὶ ἐν τῇ Βακτριανῇ καὶ ἐν τῇ Ἀραβίᾳ
καὶ ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ καὶ ἐν τῇ Μηδίᾳ
καὶ ἐν τῇ Περσίδι καὶ ἐν τῇ Καρμανίᾳ
καὶ ἐν τῇ Γεδρωσίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀραχωσίᾳ
καὶ ἐν τῇ Παρθίᾳ καὶ ἐν τῇ Ὑρκανίᾳ
καὶ ἐν τῇ Σκυθίᾳ καὶ ἐν τῇ Σαρματίᾳ
καὶ ἐν τῇ Γερμανίᾳ καὶ ἐν τῇ Γαλατίᾳ
καὶ ἐν τῇ Βρεττανίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀλβίᾳ
καὶ ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ
καὶ ἐν τῇ Ἑσπερ

ἐν τῷ [illegible] αὐτοῦ. ἐν-
τεῦθεν ἡ ἰδία καὶ ἡ γράφω
τοῦ Βασιμῶνος ὅτι ἐνοικεῖ
χρῆσιν τῶν ἀναπαθάρσεων τῶν
ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου γεωρί-
νης ἐκδόσεως, ἡ γράφω αὐτὴ
δεῖ ἐπιτίνεται εἰς τὸ πείμενον
τῶν Βασιμῶν ἀγγὰ περιορίζε-
ται μόνον τὰ σχόλια τῶν Βασι-
μῶν.

Τοιοῦτο τρόπον γοινὸν σώζε-
ται καὶ ἡ ὑπόμνησις τοῦ Βασ-
σαμῶνος.—

Νῦν, πέρας, μεταβαίνομεν
εἰς τὸ σπουδαιότατον μέτρον.

Περὶ
τῆς σχέσεως, τῆς νομο-
θεσίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ
πρὸς τὰ Βασιμικά.—

Τὰ Βασιμικὰ ὡς παρα-
τηρεῖ σοφὸς τις Γάλλος ὁ
Μοπλέγγιος, ὅστις συνέγραψε
παραδόξως νῦν τῷ ὅτι ἐσο-
φίαν τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίν-
γίαν σπουδαίαν. (« Histoire
du droit Byzantin »). πα-
ραδόξως, γέγω, δεόλε αὐτοῦ
σαι αὐτὰ σύμφορον εἰς τὴν

176

Παρίσι ήταν ό,τι ομορφότερο έπιλογόμενον, και καθ' εαυτόν ήτον μεγαλοπρεπέστατον θέαμα ή θέσις αύτη σπουδή του μεγάλου Παύλου, καθότι ο Μπορμέγιος ούτος ήτον αναπόσπαστος σύντροφος και φίλος του Βυζαντίου, και μία των ιδιαιτέρων αυτού επιστολών ήτον γραμμένη εις τον Παύλον. — Έτρεξε αμέσως εις το σπίτι του Βυζαντίου, καθώς μία των πρώτων

αὐτὸς γέγει ὅτι τὰ Βασιμά
παρόντα γονοι μοναδικόν μέ-
σεια ποιοδεικόν, προσωρεμέ-
νον διὰ τὰ δύο, τὰν ἐναρ-
ξὶν καὶ γενὴν εἰς τὴν ποιοδε-
τικὴν ἀναφόρχωσιν, ἢ διάτα-
ξις αὐτὴ τοιούτοι προϋποδέτει
τὴν καταρχήσιν ἀρχαιοτέρας
ποιοδεσίας. ἢ δεμοσίευσις ὅ-
μως τῆς νέας ποιοδεσίας τοῦ
Λέοντος δὲν ἐπιτέλεσε παρα-
δόξως τὴν ἐντελῆ καταρχήσιν
ἀρχαιοτέρας ποιοδεσίας τοῦ ἴ-
ντον αἰῶνος, τοῦ Νοουτεκιανοῦ,
ἀλλ' ἀμφότερα αἱ ποιοδεσίαι
καὶ ἡ ποιοδεσία τοῦ δεκάτου
αἰῶνος καὶ ἡ τοῦ ἴντον, ἀμ-
φότερα, γέγει, δεικέρουν ἐν τῇ
Βυζαντινῇ κοινωνίᾳ σύγχρονόν
τε πῦρος ποιοδεικόν. ἡ δεκά-
ξις τῶν δεκαστηρίων ἐν ἀρχῇ
ἐδίνατο τὰ καταρέγει πρὸς
γόνον τῶν δεκαστηρίων Ἰουλιά-
νων οἱ μόνον πρὸς τὸν Λέοντα,
εἰς τὰ Βασιμά, ἀλλὰ καὶ
πρὸς Νοουτεκιανόν, τὸν ἐξ-
ιεσοδέντα βεβαίως Νοουτε-
κιανόν, ἀλλὰ εἰς τὸν Νοουτε-
κιανοὶ τὸν Λατῖνον, δεδὲ κε-
ρὶ τὸν δεκάτον αἰῶνα δὲν ἠ-
δύνατο

νά γίνη γόγος περί Λειτεμῶν ρο-
μοδεσιῶν τοῦ Γουστεριανοῦ, αὐτὴ
ἦν ἄγνωστος, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Βα-
γάνιον. γοινὸν τὰ δεκαστέρια κα-
τέφυγον καὶ εἰς τὸν Λέοντα καὶ
εἰς τὰς Ἑρμηνείας ἐνεχειρησίας.—

Ἡ σχέσις, μέρος, τῆς Γου-
στεριανίου ρομοδεσίας πρὸς τὰ
Βασιμεά. ἠγνοῦντο ἐπὶ πολὺν
χρόνον. ἀμφιβέστερα ὅμως ἐφεν-
ρεν καθεστᾶσε τὸ γεγονὸς τοῦτο
ἐντὸς πάσης ἀμφιβολίας. πρὶν
δὲ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶ-
μεν ἀπολύτως τὴν ἰδέαν ταύτην
ὅτι τὰ Βασιμεά τοῦ δεκάτου
αἰῶνος δὲν εἶχον οἰδεμίαν πρα-
κτικὴν διαφορὰν ἀπὸ τὴν ρο-
μοδεσίαν τοῦ Γουστεριανοῦ τοῦ
ἐντὸς αἰῶνος. τοῦτο εἶναι ἐμ-
φὲς, δεότε ἐὰν ἦτο ἀγνοὲς, πᾶσα
ἡ ρομοδεσία τῶν Βασιμῶν
τοῦ Λέοντος ἤθελεν εἶσθαι
περιττή.—

Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι
ὁ Λέων ἐν τῇ δημοσιεύσει τῶν
Βασιμῶν δὲν ὤρισεν ἀμφι-
βῶς τὴν σχέσιν τῆς ρομοδεσί-
ας αὐτῆς τῆς νέας πρὸς τὴν
ἀρχαιοτέραν τοῦ Γουστεριανοῦ
διὰ τοῦτο ~~[illegible]~~ ἡμεῖς σημε-

por, ὅπως ὦμεν τῷ ὄντι ἐν τῇ
ἀμφιδείᾳ, δὲν διαμέθα νὰ πω-
ρα δεχθῶμεν τὴν γνώμην ὅπως
τὴν αἴρεσιν ἐν γένει, ἀλλὰ πρό-
πει νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν ἀμφιδεί-
αν τῆς σχέσεως ταύτης ἐξ αὐτῶν
τῶν βιβλίων ἐξ αὐτῶν τῶν Βα-
σιλίων, ἐξ αὐτῶν τῶν πρ-
ομάτων. —

Τὰ ἔξης δὲ ἀξιώμα-
τα, μέρια, φαίνονται ὅτι ἰσχυ-
ον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο,
τοιτέστιν ὡς πρὸς τὴν σχέσιν
τῆς νομοθεσίας τοῦ Σουλτιαν-
οῦ πρὸς τὰ Βασιλικά. —

Πρῶτον ὡς πρὸς τὰ πα-
ραμεθόντα χωρία τοῦ διαιρ-
τοῦ Σουλτιανοῦ εἰς τὰ Βασι-
λικά, διαιρετέον τὰ διάφορα
μέρη τῆς Σουλτιανίου νο-
μοθεσίας. ἐν πρώτοις αἱ εἰσαγ-
ωγίους, καίτοι ἐλάχιστα μέρη
ἐξ αὐτῶν παρεμέθησαν εἰς
τὰ Βασιλικά, αἱ εἰσαγωγίους,
λέγω, μόλα ταῦτα εἶχον πάντο-
τε τὸ ἦθος αὐτῶν καθ' ὅλον
τὸν χρόνον τῆς Βυζαντινῆς
αὐτοκρατορίας. διατί; διότι
αἱ εἰσαγωγίους ἦσαν προσπε-
φυκέναι ὡς ἐγχειρίδιον εἰσαγ-

μονικόν πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ
διδασκαλίαν τῶν ἀνάπτυξιν καὶ
διδασκαλίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ
Πωμαϊκοῦ δικαίου. καὶ τοι-
γαρόν ἐκ τῶν εἰσηγήσεων ἐγά-
χιστα χωρία ἐτέθησαν εἰς τὰ
Βασιλικά, μόγα ταῦτα, εἴτε
διότι κατηργήθησαν ὑπ' αὐτῶν
τῶν μεταγενεστέρων νεαρῶν τοῦ
Ἰουστινιανοῦ, εἴτε διότι κατηρ-
γήθησαν ὑπὸ τινος νεαρᾶς τοῦ
Λέοντος, καὶ ἀμφοτέρας ταύτας
τὰς περιπτώσεις (εἴδομεν τὴν
κατάργησιν τοῦ δικαίου τῶν
πανδεκτῶν καὶ τοῦ κώδικος ὑ-
πὸ τρεῖς νεαρῶν τοῦ Λέοντος,
αἵτινες εἶναι καὶ αἱ μόναι αἵ-
τινες περιτέθησαν εἰς τὰ Βασι-
λικά, ὡς προγενέστεραι τῆς δη-
μοσιεύσεως καὶ ~~τῶν~~ συντάξεως
αὐτῶν. ἐκ τῶν 150 νεαρῶν τοῦ
Λέοντος μόνον τρεῖς μεταγρήθη-
σαν τὰ Βασιλικά, αἱ δ' ἄλλαι
147 οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν πρὸς
τὰ Βασιλικά), καὶ ἀμφοτέρας
ταύτας τὰς περιπτώσεις εἴτε
χώρεον τε τῶν πανδεκτῶν καὶ
τοῦ κώδικος κατηργήθη ὑπ'
αὐτοῦ τοῦ Ἰουστινιανοῦ διὰ
νεαρᾶς μεταγενεστέρας, εἴτε

αἱ 3 (νεῦραι (αὗται) μετέρχε-
σαν χωρία τινα τῶν ναυδεύτων,
καὶ ἀμφοτέρας τὰς ἀφεντεύ-
σεις, τὰ χωρία ταῦτα τοῦ δε-
ναίου τοῦ Σουλτιανοῦ ἔτεν
ἄχρυστα. ἐν δὲ τῶν διαλάξεων,
ἐν δὲ τῶν νεαρῶν, λέγω, τοῦ
Σουλτιανοῦ ἐνεῖναι ὧν αὐ-
διαλάξεις ἦσαν ἢ ἄνωθεν τοῦ-
καὶ ἢ ἀφοδεναί, καὶ φυ-
σικὸν λόγον αἱ τοιαῦται ἐνε-
σαν εἰς ἀχρηστίαν. ἐάν τις ὅμως
κύριοι, ἐν τῶν ἄλλων νεαρῶν τῶν
Σουλτιανοῦ διαλάξεις φαίνεται
ὅτι ἀφεθεῖσθαι οὐχὶ ἐνέτυδες
καὶ ἀπὸ σκοποῦ ἀλλ' ἄνωθεν
δεόλε οἱ σύνταξαι τῶν Βασι-
λεῶν ἐν τῷ ὑπομνήματι ἢ ἐ-
χρήσαντο πρὸς σύνταξιν τοῦ
κεκμένου τῶν Βασιλεῶν δὲν
ἀπέτυσαν αὐτὴν ἔνεκεν τῆς
προφρηθείσης ἀτελείας τῶν κε-
κμένων καὶ τῶν χειρογράφων,
τόλε ἠδέναντο νὰ καταφύγω-
σιν οἱ δεκαστοὶ εἰς ἄλλα ὑπο-
μνήματα ἐπὶ τοῦ Σουλτιε-
ανίου δεκαίου πρὸς συμπλή-
ρωσιν τοῦ κεκμένου τῶν Βα-
σιλεῶν, ὅτι λέγω, ἢ παράλει-
ψις ἐγένετο ἐν τύχῃ τόλε τὸ

μέρεσον τῶν Βασιμῶν συνεκρατοῦντο ἐν τοῦ ὑπερεστέρου μέρεσον τῶν κατοίκων ἢ τῶν κάρων.

Δεύτερον. ὅτε τὸ περιεχόμενον χωρίον τινὸς τοῦ δεκαίου τοῦ Σουλεκιαστοῦ μετεπίχθη εἰς τὰ Βασιμά ἐν τινὸς ἀντεξουσίας Ἐρμηνεῖας ἐνεξεργασίας τοῦ δεκαίου ἄνευ τινὸς ἀρρεσίσεως τῆς ἐννοίας αὐτοῦ, τότε ὡς πρὸς τὸ χωρίον τοῦτο ἡ χρῆσις τῶν εὐρυτέρων μερέσων ὑνομπιμάτων, τῆς Σουλεκιάνου νομοθεσίας δὲν ἀνηγορεύετο πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς νομοθεσίας τῶν Βασιμῶν.

Τρίτον. καθ' ἣν περίπτωσιν ὁμοτεινόν τε καὶ ἀσαφὲς χωρίον τοῦ δεκαίου τοῦ Σουλεκιαστοῦ μετεφέρετο εἰς τὰ Βασιμά διὰ σαφοῦς τινὸς καὶ καθαρᾶς ἐγγράφεως, τὰ Βασιμά τότε ἐγρησίμενον ὡς ἐνέσημος τοῦ μέρεσον ἑρμηνεία καθεστῶτα διὰ τῆς ἑρμηνείας αὐτῶν περιττοὺς καὶ ἀχρείστους κατὰ τοὺς ἐξ ὑνομπιμάτων ἑρμηνείας.

Ὅτε δὲ ἐν διαφόρων γνωμῶν

τῶν ἐρωτικῶν
μικρὸ ἐγκώμιον τῆς ἐλευθε-
ρίας τῆς ψυχῆς μέσα τοῦ
δέν ἦταν ἀκόμη ἐλεύθερη νὰ ἀγα-
πήσῃ ἕνα ἀντικείμενον ἐξω
ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας
καὶ ὅλα τὰ ἐρωτικὰ τραγούδια
ποὺ ἔλεγε ἡ μητέρα του ἐκεῖνο
ποὺ ἔλεγαν ὅλοι οἱ ἄν-
δρες γύρω του, ἐκεῖνο μόνον
τὸν ἀηδίαζε καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἔν-
οχλῆται ἀκούοντάς τα. Ἐκεῖνος
ἤθελε ἀκόμη νὰ ἀγαπήσῃ
καὶ γυναῖκα. Ἀλλὰ ἡ προσδοκία ἐξ
ὁλοκλήρου τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐνδι-
αφερθῇ γιὰ τὰς γυναῖκας τῶν
ἀλλοδαπῶν. Ἐκεῖνες ἐφαίνοντο
εἰς αὐτὸν ὅλαι ὁμοιόμορφοι
ὅλες ἔλεγαν τὰ ἴδια λόγια
ἐκινοῦντο μὲ τὸν ἴδιον τρόπον
καὶ ἐφαίνοντο ὅλες ἀπὸ τὴν
ἀρχὴν ἐρωτευμέναι μὲ τὸν
ἄνδρα τῆς. Ἀπὸ τὰς ἄλλας
ἐξ ἄλλου ἐκεῖναι ἐξεχώριζαν
μόνον διὰ τὸ μέγεθος τῶν
ὀφθαλμῶν τῶν ὀνύχων καὶ
τῶν ποδῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο
ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τὰς κάμῃ
νὰ φαίνωνται ὅλαι ἀνόμοιαι
μεταξύ των. Ἐκεῖνος ἐφαντά-
ζετο ὅτι ἐκεῖ ἔξω ὑπῆρχον
ὅλαι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου
ἐπαναλαμβανόμεναι ἀπείρους
φορὰς καὶ ὅτι ἐκεῖ ἔξω ἐζοῦσαν
ἀπείρους φορὰς τὸν ἴδιον ἄν-
θρωπον. Ἐκεῖνος ἐφαντάζετο
ὅτι ἐκεῖ ἔξω ὑπῆρχον ἀπείρα
ἀντίγραφα τοῦ ἰδίου ἀνθρώ-
που καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἦτο
ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπείρα ἀντίγρα-
φα τοῦ ἰδίου ἀνθρώπου.

νομημάτων παρόμοια ἐπιρ-
ρεῖ ὡς πρὸς τὴν ἀντίθεσιν τῶν
ἀνθρώπων. ὅμοιοι ῥαμπε-
νομοθεῖς δὲ συνεδέχετο ἐς
τὴν ὕστερον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ'
ἐν τῶν ἄλλων τούτων μόνον
35. —

Τεχνίτων δὲ μέρος
ὅτε τὰ Βασιλικὰ περιεῖχον
προφανεῖς νομοθετικὰς ἀγαπ-
ίας τῆς ἀρχαίας νομοθεσίας
διὰ προσθέσεων ἢ ἀγρίτεσιν
ἀγαθέσεων τόλε ἀνατεφρείτως
τὰ Βασιλικὰ εἶχον ἀνομαζε-
νόν νομοθετικὸν μέρος. ἡ δε-
ωρία αὐτὴ τῶν Βασιλικῶν
περὶ τῆς σχέσεως τῶν Βασι-
λικῶν ἴσχυεν ἐν Βιζαντίῳ
μέχρι τοῦ δωδεκάτου αἰῶ-
νος ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἡμίσεως
τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ἀρχε-
ται ἐν Βιζαντίῳ νέα δεω-
ρία περὶ τῆς ἰσχύος τῶν
Βασιλικῶν. ἐν τῷ δεκάτῳ
πρώτῳ καὶ δεκάτῳ δευτέρῳ
αἰῶνι ἀνατέμνει ἰδίας
τῶν νομομαθῶν ἀντιδίτους
ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τῶν Βα-
σιλικῶν πρὸς τὴν ἐνοτεκε-
ανίον νομοθεσίαν, τῶν

ἀπαντᾶν εἰς τοὺς ἀντιπάλους τῶν
ἀγαθῶν ἀγώνων, ἐν οἷς ἐξ ἀρχῆς
ἐπεδόθη ἡ τῶν ἱερῶν Ἰουδαίων
ἀγέρωχος ἀνδρεία ἀλλ' ἐπίσης ἀν-
τιπάλους ἔσχεν ἀπαραμίλλους
καὶ ἀνυποτάκτους. —

Περὶ τοῦ Ἰωσηφείου γε-
νικῶς μὲν εἴρηται ἱκανῶς ἐν
τοῖς ἔμπροσθεν· ἐξὸν δὲ καὶ τὰ
ἴδια αὐτοῦ ἐπιμνησθῆναι, ἐπεὶ
καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἐπιφανῶν
ἀνδρῶν ἱστορικῶς ἐκτίθεται,
καὶ τὰ τοῦ Ἰωσηφείου ἐπιμε-
λῶς ἐκθήσομαι. Ἐν γὰρ τῇ
Ἰουδαίᾳ ἐγένετο μὲν ἐκ γένους
ἱερατικοῦ, μετέσχε δὲ καὶ τῆς
παρὰ τοῖς Ἕλλησι παιδεύσεως,
ἐν ἀμφοτέροις δὲ τοῖς μέρεσι
τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐπιδοὺς
ἑαυτὸν ἐπὶ πλεῖστον ἐγένετο
τῶν ἐν ἀμφοτέροις ἐπιφανῶν.
Ἐπεὶ δὲ τὰ τῶν Ἰουδαίων
πράγματα ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐτρέπε-
το, ἐν τοῖς πρώτοις ἐκεῖνος
ἐγένετο τῶν ἐπὶ τὸν πόλεμον
παρορμησάντων τοὺς Ἰουδαίους
καὶ τὸ πρῶτον μὲν ἐν τοῖς κατὰ
τὴν Γαλιλαίαν ἐπιτηδεύμασιν
ἐγένετο, ἔπειτα δὲ καὶ ἐν τοῖς
κατὰ τὴν Ἰουδαίαν, ἔνθα ἐξ ἐπι-
τροπῆς τῶν ἱερέων καὶ τῶν
ἀρχόντων τοῦ λαοῦ ἐπὶ τὴν
Γαλιλαίαν ἐστάλη ἐπὶ τῷ τὰ
ἐκεῖσε πράγματα διοικῆσαι
καὶ τοὺς ἐπιτηδείους ἐκεῖ
ἐπιστήσασθαι τῷ πολέμῳ.

ἀνορεῖν καὶ ἀμφιβολεῖν μας
ἐν τοῖς σκοτεινοῖς χωρίοις τῶν
Βασιλειῶν.—

Ὅτι δὲ κατὰ τὸν Γ.Α.' καὶ
Γ.Β.' αἰῶνα ὑπῆρχον ὡς πρὸς
τὸ γίνεμα τοῦτο ἰδίαι ἐπαρ-
φοτερίζουσαι, καταφαίνεται
καὶ ἐξ ἑτέρων δύω συγγραμ-
μάτων, ὧν τὸ μὲν εἶναι τοῦ
Μεχαλίς Ψελλοῦ, τὸ ἐπιγραφό-
μενον «Λύσεις νόμων», τὸ δὲ
Μεχαλίς τοῦ Ἀτταλειάτου, κα-
λούμενον «νομικόν».—

Οἱ δύω οὗτοι συγγραφεῖς
ἔχουσιν ἀντιδέτους γνώμας, ἰδίας,
διότι ὁ μὲν Ψελλὸς ἀναφέρει τὰ
ἔργα τοῦ Σκοτεινιανοῦ ὡς νο-
μοθετικὰς νεγὰς ἐσχύουσας, ἀ-
ριθμῶν τὰς νεγὰς τοῦ νόμου ἀ-
ναφέρει τοὺς πανδέκτας, τὰς νε-
αρὰς, τὸν μώδεκα. ὁ δὲ Ἀττα-
λειάτης ὅστις μετὰ τὸν Ψελλὸν
δύω ἔτη, συνέγραψε, τοὺς πανδέ-
κτας, τὸν μώδεκα καὶ τὰς
Νεαρὰς δὲν τὰ ἀναφέρει εἰμὴ
μόνον ὡς βεβλία ἱστορικά, ὡς
παράστασιν τῆς ἀρχιγονείας τῶν
νόμων, ὡς πυρεῖν δὲ ἀναφέρει
μόνον τὰς Βασιλικά.—

Ἡ ἔρις αὕτη ὑπῆρξε

μέχρι τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος.
Ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου αἰῶ-
νος καὶ ἐφεξῆς καλέσχνοιν
ἢ γνώμη ὅτι μόνον ἢ τῶν Βα-
σιλῶν ἀποδεικτικὰ ἔχει ἰσχύν
καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ ἀνατῶν
ἐν αἰτῇ δεμφεῖται ὡς ἀνίκαρ-
πτον καλάδιον. Δὲ τοῦτο γί-
νεται ἐκ τοῦ ἐπιστήματος τῶν
Βασιλῶν ἐν τῷ ἀποκάλο-
ν τοῦ Φωτίου, ὅπερ οὗτος ἀν-
ίλαξε διὰ τὴν ἀνόμοιον αἰ-
τίαν, ἐπειδὴ ὁ μετρονομίτης
Ἀμασίας.—

ἐνατέον τοῦ εἰκοστοῦ κέμ-
πτου κανόνος τῆς δ' οἰκουμε-
νικῆς συνόδου ἐν Χαλκηδόνι,
ἀπέβαλλε γρόνον τῶν ἐρῶν μη-
νῶν τὴν χειροτονίαν ἐπισκό-
που ἐν χωρεπίσκοπε τῆς μοίρα
τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, διὰ τοῦ-
το ὁ πατριάρχης τῆς Κων-
σταντινουπόλεως μετὰ ἐπαρχι-
ῶν μεμένων πρὸς τὸν Ἀμασί-
ας ἐπόμενον ἀπεφάσιστε-
νὰ πρότῳ ὁ ἴδιος εἰς τὴν χει-
ροτονίαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς
χωρεπίσκοπε ἐπίσης ἐπισκό-
πους ὑπερεξόμενος εἰς τὴν ἐν
τῷ ἀποκάλοντι τοῦ Φωτίου

123 παρά τοῦ Souzerea-
τοῦ, γίγονον ὅτι οἱ ἔχοντες
τὸ δικαίωμα τὰ ἐμφίνωνα
τὸν ἐνέκνωνον ἐνὶ 6 μῆνας ἐ-
ὰν ἐμφίνωνον, τότε ὁ Ναλριάρ-
χης δίνατον τὰ ἐπιγίζει καὶ
ἐμφίνει τὸν ἐνέκνωνον.—
Ἀγγὰ τοῦτο ἐγένετο γύ-
λημα ὁ Ἀμανίας ἀπηνέχθη
εἰς τὴν νοσεμὴν ἀρχὴν ὀπι-
τευόμενος ὅτι τοῦτο τὸ πεφάγω-
ον δὲν ἐλέθη εἰς τὰ Βασγμά
καὶ ἐνομένως δὲν ἴσχυς. ὁ δὲ
Ναλριάρχης ἔγεγεν ὅτι δὲν ἐλέθη
μὲν εἰς τὰ Βασγμά ἀγγ' ἐλέθη
εἰς τὸν ἐνομένονα καὶ διὰ
τοῦτο ἰσχύει ἐν πανών. τὸ γύ-
λημα γοινὸν τοῦτο μελέθη εἰς
τὸ συμβούγιον νῦν δὲν
ὄψεις.—

A.! Ἰσχύει ἢ οὔ ὅτι ναρεγέ-
φθη ἐν τοῖς Βασγμοῖς;

B.! Ἰσχύει ἢ οὔ ὅτι ναρεγέ-
φθη μὲν ἐν τοῖς Βασγμοῖς εὐ-
ρεθαι δὲ ἐν ἄγγῳ νεγῷ; ἀνα-
φέρεται ἐν τῷ ἐνομένονι τοῦ
Ἰωλίου;

Τὸ ἀνάλατον συμβούγιον
ἀνεγάνθη μετὰ νοσμὴν ἀν-
γίλιον.—

Ai ὅλε παρεμέρδη ἐν τοῖς Βασιμοῖς καὶ τοῖς εὐρεσιόμενον εἰς νεχάς δὲ ἐσχύει ἐνέσης.—

Τόλε γοῦν ἐγίδη τὸ νομικὸν γάλημα ὅλε μόνον τὸ ἐν τῇ νομελείᾳ ἐσχυρὸν δίκαιον ἐσχύει καὶ διὰ τὴν ἐπιγυσίαν, ὥστε ἡ ἐπιγυσία πρέπει νὰ διεθύνεται διὰ τῆς ἐσχυούσης νομοθεσίας τῆς νομελείας, ὅσον ἀφορᾷ δηλοτόλε τὴν ἐξωτερικὴν αἰτῆς σχέσιν πρὸς τὴν νομελείαν. τόλε ὁ πατριάρχης δείλαξε νὰ παραβάλῃ τὸν νομοκάνονα τοῦ Φωτίου (οὗτος ἀνάγκας τοὺς νομελικοὺς νόμους τοῦ παρέβαλεν ἐν τῆς Νουζεναίου νομοθεσίας, ἅλε τῶν Βασιμῶν μὲν ἐνδοθέντων εἰσέλε) νὰ παραβάλῃ, λέγω, τὸν νομοκάνονα τοῦ Φωτίου πρὸς τὰ Βασιμά, καὶ συμπεώσῃ τίνες μὲν τῶν νομελικῶν Λουσεναίων νόμων τοῦ νομοκάνονος εὑρέσκονται ἐν τοῖς Βασιμοῖς τινὲς δὲ οὐχί. ἐντεῦθεν γοῦν ὁρμώμενος ὁ Βασιμὴν συνέγραψε τὸ ἐν τὸν νομοκάνονα τοῦ Φωτίου ἐνόμνυμα αἰτοῦ.—

Ἡ δέσις τῶν Βασιμῶν
δεκαρέδου μέχρι τῆς κλή-
σεως τῆς Βιζαντίας αἱ το-
πρακτορίαι. Ἀλλ' ἐὰν συμφιχθῶ-
μεν ἐπὶ τοῦ Βασιμῶνος διὰ
τὰ μάθωμεν ἐὰν χωρίον τε ἐ-
σχύει σήμερον ἢ δὲν ἐσχύει διό-
τε συμπεριφέρθη ἢ οἱ ἐν τοῖς
Βασιμοῖς σφαλλόμεθα, διότι
ὡς προεῖπον ἤδη ὁ Βασιμὼν
εἶχον ἐν ὄψει τὸν χωρόγραφα
διάφορα, τὰ μὲν ἐξειδέρα τὰ
δὲ ἀτελέστερα. Ὅθεν ὅπως ἀ-
ταρακόνωμεν τοῦτο πρέπει αἱ τὰ
τὰ Βασιμὰ ἀκίνοτε τὰ ἔχω-
μεν ἐν ὄψει τὰ μελετῶμεν αἱ-
τὰ ἐκχθεμερόν διὰ τὰ δυνηθῶ-
μεν τὰ εἴπωμεν μετὰ πάσης
δεκάτυλος ἐὰν πρέπει χωρί-
ον τε τῆς πεφᾶς, τοῦ Ναστε-
ριανοῦ ἐσχύει σήμερον εἰς τὴν
εὐμενοίαν διότι ὑπάρχει εἰς
τὰ Βασιμὰ ἢ δὲ ἐσχύει
δέσιν διότι τὰ Βασιμὰ τὴν
παρέχουσαν.—

Σήμερον βεβαίως ἔχο-
μεν τὰ Βασιμὰ, τὰ ὁποῖα
ἀξῶνες μεγάλοι πρῶτον αἱ δρῶν
τοῦ ἐπ' ἐξ. ἐξ ἐξ' αἰῶνος ἐ-
ξέλαζον ἐν τῆς πόνεως αὐ-

μόνον τῶν βεβριοθημῶν τῶν Δύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐν τῶν νόνεως τῶν βεβριοθημῶν τῶν Ἀνατολῶν, ἐν αἷς ἔκειτο ἐν ἄχρηστα πολλάκις χαρτία, καὶ δι' ὧν πολλάκις ἐγένετο χρῆσις ἐλαχίστη χρῆσις. Ταῦτα μεθόν τὰ τεμάχια τὰ μέλλοντα τῶν Βασιλικῶν συναγαγόντες πατεχόθεν οἱ σοφοί, λέγω, οἷτοι ἄνδρια συνέταξαν συγγοφὴν τὸ corpus juris civilis, τοιέστε ταῦτα τὰ Βασιλικά, καὶ τὰ ὁποῖα σήμερον ἔχομεν νῦν ὅλη πάντες.

Πρὶν δυστυχῶς δὲν εὑρέθησαν πάντα τὰ Βασιλικά. 17 ὀλόκληρα βεβλία ἐν τῶν 60 μέλλοντον ἔτι δὲν εἶναι βεβαίως ἀπέθανον ὅτι τὰ βεβλία ταῦτα τῶν Βασιλικῶν ὑπάρχουσι πον παρεφθαρμένα εἰς μυρίαν τινα, εἴτε βεβριοθήκης ἐδεκτικῶς εἴτε καὶ ἐξοχὴν μοναστηριακῶς τινος βεβριοθήκης ἐν τῷ ἀνατολῷ. Τοῦτον εἶναι χρέος μέρον ἔχω καὶ καθῆκον νὰ σημειώσω εἰς ὑμᾶς. Τὰ ἐλλείποντα ταῦτα βεβλία, ὅπως ἔχετε πάντες

τὸ ὄξιν τοῦτο, καὶ κατα-
χοῦ ὄνον καὶ ἂν εἰρίσκεσθε
εἴτε εἰς μοναστήριον τῆς
ἀνάλυσις ἀμέσως νὰ ῥίξετε τὴν
ὑπόχρεον σὰς εἰς τοῦτο.—

Ἐνοτέχεως ἔτεκα τῆς ἀ-
μαθείας τῶν μοναχῶν καὶ τῆς
εἰκεῖθεν ἀφροντίσας ὑμῶν ὅ-
σα χειρόγραφα ἢ κατὰ τὸ ὑμῶ-
ν πρωτηρεάσθησαν ἢ καὶ
ἔξεσαν ἐξηφανίσθησαν! ὅτως!
ὄνόνα τοιαῦτα ἱερὰ κεμήλια
τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ
ἐνεστήμης δὲν κεῖνται ἔτι καὶ
σήμερον εἰς τὰς ἀνωμάλους καὶ
συμπεχυμένος βιβλιοθήκας τῶν
μονῶν τῆς Ἀνατολῆς, παραδο-
μοῦντα τὴν σωτήριον χεῖρα
τοῦ φιλοσόφου ἐνεστήμονος, ὅ-
νως ἀνεξευθερώσῃ αὐτὰ ἀπὸ
τῆς μακροχρόνιου αὐτῶν φυλα-
κῆς καὶ τὰ ἐνδώσῃ εἰς φῶς!

Ἀοιδόν, κύριοι, ὑμῶν
ὁ κώδιξ, ὁ καλούμενος consti-
anus, τῶν ἀρχαίων τοῦ ἐν
δεκάτου αἰῶνος περιέχει βιβλία
ἐννέα ἀνὶ τοῦ ὑμῶν μέχρι
τοῦ ἐννάτου ἐξηφανίσθησαν. ἐν
τέλος κώδιξ τοῦ δεκάτου τρί-
του αἰῶνος περιέχει βιβλία

185

δέκα ὀκτώ, ὄχι ἐννέα, τὰ δι-
πλάσια, πάλιν ἀπὸ τοῦ πρώτου
μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου. Ὅθεν
ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ δε-
κάτου ὀγδόου τὰ ἔχομεν πλήρη
καὶ κατὰ σειράν. Ἕτερος κώ-
διξ τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος
καὶ οὗτος, περιέχει ἐννέα βιβλί-
α ἀπὸ τοῦ ἑκκοστοῦ μέχρι τρι-
ακοστοῦ. Ἄλλος κώδιξ περιέχει
βιβλία πέντε ἀπὸ 38ου – 42ου ἐγ-
κυκλικῶς. Ἄλλος κώδιξ τοῦ ἐν-
δεκάτου αἰῶνος περιέχει ἄλλα
τέσσαρα βιβλία, ἀπὸ τοῦ 45 –
48. Ἕτερος κώδιξ τοῦ δεκά-
του ἕκτου αἰῶνος περιέχει τέσ-
σαρα βιβλία ἀπὸ 49 – 52. καὶ
ἕτερος κώδιξ περιέχει μόνον
τὸ τεμπλαῖον βιβλίον τὸ ἑξηκο-
στόν. —

Ὅθεν μένουσι τὸ δέκατον
ἐνδέκατον βιβλίον ὀλόκληρον.
2.) μένουσι τὸ 37 – 37 ἐγκυκλι-
κῶς. —
3.) μένει τὸ 43 – 44 βιβλίον.
4.) τὸ 53 καὶ τὸ 59.

Πάντων ἐν ὅλῳ μένουσι βι-
βλία δέκα ἑπτά. 17. —

Ὅθεν καὶ τοῦτο εἶναι ἄλ-
λη δυσκολία ὅπως ἐξαιρεθεί-
ναι: (47). —

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

οἱ εἰσαὶ ἐκεῖνοι ἐφεστῶτες
τοῦ Βασιλικοῦ ὅπου εἶδε ἐκεῖ
τοὺς δύο διαλέξεις τοὺς ἐκεῖ
μεταφερθέντες ἐν τῷ Μουσείῳ
τοῦτο.—

Τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο ἐφε-
στῶς μέρος τὸ ὁποῖον εἶχε ἐκ
ἐκεῖνα πρῶτα ἐφοδεύσῃ
ἐφόδευσε εἶναι τὸ Βασιλικόν.—

Ἐκεῖ ἐκεῖνα ἐφοδεύσῃ ἐκεῖ-
θεν, ἐν τῷ τοῦτο ἐφοδεύσῃ
ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα
ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα
μεθόδου. ἐπέρχεται τότε νεκρὸς
καθ' ὃν τὸ ἐκεῖνα ἐκεῖνα
ἔχω ὅμως τὸ τοῦτο ἐφοδεύ-
σῃ, ἐκεῖ ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖ
τοῦ ἐκ τῶν ἐκεῖνα ἐκεῖνα, καθ' ὃν
τὸ ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα Ἀπό-
κειται καὶ τὸ ἐκεῖνα ἐκεῖ-
νο τοῦ ἐκεῖνα ἐκεῖνα. τὸ ἐκεῖνα
καθ' ὃν ἐκεῖνα τοῦτο ἐκεῖ-
νο τοῦ ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα
καὶ τὸ

Ἡ μοχὴ λοιπὸν αὐτὴ τῆς αὐτοδιοικήσεως τῶν ἐπαρχιῶν ἦταν ἡ ἀπὸ τῆς γενικεύσεως μέχρι τοῦ τέλους αὐτοῦ. Ἡ ἐπαρχιακὴ αὐτοδιοίκησις ἐπεβλήθη. Περὶ τῆς ἐπαρχιακῆς ἐξουσίας αὐτῆς δὲν εἶχον πρῶτον οἱ Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλβανικὸν ἐπίσης. Ἦρχισε τὸ πρῶτον καὶ ἐφηρμόσθη εἰς τὰς μεγάλας τῆς ἐπαρχιακῆς τοιαύτης ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Νεοτούρκων αὐτονομίας ἀπὸ τοῦ Μοναστηρίου. ἀπὸ τοῦτον μετὰ μέρος, μέχρι τέλους τῆς αὐτονομίας τὸ πρῶτον δὲν ἐφηρμόσθη εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀνεξαρτήτων τοῦ ἐπαρχιακοῦ δικαίου. —

Ἦρχισε δὲ τὸ πρῶτον τοῦτο δίκαιον ἀπὸ τῆς ἐπόψεως. —

Ἡ πρώτη περίοδος ἦτον ἀπὸ τοῦ Μοναστηρίου μέχρι τοῦ Δουρατσάνου, ἀπὸ τοῦ τέλους μέχρι τοῦ τέλους αὐτοῦ. Ὁ χρόνος αὗτος διαιρεῖται εἰς δύο περιόδους. Ἡ πρώτη ἐκ τοῦ ἐπαναστάσεως τοῦ Ἰουλίου ἕως τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἡ δευτέρα ἐκ τοῦ Ἰουλίου ἕως τοῦ τέλους τοῦ χρόνου αὐτοῦ. Ἡ πρώτη περίοδος ἦτον ἡ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἰουλίου ἕως τοῦ τέλους τοῦ χρόνου αὐτοῦ. Ἡ δευτέρα ἐκ τοῦ Ἰουλίου ἕως τοῦ τέλους τοῦ χρόνου αὐτοῦ.

ημισία ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν, καθόλου ἀφορᾷ τὴν ἔννοιαν τάξιν αὐτῆς.—

Δευτέρα περίοδος εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰουζεριανοῦ μέχρι Βασιλείου καὶ Λέοντος, ἀπὸ τοῦ ἔτους μέχρι τοῦ δεκάτου αἰῶνος. Καθ' ὅλον τοῦτον τὸν αἰῶνα ἡ Ἰουζεριάνεος νομοθεσία ἦν ὁ μόνος τὸν ὁποῖον ἡ ἐκκλησία ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν.—

Τρίτη περίοδος. ἀπὸ τοῦ Λέοντος δὲ τοῦ σοφοῦ μέχρι τοῦ δεκάτου αἰῶνος ἤρχεσεν ἡ ἀμφιλαλάντευσις ἐκείνη μεταξὺ τῶν Βασιλειῶν καὶ τῆς Ἰουζεριανῆς νομοθεσίας μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος ὅτε ἡ Βασιλεία νομοθεσία ἦν ὁ μόνος μόνος τὸν ὁποῖον ἡ ἐκκλησία ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τάξιν αὐτῆς.—

Ἐπαναλαμβάνων λοιπὸν λέγω, ὅτε ὑπῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν ἡ ἐκκλησία οἰδεμίαν σχέσιν εἶχε πρὸς τὴν πολιτείαν, καθ' ἣν ἡ ἐκκλησία ἤρχετο τότε μόνον εἰς συνάφειαν πρὸς τὴν πολιτείαν, ὅτε ἐπρόκειτο ἀπὸ ἐκδοθῶσιν ὑπὸ τῆς πολιτείας

ἐξουσίας διαλογαί ἄρχοι πρὸς
παλαιοῦσθαι τῆς ἐπιγνωσίας αὐ-
τῆς τῶν Χριστιανῶν, ὅπως τὸ μαρ-
τυρολόγιον τῆς ἐπιγνωσίας ὀγυ-
ρωθῇ διὰ νέων μαρτύρων. Εἰς
μόνον ταῦτον τὸν ἐναφὸν καὶ
συνάφειαν ἤρχετο ἐκ τοῦ αἰῶνος
ἡ ἐπιγνωσία πρὸς τὴν πολιτείαν.
Καὶ πρῶτον δὲ ὅτε ὁ Κων-
σταντῖνος ἐπίρυξε τὴν Χριστια-
νικὴν ἐπιγνωσίαν δημόσιον
παθέστρυφα ἐπιγνωσιαντικόν
τότε ἡ ἐπιγνωσία ἀπὸ τοῦ ἰδιω-
τικοῦ αὐτῆς καὶ μερικοῦ χαρα-
κτῆρος ἀνεγώθη εἰς τὸν δημό-
σιον χαρακτῆρα καὶ ἔκτοτε
πρῶτον ἡ ἐπιγνωσία ἀνεμίχθη
εἰς τὴν πολιτείαν καὶ ἡ πολι-
τεία εἰς τὴν ἐπιγνωσίαν καὶ
ἔκτοτε ἂν δέλετε χρονολογῆται
ἡ ταυτότης τῆς ἐπιγνωσίας,
τότε πρῶτον ἡ ἐπιγνωσία ἐσυν-
δυνολόγησε μετὰ τῆς πολιτεί-
ας καὶ τότε ἤδη εἰς συνά-
φειαν μετ' αὐτῆς, καὶ τότε πρῶ-
τον ἤρχεσεν ἡ ἐπιγνωσία, ἡ-
τις πρὶν ἦν ὁμοσδήμου ἀγνή
καὶ ἀγέρωχος νὰ ταυτοῦται
μὲ νὰ ὑπέκυ εἰς τὰς διαλογὰς
τῆς πολιτείας. Ὅπως δύνοτε

188

-ικὴ νομοθεσία δὲν δύνα-
ται νὰ ἦναι ὡσεὶ τῆς ἐννόμου
λάξεως τῆς ἐπιμισίας, ἐφεῖ ὅτε
ἡ νομοθεσία πρεσβεύει τὰ δόγμα
τα τὰ ὁποῖα πρεσβεύει ἐπίσης
καὶ ἡ ἐπιμισία, ὅτε δὲν ὑπάρ-
χει οὐδεμία διαφορά μεταξὺ νο-
μοθεσίας καὶ ἐπιμισίας, ἀλλ' ὅτε
καὶ ἡ νομοθεσία πρὸς τὴν αὐτὴν
βασίζει ἦν καὶ ἡ ἐπιμισία·
τότε μόνον γοινὸν δύναται καὶ
ἡ νομοθεσία νὰ ἦναι
μία ἐν τῶν ὡσεῶν τῆς ἐπιμι-
σίας. Ἀλλ' ὅταν ὑπάρχει διά-
στασις μεταξὺ ἐπιμισίας καὶ
νομοθεσίας, ὅταν ἡ νομοθεσία γα-
τρεύει, οὕτως, εἰπεῖν, ἄλλον
ἀλλὸν τοῦ θεοῦ ὅτι ὑπὸ ὄψιν
ἔχει ἡ ἐπιμισία, καθὼς ὑ-
πῆρχε πρὶν ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ
ἐπιμισίᾳ μέχρι τοῦ Κωνσταν-
τίνου, ὅτε ἡ ἐπιμισία ἐγά-
τρεα τὸν Χριστὸν ἡ δὲ νομοθεσία
ἐγάτρεα τὸν Δία καὶ ἐπιδεξῆ.
Τότε δὲν ἀδύνατο νὰ ὑπάρξει
οὐδεμία σχέσις μεταξὺ τῆς νο-
μοθεσίας καὶ τῆς ἐπιμισίας, καὶ
οὐδεὶς δύναται νὰ ἔχει
περὶ τοῦ νομοθεσιοῦ δίκαιον
ὡς ὡσεῖς τινὸς τῆς ἐπιμισίας.

της τροφοδοσίας.—

Ἐπειδὴ ἔχομεν λόγον, κύριε, νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ὁδὸς τοῦ Ἀγίου Ὄρους θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἔχῃ τὴν σημασίαν ἣν ἔχει σήμερον διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἁγιορειτικῆς Πολιτείας, ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάγκη νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν ἡ ἀσφάλεια τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει σήμερον ἡ ὁδὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἡ ὁποία ἐξησφαλίσθη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, διὰ τῶν Βυζαντινῶν στόλων. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἁγιορειτικῆς Πολιτείας, τότε ἡ ἐπιβίωσις αὐτὴ θὰ εἶναι ἀδύνατος καὶ ἡ Ἁγιορειτικὴ Πολιτεία θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἁγιορειτικῆς Πολιτείας, τότε ἡ ἐπιβίωσις αὐτὴ θὰ εἶναι ἀδύνατος καὶ ἡ Ἁγιορειτικὴ Πολιτεία θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἁγιορειτικῆς Πολιτείας, τότε ἡ ἐπιβίωσις αὐτὴ θὰ εἶναι ἀδύνατος καὶ ἡ Ἁγιορειτικὴ Πολιτεία θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

ἐραδίδων καὶ τῶν παρομοίων.
τοῦτο ἶναι γέγοιον τὸ κακοκεδ-
ίστερον δὲ ἶναι ὅτι ὑπάρχουν Χρι-
στιανοὶ Ἰητοῦντες διὰ τοιούτων αὐ-
τοκρατορικῶν Συγκλαρικῶν δε-
ατάξεων νὰ καταταράττωσιν τὴν
ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν, καθὼς πρά-
ττουσι νῦν οἱ κακοκεδιστάτοι
Βούλγαροι, οἵτινες καίτοι Χρι-
στιανοί, λέγω, Ἰητοῦσι νὰ κλείσω-
σι δικαιώματα τῆς ἐκκλησίας.
Κάλλιον, λοιπόν, λέγει ἡ ἐκκλη-
σία ἐξέλθετε μὲ μολύνετε τὴν
ἐκκλησίαν διὰ τῶν ἀρχῶν σας,
τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἡ ἐκκλησία
δύναται ν' ἀσπασθῇ, καθόσον αἱ
ἀρχαὶ τὰς ὁποίας θέλουν νὰ εἰ-
σαγάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἦ-
ναι ἀρχαὶ ἀντιχριστιανικαί· θέ-
λουν δηλ: οἱ Βούλγαροι νὰ εἰσα-
γάγουν εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλη-
σίαν, τὰς φυλάς, τὰ ἔθνη, τὰς
ἐθνικότητας, ἐνῷ ὁ Χριστὸς λέγει:
«οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην οὐκ
ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι
ἄρσεν καὶ θῆλυ», οὐκ δὲ θέ-
λουσι νὰ διαιρέσωσι τὴν ἐκκλη-
σίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς φυλάς, θέ-
λουν νὰ ἀποτελέσουν μίαν ἐκ-
κλησίαν Βουλγαρικήν, μίαν

φυλ: (48) —

ἐπιμισίαν πολιοβράχειν (γίγως) ἐν οὐδεῖ παθεῖν.—

Ἀλλ' ἡ ἐπιμισία ἡ ὀρθόδοξος δὲν τὰ ἀναγαπῆσε αὐτά. ἡ ὀρθόδοξος ἐπιμισία δὲν ἐξαρέσει βεβαίως τὰς ἐθνικότητας, δὲν τείνει εἰς τὸ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἰδιαίτερον πνεῦμα μᾶζον ἔθνους, ποσῶς, ἀλλὰ διατηρεῖ μᾶλλον τὰς ἐθνικὰς ταύτας δόξας καὶ τὰς ἰδιότητας. πρὶν δὲν δύνατοι νὰ διασωσῇ τὴν ἐπιμισίαν εἰς τοσαῦτα μέρη ὅσαι εἶναι καὶ αἱ ἐθνικότητες, ἀλλ' ὅλας ταύτας τὰς ἐναγκαλίζεται καὶ τὰς ἀσπάζεται.—

Λοιπόν, πέρσαι, ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ ζήτημα. σημερον ἡ σοῦμα ἐπιμισία δὲν ἔχει ἀλλὴν νομοθεσίαν εἰμὶ μόνα τὰ Βασιλικά, τοὺς κανόνας τῆς, τὴν παράδοσιν τῆς καὶ τὰ ἔθη τῆς. ἡ Ἑρμηνεῖ δὲ ἐπιμισία, ἥτις ἀπὸ τοῦ 21 ἀπελύτρωσε τὸν ζυγὸν διὰ τῶν ἀγώνων τῶν παλέρων ἡμῶν, ἡδυνήθη νὰ καταρτίσῃ ἐν τῇ μεμρᾷ ταύτῃ γυνία τῆς ὀρθοδοξίας πολιτικὴν ἐξουθέρων

καὶ ἐπιγνοίαν ἐνίσης ἐξεύ-
δεραν. αἰτὶ μόνη ἡ ἐπιγνοί-
α δύναται νὰ σημαλαγίζει εἰς
τὰς ψυχὰς τῶν τὸ πολιτικὸν δί-
καιον τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ ἡ ψυ-
χικία ἡ ἐπιβέρνησις ἡ Ἑλληνικὴ
ἐπὶ ὑπάτος ὀρθόδοξον, τὸ ὄψιον
δὲν δύναται ψυχὴ νὰ ἐπιτύχεται
καὶ τῆς ἐπιγνοίας τοῦ.

Μεταβαίνομεν σήμερον, κύριοι,
εἰς τὰς κανονικὰς συγ-
γραφὰς τῆς ὀρθοδόξου ἐπιγ-
νοίας.

Αἱ κανονικαὶ συγγραφαὶ τῆς
ἐπιγνοίας, κύριοι, εἶναι ἡ
σωματοποίησις τῶν διαφόρων
ἤδη γνωστῶν ἡμῖν ψυχῶν
τοῦ ἐπιγνοιαζόμενου δικαίου.

Ἡ ἐπιγνοία ἐνωρὶς ἐνδάν-
δη τὴν ἀνάγκην, καὶ μάλιστα
ἀφ' ἧς ἦλθεν εἰς ἄμεσον μετὰ
τῆς πολιτείας ἐπαφήν, ἐνδάν-
δη, λέγω, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύ-
της καὶ ἐξοχὴν τὴν ἀνάγκη-
ν ἵνα συσσωματώσῃ καὶ συγκρα-
τοποιήσῃ τοὺς τε κανόνας αἱ-
τῆς καὶ τοὺς νόμους τοὺς ἀ-
φορῶντας τὴν ἔνομον τάξιν
τῆς ἐπιγνοίας ὅπως καὶ
τὸ παράδειγμα τῆς πολιτικῆς

νομοθεσίας ἔχει καὶ αὐτὴ ἐς ἐν συνημμένας νάσας τὰς διατάξεις τὰς τε καθαρῶς ἐπιμελητικὰς καὶ τὰς νομικὰς τὰς ἀφορώσας τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῆς ὁρίζει τε τὰ ἐπιμησίαν αὐτὴν καὶ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν.—

Ἐκ τῆς ἀνάγκης ταύτης μέρος, ἐνήγασαν τρία κυρίως ἴδη κανονικῶν συγγραφῶν.—

Πρῶτον αἱ καθαραὶ τῶν κανόνων τῆς ἐπιμησίας συγγραφαί.—

Δεύτερον αἱ συγγραφαὶ αἱ κανονικαὶ καὶ αἱ περιέχουσαι μόνον νόμους νομικοὺς ἀφορῶντας τὴν ἐπιμησίαν, καὶ τεμιτάτον

Τρίτον αἱ κανονικαὶ συγγραφαὶ ἐκεῖναι αἵτινες περιέχουσι συγχρόνως καὶ τοὺς κανόνας τῆς ἐπιμησίας καὶ τοὺς νομικοὺς νόμους τοὺς σχετικοὺς, αἵτινες ἰδίως διακρίνονται διὰ τοῦ ὀνόματος «νομοκάνονες»

Ταῦτα ἔνεκα μερίως τὰ τρία ἴδη τῶν κανονικῶν συγγρα-

χῶν τῆς ἐπιγνωσίας. Ἠδυνάμεθα βεβαίως ἐντεῦθα νὰ τάξωμεν καὶ τὰς παρονυμάς συγγόγας, ἐπείνας, αἵτινες φέρουσι μᾶλλον χαρακτῆρα διδάκτικον. ὡσπὲρ ἐνεῖδεν αἱ συγγογαὶ αὗται φέρουσι μᾶλλον χαρακτῆρα ἐνεστηρεμένον καὶ εἰσὶ μᾶλλον συγγράμματα παρονυμά ἢ συγγογαὶ παρονυμαί, μεγονότε τὰ ἀρχαῖα ταῦτα παρονυμά συγγράμματα, π.χ. τοῦ Μαλδαίου καὶ Βλαστάρεως καὶ ἄλλων τινῶν δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὶ συγγογαὶ περίως παρονυμαὶ αἵτε δὲν περιέχουσι οὐ ζῆμα τε ἐνεζημονεμόν ἀλλὰ εἶναι συσσώρευσις εἴτε κατὰ στοιχεῖον εἴτε καθ' ὕλην τῶν παρόνων, μόλα ταῦτα ἐνεῖδεν φέρουσι διδάκτικον χαρακτῆρα καὶ δὲν εἶναι ἀνομεστιμῶς καὶ ἐξ ἀρχῆς ὁρωρισμένα νὰ χρησιμεύουσι ὡς πώδιξ νομοθετικός, τοῦτον ἕνεκεν παραλείπομεν ταῦτα. ἐνομένως τρία εἴδη παρονυμῶν συγγόγων ἔχομεν.

Ἐξιτάζομεν γοιοῦν πέρεσι τὰς καθαρὰς τῶν παρόνων τῆς ἐπιγνωσίας συγγόγας.

Ἡ ἀρχὴ τῶν παρονομῶν τοί-
των συγγραφῶν, μέρος, παρίστα-
ται ὑπὸ τοῦ ὀνόλους τῆς ἀρχαι-
ότητος μέχρι τοῦ ἐμέσεως τοῦ
νέκυλον αὐτῶν. ὅτε περὶ τῶν
παρονομῶν τῆς ἐμπυρίας συγ-
γραφῶν γενώσκομεν ἢ μᾶλλον
νοθεύομεν ὅτε γενώσκομεν
παρίστατο τοῦτο ὃς ὑπόθεσις
μᾶλλον ἢ ὡς ἱστορικὴ ἀνα-
τέρρυτος γνῶσις, τοιγάρτοτον
κατὰ τὰς γενομερείας αὐτῶν
ὅτε ἡ ἐμπυρία ἐν γένει καὶ
μάλιστα ἡ ἀναλογικὴ ἐνωρὶς
ἤδη ἐσχυμάτιστο μερικὰς τινας
καὶ ἐδικὰς παρόνων συγγρα-
φὰς εἴτε τῶν τουνεμῶν εἴτε τῶν
ἀνουμενεμῶν συνόδων, καὶ
μάλιστα τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ
συνόδου, τῆς ὁ νοίας τὸ πῦρος ἀ-
νέκαθεν εἶναι ἀναγνωρισμένον ἐγ-
ὼ ἀδενὰς ἀμφιβαλεῖται,
τοῦτο εἶναι, γέγω, ἱστορικὸν γε-
γονὸς ἀνατέρρυτον, ὅτε ἐνωρὶς
τοιαῦται συγγραφαὶ ἐσχυματί-
σθεσαν ὑπὸ τῆς ἐμπυρίας
ἐν τῆς ἀνάγκης μερίας νό-
μων.—

Αἰτοῦ τοῦ σράγματος ἡ

192

φύσεως ἀναγκαίως τινὰς καὶ παραδιέξοδα ἐπιζητοῦσιν ἀπορίας καὶ οὐ σχέσιν τοῦ ἀναγκαίου ἔχοντα, οὐδὲ ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων ἀκολουθοῦντα, ἀλλὰ ἀπὸ περιττῆς ἀνάγκης ἐπεισερχόμενα· καὶ ὅλως μοι δοκοῦσι τὸν μὲν ἐξ ἀρχῆς τῆς ἀναδόσεως λόγον ἀπολείπειν καὶ περὶ ἄλλα τινὰ διατρίβειν, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἐπιβάλλοντος ἐπὶ τὸ περιττὸν καὶ ἀνεπιβάλλοντον ἐκφέρεσθαι. ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ ἐκ τῆς ἐπιμελείας τῶν ἀναγκαίων καὶ ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν περιττῶν ἔστιν ἰδεῖν

μέρος, ὡς περιέχουσάν τε
μίαν δεδαπτικόν καὶ ονου-
δαῖον ἰδίως δὲ ὑμᾶς ἀναφέ-
ρομεν ἐν ὀντίμῳ.—

Ἡ γνωρὶ ὑμῖν ὀνόσδι
τῆς Λαρδικῆς, περὶ τῆς ὀνοίας
ἄλλοτε πολλὰ καὶ ἐν ἐπιλάσει
ἐνραγμαθεύθημεν, ἢ ὀνομο-
τιθεῖσα ἐν ἔτει 347, ὑπὸ ὁ πά-
πας τῆς Ῥώμης δι' ἑνὸς ἐνι-
αυτόν Ὁσίου καλουμένου ἦγε
καὶ ἔφερεν ὄνως ἴδεγε, ἐν
ἄλλοις ἐν τῷ πέμπτῳ κανόνι
αὐτοῦ ἀνεφάνεσεν ὅτι ὁ ἐνί-
σκοπος ὁ κατηγορηθεὶς καὶ
καταδικασθεὶς ὑπότερος ὀνό-
δου. ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκ-
καλῇ τὴν δίκην αὐτοῦ εἰς τὸν
Πάπαν τῆς Ῥώμης καὶ οὗ-
τος ἀνεφάνεσεν εἴτε ἔνεμεν
ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοιτέστι
ἐξ αὐτοῦ εἴτε ἐνεκόνους ὄνες
ἀναθεωρεύουσι μετὰ τοῦ δικα-
ζομένου τοῦ προγενεστέρου τὴν
ὑπόθεσιν αὐτήν, εἴτε αὐτὸς
ἀφ' ἑαυτοῦ ὀνόμον ἐδικάζει καὶ
ἀνεφάνεσε.—

Ὁ διαβόητος οὗτος κα-
νών, ὁ πέμπτος τῆς ἐν Λαρδικῇ
ὀνόδου, δύναται νὰ ὑπρίσκεται

ἐκ τοῦ ἐν ἀγροῖς τῆς ἀποβολῆς
ἐπιστολῆς, ὁ διάβολος οὗτος ἐπι-
πλὸς πανὺ βλάπτει τὸν ἀγρόν
τὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τὸν τόπον.
Μετὰ μικρὸν τοῦδε ἀγρυπνοῦντα πολ-
λοὶ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κύρης,
φασιν ἐν
συνδίαιτοις λόγῳ παιδορρύπτειν τὴν
ἐπιστολήν. Ἀλλ' ὁ Πάππας θεωρῶν τὸν
πανόνα τοῦτον καὶ δεικνύς, φασι-
πεῖν τῷ λόγῳ, τὸ μέγα τὸ ἔπαρα
πρὸς ἐν ἐπιδημοῦντα αὐτὸν
παχυσόμενον δεσποτικὸν ὑβρίστειν
πάσης ἐπιστροφῆς ὅτως παρέχει
οὗτος ὁ πανὼν ἀπορρίπτειν καὶ
ἐπιστροφὰς ἐπιδόσεως. ὅθεν καὶ
ἐν τῇ συμβολικῇ ἐν τῷ 418
βασιλείᾳ ἐν μιᾷ τῷ Διὸς τοῦ
Ὀνωρίου ἐν δὲ τῷ ἀναλεγ. τοῦ
Θεοδοσίου τοῦ ἐπιστροφικοῦ μα-
κροῦ, ἐκκλήρου τοῦ ἐκκλ., ὁ τοσα-
χρειὰς τοῦ κοίτου Φαυστίνου
ἐπισκόπου, πρὸ πάσης ἄλλης ἐν-
δικίως, καὶ ἐν τῷ μὴ αὐτοῦ
τοῦ Πάππα ἀπαίτησιν ἵνα ἐπι-
στροφὴ οὗτος ὁ πανὼν, πρὸν ἐ-
κεῖ ὁ πανὼν τῆς ἐπιδόσεως τῆς Σαρ-
δικῆς, ἀλλ' ὁ πανὼν τῆς ἐκκλ-
σίας καὶ ἀγιωτάτης ὁμοσυμε-
νικῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου.

τοῦ: (49)—

ἡ πρόλασις αὐτὴ τοῦ πάππα ἔφερεν εἰς σύγχυσιν τὴν σύνοδον, διόλε τοιοῦτον ἔνα πανόνα τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου δὲν ἐγνώριζον, καὶ ἐνομίνως διὰ σόμαλος τοῦ Ἀγυπίου ἐπισκόπου διορισθέον ἐξέφρασεν ἡ σύνοδος ὅτε καὶ μὲν τὰ ἐν Νικαίᾳ ἀποφασισθέντα πάντες ὁμοιόγουσι νὰ φυλάξωσι καὶ ἀναβάλλεντα εἰς τὸ δεκνεκὲς νὰ τηρήσωσι, τοιοῦτον ὅμως πανόνα τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου δὲν ἐφέρεσαν ἐν τοῖς δέλτοις αὐτῶν. ——

Ἐκμεμύσατε ὅτε τοῦτο τὸ πραντικὸν τῶν συνόδων τῆς Καρχηδόνος ἦσαν Ἀλεκτικὰ καὶ ἀνοχοῦσαν μεταφράσθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, διόλε ἐδεωρήθησαν τῷ ὄντι οἱ πανόνες τῶν συνόδων τούτων τῆς Ἀφρικῆς ὡς πανόνες ἀξιόλατοι νὰ ἀνοτελεύωσι μέρος τοῦ κώδικος τῆς καθολικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. ——

Ἐν τοῦ ἄρα ἐξεννίσθη ἀμφισβήτησις καὶ ἀμφιβολία περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ πανόνος, ὅτι οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ πάππα ὡς πανόνα τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἀνέγγεγον, ἀνεφασίσθη ἐν τῇ

συνόδῳ ταύτῃ ὅπως ἐπίπωσι πρὸς τοὺς πατριάρχας τῆς Ἀνατολικῆς ἐπιτρόπους καὶ Ἰουλίσωσιν ἐπίσημον ἀντίγραφον ἐπιμερωμένον, δι' ὑποσημειώσεως τῶν πατριαρχῶν, τῶν πραγμάτων τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ὅπως δι' αὐτοῦ ἐξελεγχθῇ πλέον ἢ ἀλήθεια ἢ τὸ ψεῦδος τοῦ διϊσχυρισμοῦ τῶν τοποτηρητῶν τοῦ πάππα. —

Περιττὸν βεβαίως ἦναι ἐντεῦθα νὰ ἐπιπωμένον ὅτι τὰ αὐθεντικὰ περὶ τούτου ἀντίγραφα, ἅτινα μετὰ μικρὸν οἱ πατριάρχαι τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλαν πραγματικῶς εἰς τὴν σύνοδον ταύτην οὐδὲν ἐκοῦτον περιῆχον, διότι ἀκαιρὸν οὗτος τὸν ὁποῖον οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ πάππα προέβαλον, ἢν καὶ ἐν τοπικῶς συνόδου τῆς Σαρδικῆς, τῆς Ῥωμαϊκῆς ταύτης συνόδου ἢν ὅσιός τις ἐπίσκοπος ὀργανὸν τοῦ πάππα ἦλθε καὶ ἔφερε, καλὰ τῆς ὁποίας διεμαρτυρήθη ἄνω τὸ ἐξεκινεῖν —

Λαβοῦσα λοιπὸν ἡ σύνοδος τὴν ἀπάντησιν ταύτην τῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολικῆς

ὤφειλον οἱ ἐπίσκοποι νὰ ἔχωσι τοιαύτας, καὶ νὰ γενώσκωσι τὸς κανόνας ἀποδεχοῦντας τὴν νομοθεσίαν τῆς ἐκκλησίας ὑποχρεωτικὴν οὖσαν δι' αὐτούς.—

Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τούτοις καὶ ἔδος πᾶσα μεταγενεστέρα σύνοδος ἐπεκύρου ῥητῶς τοὺς κανόνας τῆς προγενεστέρας συνόδου, ἐξ' αἰάλμης ἔπρεπε πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ τις συλλογὴ κανόνων προγενεστέρων. Τοῦτο δὲ ἀποδεκνύει ἡμῖν ἡδὺ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐν Ἐκαρχηδόνι συνόδου ὁ πρῶτος κανὼν λέγων:

"Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπε. Ταῦτα οὕτω παρ' ἡμῖν ἔχοντα τὰ ἴσα τῶν ὁρισθέντων ἅπερ τότε οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδου μεθ' ἑαυτῶν κατηλαγίν, ἧς τὸν τύπον φυλάττοντα τὰ ἐπέμενα καὶ ὁρισθέντα παρ' ἡμῶν, βεβαιωθέντα φυλαχθῶσι."—

Βλέπετε ἡ σύνταξις εἶναι περίεργος. Ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει ἐκ τῆς μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ματεμοῦ πρωτοτύπου.— Ἀλλὰ αἱ συλλογαὶ αὗται, πέρια, ὅπου καὶ ὅταν ἦσαν, ἦσαν συλλογαί

εἶδεν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ
Ἁγιολογίτου ὅτου ἐπεφοίτων γόνιμοι
οἱ λαοὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς
Νικολάου συνόδου καὶ πάντες τοῦ
χριστιανικοῦ κανόνος τῆς συνόδου καὶ-
λεῖς. προσέτι ἔτυχε γνωστὸν ὅτι ὁ
ἐπίσκοπος τῆς Χαρσιάνας ἐρεί-
τος, Gratus - ἐπέστρεψε, εἶχαρις. ἐ-
κλείσθη μέρος τῆς τῶν Χαρσιανῶν ἐ-
πόδου. ἐν ἐπεσκέφθη ὁ ἐπ-
ἀνοίξουσιν ὅτι ἐν Χαρσιάνᾳ
λαῶν συνόδων τῶν ἐλεγχόντων
μέρη χρεῶν εἶχον περὶ τῶν κανόνων
τῶν Χαρσιανῶν, καὶ ὅθεν ὁ συνόδους
τῶν Τραλλέων. Λέοντιος ὁ πρόεδρος
τῆς συνόδου ταύτης ἐπέτυχε
περὶ τῶν κανόνων τούτων, ἔτυχεν
ὅτι ὁ Τραλλέων ἐπίσκοπος ἐπεφοί-
τησε τῇ Χαρσιάνᾳ τῆς ὅτι ἐκ-
κλησίαν του οὐδὲν ἔμεναν ἀλλ' ἐγρα-
φον τῶν κανόνων της ἐν Χαρσιανῇ
συνόδου, ἀλλὰ ἐὰν ἔμενε τοσοῦτον
ἀλλ' ἔμεναν ἐκεῖ ἐπεφοίτησε ἐ τῶν
πλείστων, ἀλλὰ ἦμεν οἱ πλείστοι με-
μένοντες τὸ ἀληθὲς ἔμεναν ἐκ-
τῶν ὅλα τὰ ἔθνη τὸ ὁποῖον ἐ πάντων
διεκρίθη ἐν κανόνα τῆς ἐν-
Νικαίας συνόδου, ἐν κανόνι τῆς
ἡ Χαρσιανῆς συνόδου καὶ ἐπε-
ἐν ἔμεν εἰς ταῦτα τὰ ἔθνη, ἐπει-

να δράσουν οι αλβανάρχικα
της Ηπείρου και να χάσουν την
ανεξαρτησία τους, όλο αγωνι-
στικά σε όλη τους καιρούς την ε-
λευθερία από τους τούρκους
σκλάβους και τότε ο Σουλτά-
νος ο Μαχμούτης
υπόσχεται ότι έτσι θα κάνουν
τους Αλβανάρχικα τους κα-
λούς τους καπετάνιους της ε-
λευθερίας. —

Τότε ο Σουλτάνος αρνήθηκε
την αίτηση του Αλή Τεπελενλή
και διάταξε την σύλληψη του
και εκείνος αυτός ο Αλή Πασάς
κατάλαβε ότι θα χαθεί και
έτσι αποφάσισε να κηρύξει
τον πόλεμο στον Σουλτάνο. —

Τότε ο Αλή Πασάς έστειλε μήνυμα
στους Σουλιώτες, ζητώντας τους
να τον βοηθήσουν στον πόλεμο
του κατά του Σουλτάνου, και
αυτοί δέχτηκαν την πρόταση
του Αλή Πασά και έτσι ξεκίνησε
ο πόλεμος ανάμεσα στους Σουλιώτες
και τους Τούρκους. Ο Σουλτάνος
έστειλε στρατό κατά του Αλή
Πασά και τον πολιόρκησε στα
Γιάννενα. Ο Αλή Πασάς κατάλαβε
ότι δεν μπορούσε να τα βγάλει
πέρα μόνος του και έτσι ζήτησε
βοήθεια από τους Σουλιώτες.
Αυτοί δέχτηκαν

παρ' αὐτοῦ ὁδηγίας, πληροφορίας,
ἐνῶ βεβαίως ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐ-
πισκεφθῇ, ἐπὶ ἐπέμενε τὸ ὑπ-
ουργεῖο (ἐξωτερικῶν) ποὺ τοῦ ἔστειλε
ἐπιστολὴ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως.
Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐπιστροφή του ἐθεω-
ρεῖτο ἀναγκαία διὰ τὴν ὁριστικὴν
ρύθμισιν τῶν ἐκκρεμοτήτων τῆς ἀν-
ταλλαγῆς πληθυσμῶν, ἐπέμενε ὁ
Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἐπι-
στρέψῃ ἀμέσως. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε
ἀναχωρήσῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυ-
βερνήσεως, ἐπῆγε καὶ ἐπέστρεψε
ἐκεῖ ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως, ἐπειδὴ ἡ ἐπι-
στροφή του ἐθεωρεῖτο ἀναγκαία
διὰ τὴν ὁριστικὴν ρύθμισιν τῶν ἐκ-
κρεμοτήτων τῆς ἀνταλλαγῆς πλη-
θυσμῶν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε
ἀναχωρήσῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυ-
βερνήσεως, ἐπῆγε καὶ ἐπέστρεψε
ἐκεῖ ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως, ἐπειδὴ ἡ ἐπι-
στροφή του ἐθεωρεῖτο ἀναγκαία
διὰ τὴν ὁριστικὴν ρύθμισιν τῶν ἐκ-
κρεμοτήτων τῆς ἀνταλλαγῆς πλη-
θυσμῶν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε
ἀναχωρήσῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυ-
βερνήσεως, ἐπῆγε καὶ ἐπέστρεψε
ἐκεῖ ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως, ἐπειδὴ ἡ ἐπι-
στροφή του ἐθεωρεῖτο ἀναγκαία
διὰ τὴν ὁριστικὴν ρύθμισιν τῶν ἐκ-
κρεμοτήτων τῆς ἀνταλλαγῆς πλη-
θυσμῶν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε
ἀναχωρήσῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυ-
βερνήσεως, ἐπῆγε καὶ ἐπέστρεψε
ἐκεῖ ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως, ἐπειδὴ ἡ ἐπι-
στροφή του ἐθεωρεῖτο ἀναγκαία
διὰ τὴν ὁριστικὴν ρύθμισιν τῶν ἐκ-
κρεμοτήτων τῆς ἀνταλλαγῆς πλη-
θυσμῶν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε
ἀναχωρήσῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυ-
βερνήσεως, ἐπῆγε καὶ ἐπέστρεψε
ἐκεῖ ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως, ἐπειδὴ ἡ ἐπι-
στροφή του ἐθεωρεῖτο ἀναγκαία
διὰ τὴν ὁριστικὴν ρύθμισιν τῶν ἐκ-
κρεμοτήτων τῆς ἀνταλλαγῆς πλη-
θυσμῶν.

Ἀρρεῦς εἶχε τοὺς πανόνας τῆς ἐν Ἀρεγάτῃ συνόδου. οἱ δὲ αἰτὶ ἡ ἐπιγνοία τῆς Φώμης, εἰς τὸν γενώσκομεν ἱστορικῶς ὅτι ἐνεστέμως ἐσέμφθησαν οἱ πανόνες οὗτοι τῆς Ἀρεγάτης. μόνον δὲ εἰς ἐν ἀντίγραφον, εἰς ἐνα μώδεκα τῆς ἐπιγνοίας τῆς Γαλλίας εὑρέθησαν οἱ πανόνες οὗτοι τῆς συνοδαιοτάτης, τῆς τοιαύτης μὲν ταύτης συνόδου ἀλλὰ συνοδαιοτάτης ἐν Λατεράνῳ.

Ὅταν γοινὸν τοιαῦται συνοδαῖαι ἐλλείψεις ὑπάρχουσι, βεβαίως δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν καὶ νὰ ὑποθέσωμεν, μᾶλλον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι αἱ ἐπιγνοίαι ὦσαν εἶχον μώδεκας τοιαύτους, τελείους τῶν πανόνων τῶν συνόδων. — Δὲν πρέπει δέ μέρεσι, καὶ τοῦτο ἐνέστω νὰ μεμονεύσωμεν ὡς ὅν συνοδαῖος λόγος τῆς διαφορᾶς τῶν πανονικῶν συλλογῶν μεταξύ των. τοῦτο, λέγω, δὲν πρέπει νὰ μεμονεύσωμεν τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ σύνοδοι αὐτῶν πᾶσαι ἀχεδὸν κατὰ τὸ μᾶλλον, καὶ ἧττον ἐξέδωκαν πανόνας, δὲν εἶχον νάντοτε ἐξ ἀρχῆς τὸ αὐτὸ μῆρος, τὸ μῆρος

των συνόδων λοιπών εἰς τὴν ἱε-
ρὰν ἐκκλησίαν καθολικὴν καὶ ἀπο-
στολικὴν ἐπιτελουμένων, ἐν τῷ
ἁγίῳ πνεύματι ἐν ἀγάπῃ ἀλλή-
λοις συναχθέντων, ἐν τῇ ἁγίᾳ
καὶ μεγάλῃ συνόδῳ τῇ ἐπὶ τοῦ
μακαριωτάτου πάπα Ἀδριανοῦ
τοῦ γενομένου ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ
Ῥώμῃ, καὶ ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκου-
μενικῇ ἑβδόμῃ συνόδῳ τῇ ἐπὶ
τῆς βασιλείας τῶν εὐσεβεστάτων
καὶ θεοφιλεστάτων ἡμῶν δεσπο-
τῶν Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης
τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἐν τῇ ἁγίᾳ
καὶ μεγάλῃ συνόδῳ τῇ ἐπὶ τοῦ
μακαριωτάτου πάπα Ἀδριανοῦ
τοῦ γενομένου ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ
Ῥώμῃ, καὶ ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκου-
μενικῇ ἑβδόμῃ συνόδῳ τῇ ἐπὶ
τῆς βασιλείας τῶν εὐσεβεστάτων
καὶ θεοφιλεστάτων ἡμῶν δεσπο-
τῶν Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης
τῆς μητρὸς αὐτοῦ. καὶ τὸ δὲ
ἀνάθεμα εἰς ἅπας τὰς συνόδους,
τοὺς μὲν τῆς ἁγίας πενταρ-
χίας τοὺς δὲ τῶν ἁγίων ἑκατὸν πε-
νηκοντατριῶν πατέρων τοὺς
ἐν τῇ ἁγίᾳ ἕκτῃ συνόδῳ τοὺς
ὁμοίως καὶ ἡμᾶς ἀναθεματίσαν-
τας τοὺς παρόντας τοὺς ἐν τῇ
ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ ἑβδόμῃ
συνόδῳ τοὺς αὐτὰ φρονήσαντας
καὶ τοὺς ἀναθεματίσαντας καὶ
τοὺς μὴ ἀναθεματίσαντας καὶ
μὴ φρονήσαντας ὁμοίως καὶ
ἡμεῖς ἀναθεματίζομεν καὶ ἀπο-
κηρύττομεν. ἐν τούτοις τοῖς
ὅροις ἡμεῖς ἐσφραγισάμεθα
καὶ τὴν ἁγίαν καὶ οἰκουμενικὴν
ταύτην ἑβδόμην σύνοδον ἐδε-
ξάμεθα καὶ ἐπεκυρώσαμεν.

Ἐν τῷ ῥηθέντι χωρίῳ τοῦ
μεγάλου Βασιλείου ἐσημειώσα-
το ὅτι ἡ τῆς ἀρχαίας
ἐκκλησίας ἐνυπόθετος ἦθος ὑπάρ-
χον παντοπαί ἀπόρρητόν ἐστι,
καὶ ἀπόρρητα αὐτῆς δόγματα ἐφύ-
λαττον ἀνεπιγράφως τὰ
παραδεδομένα ἐκ τῆς ἐνδιαθέτου
διδασκαλίας, καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ
κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τοῦτο ὅτι τὸ

μέν ἐξ αὐτῶν τῶν ἀλλοδαπῶν ἐμπο-
ρικῶν οἴκων ἐγκατεστημένων ἐν
τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ
πρεσβύτερα πολὺ μέν τῶν
ἄλλων ἐμπορικῶν καταστημά-
των, ἀλλὰ δίκαιον καὶ λελογι-
σμένον τοῦτο, ὅτι μέν ἐκ τῶν ἐμπο-
ρικῶν καταστημάτων τῶν ἐν
τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν ἐκεί-
νων, οἵτινες ἐπωφελοῦνται τὰ
μάλιστα ἐκ τῆς παρουσίας τῶν
ξένων καὶ ἐκ τῆς ἐπιδόσεως
τῶν ξένων εἰς τὴν πόλιν τῶν
Ἀθηνῶν καὶ τὰ ὁποῖα ἐπιχει-
ροῦσι νὰ ἐκμεταλλεύωνται
τοὺς ξένους ἐπὶ τὸ πλεῖστον
καὶ ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον
ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεως τῶν
ξένων εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
νῶν, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπωφε-
λοῦνται ἐκ τῆς παρουσίας τῶν
ξένων εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
νῶν, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπιχει-
ροῦσι νὰ ἐκμεταλλεύωνται
τοὺς ξένους ἐπὶ τὸ πλεῖστον
καὶ ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον
ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεως τῶν
ξένων εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
ναίων. —

Ὅταν λοιπὸν τὰ ἐμπορικὰ
τῶν καταστημάτων τῶν ἐν
τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν ἐκεί-
νων τὰ ὁποῖα ἐπωφελοῦνται
ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ξένων
εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων
καὶ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσι νὰ
ἐκμεταλλεύωνται τοὺς ξένους
ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἐπὶ τὸ
μᾶλλον καὶ ἧττον ἀναλόγως
τῆς ἐπιδόσεως τῶν ξένων εἰς
τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων,
ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπωφελοῦν-
ται ἐκ τῆς παρουσίας τῶν
ξένων εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
ναίων καὶ τὰ ὁποῖα ἐπιχει-
ροῦσι νὰ ἐκμεταλλεύωνται
τοὺς ξένους ἐπὶ τὸ πλεῖστον
καὶ ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον
ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεως τῶν
ξένων εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
ναίων, τότε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα
ἐπωφελοῦνται ἐκ τῆς παρου-
σίας τῶν ξένων εἰς τὴν πόλιν
τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰ ὁποῖα
ἐπιχειροῦσι νὰ ἐκμεταλλεύ-
ωνται τοὺς ξένους ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον καὶ ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ
ἧττον ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσε-
ως τῶν ξένων εἰς τὴν πόλιν
τῶν Ἀθηναίων,

λαξύ Ἀναλογῆς καὶ Δίσεως δὲν
ὑπῆρχε ... μία, γέγω, διαφορά
τῶν κανόνων, διαφορά τῶν κανό-
νων ἐν γένει τῆς Ἀναλογικῆς καὶ τῆς
Δίσεως ἐμπεριστάσεως τῶν καὶ αὐ-
τῶν, ὅτε ἀνεκάθεν αἱ Ἀναλογικαὶ
ἐμπεριστάσεις δὲν ἔδεδον προσοχὴν
εἰς τὰς συνόδους τῆς Δίσεως, εἴτε
διότε καταφρόνουν μᾶλλον αὐτῶν
εἴτε διότε καὶ τὸ περιπλέον δέ-
καιον, αἱ σύνοδοι αὗται τῆς Δί-
σεως πᾶσαι ἦσαν μερικαὶ καὶ
τοπικαὶ σύνοδοι ἐπιφορῆσαι βεβαί-
ως καὶ σχέσεις τοπικὰς καὶ με-
ρικάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐνδεα-
φέρετο ἢ καθόλου ἐμπεριστία καὶ
ἰδίως ἢ Ἀναλογικὴ ἢ πάλιν
ἢ δεκτὴ ἐμπεριστία δὲν ἀνε-
γνώριζε τὰς συνόδους πάσας, δὲν
ἐπιτάσσετο εἰς τοὺς κανόνας τῶν
συνόδων τῆς Ἀναλογῆς, ἀλλὰ ἐ-
πάρχει μεγάλη διαφορά, μέρι-
α, μεταξὺ τοῦ τρόπου τοῦ σκέ-
πτεσθαι καὶ τοῦ ἐνεργεῖν τῆς
Δίσεως καὶ τῆς Ἀναλογῆς. ἢ
Ἀναλογὴ δεκαίως δὲν δίδει προ-
σοχὴν εἰς τὰς συνόδους τῆς Δίσε-
ως, διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὸν ὄντο-
ν ἦσαν, διότε αἱ σύνοδοι πᾶ-
σαι τῆς Δίσεως ἦσαν μερικαὶ

καὶ τοιαῦτα, δὲν ἔφερον οἰκο-
μενικὸν χαρακτῆρα, ἐνῷ αἱ
σύνοδοι τῆς Ἀναλόγης νοῦναι ἦ-
σαν σύνοδοι οἰκουμενικαὶ τῆς κα-
θόλου ἐκκλησίας. Αἰδεμία σύνο-
δος ἐν τῷ ὀνεῖ οἰκουμενικῶν
συνόδων συνεκροτήθη εἰς τὴν Δύ-
σιν, ὅλαι αἱ οἰκουμενικαὶ σύνο-
δοι τῆς καθόλου ἐκκλησίας συνε-
κροτήθησαν εἰς τὴν Ἀναλόγην.
Νῦν δὲ ἡ Ῥώμη, ἡ Δύσις
μὴ ὑποτασσομένη εἰς τοὺς κα-
νόνας τῶν ἐν τῇ Ἀναλόγῃ οἰκου-
μενικῶν συνόδων τί ἀποδεκνύει;
τὴν αἰκουτολαξίαν αἰτῶν εἰς τὴν
ἀγάθειαν, τὴν ὑπόθεσιν αἰτῶν
τοῦ νὰ τεθῇ ἐπὶ τὴν δέκαιν τῶν
Χριστιανικοῦ κόσμου καὶ νὰ
ἀρχίσῃ νὰ ἀκοδομῇ τὸν πύρ-
γον ἐκεῖνον τῆς Βαβυλῶνος, τῆς
ὁποίας τὸν τελευταῖον γέδον ἔ-
δεκε νέρουσιν ἐν τῇ συνόδῳ τοῦ
Βαλεκανοῦ ὁμηγία τῆς 15 Ἰανου-
αρίου 1872. Διατί δέ, ἐξετάζον-
τες τὸ ὑπόμνημα δεκαιότερον καὶ
ὡριομένως, διατί δὲν ἐνεύδετο
ἡ Ῥώμη εἰς τοὺς κανόνας τῶν
Ἀναλογικῶν συνόδων, τῶν οἰ-
κουμενικῶν; διότι γενικῶς κα-
νόνες τινὲς τοιαχεῖον τῶν

200

[illegible] τοῦ ἔτους ἀπαγγε-
λία τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας
τῆς διαβάσεως καὶ ὑπερβάσε-
ως τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ ἀγα-
θῷ καὶ ἐπὶ τῷ ἐμφορεῖν τοῦ ποσι-
κοῦ καὶ τοῦ ἐπουσιάζειν τῆς ἡμέρας
ἀλλ' ὁ ἐπίκαιρος τῆς ἡμέρας ἐδε-
ἡμέρα ἀπαγγελίας καὶ ἦταν ἐν-
ἡμέρᾳ πάντων, καὶ ὁσάκις ἂν
ἀπόδει ἐπέκειτο πρὸς τοῦ ἄρχου
πατρικάρχας ἀμφὶ ἔτους ἔτους
ἡμέρα ἔτος, καὶ κατὰ ἐξοχὴν
ἐν τοῦ ἐπόκοπτον τῆς ἡμέρας
ἐπιστήμης ἦν ἀδύνατον καὶ τὸ
ἐπιφέρειν κατὰ τὸ ἐπόκοπτον τῆς
ἡμέρας. Ὅτι ὁ πατὴρ ὁ ἡμέρ-
ρου ὁ παρόντος μέγας, καὶ τῷ
ὅλῃ τῇ μέγας ἀνήρ, ἡμέρᾳ πρὸ
τοῦ ἡμερολογίου: ἐν ἡμέρᾳ
ἐπὶ ἐπιφανείᾳ τοῦ παπᾶ καὶ-
ἄλλου εἰς τοῦ ἡμέρᾳ τῆς ἐν
ἡμερολογίου ἐπιφάσεως ἐπιφέρου-
νάδου δὲ ἔχει. οὐδὲν ἔχεται.
ἐπὶ μέρος, καὶ ἀπὸ τοῦτο ἔχει
ἀπὸ ἀποδόσεως καὶ ἐπὶ ποδόσεως
ἀμφὶ τὸ μέρος καὶ τοῦτο
μεδόνου ἔχεται ἐν μέρος τῆς
δὲ ἔχεται τοῦ ὅρου, ἐπὶ ἐπιφανεί-
νε τοῦτο, ἐπὶ ἐν τοῦ ἐν μέρος
ἡμέρᾳ ἔτος, ἔτος ἐπὶ ἐν ἡμέρᾳ

καὶ τὸ ἄγγο νρίνει νὰ εἶναι ὀρθόν, τοιέντε ἐμπνευομένον ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸ ἐν μέρος (ἢ σύνοδος ἢ οἰκουμενικὴ εἶναι ἐμπνευομένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) εἰς τὸ ἄγγο, δὲ δὲν εἶναι ἐμπνευομένον.

Ἡ Ἀναλογὴ γοινὸν μὴ παραδεχομένη τοὺς κανόνας τῆς Δύσεως δὲν νράττει παρανομίαν, καθὼς καὶ ἡ Ἀναλογὴ δὲν ἀξιοῖ νὰ παραδέχεται ἢ Ῥώμη τοὺς κανόνας τῶν τοπικῶν συνόδων τῆς Ἀναλογῆς, ἀγγ' ἢ καθολικὴ ἐκκλησία ἀνέτει ὅπως ἢ Ῥώμη ὑποτάσσεται εἰς τοὺς κανόνας τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, αἵτινες εἶναι ἢ ἔκφρασις τῆς καθολικῆς δεξιώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ὅμως τοῦτο δὲν τὸ ἐνοῖκε ἢ Ῥώμη, τίθεται γοιπὸν ἤδη διὰ τῆς νράξεως ταύτης ἐκτὸς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας.—

Ὑδοὺ γοιπὸν ἕτερος γόγος διὰ τὸν ὁποῖον αἱ συγγοραὶ τῆς ἀρχαιοτάτης καθολικῆς ἐκκλησίας Ἀναλογῆς καὶ Δύσεως

ὡ δὲ ποιεῖ καὶ διὰ τοῦτο ὑπερτον-
ρος ἀμῆς. —

Ἐνθυμοῦ, κύριε, ἐν τῷ πα-
ρόντι σύνταξιν ἐγράψαμεν σε-
ρὶ τῶν παντοίων σημείων τῆς
Ἀναλογικῆς ἐπιστήμης. ἐπεὶ δὲ τὰ
σημεῖα αὐτὰ ὑπερτον εἰσὶ ἀμῆν.
τιμιώτερα δὲ εἶναι ἐνθυμοῦ, ὅτι
α εἰς τῶν γνωστῶν καὶ μεγάλων
αρορῶν τῶν παντοίων σημείων ἐστὶν τὸ
ἐρχαῖον ἐπιστολικὸν σημεῖον τῆς
ξεως μεταξὺ τῶν σημείων τῆς Ἀναλογικῆς
καὶ ἀπείρου ἐπιστήμης... ἐκ τῆς Ἀνα-
λογικῆς καὶ Ἀπείρου ἐπιστήμης ἐστὶ γὰρ τοῦ-
τοῦ, διότι ἐκεῖ μόνον ὑπάρχει ἐπιστο-
σα τὰ παθήματα καὶ διαθέσεις ψυ-
χικὰ καὶ ἐν Ἀριθμητικῇ ἐπι-
στήμῃ καὶ ἐν Γεωμετρικῇ ἐν Ἀρι-
θμητικῇ καὶ ἐν Προοδικῇ καὶ
σεσταλῶν διαστημάτων ἐν Ἀναλο-
γικῇ καὶ ἐν Ἀπείρῳ ἐπιστήμῃ
μόνον. ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἐπιστητοῦ ἐκ-
στικοῦ, ἐκ δὲ τοῦ ἐπιστητοῦ ἐκ-
ἐκεῖνα ἔχουν σημασίαν ὑφιστικήν.
πλοιόν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐπιστολικῇ ὑπ-
χει πάντα μεγάλα διαφορὰ μεταξὺ τῶν
παντοίων σημείων τῆς Ἀναλογικῆς
σῶν καὶ ἐκείνων ἐπιστολικῶν.
διαφορὰ δέ, ἀλλὰ ὑπερτονος.
εἶναι, τοῦ ἄρχει ἐν μέρει ἐπὶ
γεγ: (61) —.

ἐνδεικνύεται ἡ Ἀναλογία ἐν τῷ
δεκαετεῖ προσοχῇ εἰς τοὺς κανόνας
τῶν Διαιρέσεων, ἐνδεικνυομένη ἐν τῇ
σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ, τῆς Πρώτης Αἰτίας
προσέχοντος τοὺς κανόνας ἀπο-
βάσεως τῶν συνόδων αὐτοῦ ἐν τῇ
Ἀναλογίᾳ συνεπορεύοντο, καθὼς οἱ
κανόνες οὗτοι ἀντιπαραλαμβάνοντο πα-
ράπλευρα εἰς τὸν κοσμικὸν λόγον. Ἡ
Ἀναλογία μονὴ δὲν ἐφαίνετο ἐν τῇ
ἐργασίᾳ τοῦ συνόδου τῶν Θεοῦ, ἀλλ'
μετὰ τῶν ἄλλων δὲν ἀποδέχετο, δὲν ἀπο-
γράφετο ἐν τῷ χρονικῷ δὲ αὐτῆς
ἄλλου κανόνος τῶν συνόδων τῶν Ἀνα-
λογίας οὗτος ἀντιπαραλαμβάνοντο εἰς τὸν
λόγον αὐτῶν. Ἀλλ' ὅπου δὲ ὑπάρχει
μεγάλη διαφορὰ τοῦ συμπεράσματος
Ἀναλογίας καὶ τῶν Θεοῦ...πλὴν
... Ἄλλα διαφορὰ ἐν σημείοις κα-
χόνων τῶν Ἀναλογίας καὶ Θεοῦ δὲ-
δεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ συμφωνίᾳ τῆς αὐτο-
φύλου ἀν δὲ καὶ ἐν τοῖς κανόσιν
ἀμφίβολα ἀπὸ συμφώνου ὑπαρχό-
χοντο ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τοῖς κανόσι
δοῦλοι ὑπῆρχε διαφορὰ εἰς τοῦ συ-
νόδου τῶν Θεοῦ καὶ τῆς συ-
νόδου τῶν Ἀναλογίας, ὑπὸ τὸ αὐτὸ
δὲ ἐπιμόδιον ἡ Πάπας ἔφερε νὰ ἐ-
δεῖ καὶ νὰ ὑποκλοφορῇ τοῦ
ἀρχαίου ... φύσεως ἐπιμένει ὑπὸ

ουσωνός της ἐπὶ τῆς ἀπορίτου ποσμ-
ῆς δεσποτείας, τοὺς ὁποίους ἀνέκα-
δεν ἐπεδείκνυ καὶ ἐπομένως ἀνέκ-
αδεν ἤρχισε τὸ ἔργον τοῦτο τῆς πραστο-
γραφίας καὶ τῆς νοθεύσεως τῶν γνω-
σίων κεμένων· ἐπὶ παραδείγματι
ἀναφέρομεν ἐντεῦθα τὰ ἑξῆς: εἶναι
γνωστὸν ὅτι ὁ 28ος κανὼν τῆς ἐν
Καρχηδόνι συνόδου τῆς τετάρτης
οἰκουμενικῆς, ὁ 28ος κανὼν ἀπέ-
νειμε τῷ πατριάρχῃ τῆς Κωνσαν-
τινουπόλεως τὰ ἴσα πρεσβεῖα πρὸς
πατριάρχην τῆς Ῥώμης, τὸν παρ-
μενὸν πάππαν τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ῥώ-
μης· οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ πάππα ἐν-
ρίσκοντο ἐν τῇ συνόδῳ ταύτῃ, πρὶν
ἐπεδὴ τελευταῖος οὗτος κανὼν ἐξε-
δόθη ἐπεψηφίσθη εἶχον ἀναχωρεί-
σει, ἦσαν ἀπόντες οἱ τοποτηρηταί,
ἦσαν ὅμως οἱ γραφοὶ ἐν γένει πατέ-
ρες τῆς ἐκκλησίας· ἀδιάφορον τέλος
πάντων ὁ κανὼν 28ος ἐψηφίσθη, ἀ-
πορέμων, ὡς εἶπον εἰς τὸν πατριάρ-
χην Κωνσταντινουπόλεως τὰ πρεσβεῖα τὰ ἴ-
σα τῆς Ῥώμης· τὴν δευτέραν ἡμέ-
ραν οἱ τοποτηρηταὶ τῆς Ῥώμης δε-
εμαρτυρήθησαν κατὰ τοῦ κανό-
νος, γέροντες ὅτι εἶναι αἰστηρῶς
διατεταγμένοι νὰ μὴ ἐνδώσωσιν
εἰς οὐδεμίαν κενοτομίαν καὶ εἰς

οὐδένα πωτεριομόν ἀντιπέμενον εἰς
τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον· αἰτοί ἦ-
σαν οἱ διεσχυρισμοί τῶν ἐνομένως
βεβαίως, ἀνάγκη κατέστη οἱ κανό-
νες οὗτοι οἱ ἀντιπέμενοι εἰς τὸν
28ον κανόνα τῆς παρούσης ἐν Χαλ-
κηδόνι συνόδου, οἱ κανόνες οὗτοι
τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἐναγρω-
σθῶσι· οἱ τοποτηρηταί τοῦ πάπ-
πα ἀμέσως διαταχθέντες ὑπὸ τῶν
Ῥωμαίων οἵτινες ἐδιώκουν τὴν σύ-
νοδον εἰς τὰ ἐξωτερικά, ἐξέβαλον τὰ
βεβλία αὐτῶν τοὺς κώδικας αὐτῶν,
τὰς δέλτους αὐτῶν καὶ ἀνέγνωσαν
τὸν 6ον κανόνα τῆς ἐν Νικαίᾳ συ-
νόδου· τὸν ἀνέγνωσαν ὅμως ὅλως διό-
λου παραμορφωμένον, διότι προσέ-
δικαν ἐν ἀρχῇ φράσιν, ἥτις διό-
λου δὲν ὑπῆρχε εἰς τὰ πρωτότυπα
εἰς τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα, λέγου-
σαν quod Romana lectio semper habet. ἐν ἀρχῇ τοῦ κανό-
νος προσέδικαν τὴν φράσιν ταύτην:
« ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐκκλησία πάντο-
τε ἔσχε τὸ πρωτεῖον ». τὸ πρωτεῖον
ἀκούσαντες τὰ λοιπὰ μέλη τῆς
συνόδου τοῦτο βεβαίως ἐννοῦντες ἐ-
ταράχθησαν καὶ ἠγανάκτησαν
ἐνομένως διεταχθὴ καὶ ἀρχηγρεμ-
ματεὺς νὰ ἀναγνώσῃ καὶ τὸ

μέσον περιφέρειαν τῶν κανόνων τούτων
ἀπέχουσι τὸν κανόνα, τὸν ὕπατον, ἐς
τὸν ὀπίσω δὲν ὑπῆρχεν τι τοιαύτη
φράσις, ἀλλ' ὁ ὕπατος κανὼν ἦτο ἑνὸς
καιρὸς συνόδου ἀρχέλαος « ἐπ' ἀρχαῖα
ὑπεραίτει κ.τ.λ.: κ.τ.λ.: », ὡσὰν τι Ῥώμη
κάτοθε ἔχει ἐπ' ἀρχαῖα καὶ κάτω
ἐπ' ἀρχαῖα ὑπεραίτει.....

Ἔνιοτε ὅμως παλαιόταται χρόνοι ἀ-
ξιοχρέωτοι οὐ διόρθωσας, καὶ ἐ-
πιτελέχθησαν ἐπόρθησις ἀπορθήσεις
ἐπὶ τὰ ἀποφάσεως τῶν συνόδων ταύτης.

Ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ μικροῦ βι-
βλίου δύναμαι νὰ ἐπιτύχω-
μεν τόσα ἐπόδια καὶ ἐπιφανεῖ-
μεν ἐξ' ἀρχῆς τὸ Ῥώμη ἐν τῇ τῶν
συμφωνιῶν τῶν κανόνων. αὐτὸ ὅμως
ἐστὶν ἐπὶ μία ἄλλη διαφορὰ
μεταξὺ τῶν κανόνων τῆς Δύσεως
καὶ τῆς Ἀνατολῆς. ——

Ἐνῶ δὲ φέρονται ὅλα ἐν τῇ συ-
νόδῳ ἐν Χαλκηδόνι, ἐν τῷ τελευτ-
ταίῳ σύνοψιν συνόδῳ, ὑπῆρχεν
ἐπόρθησις τῶν συμφωνιῶν τῶν κανόνων
τῶν ἐκκλησιῶν. ὅλα δυόμεν ἐν τῇ
συνόδῳ ταύτῃ ὑπῆρχεν ἐπιδοκιμάσεις
κανόνων, τοῦτο ἦτον ἀναμφισβ-
τήτων, ἀλλὰ μερικὰ χρονολογία ἐχο-
ρισαν τῶν συνόδων ταύτης ἀπορ-
ρίπτουν, ἀναμφιβόλως ἐμπρὸς

καὶ ὅπως ἔχει δώσει ὁ ἐκδότης
καὶ ὅλων ἐν τῇ συνόδῳ τῶν ἐπιάρχων
ὑπῆρχε. ———

Ἀλλὰ ἦταν καὶ ἀλλοιωμένα
τὰ χρόνια; ἐν τῇ ἐπιφορᾷ πρά-
ξεως τῶν ἀποστόλων ἀνεφέρθη πρά-
ξις τῶν ἀποστόλων καὶ ἐπιστρά-
φησαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ ὄρους
τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος (ὅπερ
ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλὴμ σάββατον ἔχον
ὁδόν), καὶ ἀνελθόντες εἰς τὸ ὑπερῷον
ἐν ᾧ κατέμενον οἵ τε Πέτρος, καὶ
Ἰωάννης καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἀνδρέας
καὶ Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολο-
μαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου
καὶ Σίμων ὁ ζηλωτὴς καὶ Ἰούδας
Ἰακώβου. Καὶ ἐν ταύταις ταῖς
ἡμέραις ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ
τῶν μαθητῶν εἶπεν ἦν τε ὄχλος
ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡσεὶ ἑκατὸν
εἴκοσι· ἄνδρες ἀδελφοί, ἔδει
πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην
ἣν προεῖπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον
διὰ στόματος Δαυὶδ περὶ Ἰούδα
τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τοῖς συλ-
λαβοῦσι Ἰησοῦν, ὅτι κατηριθμημένος
ἦν ἐν ἡμῖν καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον
τῆς διακονίας ταύτης. Οὗτος μὲν
οὖν ἐκτήσατο χωρίον ἐκ μισθοῦ
τῆς ἀδικίας καὶ πρηνὴς γενόμενος
ἐλάκησε μέσος καὶ ἐξεχύθη πάντα
τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ. Καὶ γνωστὸν
ἐγένετο πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν
Ἰερουσαλὴμ ὥστε κληθῆναι τὸ χω-
ρίον ἐκεῖνο τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ
αὐτῶν Ἀκελδαμάχ, τοῦτ' ἔστιν
χωρίον αἵματος. Γέγραπται γὰρ
ἐν βίβλῳ Ψαλμῶν· γενηθήτω
ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος καὶ μὴ
ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ καὶ
τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι
ἕτερος. Δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων
ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ
ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς
ὁ κύριος Ἰησοῦς ἀρξάμενος ἀπὸ
τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου ἕως
τῆς ἡμέρας ἧς ἀνελήμφθη ἀφ'
ἡμῶν μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως
αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἕνα
τούτων. Καὶ ἔστησαν δύο τὸν
τε Ἰωσὴφ τὸν καλούμενον Βαρσαβᾶν
ὃς ἐπεκλήθη Ἰοῦστος καὶ Ματθίαν.
Καὶ προσευξάμενοι εἶπαν· σὺ
κύριε καρδιογνῶστα πάντων ἀνά-
δειξον ὃν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν
δύο ἕνα λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς
διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς
ἀφ' ἧς παρέβη Ἰούδας πορευθῆναι
εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον. Καὶ
ἔδωκαν κλήρους αὐτοῖς καὶ ἔπεσε
κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν καὶ συγκατε-
ψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων.
Καὶ ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἡμέρᾳ
ἐγένετο πάντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ
τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἐξαίφνης
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερο-
μένης πνοῆς βιαίας καὶ ἐπλήρωσε
πᾶσαν τὴν οἰκίαν οὗ ἦσαν καθήμενοι.
Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι
γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε
ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν καὶ ἐπλή-
σθησαν πάντες πνεύματος ἁγίου
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσ-
σαις καθὼς τὸ πνεῦμα ἐδίδου
ἀποφθέγγεσθαι αὐτοῖς. Ἦσαν δὲ
κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι ἐν Ἰερουσαλὴμ
ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους
τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Γενομένης
δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ
πλῆθος καὶ συνεχύθη ὅτι ἤκουον
εἷς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λα-
λούντων αὐτῶν. Ἐθαύμαζον δὲ
πάντες καὶ ἐξίσταντο λέγοντες
πρὸς ἀλλήλους· ἰδοὺ πάντες οὗτοι
εἰσὶν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι καὶ
πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ
ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθη-
μεν Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται
καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποτα-
μίαν Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν
Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν Φρυγίαν τε
καὶ Παμφυλίαν Αἴγυπτον καὶ τὰ
μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην
καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι Ἰου-
δαῖοί τε καὶ προσήλυτοι Κρῆτες
καὶ Ἄραβες ἀκούομεν λαλούντων
αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις
τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ. Διαπορεῖτο
δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον ἄλλος
πρὸς ἄλλον τί θέλει τοῦτο εἶναι
ἕτεροι δὲ διαχλευάζοντες ἔλεγον
ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσίν
οὗτοι. Σταθεὶς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς
ἕνδεκα ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς καὶ
ἐξεφώνησε καὶ ἐλάλησε τὰ ῥήματα
ταῦτα πρὸς αὐτούς· ἄνδρες Ἰουδαῖοι
καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἰερουσαλὴμ
πάντες τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω
καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου
ὅτι οὐχ ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε
οὗτοι μεθύουσιν ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη
τῆς ἡμέρας ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ
εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ·
καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις
λέγει ὁ θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύ-
ματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα καὶ
προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ
αἱ θυγατέρες ὑμῶν καὶ οἱ νεανίσκοι
ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται καὶ οἱ πρε-
σβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθή-
σονται καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους
μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν
ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ
τοῦ πνεύματός μου καὶ προφητεύ-
σουσι. Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ
οὐρανῷ ἄνω καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς
γῆς κάτω αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα
καπνοῦ. Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται
εἰς σκότος καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα
πρὶν ἐλθεῖν ἡμέραν κυρίου τὴν
μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ. Καὶ ἔσται
πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα
κυρίου σωθήσεται. Ἄνδρες Ἰσραηλῖται
ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους
Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον ἄνδρα ἀπο-
δεδειγμένον ἀπὸ τοῦ θεοῦ εἰς ὑμᾶς
δυνάμεσι καὶ τέρασι καὶ σημείοις
οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ θεὸς ἐν
μέσῳ ὑμῶν καθὼς αὐτοὶ οἴδατε
τοῦτον τῇ ὡρισμένῃ βουλῇ καὶ
προγνώσει τοῦ θεοῦ ἔκδοτον διὰ
χειρὸς ἀνόμων προσπήξαντες ἀνεί-
λατε ὃν ὁ θεὸς ἀνέστησε λύσας
τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου καθότι
οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν
ὑπ' αὐτοῦ. Δαυὶδ γὰρ λέγει εἰς
αὐτόν· προορώμην τὸν κύριον
ἐνώπιόν μου διὰ παντός ὅτι ἐκ
δεξιῶν μού ἐστιν ἵνα μὴ σαλευθῶ·
διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου
καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου
ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου κατασκη-
νώσει ἐπ' ἐλπίδι ὅτι οὐκ ἐγκατα-
λείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου
οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν
διαφθοράν. Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς
ζωῆς πληρώσεις με εὐφροσύνης
μετὰ τοῦ προσώπου σου. Ἄνδρες
ἀδελφοί ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παρρη-
σίας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ πατριάρ-
χου Δαυὶδ ὅτι καὶ ἐτελεύτησε καὶ
ἐτάφη καὶ τὸ μνῆμα αὐτοῦ ἔστιν
ἐν ἡμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης
προφήτης οὖν ὑπάρχων καὶ εἰδὼς
ὅτι ὅρκῳ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ θεὸς ἐκ
καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ καθίσαι
ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ προϊδὼν
ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ
Χριστοῦ ὅτι οὔτε ἐγκατελείφθη εἰς
ᾅδου οὔτε ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν.
Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ θεός
οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες
τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ θεοῦ ὑψωθεὶς
τήν τε ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου πνεύ-
ματος λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς
ἐξέχεε τοῦτο ὃ ὑμεῖς καὶ βλέπετε
καὶ ἀκούετε. Οὐ γὰρ Δαυὶδ ἀνέβη
εἰς τοὺς οὐρανούς λέγει δὲ αὐτὸς
εἶπε κύριος τῷ κυρίῳ μου κάθου
ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς
ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν
σου. Ἀσφαλῶς οὖν γινωσκέτω πᾶς
οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι καὶ κύριον αὐτὸν
καὶ χριστὸν ἐποίησεν ὁ θεὸς τοῦτον
τὸν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε.
Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τὴν
καρδίαν καὶ εἶπον πρός τε τὸν Πέτρον
καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους τί
ποιήσωμεν ἄνδρες ἀδελφοί; Πέτρος
δὲ πρὸς αὐτούς· μετανοήσατε καὶ
βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ
ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν
τῶν ἁμαρτιῶν καὶ λήψεσθε τὴν
δωρεὰν τοῦ ἁγίου πνεύματος ὑμῖν
γὰρ ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς
τέκνοις ὑμῶν καὶ πᾶσι τοῖς εἰς
μακρὰν ὅσους ἂν προσκαλέσηται
κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν. Ἑτέροις τε
λόγοις πλείοσι διεμαρτύρατο καὶ
παρεκάλει λέγων σώθητε ἀπὸ τῆς
γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης. Οἱ μὲν
οὖν ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ
ἐβαπτίσθησαν καὶ προσετέθησαν
ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισ-
χίλιαι ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες
τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ
κοινωνίᾳ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ
ταῖς προσευχαῖς. Ἐγένετο δὲ πάσῃ
ψυχῇ φόβος πολλά τε τέρατα καὶ
σημεῖα διὰ τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο
ἐν Ἰερουσαλήμ καὶ φόβος μέγας
ἐπὶ πάντας ἦν καὶ πάντες οἱ πιστεύ-
σαντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον
ἅπαντα κοινὰ καὶ τὰ κτήματα καὶ
τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον καὶ διε-
μέριζον αὐτὰ πᾶσι καθότι ἄν τις
χρείαν εἶχε καθ' ἡμέραν τε προσ-
καρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ
ἱερῷ κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον
μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει
καὶ ἁπλότητι καρδίας αἰνοῦντες
τὸν θεὸν καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς
ὅλον τὸν λαόν. Ὁ δὲ κύριος προσ-
ετίθει τοὺς σωζομένους καθ' ἡμέραν
ἐπὶ τὸ αὐτό. Πέτρος δὲ καὶ Ἰωάννης
ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερὸν ἐπὶ τὴν
προσευχὴν τὴν ἐνάτην ὥραν τῶν
προσευχῶν. Καί τις ἀνὴρ χωλὸς
ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων
ἐβαστάζετο ὃν ἐτίθουν καθ' ἡμέραν
πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λε-
γομένην Ὡραίαν τοῦ αἰτεῖν ἐλεημο-
σύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων
εἰς τὸ ἱερόν. Ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ
Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ
ἱερὸν ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν.
Ἐπιβλέψας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν
σὺν τῷ Ἰωάννῃ εἶπεν· βλέψον εἰς
ἡμᾶς. Ὁ δὲ προσεῖχεν αὐτοῖς ἐπι-
στόμενος τι παρ' αὐτῶν λήψεσθαι.
Εἶπε δὲ Πέτρος· ἀργύριον καὶ χρυ-
σίον οὐχ ὑπάρχει μοι ὃ δὲ ἔχω
τοῦτό σοι δίδωμι ἐν τῷ ὀνόματι
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου
ἔγειρε καὶ περιπάτει. Καὶ πιάσας
αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρεν
αὐτόν· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν
αἱ βάσεις αὐτοῦ καὶ τὰ σφυδρά
καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη καὶ περιε-
πάτει καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς εἰς
τὸ ἱερὸν περιπατῶν καὶ ἁλλόμενος
καὶ αἰνῶν τὸν θεόν. Καὶ εἶδε πᾶς
ὁ λαὸς αὐτὸν περιπατοῦντα καὶ
αἰνοῦντα τὸν θεόν. Ἐπεγίνωσκόν
τε αὐτὸν ὅτι οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὴν
ἐλεημοσύνην καθήμενος ἐπὶ τῇ
Ὡραίᾳ πύλῃ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐπλήσθη-
σαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως ἐπὶ
τῷ συμβεβηκότι αὐτῷ. Κρατοῦντος
δὲ τοῦ ἰαθέντος χωλοῦ αὐτοὺς
Πέτρου καὶ Ἰωάννου συνέδραμε
πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ τῇ
στοᾷ τῇ καλουμένῃ Σολομῶντος
ἔκθαμβος. Ἰδὼν δὲ Πέτρος ἀπε-
κρίνατο πρὸς τὸν λαόν· ἄνδρες
Ἰσραηλῖται τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ
ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε ὡς ἰδίᾳ δυνάμει
ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκόσιν τοῦ περι-
πατεῖν αὐτόν; Ὁ θεὸς Ἀβραὰμ καὶ
Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ὁ θεὸς τῶν πατέ-
ρων ἡμῶν ἐδόξασε τὸν παῖδα αὐτοῦ
Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς μὲν παρεδώκατε
καὶ ἠρνήσασθε κατὰ πρόσωπον
Πιλάτου κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν
ὑμεῖς δὲ τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον
ἠρνήσασθε καὶ ᾐτήσασθε ἄνδρα
φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν τὸν δὲ
ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε
ὃν ὁ θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν οὗ
ἡμεῖς μάρτυρες ἐσμεν καὶ ἐπὶ τῇ
πίστει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦτον
ὃν θεωρεῖτε καὶ οἴδατε ἐστερέωσε
τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἡ πίστις ἡ δι'
αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὁλοκλη-
ρίαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.
Καὶ νῦν ἀδελφοί οἶδα ὅτι κατὰ
ἄγνοιαν ἐπράξατε ὥσπερ καὶ οἱ
ἄρχοντες ὑμῶν ὁ δὲ θεὸς ἃ προε-
κατήγγειλε διὰ στόματος πάντων
τῶν προφητῶν παθεῖν τὸν χριστὸν
αὐτοῦ ἐπλήρωσεν οὕτως. Μετανοή-
σατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε πρὸς τὸ
ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας
ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως
ἀπὸ προσώπου τοῦ κυρίου καὶ ἀπο-
στείλῃ τὸν προκεχειρισμένον ὑμῖν
χριστὸν Ἰησοῦν ὃν δεῖ οὐρανὸν μὲν
δέξασθαι ἄχρι χρόνων ἀποκαταστά-
σεως πάντων ὧν ἐλάλησεν ὁ θεὸς
διὰ στόματος τῶν ἁγίων ἀπ' αἰῶνος
προφητῶν αὐτοῦ. Μωσῆς μὲν γὰρ
πρὸς τοὺς πατέρας εἶπεν ὅτι προφή-
την ὑμῖν ἀναστήσει κύριος ὁ θεὸς
ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ
αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα
ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς. Ἔσται δὲ
πᾶσα ψυχὴ ἥτις ἐὰν μὴ ἀκούσῃ
τοῦ προφήτου ἐκείνου ἐξολεθρευθή-
σεται ἐκ τοῦ λαοῦ. Καὶ πάντες δὲ
οἱ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν
καθεξῆς ὅσοι ἐλάλησαν κατήγγει-
λαν τὰς ἡμέρας ταύτας. Ὑμεῖς
ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς
διαθήκης ἧς διέθετο ὁ θεὸς πρὸς
τοὺς πατέρας ἡμῶν λέγων πρὸς
Ἀβραάμ· καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου
ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ
τῆς γῆς. Ὑμῖν πρῶτον ἀναστήσας
ὁ θεὸς τὸν παῖδα αὐτοῦ ἀπέστειλεν
αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς ἐν τῷ ἀπο-
στρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονη-
ριῶν ὑμῶν. Λαλούντων δὲ αὐτῶν
πρὸς τὸν λαὸν ἐπέστησαν αὐτοῖς
οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ
καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι διαπονούμενοι
διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν
καὶ καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν
ἀνάστασιν τὴν ἐκ νεκρῶν καὶ ἐπέβα-
λον αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ ἔθεντο
εἰς τήρησιν εἰς τὴν αὔριον ἦν γὰρ
ἑσπέρα ἤδη. Πολλοὶ δὲ τῶν ἀκου-
σάντων τὸν λόγον ἐπίστευσαν καὶ
ἐγενήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν
ὡς χιλιάδες πέντε. Ἐγένετο δὲ
ἐπὶ τὴν αὔριον συναχθῆναι αὐτῶν
τοὺς ἄρχοντας καὶ πρεσβυτέρους
καὶ γραμματεῖς εἰς Ἰερουσαλήμ
καὶ Ἄννα τὸν ἀρχιερέα καὶ Καϊάφαν
καὶ Ἰωάννην καὶ Ἀλέξανδρον καὶ
ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ
καὶ στήσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ μέσῳ
ἐπυνθάνοντο ἐν ποίᾳ δυνάμει ἢ ἐν
ποίῳ ὀνόματι ἐποιήσατε τοῦτο
ὑμεῖς; Τότε Πέτρος πλησθεὶς πνεύ-
ματος ἁγίου εἶπε πρὸς αὐτούς·
ἄρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ πρεσβύτεροι
τοῦ Ἰσραήλ εἰ ἡμεῖς σήμερον ἀνα-
κρινόμεθα ἐπὶ εὐεργεσίᾳ ἀνθρώπου
ἀσθενοῦς ἐν τίνι οὗτος σέσωται
γνωστὸν ἔστω πᾶσιν ὑμῖν καὶ παντὶ
τῷ λαῷ Ἰσραὴλ ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ὃν
ὑμεῖς ἐσταυρώσατε ὃν ὁ θεὸς ἤγειρεν
ἐκ νεκρῶν ἐν τούτῳ οὗτος παρέστη-
κεν ἐνώπιον ὑμῶν ὑγιής. Οὗτος
ἐστὶν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ'
ὑμῶν τῶν οἰκοδόμων ὁ γενόμενος
εἰς κεφαλὴν γωνίας καὶ οὐκ ἔστιν
ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία οὐδὲ
γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν
οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις
ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς. Θεωροῦντες
δὲ τὴν τοῦ Πέτρου παρρησίαν καὶ
Ἰωάννου καὶ καταλαβόμενοι ὅτι
ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι καὶ ἰδιῶται
ἐθαύμαζον ἐπεγίνωσκόν τε αὐτοὺς
ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν τόν τε
ἄνθρωπον βλέποντες τὸν τεθερα-
πευμένον μετ' αὐτῶν ἑστῶτα οὐδὲν
εἶχον ἀντειπεῖν. Κελεύσαντες δὲ
αὐτοὺς ἔξω τοῦ συνεδρίου ἀπελθεῖν
συνέβαλλον πρὸς ἀλλήλους λέγοντες
τί ποιήσωμεν τοῖς ἀνθρώποις τού-
τοις ὅτι μὲν γὰρ γνωστὸν σημεῖον
γέγονε δι' αὐτῶν πᾶσι τοῖς κατοι-
κοῦσιν Ἰερουσαλὴμ φανερόν καὶ οὐ
δυνάμεθα ἀρνεῖσθαι ἀλλ' ἵνα μὴ
ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαὸν
ἀπειλησώμεθα αὐτοῖς μηκέτι λαλεῖν
ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ μηδενὶ ἀν-
θρώπων. Καὶ καλέσαντες αὐτοὺς
παρήγγειλαν καθόλου μὴ φθέγγε-
σθαι μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι
Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης
ἀποκριθέντες πρὸς αὐτοὺς εἶπον·
εἰ δίκαιον ἐνώπιον τοῦ θεοῦ ὑμῶν
ἀκούειν μᾶλλον ἢ τοῦ θεοῦ κρίνατε
οὐ γὰρ δυνάμεθα ἡμεῖς ἃ εἴδομεν
καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν. Οἱ δὲ
προσαπειλησάμενοι ἀπέλυσαν αὐτούς
μηδὲν εὑρίσκοντες τὸ πῶς κολάσω-
νται αὐτοὺς διὰ τὸν λαόν ὅτι πάντες
ἐδόξαζον τὸν θεὸν ἐπὶ τῷ γεγονότι.
Ἐτῶν γὰρ ἦν πλειόνων τεσσαράκοντα
ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ὃν γεγόνει τὸ σημεῖον
τοῦτο τῆς ἰάσεως. Ἀπολυθέντες δὲ
ἦλθον πρὸς τοὺς ἰδίους καὶ ἀπήγ-
γειλαν ὅσα πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀρχιερεῖς
καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἶπον. Οἱ δὲ
ἀκούσαντες ὁμοθυμαδὸν ἦραν φωνὴν
πρὸς τὸν θεὸν καὶ εἶπον· δέσποτα
σὺ ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν
γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα
τὰ ἐν αὐτοῖς ὁ τοῦ πατρὸς ἡμῶν
Δαυὶδ παιδός σου εἰπὼν ἐν πνεύ-
ματι ἁγίῳ διὰ στόματος ἡμῶν
παίδων σου Δαυὶδ τοῦ πατρὸς
ἡμῶν· ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ
λαοὶ ἐμελέτησαν κενά παρέστησαν
οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ ἄρχοντες
συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ
κυρίου καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ
συνήχθησαν γὰρ ἐπ' ἀληθείας ἐν
τῇ πόλει ταύτῃ ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά
σου Ἰησοῦν ὃν ἔχρισας Ἡρῴδης τε
καὶ Πόντιος Πιλᾶτος σὺν ἔθνεσι
καὶ λαοῖς Ἰσραὴλ ποιῆσαι ὅσα ἡ
χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε
γενέσθαι καὶ νῦν κύριε ἐπίδε ἐπὶ
τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν καὶ δὸς τοῖς
δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης
λαλεῖν τὸν λόγον σου ἐν τῷ τὴν
χεῖρά σου ἐκτείνειν σε εἰς ἴασιν
καὶ σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ
τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου παιδός σου
Ἰησοῦ. Καὶ δεηθέντων αὐτῶν ἐσα-
λεύθη ὁ τόπος ἐν ᾧ ἦσαν συνηγ-
μένοι καὶ ἐπλήσθησαν πάντες πνεύ-
ματος ἁγίου καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον
τοῦ θεοῦ μετὰ παρρησίας. Τοῦ δὲ
πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν καρ-
δία καὶ ψυχὴ μία καὶ οὐδὲ εἷς τι
τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον
εἶναι ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά.
Καὶ δυνάμει μεγάλῃ ἀπεδίδουν τὸ
μαρτύριον οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀναστά-
σεως τοῦ κυρίου Ἰησοῦ χάρις τε
μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτούς. Οὐδὲ
γὰρ ἐνδεής τις ἦν ἐν αὐτοῖς ὅσοι
γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρ-
χον πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς
τῶν πιπρασκομένων καὶ ἐτίθουν
παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων
διεδίδετο δὲ ἑκάστῳ καθότι ἄν τις
χρείαν εἶχε. Ἰωσὴφ δὲ ὁ ἐπικλη-
θεὶς Βαρναβᾶς ἀπὸ τῶν ἀποστόλων
ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον υἱὸς πα-
ρακλήσεως Λευίτης Κύπριος τῷ γένει
ὑπάρχων ἀγρὸν ὑπάρχοντος αὐτῷ
πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα καὶ ἔθηκε
παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων.
Ἀνανίας δὲ τις σὺν Σαπφείρῃ τῇ
γυναικὶ αὐτοῦ ἐπώλησε κτῆμα καὶ
ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς συνειδυίης
καὶ τῆς γυναικὸς καὶ μέρος τι ἐνέ-
γκας παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων
ἔθηκεν. Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀνανία
διὰ τί ἐπλήρωσεν ὁ σατανᾶς τὴν
καρδίαν σου ψεύσασθαί σε τὸ πνεῦμα
τὸ ἅγιον καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς
τιμῆς τοῦ χωρίου; Οὐχὶ μένον σοὶ
ἔμενε καὶ πραθὲν ἐν τῇ σῇ ἐξου-
σίᾳ ὑπῆρχε; Τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ
καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; Οὐκ
ἔψευσω ἀνθρώποις ἀλλὰ τῷ θεῷ.
Ἀκούσας δὲ Ἀνανίας ταῦτα τοὺς
λόγους πεσὼν ἐξέψυξε καὶ ἐγένετο
φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκού-
οντας ταῦτα. Ἀναστάντες δὲ οἱ
νεώτεροι συνέστειλαν αὐτὸν καὶ
ἐξενέγκαντες ἔθαψαν. Ἐγένετο δὲ
ὡσεὶ ὥρας τρεῖς διαστήσασα καὶ ἡ
γυνὴ αὐτοῦ μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονὸς
εἰσῆλθε δὲ αὐτῇ Πέτρος· εἰπέ μοι
γύναι εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπε-
δόσθε; Ἡ δὲ εἶπε ναί τοσούτου.
Ὁ δὲ Πέτρος πρὸς αὐτήν· τί ὅτι
συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ πνεῦμα
κυρίου; Ἰδοὺ οἱ πόδες τῶν θαψάν-
των τὸν ἄνδρα σου ἐπὶ τῇ θύρᾳ
καὶ ἐξοίσουσί σε καὶ ἔπεσε παραχρῆμα
πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἐξέψυξε
καὶ εἰσελθόντες οἱ νεανίσκοι εὗρον
αὐτὴν νεκρὰν καὶ ἐξενέγκαντες
ἔθαψαν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς καὶ
ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ' ὅλην τὴν
ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς
ἀκούοντας ταῦτα. Διὰ δὲ τῶν χειρῶν
τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο σημεῖα καὶ
τέρατα ἐν τῷ λαῷ ἦσαν τε ὁμοθυ-
μαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ το

αὐτῶν.

Ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ ἀπογραφῇ ἡ πρόσοδος τοῦ ἱεροῦ ἔφερε ... καὶ ἡ ἀπογραφὴ ἐγένετο ... καὶ ἡ πρόσοδος ... ἐν τῇ ἀπογραφῇ τοῦ ... ἔτους

nalá ουράν nal' πύξονα ἀρε-
δμόν, ἀπό τοῦ πρώτου μέχρι...
καί καθεξῆς.

Πῶς δέ συμπεραίνομεν τ-
το, ὅτι δεῖ: ὁ πώδεξ τῆς ἐν Χαλ-
κηδόνι συνόδου περιέχει τοὺς
κανόνας τούτους;

Ἐντεῦθεν

Πρῶτον. ὁ Γραμματεύς τῶν
συνόδου ἀναγινώσκει ὡς βλέπετε,
κανόνας τινὰς τοὺς 75, 83, 84, 95,
καί 96, ὅτι τοῦ δέν εἶναι ἄγρα-
φα μεί ὁ 4ος 5ος 17ος καί 16ος τῆς
ἐν τῷ Ἀντιοχείᾳ συνόδου. Ἀνα-
γνώσκει 83, 84, 95 καί 96 ἀναγινώσκει
ὁ ἀρχιγραμματεύς, ὁ 83ος εἶναι ὁ
4ος τῆς Ἀντιοχείᾳ ὁ 84ος εἶναι ὁ
5ος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὁ 95ος εἶναι
ὁ 16ος, καί ὁ 96ος εἶναι ὁ 17ος.

Προσέτι ἀναγινώσκει ὁ ἀρχι-
γραμματεύς τόν 4ον κανόνα τῆς
ἐν Νικαίᾳ συνόδου ὡς κεφάλαι-
ον ἔκτον. ἐνδεκάτον ὡς κεφάλαιον
4ον, βεβαίως ἔπρεπε νά ἐναντί-
ταρτον, γάρος εἶναι τοιοῦτο γραφε-
νόν ἐν τῶν χειρογράφων, ἀνέ-
γνωσαν τόν 4ον κανόνα τῆς ἐν
Νικαίᾳ συνόδου ὡς κεφάλαιον
ἔκτον.

Ἐντεῦθεν ἔχομεν γεγονότα νέα

205

ἐξ ὧν γαμβάνομεν τὸ ἐνδόσιμον
καὶ συμπεράνομεν ὅτι οἱ πρῶτοι
ἦσαν γεγραμμένοι ἐν τῷ πώδε-
ν τούτῳ τῆς ἐν Χαρμιδόνι συ-
νόδου οἱ πανόνες τῆς ἐν Νικαί-
ᾳ συνόδου. ἔχομεν δὲ τὸ δεδομέ-
νον τὸ ἀναμφιβούλητον γεγονὸς
ὅτι ὁ 83ος πανὼν τοῦ πώδικος τῆς
ἐν Χαρμιδόνι εἶναι ὁ 4ος πανὼν
τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ. ἀλλὰ οἱ πα-
νόνες τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἤρχεζον ἀ-
πὸ τοῦ 79ου πανόνος τοῦ πώδικος
τῆς Χαρμιδόνος φυσικῷ τῷ λόγῳ.
τὸ μεταξὺ πενὸν ἔπρεπε καὶ πρέπει
διὰ τῶν πανόνων τῆς Ἀγκύρας,
τῶν πανόνων τῆς Νεοκαισαρείας
καὶ τῆς Γάγγρας καὶ πραγμα-
τικῶς, πίρεοι ἐὰν προσθέσωμεν
τοὺς πανόνας τῶν τριῶν τούτων
συνόδων ἀκριβῶς ἐρχόμεθα εἰς τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦτο. ἔχομεν 20 πα-
νόνας τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου καὶ
25 τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ. 45, ἔχομεν δὲ
κα τέσσαρας τῆς Νεοκαισαρείας,
ἔχομεν ἔνεκα τῆς Γάγγρας ὅλοι ὁ-
τοι ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 79, ἀρ-
χοῦ πανόνος 79 ἄρχονται τῆς οἰκα-
νόνες τῆς Ἀντιοχείας. εἶναι βε-
βαιον ἤδη, γενώσκομεν ὅτι οἱ
πώδεξ τῆς ἐν Χαρμιδόνι συνόδου

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

περιέχει τοὺς ναοὺς τῶν ἐν Νε-
ναίᾳ τῶν ἐν Ἀγκύρᾳ, τῶν Νεο-
καισαρείας τῶν Φάγγρας τῶν
ἐν Ἀρτεσχείᾳ.

Ἀγγ' ἐὰν δὲ ἔχουν ταῦτα
τὰ ἐνθρονικὰ γεγονότα τὴν δύνα-
μιν νὰ ἀποδείξουν μαθηματι-
κῶς τὸ περιεχόμενον τοῦ μέδε-
νος τῶν ἐν Χαλκηδόνι ὁ νόδου
εἶναι βέβαιον ἐξ ἄλλων ἐνθρονικῶν
γεγονότων, τοιούτων ἐν τῶν ἀρχαι-
ότατον ἤδη μεθέκων ἢ ἐκκλησι-
αστικῶν συγγραφῶν, ὅτι οἱ ναοὺς οὗ-
τοι τῶν τριῶν τοιούτων αὐτῶν συ-
νόδων, Φάγγρας, Νεοκαισαρείας
καὶ Ἀγκύρας ἐπιπερείχοντο ἤδη
εἰς τὰ ἀρχαιότερα χειρόγραφα
ποῖαι δὲ εἶναι αὗται αἱ ἀρχαι-
ότατοι συγγραφαί, συγγραφαί οἵτινες
ἐπιπερείχον τοὺς ναοὺς τῶν
τριῶν τούτων τοιούτων συνόδων
αὐτοῦ νέμω, μέρος, αἱ ἀρχαι-
ότατοι ναοκεκαί συγγραφαί τῶν
δύτεκτῶν ἐκκλησίας, τοιούτοι,
Πρῶτον: τῶν παρουμένων...
Δεύτερον: τῶν συγγραφῶν τῶν ναο-
κεκτῶν τοῦ Σαλαμίνου καὶ
Τρίτον: τῶν συγγραφῶν τοῦ
Θεοκτίου.

Καὶ αἱ τρεῖς αὗται πανόνιαι
συγγραφαὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρ-
χαίαν δεσπότιν ἐπιγνωσίαν καὶ
εἶναι ἀρχαιόται πανόνιαι συγ-
γραφαί, μεταφράσεις ὅμως καὶ ἀ-
γράμμα συγγρῶν πανόνιαν
τῆς Ἀναλογικῆς ἐπιγνωσίας. αἱ
συγγραφαὶ αὗται τῆς Ἀναλογικῆς
ἐπιγνωσίας, ἐξ ὧν μεταφράσθησαν
αὗται αἱ συγγραφαὶ τῆς δεσπότιν
ἐπιγνωσίας ἐχάθησαν ὡς ἄρτι,
δεσπρέθησαν δὲ ἐν ταῖς μεταφρά-
σεσιν ταύταις τῆς Δεσπότιν ἐπιγνω-
σίας. ἐν ταύταις δὲ ταῖς μεταφρά-
σεσι τῶν πανόνων τῆς Ἀναλογικῆς
ἐπιγνωσίας ὑπάρχουν αἱ πανόνες
τῶν τρεῖν τοιούτων ὀνόδων Ἀγνή-
ρας, Φάγγρας καὶ Νεοπαιδαρά-
ας, ὑπάρχουν, γέγω, ἐντεῦθεν γα-
ρὸν ἐπιβεβαιούμεθα ἐκ ὁμοί-
δεξ τῆς ἐν Χαρμηδόνι ὀνόδου ἐ-
κτὸς τῶν πανόνων τῆς Νεπαί-
ας καὶ τῶν τῆς Ἀρτεσιάας, οἵ-
τινες ἀνεγενώσκοντο ἐν τῇ ὀνόδῳ
περιέχει ἐκείνους καὶ τοὺς πανό-
νας τῶν τρεῖν τούτων ὀνόδων
Ἀγνήρας, Φάγγρας καὶ Νεοπαι-
δαρείας.

Ὁ μοιδεξ τῆς ἐν Χαρμηδόνι
πίρεσι περιέχει καὶ τοιούτων

νόνας τῆς Ἀντιοχείας, ἐν ᾧ αἱ ἀρχαιότατοι αὗται συγγραφαί τῆς Ὀλεμῆς ἐπιγνωσίας δὲν περιέχουσι τοὺς πανόνας τῆς Ἀντιοχείας, ἀπόδειξις ὅτι οἱ πανόνες τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνόδου ἀνοχρόνως ἔχουσι συγκαιόνοι οἰκουμενικῶν οὐχὶ ἀπ' ἀρχῆς. ἔχουσι δὲ συγκαιόνοι οἰκουμενικῶν, καθότι τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ἐξεταζόμενον ἀνεπιβῶς δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰ μὴ ἀντιγραφεῖ τῶν Ἀποστολικῶν πανόνων, καὶ διὰ τοῦτο ἐνωρὶς ἤδη οἱ πανόνες τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνόδου, καὶ τοι ἀμέσως δὲν ἔχουσι κῦρος οἰκουμενικόν, ἐνωρὶς ὅμως ἤδη ὑπὸ τοῦ ὑπέτου κύριος τοῦ ἐπίτου αἰῶνος ἐτέθησαν εἰς τὰς πανονικὰς συγγραφὰς τῆς ἀνατολικῆς ἐπιγνωσίας ὡς πανόνες ἔχοντες οἰκουμενικῶν ὑποχρεωτικῶν ἰσχύν. ——

Ὅτι γοιπόν, κύριοι, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐπιγνωσίᾳ ὑπῆρχον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἤδη χρόνων πανονικαὶ συγγραφαί, τοῦτο φρονοῦμεν ἀπεδείχθη ἀρκούντως ἐπίσης ὅμως ἀπεδείχθη ἡ ἐπανῶς προσέτι ὅτι αἱ πανονικὰ

αὐλαι αμφοτέρ δὲν ἔχουν ἐσώτε-
ρον τοιχάριον, ποὺ αμφοτέραι ἐ-
δευτεραι καὶ διὰ τοῦτο στρογγύ-
λαι τὰς ἀπαγωγαίους ἐκείνου πο-
ρόθυρας αὐρεσιάδος καὶ ἐνθεν
ἦσαν αμφοτέραι διαφέρουσαι ἀπ'
ἀλλήλων, καθὼς ἦσαν αμφοτέραι ἐ-
δευτεραι. αμφοτέραι πεποίηνται πα-
ραδίχορα τοῦτο, ἐπεποίηνται δὲ
ἐπὶ τὴν Δαμιποδῶν οἰκοδόμον ὀρθο-
στάτου τοιοῦτον ἕνος ἑκατέρου ἐπ-
πέδου ἔχοντος ἐκ μέσου ἐπιστύλιον ἐπ-
πεπαυμένον πάσσου καθόλου
ὄντος. καὶ ἀρχιτρόπιδες δὲ ἐπὶ
τοῦτο, τοιοῦτον δὲ τὸ καὶ ἐπὶ τὴν
Δαμιποδῶν οἰκοδόμον τοιοῦτον ἐπ-
καθόλου πάσσου τὸν παλαι-
ῶν ἀρχιτρόπιδες ἐκ μέσου ἐπ-
τὸν ἐπιστύλιον ἐπὶ δὲ τοῦ ἑνὸς
τῶν παραστάδων ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου
ἐστὶν ἐπιγραφὴ ἐπὶ τὸν ἐπιστύλιον
ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τοῦ ἐπιστυλίου
ἐπὶ τὸν ἐπιστύλιον ἐπὶ τὸν ἐπιστύλιον

ἀγέων καλέρων καθεκάζων
σύνοδον ἄχρι τοῦ νῦν ἐπιδέ-
τας καρόνας ἀρκεῖν ἐδόξα-
μεν". Ὁ κανὼν οὗτος, γέγω-
τις ἐν Χαλκηδόνι συνόδου δεῖτις
δύνατας νὰ ἐρμηνευθῇ· ἢ ὅτι
κάντες οἱ μέχρι τοῦδε, οἱ μέχρι
τουτέστι τοῦ ἔτους 451 καρόνες κα-
νῶν τῶν συνόδων εἴτε οἰκουμενικῶν
εἴτε τοπικῶν ἔμεγγον νὰ ἰσχύωσι
βεβαίως, ἢ -6.' ὅτι μόνοι οἱ κα-
νόνες τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων
ἔμεγγον νὰ ἦσαι ὑποχρεωτικοί
διὰ κάθαν τὴν ἐκκλησίαν.
Τὰν ἢ ἔννοια τοῦ καρόνος τού-
τον τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου
δῦναι τὸ κρῶτον ὅτι κάντες οἱ κα-
νόνες οἱ κρασσούμενοι τῶν κα-
λέρων ἔμεγγον νὰ ἔχωσι ὑπο-
χρεωτικὴν ἰσχύν, τότε κρῶτον-
μὲν κερεκέκτομεν ἐς τὸ ἄτο-
κον ὅτι ἢ σύνοδος κεμέτει
ὑποχρεωτικοὺς καρόνας κρὸς
ἀγγέλους ἀντεκαλικοὺς, κα-
δόδον οἱ καρόνες, κέρεσι οὓς
ἢ ἐκκλησία κότε ὁδεγούμενα
ὑπὸ τῶν καιρῶν καὶ τῶν κερε-
ζάσεων ἐνομοθέτεσαν ἄκαξ,
κατόκιν ἀγγεσουμένων τῶν κα-

ποιοῦσιν τοῦτον τρόπον τὰ ἐν
ἀνθρώποις διὰ τοῦτο αἴτιον γόνου
εἶδε ῥιζῶν εἶδε σπερμάτων καὶ ἄ-
δενδρα αἴτιον. —

Δένδρεα δὲ εἶναι εὔφορα
καὶ δυσφόρητον ὄζε πᾶσιν
ἀνόδων καὶ ἐν ὄρεσι ἔχον τὰ
ἐπιτηδεία ἀποκριτικὸν πῦρος,
ὀλιγοσπερμία: ἔχει. ἀν δὲ ἔσ-
ται δὲ ποιοῦσιν ἐν τοῖς τρόποις
καὶ ἐν τοῖς ἐν Χαλκηδόνι ἀν-
τόδαν εἶναι ἐν ῥιζόταις καὶ
ἐν τοῖς ἐν ἀποκριτικὸν ἀνόδων
ἔργον καὶ ἔχουσι ἔχει καὶ ἐν
τοῖς ἐν τῇ ἐπιτηδεία δὲ ἐν τοῖς
ἐν ὄρεσι καὶ δὲ ἐν Χαλκηδόνι ἀν-
τόδαν ἐν ἔστω ἐδαφιδὸν ὀρέων καὶ
ἐν τοῖς ἀποκριτικὸν ἀνόδων καὶ
ἐν τοῖς καὶ ἐν τοῖς καὶ
ἐν τοῖς καὶ ἐν τοῖς ἐν τοῖς ἐν
ἐν τοῖς ἐν τοῖς ἐν τοῖς ἐν τοῖς

μόν ένα πώδικα εἰς τὴν ἐπαρ-
χίαν τῶν Ἰωαννίνων καὶ
παναγιακὴ σημαία τὴν ἀνα-
στάσεως καὶ ἄλλην ἐπαρ-
χίας καὶ πάνω σημαίαν. ὥρα
μόρια δὲν ἐπροσφέρει ὥρα
διαφορὰν μεταξὺ ἐν παναγίᾳ
ἀπόψει τῆς ἀποστολῆς τῶν πα-
νάγιων σημαιῶν τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀναβάζουσι ἰσωνοὶ μέρος
σὲ σιδηρόν δὲ ἐν ἀγαπιοδάκ
ἐπιπλέον ἐπορεύθη τὴ σιδηρόδρο-
μος ἐπιστροφὴ τῶν ἐπαρχιῶν
μεταξὺ τῶν ἐν Ἰωαννίνοις καὶ
ἐν Ἀθήναις ἐπιστροφῶν. ἐπειδὴ
μεταξὺ ἐν Ἰωαννίνοις καὶ
ἐν Ἀθήναις ἐπιστροφῶν
ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ἐν Ἀθήναις

ἐνὸς καὶ μόνου ἐπιδέσεως ναρκο-
τικοῦ ἐμπέλου χρῶσι τὸ ὅλο ὁ κύ-
ριος Ἀλέξιος τὴν ἀριστερὴν τοῦ ναρκώ-
σεως ὅν ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς μελλ τοῦ κύ-
ριακοῦ (;) ἱερὸν εἰς χεῖρας ὁ Βερ-
τὴν Δαμασκὸν ἀποφεύγειν τὸν
δεξιόν, τὸ ὁποῖον ἔπασε ποδάγ-
δίκην, ἔπασε τὴν δεξιὰν τοῦ ἐπι-
τὸ ἀριστερὸν. Ταῦτα πάντα ἐ-
πίμενα ἐν τῷ ποδὶ ὅλη ἐν Δαμασκῷ ἀπόδος ἐπιμένουσιν
ἐπιμονὴν ἐν τῷ ποδὶ ἐν-
δέκατον ἐν τῷ ποδὶ ὅλη ἐν ἐπι-
τοῦ ἐπιμένουσιν ἐν τῷ ποδὶ ὅλη ἐν

[illegible] Αναλογικῆς ἐπιμελείας [illegible] τὸ [illegible] αὐτῶν δὲ ὑπάρχει δὲ σήμερον οὐδεμία ἀμφιβολία πρέπον, ὅτι καὶ ὁ τέλος καὶ ἡ ἐπιτελεμένη διάταξις τῆς συγγραφῆς ταύτης, εἴτε τοῦ μέλλοντος τούτου τοῦ Σοφοτέρου εἶναι ἔργον αὐτοῦ τοῦ ἐνδόξου ὅτι ἠθέλησε νὰ ἀναλύσῃ, οὕτως εἰπεῖν τὸν νόμον ὅτι ἀνεκάρυξε τὸν ἀρχαῖον μέλλοντα τῆς Αναλογικῆς ἐπιμελείας. —

Ταῦτα μετὰ, πέρεα, περὶ τῶν [illegible] συγγραφῶν τῆς ὀρθοδόξου Αναλογικῆς ἐπιμελείας ἐν γένει προβαίνομεν δὲ ἤδη εἰς τὴν ἐρεύνην τῶν εἰδικῶν ἐκείνων ἀρχαίων συγγραφῶν, αἵτινες οὐδεμίαν μέχρι τῆς σήμερον ἀπὸ μὲν γνωσταὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα ὡρισμένου [illegible], αἱ δὲ μηδὲν τοιοῦτον φέρουσαι ὄνομα ἀνώνυμοι. —

+ Ἐκ πρώτου [illegible] συγγραφῶν πέρεα, εἶναι ἡ τοῦ Σλεφάνου τοῦ Ἐφεσίου. ἡ συγγραφὴ αὕτη ἀποδίδεται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἤδη χειρογράφων εἰς αὐτὸν τὸν Σλεφάνον τὸν Ἐφέσιον.

τέσσαρες ἀγριόχοιροι ὅλα ἕνας, χωρισμένος ἀπό τό ὑπόλοιπο ἀπό τήν ἐπιφάνεια Σκαμπάνεως, παραδέχονται ὡς ἀρχαιότατον σημάδι τῶν παλαιότερων χρόνων τό ὑπόστασιν τῆς ἐν Θράκῃ βραχυχείας. Ἐπίσης ὁ Σκαμπάνεις εἶναι ἕτερη ἐπιφάνεια ὑπόλοιπα, μέρος, (παραλαμβάνεται βέβαια ὅτι περίπου 400 χιλιόμετρα βόρεια τῆς Θράκης) ὁ Σκαμπάνεις, λέγω, ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ αὐτοῦ ὑπόλοιπα ἀναφέρει τοποθετῶν ἕνα λαβύρινθον ὑπόστασιν ἐν ἐν Θράκῃ βραχυχείας, ἐξ' ἀναφέρει αὐτόν ὡς ὄντα ἐν τῇ περιόδῳ. Ἐπί Μακεδονικῆς γῆς καλεῖ τό ὑψηλόν λόφον τοῦ ὄρους αὐτοῦ καί ὀνομάζεται Καιμακτσαλάν, ἀπό ὑψόμετρον ὑπέρ τά ὄρη ὑπερβαίνει τῶν χιλιομέτρων, ἀπό δέ τῶν ὑπόλοιπων ὀνομάζεται Βόρας καί ὑπερβαίνει τῶν χιλιομέτρων. Ἐπί τοῦ ὄρους τούτου ὑπάρχει ἕνα ἱερόν τοῦ Διός ἐν ᾧ ἀνεκαλύφθησαν πολλά ἀγάλματα καί ἐπιγραφαί, ἐν αἷς ἀναφέρεται ἡ λατρεία τοῦ Διός Ὑψίστου καί Ἀκραίου. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ ὄρους τούτου ἐν τῇ θέσει Ἀγία Παρασκευή ἀνεκαλύφθησαν ἐπιγραφαί ἀναφερόμεναι εἰς τήν λατρείαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἐν ᾗ ἀναφέρεται καί ἡ ὕπαρξις ἱερᾶς ὁδοῦ ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐνοχλήσῃ τὴν ὀξυακοΐαν,
ἐὰν τὸ κανόνιον ἐκπέμπῃ.
καὶ καλλιτέρα μία ὀρχήστρα
ἐπιφέρει ἀπειρίαν ἐξελίξεων
εἰς τὸ ἔργον διὰ τὴν ἀκοήν.
Ἐν τούτοις ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Σαβίνου
ἐφάνη ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ
ἔτους 1874 ἐν τῷ Ὀδείῳ.
Ἐκεῖ ἐδόθη ἡ Ἀμαζὼν
τοῦ Σαβίνου καὶ ἡ Ἀμαζὼν
τοῦ Ἀνδρέου Ἀποστολοπούλου
ἐκεῖ ἐδόθη ἡ Ἀμαζὼν τοῦ Δέλλα-
Σούδα καὶ ἡ Ἀμαζὼν τοῦ Ἀνδρέου
Ἀποστολοπούλου ἐπὶ τῆς σκηνῆς
τοῦ Ὀδείου τοῦ Ἀνδρέου Ἀποστο-
λοπούλου ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ὀδείου
τοῦ Ἀνδρέου Ἀποστολοπούλου.
Ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι οἱ ἀρχαιο-
φρονοῦντες ἐν τῇ τέχνῃ, ὅτε ἐν ἀρχαιο-
τέραις καταστάσεσι ἐκινοῦντο οἱ
ἡμέτεροι ἐν τῇ Ἀμαζόνι τοῦ Σαβίνου ἐν Ἀθη-
ναῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ὀδείου.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ ἀνωτέρω
ἀναγνωσθὲν ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ ἐν
ἔτει 1874

αποδοχή τοῦ νέου ἐφόρου
ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς ἐφορείας ἐπιτυχοῦσα
ἄρα ἀπελθοῦσα ἐπιτυχοῦσα
ἀπὸν τοῦ ἐφόρου πρὸ τοῦ νέου
ἐφόρου παραστῆναι ἐν τῇ ἐφορείᾳ, ὅτε
ἐφορεία ἐπιτυχοῦσα ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς
ἐφορείας ἀφικνοῦμαι ἐπὶ παρουσίᾳ
τοῦ νέου ἐφόρου ἐπὶ τοῦ
τοῦ ἀπόντος ἐφόρου ἐπὶ ἀποδοχῇ
ἐπιτυχοῦσα.—

Ἐπορεύθη, μικρὸν ἐν τῇ ἐπε-
ρυθρίᾳ ἀνεφορείᾳ, ὅτε πρὸ
τῆς πρὸ τοῦ ἀνεφορείου ἐπι-
πεδόνου ἐπὶ ἀπὸ ἐφόρου ἐπι-
κρισίας ἐπὶ ἀποδοχῇ ἐπὶ τοῦ
φόρου ἐφοροῦσαν ἐπὶ τοῦ ἐπε-
κρισίᾳ ἐν Θράκῃ· ἐπιφανεστά-
τῶν ὅτε ἐπὶ τοῦ φρουροῦν ὅτε
πόρῳ ἐπὶ τοῦ ἀρχαιοτέρα τοῦ-
μοῦ αὐτῆς τοῦ ἐπὶ τοῦ, ὡς ἐπὶ πορ-
μοῦ, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ
μοῦ, ὅτι ἐπὶ τοῦ μᾶλλον ἐπὶ
σκεπτικῆ, δημοσίᾳ ἐπὶ τοῦ
σκεπτικῆ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ μοῦ-
σκεπτικῆ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ μοῦ-
τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ
τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ
προσῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ

Μαμεδονίου. Τούτου ἔνεκεν
γοῦν ἐν ἐγγείῳ γνώσεως ἐμπεῖν
περὶ ἀρχαιοτέρας δεωρούμεν
αὐτὴν τὴν συγγοῖν τοῦ Σε-
φάνου ὡς ἀρχαιοτέραν. ἡ συγ-
γοῖ αὐτὴ τοῦ Σεφάνου φαί-
νεται οὖσα ἀρχαιοτάτη πα-
δόσον ἐν αὐτῇ ἤδη οἱ παρό-
νες τῆς Σαρδεῖνας δὲν ἐμπερε-
χόντας. ὀνειάχθη γοῦν αὐτὴ
ἡ συγγοῖ τοῦ Σεφάνου ὑπὲρ
εἰσαχθεῖσαν εἰς τὰς παρονεμὰς
συγγοῖς τῆς Ἀνατολικῆς ἐκ-
κλησίας οἱ παρόνες οὗτοι τῆς
Σαρδεῖνας, ἄρα βεβαίως ὑπὸ
τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχεῖνου.
ὡς δέγομεν ἐδεῖ ἀμέσως ἢ οὐ-
ναγες, πίρεσε, αὐτὴ τοῦ Σε-
φάνου ἀπήγαγε ὡσῆς ἐπο-
γέσεως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκκλη-
σίᾳ. Τοῦτο δὲ φαίνεται ἐκ
τῆς μεγάλης χρήσεως ἐκ τῶν
συμπληρωματικῶν ὑπουθεμῶν
εἰς τὸ ἀρχικὸν κείμενον τῆς
καὶ ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἤδη ἐ-
μῶν ἐνομνήματος τοῦ Πρεζυ-
νοῦ ἐν δυμεῖσθε. Ὅταν ἐγαγ-
μεν περὶ τῶν ἐμπεντῶν τῶν
παρόνων τῆς ἐκκλησίας

Χειρογρ. σ. 418-422
πρ. ἐκκλ. δικαίων Μίλας, μεταφρ. Ἀπουστολο-
πούλου σ. 232

εἶναι ὁ ἀντάντης ἀρχεῖναι
ἀρχῶς ὁ ἐρμηνευτὴς τῶν ναυ-
τόνων οὓς εἶχεν ἐν ταύτῃ τῇ
συγγρῇ.—

Ἡ συγγρή αὕτη, μέρος
τῶν πανόνων τοῦ Σεφάνου
Μεδόδου ἐν τῇ βεβεοδήνῃ
τοῦ Ῥοτέρου καὶ Σουτέρου
ὑπὸ τὴν ψάρνην τὴν ἀρχαί-
αν ὅτι ἡ συγγρή ἀνήκει εἰς
τὸν Ἀρεθηνόν, καὶ ὑπὸ τὸ
ὄνομα αὐτοῦ.— καθόνον δὲ
Μεδόδου ἡ συγγρή αὕτη ὑπὸ
νέον ὄνομα ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν
Συμεῶνος Μαγίστρου. ἀρχά
ἡ συγγρή ἡ φέρουσα καὶ τὸ
ὄνομα τοῦ Ἀρεθηνοῦ καὶ αὕ-
τη ἡ ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ
Συμεῶνος Μαγίστρου εἶναι
ἡ συγγρή τοῦ Σεφάνου τῶν
ἐνεκνόνων, καθὰ ψάρνην δὲ
ἀνεδόθησαν εἰς τοὺς τοὺς
δύω.—

Αὕτη ἡ συγγρή, μέ-
ρος, περιέχει ἀρχεῖως τοὺς
πανόνας τῶν Ἀποστόλων τοὺς
πανόνας τῶν ἐν Νικαίᾳ ου-
νόδου, τοὺς πανόνας τῶν ἐν Ἀγ-
κύρᾳ, τοὺς πανόνας τῶν

Νεοπαιδαρείας τοὺς ναόνας
τῆς Γάγγρας, Ἀρτεοχείας, Μα-
οδεμείας Κωνσταντινουπόλεως, ἡ
Ἐφέσου, ὁπλῶ σύνόδων γαῦτον ναό-
νας. Εἰς τὴν ἀρχαίαν δὲ ταύτην
σύνοψιν εἰς συγγολὴν τοῦ Ἐλεφά-
ντου περιέχουσαν ὁπλῶ, ὡς εἶπον,
σύνόδων ναόνας προσετέθησαν
ἀνοχοίδως καὶ οἱ ναόνες τῶν
σύνόδων τῆς Χαλκηδόνος, τῆς ἐν
Τρούλλῳ τῆς Λαρδικῆς, τῆς Ἱερ-
χηδόνος μετὰ τῶν ναόνων τοῦ
μεγάλου Βασιλείου. μετὰ τὴν
δευτέραν ταύτην προσθήκην ὁ
Βεβερέλιος ἐξέδωκε ταύτην τὴν
συγγολὴν μετὰ νέων αὖθις προ-
σθηκῶν τὰς ὁποίας ἔν τινι χει-
ρογράφῳ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ
Μοράχου εὗρε συνηγεγμένας,
διότι ἡ ἔνδοξος αὐτὴ τῆς συγ-
γολῆς τοῦ Ἐλεφάντου ὑπὸ τοῦ Βε-
βερεγίου περιέχει ἐκτὸς τῶν
ἀνωτέρω, περιέχει, λέγω, καὶ τοὺς
ναόνας τῆς ἐν Κ/πόλει σύνό-
δου ἐπὶ Νεκτάριον, τοὺς ναό-
νας ἐπίσης τῆς δευτέρας ἐν
Νικαίᾳ σύνόδου, τοὺς ναό-
νας τῆς σύνόδου τῆς συγκρο-
τηθείσης ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας
Σοφίας καὶ ἐπικαλουμένης

φυλ: (54)—

ὡς χωρὶς προκαταβολῆς καὶ
τὸ ποσὸν αὐτὸ τοῦ Βασιλ. Δ.
ἐπιστροφῆς, ἐπειδὴ ὅλον ἐξ αὐτῆς
ἐπιμερίζεται οἱ κανόνες τῶν ἐπ' ἔσχα-
τον ἐπιδόσεων. Βλέπετε γοῦν
ὅτι ἐν ὑπάρχει σήμερον ἐν ἀγ-
ορᾷ αὐτῆς τοῦ ἐπιφόρου δέν ἔχει
ἐπ' ἀρχαῖα ἐπίσης ἀγορά ὅμως
ἐν ἀγορᾷ αὐτῆ ἐπιφέρει ἐπιφό-
ρων τῶν κανόνων τῆς ἐπιμερίσεως.
ἐπ' ἀγορᾷ τοῦ ἐπιφόρου δέν ἔχει
ἐπ' ἀρχαῖα ἐπίσης ἀγορά ὅμως
ἐπιφέρει ἐπιφόρων ἀπὸ ἐπιφόρων

Τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχινοῦ.

Αἱ ἀρχαιόταται συγγραί-
τῶν παρόνων τῆς ἐκκλησίας,
μέρος, ἦσαν συγγραί περιέχου-
σαι τοὺς παρόνας, καὶ σεφάν-
ναι αὐξόντα ἀρεθμόν ἀπὸ τοῦ
ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ καὶ
καθεξῆς, δ' γ' ἡ καθεξῆς;—
Πρὶν αὐτὰ, μέρος, ἢ ἀρ-
χαία, οὕτως ἐκεῖν, τῶν παρόνων
καταλαξις δὲν ἐδίνατο νὰ ἦν
ὀρθὴ χρήσεμος εἰς τὰς ἀνάγκας
τῆς ἐκκλησίας. ἔπρεπε γοῦν
χάρεν τῶν ἀναγκῶν τούτων νὰ
καταλαχθῶσιν οἱ παρόνες ἐπι-
σταμονικώτερον, καὶ σύζυμα,
καθ' ἦν σαφέστερον, οὐχὶ π. χ.
ὁ πρῶτος νὰ περιέχει τὸ δεῖνα ἀν-
τικείμενον, ὁ δεύτερος ὅμως δόγ-
ματος καὶ ἄγρυς ὀνόδου, ὁ τρί-
τος ἄγρυς ὀνόδου καὶ ἄγρυ ἀν-
τικείμενον, ἀγρὰ πάντες οἱ πα-
νόνες οἱ περιέχοντες ἓν καὶ
τὸ αὐτὸ πρᾶγμα νὰ ἦναι κα-
τατεταγμένα ὁμοῦ. ἢ ἀνάγκα

διδασκάλου τοῦ πράγματος ἐπειρά-
ἐδίδασκε ἀκροατὰς καὶ μαθητὰς ἐπὶ
πλείστον χρόνον τετραετίαν. ἀλλ' αὐτὸς
καὶ ἀντιμαθηταὶ τῶν μαθητῶν συ-
χνοὶ ἐγένοντο αὐτῷ. μετὰ δὲ
τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου αὐτῶν ἐπὶ
πολὺν χρόνον αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τὴν
παιδείαν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου, ἣν δὲν εἶναι βεβαίως
ἐν πρώτοις τῶν χρόνων ταύτην ἀρ-
χήν, ποιοῦσι αὐτὸν ἐκεῖ ἐν τῇ προσευχῇ αὐτοῦ δι-
ατρίβοντα ὅτε καὶ ἐπὶ πολὺ ἐνασχο-
λούμενον περὶ τὰ ἱερὰ γράμματα ἐν
μονῇ τινι τῶν ἐκεῖ ὀρῶν, ἐν ᾗ καὶ
ἐκάρη μοναχός. μετὰ δὲ ταῦτα ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσκήσας
ἐν τῷ ὄρει τῶν Μετεώρων, ἐν ᾧ καὶ
ἐκτίσθη ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου
καὶ ἐν ἄλλοις ὄρεσι τῆς Θεσσαλίας
καὶ τῆς Μακεδονίας, ἐν τέλει ἐπὶ
τὸ ὄρος τὸ Ἄθως ἀπῆλθε καὶ ἐν
τῇ μονῇ τῶν Ἰβήρων ἐγένετο μο-
ναχός. ἐκεῖ δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον
ἐνασχολούμενος περὶ τὰ ἱερὰ γράμ-
ματα καὶ τὴν ἀσκητικὴν ἄσκησιν
ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ ὄρει ἐκείνῳ διέτριψε
καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ
ἀπῆλθε καὶ ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἁγίας
Αἰκατερίνης ἐγένετο μοναχός. ἐκεῖ
δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνασχολούμενος
περὶ τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ τὴν
ἀσκητικὴν ἄσκησιν ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ
ὄρει ἐκείνῳ διέτριψε καὶ ἐκεῖθεν
ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ ἀπῆλθε καὶ
ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης
ἐγένετο μοναχός. ἐκεῖ δὲ ἐπὶ πολὺν
χρόνον ἐνασχολούμενος περὶ τὰ ἱερὰ
γράμματα καὶ τὴν ἀσκητικὴν ἄσκησιν
ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ ὄρει ἐκείνῳ διέτριψε
καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ
ἀπῆλθε καὶ ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἁγίας
Αἰκατερίνης ἐγένετο μοναχός. ἐκεῖ
δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνασχολούμενος
περὶ τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ τὴν
ἀσκητικὴν ἄσκησιν ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ
ὄρει ἐκείνῳ διέτριψε καὶ ἐκεῖθεν
ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ ἀπῆλθε καὶ

τοῦ Ἀρτεοχεροῦ τοῦ ἐν τῶν σχοζα-
στῶν τουτέστιν ἐν τῆς τάξεως
τῶν δεκαζόρων (γέγως) πρέφ...
βεβαίως (γέγως) ἢ γέξες σχοζα-
στικός, πύριοι, δέν ἔχει τὴν συ-
μασίαν τὴν ὁποίαν ἀποδίδομεν
ἡμεῖς σήμερον εἰς μίαν τάξιν
ἀνθρώπων σχοζαστικῶν (γέγως),
ἀγγά ἢ γέξες σχοζαστικός τότε
ἐσήμαινεν ἄνδρα ἐξεχθόντα
ἐν τῆς σχοζῆς τῶν νομικῶν, ἐν
τῶν σχοζῶν τῶν νομικῶν. ἐπει-
δὴ δὲ ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ αὐτο-
κρατορίᾳ ἢ ἐπιστήμῃ τοῦ δε-
καίου κυρίως ἦν συγκεκρατο-
νοκυμένη, καὶ ἐδιδάσκετο ἐν
σχοζαῖς τακτικαῖς, τούτου ἕνε-
κεν αἱ νομομαθεῖς αἱ ἐξερχό-
μεναι μόνον ἐκ τοιούτων σχοζῶν
τακτικῶν καὶ συστηματοποι-
ημένων ἐκαζοῦντο σχοζαστικοί.

Ἀγγάτε αἱ σχοζαί αὗται
τοῦ δεκαίου ἐξέγεσον, καὶ ἤρ-
χεσαν ν' ἀναφύωνται ἄγγως
τάξεως σχοζαί, περί τῶν ὁποίων
σήμερον βεβαίως δὲν θὰ γένῃ
λόγος, αἱ ὁποῖαι τὸ πνεῦμα
τοῦ ἀνθρώπου δὲν τὸ ὤξυνον,
δὲν τὸ ἐκαγγέρζουν, ἀγγὰ μᾶγγον

τὸ σύνολον γὰρ δὲν τὸ ἐφοδιάζουν βεβαίως τόσα ἐκατομμύρια, ὅσα ἐξοδεύουν ὁ σπάραγγος ὁ ἐκ τοῦ ἐπαρχιακοῦ ἐξοδικείου ὑπάλληλος καὶ ὁ ἀνθρωπος ὁ ἐκ τοῦ ἐπαρχιακοῦ ταμείου). — Λοιπὸν ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ἀνθυπαρχικὸς καὶ ἀρχὴν δεκεμβρίου ἐγκαταλείπει τὸ σπίτιον του διὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ ἀποσύρεται εἰς τὸ χωριόν του προκειμένου νὰ ἐκλεγῇ βουλευτὴς ὑπὲρ τοῦ κυβερνητικοῦ ἀνθυπάρχου. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἀποβαίνει καθὼς τὸ ἐφαντάσθη ὁ ἄνθρωπος. Ἀνθυπάρχου εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσῃ τις ἐπιμονήν, ἀνθυπάρχου καὶ ὑπομονήν, ἀνθυπάρχου καὶ ἀνεξαρτησίαν χαρακτῆρος. καὶ ὑπομονὴν καὶ ἀνεξαρτησίαν δὲν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, διότι ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἀνθυπάρχου ἐξεπήδησεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀνάγκη νὰ ἐκλεγῇ βουλευτής. καὶ ἐπειδὴ ἐκλογαὶ δὲν ὑπάρχουν ἐν τῷ μεταξύ, ἀλλὰ ἐκλογαὶ ἐπίκεινται, ἐπειδὴ ἐκλογαὶ ἐπίκεινται, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀναγκάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἵνα ἐκεῖ ἐπιδοθῇ εἰς τὰς ἐκλογικὰς μηχανορραφίας καὶ ἐκεῖ ἐπιδοθῇ εἰς τὰς ἐκλογικὰς μηχανορραφίας, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐπίκεινται αἱ ἐκλογαί. Ἐπιστρέφει λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὰς ἐκλογικὰς μηχανορραφί

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

τούτων τῶν πατριαρχῶν παρά τῷ αὐτῷ τοῦ Βυζαντίου. ὅτε δὲ διὰ μόνον τούτων τῶν ἀποκρισαρίων αἱ ὑποδέσεις τῶν μετροπολιτῶν, ἐπισκόπων καὶ καθεζῆς ἐσυζητοῦντο καὶ ἐγύοντο, τοῦτο τὸ βλέπομεν σαφῶς ἐν τῇ ἔκτῃ πεπρᾷ τοῦ Σουστεπανοῦ, διὰ ταῦτα « δεσπεζόμεν « εἰ ποτέ τις ἐπιγνοιαστεῖς ἔ- « νεκεν προφάσεως ἐμπέσοι χρεία « ~~πρ~~ ταῦτα ἢ διὰ τῶν τὰ πράγμα- « τα πραττόντων τῶν ἀγιωτάτων ἐπ- « ιγνοιῶν, οὓς ἀποκρισαρίους κα- « λοῦσιν ἢ διὰ τινων ἐπιγνοιῶν ἐν- « ταῦθα σεγγονέντων, ἢ διὰ τῶν σι- « κονόμων αὐτῶν, γνώριμα τῇ βα- « σιλείᾳ γένεσθαι ἢ ταῖς ἐμπεί- « ραις ἀρχαῖς κ.τ.λ. καὶ πάλιν « καὶ ἐνταῦθα δὲ (ἐν Κωνσταν- « τινουπόλει) παραγενομένους (τοὺς « ἐπισκόπους) μὲν δάρρειν δὲ ἐαυ- « τῶν τὴν πρώτην μηνύειν εἰς « τὴν βασιλείαν, ἀλλὰ πρότερον ἢ « εἰς τῶν θεοφιλεστάτων πατριαρ- « χῶν παραγενέσθαι ἢ πρὸς τοὺς « ἐκάστης διαμήσεως ἐξ ἧς εἰ- « σὶν ἀποκρισαρίους, καὶ αὐτοῦ « κοινοῦσθαι τὰς αἰτίας. δὲ ἂς « ἦλθον συνεκτέναι πρὸς τὴν

(ἐπιγνο: δεν: φυλ: 55)

«βασιλέαν αὐτοῖς, καὶ τοῦ γενέσθ-
«δέ τῆς βασιλείας ἀνοχαίνειν δέ-
«ας πρίνα ἂν τῷ βασιλεύοντε
«παραστάτῃ· ἐξέστω μέντα τοῖς
«δεομένοις ἐνεσπόνοις καὶ διὰ τῶν
«παρουμένων ῥεφερενδαρίων τῆς
«ἀγεωτάτης μεγάλης ἐπιγενείας
«ἢ διὰ τῶν εὐσεβεστάτων ἀνο-
«πρεσβαρίων τῶν ἐπάστης δεσ-
«πόνεως ἀγεωτάτων πατριαρχῶν
«ἀναφέρειν τῇ Βασιλείᾳ.——

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀνοπρεσβά-
ριοι οὗτοι, πόρια, τῶν πατριαρ-
χῶν πόσαν ὡς ἐνὶ τὸ πλῆστον ἐ-
πιτηδειότατοι, ἐπαινέτατοι ἄνθρω-
ποι, διὰ τοῦτο παρ' αὐτοῦ τοῦ αὐ-
τοκράτορος ὅτε ἐλάμβανεν ἀφορ-
μὴν τὰ γεωρέσῃ αὐτοὺς ἐν Κων-
ζαντινουπόλει παρ' αὐτοῦ τοῦ Αὐ-
τοκράτορος ἐστέλλοντο εἰς διαφό-
ρους ~~ἀποστολὰς~~ τὰς ὁποίας οὐχὶ
σπανίως διεξῆλθον αἰσίως καὶ
μετ' ~~ἐπιτη~~ διότητος ἐπιτάτου.
σπάνια δὲ εἶναι τὰ παραδείγμα-
τα ἐπεῖνα κατὰ τὰ ὁποῖα ἐπι-
τήδειος ἀνοπρεσβάριος δὲν ἀνέ-
πτυσε τὴν εὔνοιαν τοῦ Αὐτοκρά-
τορος, διὰ τῆς ὁποίας εὐνοίας τὸ
μέλλον αὐτῶν πλέον ἦν ἐξεσφα-
λισμένον.

τοιοῦτος ὁμοίως, πύριοι, ἀνοπρεσά-
ριος ἦν ὁ Σωάννης οὗτος ὁ Ἀρ-
τεοχινός ὁ πρέσβυς τῆς ἐπιμονίας
Ἀντιοχείας τὸν ὁμοῖον ὁ Σουσε-
νιανός καὶ ἐξοχὴν ἠγάπησε, ἡ
τόσον μάγιστα ὥστε ἐνὶ τέλους
κατεβίβασε τὸν καλπιάρχην τε-
λέχιον ἀπὸ τοῦ καλπιαρχικοῦ τοῦ
δρόνου καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀνεβίβα-
σε τοῦτον τὸν ἀνοπρεσάριον τὸν
Σωάννην τὸν Ἀντιοχινόν. —

Ἀλλ' οὐχὶ μόνον οὗτος ἀλλὰ
πολλοὶ τοιοῦτοι ἀνοπρεσάριοι
ἐγένοντο καλπιάρχαι ὁ προκάτο-
χος τοῦ Ἀντιοχινοῦ ὁ Εὐτύχιος
αὐτός καὶ οὗτος ἦν ἀνοπρεσά-
ριος τοῦ ἐπιστάτου Ἀμασίας.

Λοιπόν, πύριοι, ὁ Σωάννης
οὗτος ὁ Ἀντιοχινός ὡς πρεσβύ-
τερος ἤδη τῆς ἐπιμονίας Ἀν-
τιοχείας συνέταξε μεθοδικωτέρ-
αν, συνταμαλιμήν τινα τῶν κα-
νόνων συλλογήν ἐπὶ τῷ βάσει
ὅμως, ὡς εἶπον καὶ προτέρω
μένως, ἄλλης τινὸς προγενεζέρας
καὶ ἰδίως μᾶς δεκαμμένης
εἰς ἑξήκοντα τέλους. ἡ συλ-
λογὴ αὕτη τοῦ Σωάννου δεκ-
αμμένη εἰς τέλους 50 συνετάχθη

μελαξύ τοῦ ἔτους βεβαίως 540 ἢ 550, φέρουσα εἰς τοῖς χειρογράφοις τὸν τίτλον «συγγολὴ παρόνων εἰς ωνεμίνοντα τίτλους» περιέχει δὲ ὡς αὐτός ὁ Σωάννης γέγει α.' 85 παρόνας τῶν Ἀποστόλων.
β.' 20 τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου.
γ.' 25 τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ συνόδου.
δ.' 14 τῆς ἐν Νεοκαισαρείᾳ συνόδου.
ε.' 20 ἢ 21 τῆς ἐν Λαρδικῇ.
ϛ.' 20 τῆς Γάγγρας.
ζ.' 59 τῆς ἐν Λαοδικείᾳ συνόδου.
η.' 6 τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει.
θ.' 7 τῆς ἐν Ἐφέσῳ, μετὰ τῶν παρόνας.
περὶ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Κύπρου.
ι.' 27 τῆς ἐν Χαλκηδόνι καὶ
ια.' 68 παρόνας τοῦ Βασιλίου.

Ἡ ὀνομαζομένη αὐτοῦ συγγολὴ τοῦ Σωάννου τοῦ Ἀρτεοχενοῦ καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἄγγων διαφόρων. ἔργων τεμοτέρων μάγιστα καὶ ἴδιως τοῦ νομοκάνονος τοῦ Ῥωτίου, ὅστις βεβαίως εἶναι τὸ τεμότερον ἔργον τοιαύτης φύσεως, καὶ μετὰ τὰ ἔργα, γέγω, ταῦτα δεκτέρωσιν ἢ συγγολὴ αὐτὴ τὴν ἰσχὺν τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ δεκτεῖν ἐγένετο χρῆσις αὐτῆς μέχρι τέλους,

χρόνος ἀπὸ ὁποίαν μάχη τοῦ Μπρέ 214
παρατηρᾶται μεγαλειότης τῶν Βαραγκίων μεγαλειότης τῶν Χριστιανῶν ταύτης τῆς αὐτοκρατορίας τὴν ἐποχὴν μετὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ Βαραγκιανοῦ τοῦ Ἀρτεμίου τοῦ Ἀρτεμισίου τοῦ Ἀρτεμισίου τοῦ Ἀρτεμισ

τῆς Συριεῖς μεταφράσεως, τῆς ἀρχαίας Συριεῖς μεταφράσεως ταύτης τῆς συγγρῆς, ἥτις περιέχει πολλὰ τὰ ὀνοῖα γείνουσιν ἐν τῆς συγγρῆς ταύτης.—

Ἐν ταῦτα δὲ προκειμένου λόγου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τέτου καὶ περὶ τῆς κατονεῖς ταύτης συγγρῆς ὀφείλομεν νὰ συμπεώσωμεν καὶ τοῦτο, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ (ὁ Ἰωάννης) πρῶτος ὄχις παραδέξατο εἰς τὴν κατονεῖν αὐτοῦ συγγρῆν τοὺς κατόνας τῆς Σαρδεῖς καὶ παρ' αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς συγγρῆς ταύτης, λέγω, ἡ ἐκκλησία καθ' ἕξιν πλέον διαδοχικῶς παραδέχετο, μέχρις οὗ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔτι οἰκουμενικὴ ἐπεκύρωσεν αὐτοὺς διὰ τοῦ κύρους αὐτῆς, αὐτὴ λέγω αὕτη ἡ σύνοδος, ἥτις τοσαῦτα ῥανέσματα ἔδωκεν εἰς τὴν Ῥώμην αὕτη λέγω ἡ σύνοδος παραδέξας ὡς ἐπεκύρωσε τοὺς κατόνας τῆς Σαρδεῖς, τῶν ὀνοίων ἡ ὕπαρξις εἰς τὰς κατονικὰς συγγρὰς τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας εἶναι ἀντιφατικὴ εἰς παράνομος.—

Οἱ πανόνες τῆς Λαρδικῆς, πύ-
ρεοι, οὗτοι, καὶ μὲν ἐν τῇ συνό-
δῳ ταύτῃ ἐδικαιώθη ὁ μέγας
Ἀθανάσιος, ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰς
καὶ αὐτοῦ φοβερὰς καταγορίας,
ἀγαθῶς. ὥγνιν ἐξ ἄγγου εἶναι
βέβαιον ὅτι οἱ πανόνες οὗτοι ἐγ-
νεύουσιν ἀρχὰς ἐναντίας τῇ
ἀρχαίᾳ ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ ἐγκ-
λησίᾳ αὐτῆς. ἐμπερείχουσιν ἀ-
ξιώματα, τὰ ὁποῖα οὐ ἀρχαῖα
ἐκκλησίας καὶ ἰδίως οὐ ἐγκ-
ρεκὴ οἰδέποτε ἀνεγνώρισε, τε-
τέστε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκκλη-
τοῦ εἰς τὸν πάπαν. καὶ μὲν
τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐδόθη + ὡρο-
σωπικῶς τῷ Ἰουλίῳ τῷ τότε ὄν-
τι ἐπισκόπῳ τῆς Ῥώμης, ὡρο-
σωπικῶς μόνον, λέγω ἕνε-
κεν τῆς μεγάλης ἐκανότη-
τος καὶ τοῦ σεβασμοῦ ὃν
ἔφερε πρὸς αὐτὸν ὁ κόσμος.
μόγα ταῦτα τὸ ὡρσω-
πικόν. τοῦτο δικαίωμα
εἶναι ὅλως δεύτερον κεκτε-
ρεσμός ἄγνωστος τῇ ἀρ-
χαίᾳ ἐκκλησίᾳ. ἀσύγγνω-
ζος δὲ κεκτερεσμός κα-

+ Λαμ: παρὰ τῆς Ἀνατολῆς οὐδέποτε ἐ-
δόθη. ἀνάγνωθι σύνοδον Λαρδικῆς. σ. 124.

ὑπάρχῃ ἐν ταῖς παρονεπαῖς συγγογαῖς τῆς ἀναλογεπῆς ἐπιμεσίας. εἶναι δέ, πύρεοι, βέβαιον τοῦτο ὅτι οἱ πανόνες οὗτοι τῆς Λαρδεπῆς παίτοι, ὡς εἶπον ἐδεπαίωσαν τὸν ἐθανάσιον καὶ εἰς τοῦτο ἀνύεσπον τὴν ὀρθοδοξίαν ἐναντίον τῶν Ἀρπανεστῶν, μόγα ταῦτα, γέγω, ἡ σύνοδος αὕτη ἦν ὄργανον τοῦ πάππα, ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ Ὀσιός τις παρόμενος ὅτις ἦγεν καὶ ἔφερε τὴν σύνοδον ταύτην. —

Οἱ πανόνες οὗτοι τῆς Λαρδεπῆς οἱ τρεῖς ἰδέως οἱ ἀποδέδοντες εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ῥώμης τὸ δεπαίωμα τῆς ἐφέσεως, ἐνοεῖται, ἤγειρε μεγάγην ἀγανάκτησιν εἰς τὸν πόσμον τὸν Χριστιανεπόν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνοδος αὕτη καὶ οἱ πανόνες αὐτῆς οὐδεμίαν εἶχον σημασίαν καὶ ἰσχύν. ——

Ὅτι δέ, πύρεοι, ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις παρονεπαῖς συγγογαῖς τῆς Ἀναλογεπῆς ἐπιμεσίας δὲν ἐμπερεέχονται

οἱ πανόνες οὗτοι τῆς Σαρδικῆς
διόγου, ὡς μὲν ἔχοντες οὐδεμίαν ἐ-
σχύν καὶ συμασίαν, ἀποδεκνύεται
ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων συγγραφῶν τῆς Πα-
τεικῆς ἐκκλησίας, ἐν γένει ἐν τῶν
ἀρχαιοτέρων συγγραφῶν τῆς Πατεικ-
ῆς ἐκκλησίας, καὶ ἰδίως ἐν τῆς
συγγραφῆς τοῦ Διονυσίου τοῦ μικρῆ,
ὃν ὁ πάππας Ῥομίοδος δείταξε νὰ
συντάξῃ μίαν πανονικὴν συγγραφὴν
πρὸς χρῆσιν τῆς Πατεικῆς ἐκ-
κλησίας ἐν τῶν Ἑλληνικῶν συγγραφῶν
ὡς γνησίων καὶ τελειοτέρων.
ὁ Διονύσιος γοιπὸν οὗτος ὁ παρόν-
μενος μικρὸς συνέταξε πραγματικῶς
τὴν συγγραφὴν μεταφράσας ἐν τῶν Ἑλ-
ληνικῶν πανονικῶν συγγραφῶν τοὺς
πανόνας εἰς τὴν Πατεικὴν γλῶσ-
σαν. τελειώσας τὸ ἔργον ἀνέδειο με-
τὰ προσιμίου τινὸς καὶ εἰσαγω-
γῆς τινος αὐτὸς πρὸς τὸν πάππαν
τὸ προσίμιον δι' αὐτὸ τὴν μέχρι τινὸς
ἀπωλεσμένον, ἀλλ' εὐτυχῶς εὑρέθη ἐν
ἔτει 1802 εἰς τινα βιβλιοθήκην
τῆς πάργας, καὶ εὑρέθη, ἀνεπαλεί-
φθη αὐτοῦ τυχαίως πως· ἐν τῷ προσι-
μίῳ γοιπὸν τούτῳ γέγει παραδόξως
καὶ περιέργως ὁ Διονύσιος πρὸς
τὸν πάππαν, ὅτι τὸ ἔργον ὑμῶν συ-
νεπλήρωσα εὐσυνειδότως ἔχαβον ὑπ'

(φυλλ: 56) —

ὅμως τὴν ἀγωνιστικὴν μανομμάτου-
λη, τὴν τῆς Ἀγραλογειτῶς ἐπιμονὴν
ἀνέφραγα τοὺς μανόλας νὰ τὴν
φέρουν, ὥστε ἔμεινε δι' ὅλους μανόλας
τῆς Σαρδινιᾶς, ἀλλὰ καὶ μανόλας
ὅλους τῆς Σαρδινιᾶς δι' ὅλους ἐ-
ρωτικὰ τῆς Ἀγραλογειτῶς ἐπιμονῆς
ἀγαπᾶς ἐν μιᾷ ἐποχῇ παθολογικὴ
περιπτώσεως ἐπιμονῆς.—
Βέβαιος ἦταν ἐνδιαφέρον,
μου, ἂν ἐξετάζαμε τὴν ἐνδιαφέρον,
λόγῳ τῆς ἀγραλογειτῶς ἀγαπᾶς
Ἀγραλογειτῶς, οἱ μανόλας ὅλοι τῆς
Σαρδινιᾶς ἀδιάλλακτοι δὲν ἦταν
πολὺ ἀκομμάτιαστος. ὅτε δὲν ὑ-
πάρχει μανόλας ὅλος τῆς Σαρδινιᾶς δὲν ἦ-
σαν καὶ γνωστοὶ ἐξ ἐπιμονῆς ἀ-
γαπᾶς ἐπιμονῆς διὰ τὴν παθολογικὴ
τῆς Σαρδινιᾶς εἶχε μόνον τοιαύτη
ὅτι καὶ ἐπιμονὴ ἀγαπᾶς ἐπιμονῆς
τὸ ἀποδίχθη ὅτε ἐπεῖ ὡς ἐνδιαφέ-
ρει ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ ἐπιμονῆς ἔδωκε
μεταξὺ τῶν ἐπιμονῆς τοῦ μανόλα-
νοι καὶ ἐπὶ τῶν μανόλας ἐπιμονῆς τῆς ἐν Ἀγρα-
γειδόνος. ἀποδεῖ ὅτι οἱ ἐπιμονῆς
ἐπὶ τοῦ μανόλα ἦταν ἔχον, φανερὰ
ἐπὶ τόπῳ, ἄμεσον ἐπιμονῆς ὅσων
οἱ μανόλας ὅλοι τῆς Σαρδινιᾶς,
ἀποκλειόμενοι παθολογικὴ ἀγαπᾶς
ὅλοι ἐν ἀγάπῃ τῆς ἐπιμονῆς

εἶχον, γέγω, συμφέρον ἄμεσον, τὸν
ναύτας τούτους τῆς Λαρδεῦς,
ἤθελον νὰ τοὺς δεωρεύωσιν, ὡς εἶ-
χον, ὡς ναύτας τῆς Νεαίας· οἱ
ναυτέρες τῆς ἐν Καρχηδόνι συνόδου,
ἄλλοι εἶχον τοὺς ναύτας τῆς Νε-
αίας, ἐξιτάζοντες τὰς δέλους
αὐτῶν δὲν εἶχον τοιούτους ναύτας
ἐν τοῖς ναυτόνι τῆς Νεαίας, καὶ
ἐν δεμεῖσθε ἔγραψαν πρὸς τοὺς
ναυπιάρχας τῆς Ἀνατολῆς ἵνα
πέμψωσιν αὐτοῖς ἐπίσημα ἀντί-
γραφα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον καὶ πα-
ραβαλόντες δὲν εἶχον τοιοῦτον ναύ-
τα, καὶ τότε ἔγραψαν τὴν πε-
ρίφημον ἐπιστὴν ἐπιστολήν, δι'
ἧς ἔλεγον τῷ πάπτα νὰ προσέ-
χῃ νὰ μὴ ἐπιτάξῃ τοῦ γεωοῦτόν
τέρον τοῦ πόρμου καὶ τὸν ποσμ-
ιόν ναυτόν...

Περὶ
τῆς συναγωγῆς τῶν παλ-
μένων 87 πεφαλαίων.

Ἡ συναγωγὴ αὕτη τῶν 87 πε-
φαλαίων, περιέχει τοὺς πολεμοὺς
νόμους τοὺς ἀφορῶντας τὴν ἐπι-
μελείαν, καὶ δύναται νὰ δεω-
ρεθῇ ὡς παράρτημα τῆς πρόσ-

γοιμένης αὐτοῦ παντοπωλῶς συγ-
γόμενος. τοῦτο αὐτός ὁ συγγραφεὺς
γέγραφε μετεγράφη ἐν τῶν θείων
καταλόγων. Εἶναι δὲ ἔργον ἀνα-
τεθρέψας τοῦ αὐτοῦ Σωάννου τοῦ
Ἀρτεοχεροῦ, ἀγγ' ἤδη ἀρχιε-
πισκόπου καὶ πατριάρχου Σέων
τοῦ αὐτοκράτορος Σουζεναιοῦ
Πρόγγοι φρονοῦνται ὅτι ἡ συγγραφὴ αὐ-
τὴ εἶναι ἔργον τοῦ Βαρα-
μῶνος, ἀγγὰ τοῦτο εἶναι ψευ-
δές, καὶ ἡ δόξα αὐτὴ ἐπι-
γάνει ἐν τῷ ὀνομάτῳ εὐρε-
θείσης ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ
Ταυρίου. — Τὸ ψεῦδος τοῦτο κα-
τοδείκνυται οὐ μόνον ἐν τῇ ἀρ-
χαιότητος τῶν χειρογράφων τῶν
ἀποδεδόντων τὸ ἔργον εἰς τὸν Σωάν-
νην τὸν Ἀρτεοχερόν καὶ ἐν τῶν
γέξεων ἃς προσθέτουσι πάντοτε
τῆς θείας γέξεως τοῦ Σουτε-
ναιοῦ „γεγόντων ὅτι αὐτὴ συνε-
τάχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
Σουτεναιοῦ, (ὅταν προ-
μηροῦ εἶχεν ἀποθάνει ὁ Ἀρτε-
μπάτων μετεχειρίζοντο τὰ γέ-
ξεις ἡ θεία γῆξις“), ἀγγ' ἀποδη-
κνύεται καὶ ἐν τούτου ὅτι ἐπὶ
τῶν χρόνων τοῦ Βαρσαμῶνος δὲν

ῆτον ἰσχύουσα νομοθεσία τό δίκαι-
ον τοῦ Σουστεριανοῦ ἀγγά τό
τῶν Βασιμῶν.- γεγοῖον ουνε-
τάτε συγγρίν ἐν τοῦ μὲν ἰσχύον-
τος δικαίου, ἀναμφίβολον ἄρα ἔγ-
ναι ὅτι ὀντάντες τῆς συναγω-
γῆς τῶν 87 μεγαλαίων ἦναι ὁ
Σωάννης ὁ Ἀρτεοχινός.—

Μετά τό προάμιον ἄρχον-
τα Νεαρα διαλάξεις τοῦ Σου-
στεριανοῦ, διεμημένα εἰς 87.
τό 1-5ον περιέχει τάς διαλάξεις
τῆς πρώτης Νεαρᾶς τά ἀπό 8-12
τήν πέμπτην τό δωδεκάτον τήν
83ην τό 13ον τήν 46,ην τά 14-17
τήν 120, τό 13 τήν 56,ην τό 19
τήν 57,ην τό 20 τήν 3ην τό 25ον
τήν 32ον τά 22-26 τήν 131,ην τό
27 τήν 67ην τά 28-87 τήν 123
Νεαρά.—

Ἀξιοσημείωτον ἦναι
ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ συγγρί ὁ Σωάν-
νης ἐκφράζει τό ἀξίωμα τό πα-
νονικόν τοῦ Ἀρατοζηνοῦ δικαίν-
ου ἀι διαλάξεις καί αἱ Νεαραί
τῶν ὀρθοδόξων Αὐτοκρατόρων ου-
ναίδουσι τῇ ἐκκλησίᾳ συμ-
φωνοῦσι τοὺς κανόνας
καί παρέχουσιν αἱ τοῖς με-
γαλείραν

ὀχυρ.—

Τὸ ψηφίσμα τῶν ἀμφικτιονικῶν πληρώθηκε ταύτην τὴν συναγωγὴν παρέστησε τὰς μεγάλας αὐτοῦ χρείας παρεῖχε τὰς ἐπιμελείας ἐφρόντισε καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπιτηδείων ὑπηρέτησεν ἀνωτέρω ὡς ὁ Ἐφορεύτος ὁ συνέδρους τοῦ ἐφ' αὐτῶν.—

Εἰς τὴν συναγωγὴν ταύτην ἐπαρέστησαν 87 περίπου ἱερεῖς ὁ ἱερεὺς Νικαρέτ ἐξηγήσατο τὰ τῶν ἱερῶν, ἀνοδεῖξεν παλαιὰ ἀγάλματα ἐπιγραφὰς καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ἡ συναγωγὴ ταύτην ἐπαρέστησαν ἱερεῖς ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ὠκεανίας καὶ τῆς Ἀνταρκτικῆς καὶ τῆς Ἀρκτικῆς

φαίνεται συμφώνων μεταξύ
τῆς φρέσεως τοῦ Σωάννου παρο-
νεῶς συγγοῦς καὶ τῆς δευτέρας
συναγωγῆς, μεμφόν μετὰ τὸν δά-
ταλον τοῦ Σουλεναιοῦ. ὁ ἀγαθὸς
τέλος εἶναι «δεάλαξις νόμων νο-
μίμων ἐν τῶν ναρῶν τοῦ Σουλεν-
αιοῦ συνεφορεῦσα φρὸς τοὺς τῶν ἀ-
λλοι ὁ τέλος οὗτος εὑρέσκεται εἰς τὰ
ἄρεζα τῶν χειρογράφων δὲν ἐμφρά-
ζει τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, δὲν ἦ-
ναι ἀγαθὸς, καθόλε τέσσαρα μό-
νον κεφάλαια περιέχουσι δεαλά-
ξεις τῶν Βασιλέων, τὰ δὲ γοινά
21 περιέχουσι δεαλάξεις τοῦ μέδε-
νος, ὥστε δὲν εἶναι ἀνέδαιον ὅτε
ὑπάρχει χάσμα τε «ἔνεκε τοῦ
μέδενος καὶ τῶν ναρῶν». καὶ
φρὸς τοῦτο πεδόμεθα ἐν τοῦ ὅτε
εἰς τὰ χειρόγραφα εὑρεται «ἔνεκε
τῶν Ναρῶν», ἄρα καὶ τοῦ μέ-
δενος, παρεμέφθη, φρέπει γαιρὸν
νὰ φροσέδῃ.

Τῆς συγγοῦς ταύτης ὑπάρ-
χουσι φρεσθὰ χειρόγραφα, ὅπερ
ἀποδεκνύει τὴν μεγάλην αὐ-
τῆς χρῆσιν ἐν τῇ, ἐκκλησίᾳ:
τοῦτο δὲ ἀποδεκνύεται καὶ ἐν
τοῦ ὅτε κατὰ τὸν 12ον 13ον ἐξ 14ον αἰῶνα

εἰ τοῦς χειρογράφοις περιέχεται ἡ περικοπὴ αὐτη ἢ μετὰ τοῦ πρωτοτύπου τοῦ Βατικάνου. ὁ ἐκδότης δὲ οὐδαμοῦ σημειοῦται οὐδὲν ἐγκρίνει ἢ ἀποκρούεται πρὸς τοῦτον ἀπλῶς ἐπιστέλλει.—

περικοπὴ 1. lex. 3. ἤτοι: 1.1.
περικοπὴ 2. lex. 26. ἤτοι: 1.1.
περικοπὴ 3. lex. 29 ἤτοι: 1.2.
περικοπὴ 4. lex. 42 ἤτοι: 1.3.
περικοπὴ 5. lex 43 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 6. lex 44 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 7. lex 45 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 8. lex 46 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 9. lex 47 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 10. lex 48 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 11. lex 49 ἤτοι: 1.3.
περικοπὴ 12. lex 57 ἤτοι: 1.3.
περικοπὴ 13. lex - ἤτοι: 1.3.
περικοπὴ 14. lex 22 ἤτοι: 1.4.
περικοπὴ 15. lex 23 ἤτοι: 1.4.
περικοπὴ 16. lex 25 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 17. lex 26 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 18. lex 29 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 19. lex 30 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 20. lex 23 ἤτοι: αὐτόθι.
περικοπὴ 21. lex 24 ἤτοι:
περικοπὴ 22. περιέχει ἀπ' ἐναντίας περικοπὴν 23.
περικοπὴ 23 τῆς συνήθους περιέχει περικοπὴν 24.

Σύν. περικοπ. 733

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

περάγαιον 24. περιέχει νεαρά 130
περάγαιον 25. περιέχει νεαρά 131
περάγαιον 13.—

Ἡ συγγραφή αὐτη τῶν 25 περα-
γαίων ὑπῆρξε σπουδαία. καὶ διά-
τόν μόδεια τοῦ Ἰουστινιανοῦ, διότι αἱ
διαλάξεις αὐτοῦ τοῦ μόδεως ἐπιδοθῆ-
σαι καὶ δημοσιευθεῖσαι Ἑρμηνεύ-
θησαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῶν μορ-
φῇ ὀλοσχερῶς. ἐντεῦθεν γοιπόν καλά-
τόν 15ον, 16ον καὶ 17ον αἰῶνα ἐξ αὐτῆς
τῆς συγγραφῆς τῶν 25 περαγαίων συν-
πρεφέδη ὁ μόδεξ εἰς τὰς Ἑρμηνείας
διαλάξεις. Δημιωτέον δὲ ὅτι αἰτό
τοῦτο τό γεγονός ὅτι δηλ: ἡ συγγραφή
αὐτη περιέχει πρέπεις τὰς διαλάξεις
τοῦ μόδεως συνετέγεσαν εἰς τό νά μή
γαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπό τῶν μετάτον
Φώτιον συγγραφάντων διότι οὗτοι ἐμπιστ-
ο μόνον εἰς τὰς περιέχεις. ἡ πρώτη ἐ-
τεία ἔκδοσις τῆς συγγραφῆς ταύτης ἐγέ-
νετο πάγιν ὑπό τοῦ Heinbach ἐν ἔτει
1840.—

Περί
τοῦ νομοκάνονος τοῦ εἰς 50
τίτλους διηρημένου.—

Ὁ νομοκάνων οὗτος ἀποδίδεξ συνή-
θεως τῷ Πράννῃ τῷ Μυτιλοχινῷ. ἡ
ἰδέα αὐτοῦ ἀνατέρρεται εἶναι ἐσφαλεῖς
δ' οὖν χάρους δέχομεν ἰδεῖ. εἶναι ὅμως
ἀγαθὲς ὅτι ἡ βάσις τοῦ νομοκάνονος

(φυλ: 57)—

Τούτου ἐστὶν ἡ ἀγορὰ ἐπὶ τοῦ πλατέος τοῦ ποταμοῦ διὰ παντὸς ἐπὶ τὰ 50 βήματα, ἡ δὲ ἀγορὰ ἐστὶ μακρὰ ὅσον ὁ ποταμὸς ἐπὶ τοῦ πλατέος παντὸς τὰ πρόβατα πάντα. Οἱ ποταμοὶ οὗτοι ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Δουκάτου Μιλάνου, ἀλλ' ἔστιν ὑπὸ τῶν Δουκῶν τῶν Σαβαύδων τῶν πρώτων.

Τὸ σύμβολον τοῦτο φέρει διαφόρους βήματα. Ἐν μὲν γὰρ τῷ ἑνὶ βήματι ὁ βῆλος ποταμὸς ἀφορίζει μόνον τὸν Δουκάτον Μιλάνου ἀπὸ τοῦ Δουκάτου τῆς Βενετίας. Ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ βήματι ἀφορίζει καὶ τὰ τῶν Ἑλβετίων κατὰ τὸν ποταμὸν Τεσσῖνον. Ἐν δὲ τῷ τρίτῳ βήματι ἀφορίζει καὶ τὰ τῶν Ἑλβετίων καὶ τὰ τῶν Γρισώνων κατὰ τὸν ποταμὸν Ἀδδούαν. Ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ βήματι ἀφορίζει καὶ τὰ τῶν Βενετίων καὶ τὰ τῶν Γρισώνων καὶ τὰ τῶν Ἑλβετίων.

Τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐστὶν ἡ ἀναγωγὴ τῶν 87 μιλιαρίων τοῦ Δουκάτου. Ἐν τοῖς ὡρίοις βήμασι τοῦ ποταμοῦ τούτου, ἤγουν ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ Δουκάτου τῆς Βενετίας, ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ Δουκάτου τῆς Μιλάνου, ἐν τῷ ἀπὸ τῶν Ἑλβετίων καὶ ἐν τῷ ἀπὸ τῶν Γρισώνων, ἐν τούτοις τοῖς βήμασι ἐστὶν ἡ ἀναγωγὴ τῶν 87 μιλιαρίων τοῦ Δουκάτου.

Ἐν τῷ βήματι τῷ ἀπὸ τοῦ Δουκάτου τῆς Μιλάνου ἐστὶν ἡ ἀναγωγὴ τῶν 87 μιλιαρίων τοῦ Δουκάτου. Ἐν τοῖς ὡρίοις βήμασι τοῦ ποταμοῦ τούτου, ἤγουν ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ Δουκάτου τῆς Βενετίας, ἐν τῷ ἀπὸ τῶν Ἑλβετίων καὶ ἐν τῷ ἀπὸ τῶν Γρισώνων, ἐν τούτοις τοῖς βήμασι ἐστὶν ἡ ἀναγωγὴ τῶν 87 μιλιαρίων τοῦ Δουκάτου.

Ἐν τῷ βήματι τῷ ἀπὸ τοῦ Δουκάτου τῆς Μιλάνου ἐστὶν ἡ ἀναγωγὴ τῶν 87 μιλιαρίων τοῦ Δουκάτου. Ἐν τοῖς ὡρίοις βήμασι τοῦ ποταμοῦ τούτου, ἤγουν ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ Δουκάτου τῆς Βενετίας, ἐν τῷ ἀπὸ τῶν Ἑλβετίων καὶ ἐν τῷ ἀπὸ τῶν Γρισώνων, ἐν τούτοις τοῖς βήμασι ἐστὶν ἡ ἀναγωγὴ τῶν 87 μιλιαρίων τοῦ Δουκάτου.

Ἐν τῷ βήματι τῷ ἀπὸ τοῦ Δουκάτου τῆς Μιλάνου ἐστὶν ἡ ἀναγωγὴ τῶν 87 μιλιαρίων τοῦ Δουκάτου. Ἐν τοῖς ὡρίοις βήμασι τοῦ ποταμοῦ τούτου, ἤγουν ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ Δουκάτου τῆς Βενετίας, ἐν τῷ ἀπὸ τῶν Ἑλβετίων καὶ ἐν τῷ ἀπὸ τῶν Γρισώνων, ἐν τούτοις τοῖς βήμασι ἐστὶν ἡ ἀναγωγὴ τῶν 87 μιλιαρίων τοῦ Δουκάτου.

συμβάσεως [illegible] συμφωνήθεν τοῦ
πατριάρχου Ἀντιοχείας εἰς ἐν. ἔτος
χρυσοῦ ἀποδόσιν ὅτε αὐτὸς ὁ Ἰωάννης
ὁ Ἀντιοχεὺς ἤδη συμβάσεις τοιαύτας
δώδεκα δύο συμφωνικὰ τοιαῦτα εἰς ἴσην
ἰσχὺν τοῦτο ἤθελεν ἔχειν ἕκαστον τρο-
πάριον, ὃ ἔπρεπε τοῦτο εἰς δύο αὐ-
τοῦ συμβάσεις ἔχειν καὶ συμβάσεις τὸ τροπάριον τῆς ἀναστάσεως
εἰς τὸν τροπαιόνον (τὸν τέλος) τοῦτο
ἤθελεν εἶναι χρεῶν ἀποδόσεων καὶ
χρεωστικὰ τοῦ συμβάσεως Ἰωάννου
τοῦ Ἀντιοχείας. ἐκεῖ τοιοῦτον καὶ τρό-
πον χρονογραφικοὶ ἀντίτυποι εἰς ἴσην
ἰσχὺν τοιοῦτοι, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ
Ἰωάννης δὲν εἶναι ὁ ἀντιβάλλων τοῦ
τοῦ. α΄) Διὰ ὁ ἀντιβάλλων τοῦ τρο-
παίνου ἐπιτρέπεται χρεῶν τοῦ τὰ
ἀναγκαῖα τοῦ Ἀθανασίου εἰς
τὸν παρὸν τοῦ Νοεμβρίου. ἄρα
τοῦτο ἐπιτρέπεται καὶ τὸ ἔτος τὸ
δανάλου τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχε-
νοῦ, ἄρα καὶ αὐτὸ τοῦ ὑπάρχον-
τα. Χειρόγραφα ἀντίτυπα εἶναι τ)
πολλὰ 13 αὐτῶν εἶναι ἀπόντα
ἄρα δὲ χρεῶν τὸ ὄνομα τοῦ ἐπι-
σκόπου Νίκορος Φιλόσοφος ὁ Ἀν-
ρου Νεοδυρίτου. ἄρ' ὅτε αὐτὸς δὲν
δύναται νὰ εἶναι ἀντίβαλλων τοῦ
τροπαίνου φανερόν, διότι ἐν 447

αὐτὸς ἔχει ἀποδώσει μόνα δέ[κα] ὑπερπύρων ἐν τῷ ὑπερόπτῃ τοῦ γε-
ρομονάχου καὶ τὸν ἄλλον ζητῆ-
σαν, ἀλλ' οὐ συμφώνησαν αὐτὰ δέκα
ὑπερπύρα καὶ μηδὲν νὰ ὄφειλε σύνολα
διὰ ὅσα ἐπῆρεν. Τὸ ἐξαίρετόν
μου ἦτον ὅλα ὑπερπύρα τοῦ
γερομονάχου καὶ ἔτσι ἀμέσως.

Ὁ μοχρόνος δέ τῆς συνδρομῆς αὐ-
τοῦ δὲν ἠξεύρω νὰ πῶ μεβαιρέ-
βομαι ἀπὸ τὰ αὐτῶν, ὡς ἀποδεικνύ-
ονται ἀπὸ τῶν χειρογράφων αὐτῶν τὰ
ἀποῖα φαίνεται ἦτον τοῦ δωδεκαέλλανι-
ῶνος καὶ ἀπὸ ἀρχῶν τοῦ δεκεμβρίου
δηλονότι. ἀμμὲ ὅλα τοῦ ἐνδεκάτου δὲν ἔχω
δηλονότι νὰ πῶ. ἄρα φαίνεται ὅτι ἐκ
ὅλα τὰ σύνολα τοῦτα ἦτον φανερὸν
μεγαλήτερα τοῦ γερομονάχου καὶ ἐπο-
κάτω μετὰ τοῦ δεκάτου τοῦ ἰ-
ανουαρίου, ὅπου μεγάλωσε σφοδρὰ ἡ
κακοκαιρία τὸ δίκαιον τοῦτο
προσοδεύτηκε ἐπιμετρία. ——

Ἐκεῖνα ὁποῦ προσόδεψεν ὅλα ἐν
ἔτει 692 ἐν τῷ δ' μηνὸς τῶν ἐν Θρᾳ-
κῃ ἀποδῶν, καθὼς ἔφην ἀμμρόμε-
θα, ἐν τῷ ἔπρος ἐν τῷ ἐπιμε-
θιᾷ δὲν ἠμπορῶ ἀναμφιβόλ-
λως νὰ τοῦ Πέτρου Θεοφανοῦ
τὰ ὑπερβυδίνων τῶν ἐχόν-

νεροκυμάς, καὶ ὅμως οὐδέποτε
ἔκλεισε ἡ πύλη εἰς τὸν τοιοῦτο-
τον λιμένα, ἐπειδὴ φυσικῶς ἐξ ἄλλου,
ἀπ' ἀνατολῶν ὁ τραμοντάνος μεθ'
ὅλου τοῦ βορείου ὀπισθοπορεύεται μεθ'
ὑπερτάσεως εἰς κανόνας. ἀφ' ἑτέρου
ἐπὶ καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους ἀνά-
πτυσσεται ἐκ τοῦ ἐν Τροίᾳ ἀνά-
κτορος ἀνάμεσα εἰς τὸν 85ον Διοχλε-
τιανὸν κανόνα ἐσυμπαρεῖτο εἰς ἀλλο-
θρησκείας ἐκατόζες. μεζόν δ' ἐκεῖ
μέρος τὸν κανόνα ἐκείνον εἰς ἄλλη ἀν-
τὶ μὲν πρεσβύτερον τοῦ Διοκλητιανοῦ
κανόνος παρεδέχετο, τὸ δὲ δεύτερον
πρεσβύτερον τῶν ἀποστολικῶν ἐκατόζες
δὲν παρεδέχθη ὁ συμμορφούμενος
τοῦ τοιοῦτου δὲν ἐγκύρεψε τὸν
ἄλλον κανόνα τῶν ἀνάδων ἐδούμε-
νον ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἀνεπάχθε-
μεν εἰς τὴν ἀνάδον ἐκείνην ἐν Τροίᾳ.
— Εἰσέτι δὲ ἐπιτρέπεται καὶ παρεδεχόθη-
μεν ὅτι ἀνεπάχθημεν καὶ ἀπὸ τοῦ
Ἡρακλείου τοῦ Θεσσαλονίκης ἕως
τὸ ὄρος ὅπου ἔχει διακριτικὰ τὸ-
πάρας ἀνωνύμου ἐκείνου παραλίου
Θεσσαλονίκης τόπου, ὡς ἐπὶ τὴν
ἀνατολὴν ἐπίσης μεζόν ἐπιτρέπεται
ἀφ' ἑτέρου καὶ παρεδεχόθημεν
ὅτι ὁ τοιοῦτος εἶδος ἀνεπάχθε-

μετά τόν θάνατον τοῦ Ἰουλιανοῦ
ὑπό τῆς Βασιλείας τοῦ Ἀραιμέου.
Τοῦ ὁμοιονόνοτος τούτου μεγά-
λη ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ ἐγένετο χρῆσις
ἀποδεικνύεται δέ ἐκ τοῦ πλείδους τῶν
χειρογράφων. εἶναι δέ περιέργος καὶ
φράσις τις τοῦ Βασσαμῶνος λέγον-
τος « παρεγγυῶμαι πᾶσι τοῖς μέλ-
λουσιν ἀναγινώσκειν τόν ὁμοιονόνο-
να μὲν προσέχειν τοῖς κανόσι, ἀλλ' ἀνα-
γινώσκειν τὸ ἔργον τοῦ Φωτίου... »
ὑπερεξευδές. Ἡ ἀγανάκτησις αὐ-
τῆς τοῦ Βασσαμῶνος ἀποδεικνύ-
ει ὅτι μεγάλη τῆς χρῆσις αὐτῆς. τά
δέ χειρόγραφα τοῦ 15ου καὶ 16ου αἰῶνος
ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ὀργή τοῦ Βασ-
σαμῶνος οὐδόλως ἔσχυσε νά ἐξαλεί-
ψει τήν μεγίστην τοῦ χρῆσιν. ταῦ-
τα περί τούτου. —

Νῦν μεταβαίνομεν εἰς ἕτερον
ὁμοιονόνον. —

Περί
τοῦ εἰς 14 τίτλους διηρημένου
ὁμοιονόνου.

Ὁ ὁμοιονόνων οὗτος, οὗ ὁ συγγρα-
φεύς εἶναι ὅλως ἄγνωστος, ἐθεωρεῖτο
μέχρι τινός ὡς ἔργον τοῦ περιωνύ-
μου Φωτίου. σήμερον ὅμως εἶναι
ἀποδεδειγμένον ἐξορκιῶς ὅτι ὁ
γνωστότατος οὗτος ὁμοιονόνων

τόπου ἐνεργείας τοῦ Ἰωλέου ἐ-
πὶ τρεῖς ἡμέρας. Ἐπειτα ὁ ἀρχιερεὺς
προέβη εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ἀ-
ναγκαίου Κρατητικοῦ νόμου.

Οὗτος ἐψηφίσθη ὅτε καὶ ὁ πρῶτος νό-
μος τοῦ Νοεμβριανοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου
ἐκράτει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἐπανά-
στασις καὶ ὁ πρῶτος νόμος
τοῦ Νοεμβριανοῦ. Τοῦτο ἐψηφίσθη καὶ
ὑπερψηφίσθη ὑπὸ μεγάλης πλειοψη-
φίας ἐκφραζούσης τὴν ἐμπι-
στοσύνην τοῦ Ἰωλέου πρὸς
αὐτόν, ἐπὶ τῇ ἐπιδόσει ἀσπρό-
μαυρων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὑπουρ-
γείου διαφόρων ἐγγράφων
ἀφορώντων εἰς τὴν ἐπανά-
στασιν. Τοῦτο φαίνεται ἐκ τοῦ πρακτι-
κοῦ συνεδρίου τῶν δύο μερῶν. Τὸ α'
μέρος αὐτοῦ ἀρχίζει ἀπὸ λαϊ γρά-
φεις τὴ ἐπὶ μέρους ἐκλογικὴ ἐγγρα-
φὴ καὶ τὸ ποσὸν ἀποτιμᾶσθαι". Τὸ δεύ-
τερον μέρος ἀρχίζει ἀπὸ μέτωπον
πρόσωπον μικρὰ λίγους.——

Εἰς τὰ δύο τοῦτα μέρη τοῦ
πρακτικοῦ ἀναφέρονται ἐπιχει-
ρήσεις διαφοραί, διότι ἐν τῷ πρώτῳ
μέρει ὁ λόγος πρωθυπουργοῦντος
τοῦ δευτέρου πρωθυπουργοῦντος. Ἐν
τῷ δευτέρῳ μέρει ἀναφέρονται ἐπι-
χειρήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπετεύχθη-
σαν ὑπὸ τοῦ Ἰωλέου ἐν τῷ ἐξω-
τερικῷ.

ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀκριβεστέραν αὐτοῦ
θέσιν. ἐν τῷ δυτικῷ μέρει τοῦ ναοῦ
ἀνακαλύπτομεν δύο μεγάλους τοίχους
παραλλήλους μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκτείνε-
ται ὁ νότιος τοῖχος τοῦ ναοῦ καὶ ἡ δυ-
τικὴ πρόσοψις αὐτοῦ. Ἐκ τῶν τοίχων τούτων
ὁ ἀνατολικὸς εἶναι ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ
ὡραίως κατεσκευασμένος καὶ φέρει
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ἐπιγραφάς.
Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τοίχου τούτου ἀνοίγε-
ται θύρα, ἡ ὁποία ἄγει εἰς μικρὸν
ὑπόγειον διαμέρισμα, ἐκ τοῦ ὁποίου
ἀνοίγεται ἄλλη θύρα εἰς μικρὸν δω-
μάτιον. Ἐκ τοῦ δωματίου τούτου
ἀνοίγεται θύρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν
τοῦ ναοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνοίγεται
θύρα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ.
Ἐκ τοῦ δωματίου τούτου ἀνοίγεται
θύρα εἰς τὸ ἐσ

Εις τοῦτον δ' ὅμως ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν ἦτο ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐν λόγῳ τριτομάτορος. ἐπόμενον ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ ἦτο ἐξ ἀνάγκης νεώτερος τῆς ἐν Τροίᾳ ἀνασκαφῆς ἐπειδὴ ἔτος ἀποφεύγεται ἀνόδου. διότι περὶ αὐτὴν διαφωνοῦσιν ὁ Ἡρόδοτος καὶ ἡ ἀρχαιολογία καὶ ὁ Φίλιππος δὲν ἐπιδιώκει νὰ ἐμπράξῃ ἀμφιβολίας περὶ τῶν ἀποδεδειγμένων παρ' αὐτῆς καὶ ἐπομένως ἀπορρίπτει τὴν ἀνόδου τοῦ Ἡροδότου ὅτε παρέλαβεν αὐτὴν ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ ἐπέφερεν ἐπιμελείας καὶ ὁ ἀποφεύγων ἦτο ἀποφεύγων ἐπιμελείας. ἐπομένως ὁ Φίλιππος ἐπιδιώκει νὰ ἐπιφέρ

a.') ὅτι οὗτος συνέταξεν ἐν σύνταγμα, μέαν κανονικὴν συγγραφὴν περιγαμβάνουσαν πάντας τοὺς μέχρι τῆς 5ης οἰκουμενικῆς συνόδου ἐκδοθέντας κανόνας.—

b.') Ἐπειρώτησε τὴν δύναμιν τῶν κανόνων τῶν ἐν τῇ συγγραφῇ ταύτῃ περιεχομένων συνέγεξεν αὐτοὺς εἰς 12 τέτρους, οὐχὶ μεταγράφων αὐτοὺς, ἀγγ' ἀναφέρων μόνον παραπομπάς, οἷς προσέθεκε καὶ τὰ συνάδοντα πολιτικὰ νόμιμα τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὅπως ἐπικυρώσῃ καὶ ὑποζυρέξῃ τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας.—

Ἀλλὰ συνέγραψε τρία τινά a.') ἐν σύνταγμα τῶν κανόνων, b.') τὴν δύναμιν τῶν κανόνων, καὶ γ.') προσθήκην τῶν πολιτικῶν νομίμων πρὸς ὑποζύρεξεν τῶν κανόνων.

Νῦν μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἑτέρας τινὸς κανονικῆς συναγωγῆς

Περὶ τῆς καλουμένης συναγωγῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων.

Ἡ συγγραφὴ αὕτη γνωστὴ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ τοῦ δικαίου φιλολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα collectio constitutionis eclesicasticarum, φέρει καὶ τὰ ὀνόματα collectio trepartita = συγγραφὴ τριμερής. Αὕτη ἡ συγγραφὴ ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν τάξιν τῶν κανονικῶν συγγραφῶν, καὶ ἔνεκα ἐν τρίτῳ γνωστὴ ἔμπρος τοῦ εἴδους τούτου.

καὶ ἀπὸ ἔρια δὲ αὐτῶν ἀμφοτέρων ἐρέσσουσι
καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὸν ἄγκυρον ὅπου ἐν τῷ χω-
ράφῳ ὡς εἶπα καὶ τὸ πρῶτον· ὁ δὲ ἀμφορεὺς τῶν
ἀναγωγέων λαμβάνει ἀνὰ ἑκάστους ἀμφορέας· ἀμ-
φορεῖς δὲ ἀπαντᾶσι ἄνδρες ὠφελοῦσιν δὲ ὁ
ἀμφορεὺς τοῦ πρωτείου ὡς τὰ δέκα ἕως
εἶναι καὶ ἀμφορεῖς ἑκάστης. ἐξάγουσι
δὲ τὸ πόρφυρα αὐτῶν ἐκ τοῦ πράγους ἐν
πανοπλίαις ἑκάστης ἀμφορεῖς, ἐξ ὧν ἀνα-
παύονται ἐκ τοῦ ἐκ τῶν πανόπλων ἐκεί-
νης τῆς ἀμφορεῖς δύο ἐκ τραπεζοειδοῦς
ἀνάλογον, ὧν τὸ μὲν ἀμφορεῖ τῶν τρημέων
τοῦ Ἰονοκλειανοῦ δικαίου πρωτίστου καὶ
καλαδέξῃ τοῦ ἀμφορεῖ τοῦ ἐπιγυ-
αδικοῦ δικαίου πρὸ τοῦ πρώτου δικαι-
ου. τὸ δὲ συνέχειο ἐκ μόνον ἐπὶ ἀναγω-
γῆς τῶν πρώτων τόμων τῶν ἀμφορέων
τὸν ἐπιγυναῖον, ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν βάσε-
πλῶν καὶ τῶν ἐκ αὐτῶν ἐρέσσειν τῶν
προεδρῶν. ἄλλα καὶ τοῦ ἀμφορεῖς
λοῦσιν. ὁ δὲ ἄγκυρος ἀμφορεῖς τοῦ πρω-
τείου τῶν 24 δέκα ἐκ ἀναλαβὼν ἄλλα ἀμ-
φορεῖς ἐξάγουσι πανοπλίαις ἀμφορεῖς, α΄)
ἐκ τοῦ πρώτου τῶν πανόπλων ἀμφορεῖ. β΄) ὁ
πρωτείων. γ΄) τὸ πίμπτον ἐκ τοῦ πρω-
τείου. δ΄ ἐκ ἀναφορεῖ τῶν πρώ-
των τόμων τῶν ἀμφορέων τῶν ἐπιγυ-
αίων ἐκ τῶν ἐξαγωγέων ἐκ τοῦ Ἰονοκλει-
ανοῦ πρωτείου. Αὐλὸν ἐπὶ ἐκ τοῦ
μου τοῦ Διοκλητιανοῦ, Βίκτωρ ἐν τῷ

ἐγκρίνουσα ἀνάλογα τοῦ χρόνου τῶν
ἀδρῶν τούτων, ἐν τοῖς ὑπερῶν δὲν δυνά-
μεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν τοὺς συγγραφεῖς τοῦτους
ἐν τοῦ προόδου εἰσέτι τοῦ εἰς 14 λίθους πο-
ρουσίους. ὑπερῶν δὲ δὲν ἄλλο ἐπιτυγχάνει
ἐκεῖ, ὅτι ἀνώτερος οὗτος ἀναλύσεως ὑπο-
δεῖ ἀντιλαβεῖ μέσον μεγάλην τῶν μαθη-
μάτων ἀλλ' ἐκεῖ, καὶ δὲν ἔλεγον ἐν δὲν δύναμεν τῶν
μαθημάτων τούτων διαγωνισμάτων ἐκεῖ
τούτους εἰς 14 λίθους καὶ οὕτω ἀντιλαβεῖ
τὸ προσωπάτορα, γ') προσέθηκεν ἐν εἰ-
δει χωριστῆς ἀγωγῆς τὰ ἀναφόρια τὰ
μέρη τοῦ Νοσοκομείου. Ἐλάβομεν ἀγω-
γὴν ἐκεῖ τοὺς τοιχάχους δὲν ἀναπαρι-
στῶμεν καὶ ἀποροῦμεν ὡς ἐξάγεται ἐκ
τοῦ προϋπόρου ἐκείνου καὶ ἐκ τελείου ἀν-
ταγωνιστοῦ ἐκεῖ ὁ λόγος. Ἄρα ὁ ἀντιλα-
μένος τούτους τῆς ἀναγωγῆς ἔτσι ἀ-
γνοοῦσι δὲν ἔτσι ὁ αὐτὸς τοῦ προσωπάτο-
ρος τοῦ εἰς 14 λίθους. ———

Ὅσον καὶ ἂν ἔχει ἐκεῖ ἀγορεύει ἀδ-
ἐκ ἔτσι γὰρ τοιοῦτος ἐκ διαφυλάξασα
μερίδα τοῦ κώδικος τοῦ Νοσοκομείου ὑ-
δαρῶν ἀγωγῆς ἐκεῖ προσώπου. Ἡ ἀγορ-
γὴ αὐτὴ ἀναπτύσσεται ἐν τρισὶ μέρεσι, ἐξ
ὧν καὶ τὸ ὄνομα tripartita ἐρμηνεύει.
Πρῶτος λίθος τοῦ πρώτου μέρους αὐτῆς
ἔτσι ὁ «Νόμος τοῦ Νοσοκομείου τῶν
Βασιλέων». Ἕτερος δὲ τοιοῦτος ἔτσι
ἔτσι ἐναγωγὴ ἐκεῖ ἐν τῷ κώδικι—

διαλέξεων περὶ ἰατρικῶν καὶ μοναχῶν καὶ στρατιωτῶν ἰατρῶν». καθὼς λοιπὸν ἔγραψα ὁ αὐτὸς λόγος λέγεται καὶ μέρους τῆς συλλογῆς, περιέχων ἐμπειρικὰς συμβουλὰς καὶ βιβλίον τοῦ γυναικείου παιδίου, ἐξ οὗ συμπεραίνεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου τούτου. τὸ δεύτερον δὲ μέρος περιγράφει τὰ διάφορα γυναικεῖα νοσήματα καὶ τοὺς διαφόρους τρόπους περὶ τῶν ἱερῶν λόγων, ἐν δὲ τῷ περὶ νοσημάτων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἐπαγωγῶν ἔστω ὡς ἐπιπλέον θρυλοῦσαν, ἐν δὲ τῷ καὶ περὶ αἰσθητικῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτλ. περιέχει δὲ χωρὶς πολλὰ ἐμπειρικὰ ἐκ τῶν Πανδεκτῶν καὶ Εἰσηγήσεων.———

Τὸ δὲ τρίτον μέρος ἐμπειρικὸν ἐκ τῶν Λατρῶν διαιρεῖται εἰς τρεῖς λόγους, ὧν ὁ μὲν πρῶτος πραγματεύεται περὶ ἰατρῶν, μοναχῶν, ἡγεμόνων καὶ μοναχῶν. — Ὁ δὲ δεύτερος περὶ ἐπιτηδειοτέρων στρατιωτῶν. — ὁ τρίτος περὶ αἰρετικῶν καὶ Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν — εἰς τοὺς τοὺς τρεῖς λόγους διαιρεῖται καὶ 34 κεφαλαίοις τοῦ Ἰουστινιανοῦ.———

Εἰς ἕκαστον λόγον ἕκαστον μέρους τῆς συλλογῆς ἐκδίδοται τοῦ δευτέρου ἐν μέρει χωρὶς παράλληλα ἄλλοι παραπομπαὶ εἰς ἄλλους ὁμοίους τόπους. ἐκ τῶν δὲ γραμμάτων τὸ λέγος ἀνθρώπων ἐκόσμου

παραὶ τοῦ Λιβυραίβορος Ἡρακλείου
ἀφορῶσαι Ἰουλιανὰ ἐπιστολαί.
Τὸν αὐτοῦ ἐπιστολὴν ἐποιήσατο χρεί-
αν ἐπιστολὰ οὐχὶ ἓν τρισὶ λόγοις
περιέχων ἀμφὶ ἓν Ἑρμείαν ἐπιβεβρα-
σεῖν, οὐκ ἀπὶ τοῦ πώποτε ἐποίησα-
το χρεῖον ἓν Ἑρμείαν τοῦ Ἡλιάτ,
ἀπὶ ἓν σανδαλίων ἓν ἑρμείαν τοῦ
Ἀνωτέρω ἀπὶ δὲ ἓν τρισὶ λόγοις πα-
ρῶν, ἀμφὶ ἓν πιαρῶν τοῦ Νοήσεως
νοῦ ἓν Ἑρμείαν τοῦ Ἀθανασίου.—

Ὁ χρόνος ἓν συλλήψεως περὶ τὸ λέ-
γειν ἓν ἐπιγνώσεως τοῦ Ἡρακλείτειραί-
νειν ὅτι συμβαίνει πολλοὶ ὅμως φρον-
τεῖν ὅτι αἱ ἐπιστάσεις παραὶ τοῦ Ἡρα-
κλείτου, καὶ τὸ λέγειν ἓν ἀμφὶ λαβεῖν
ἀπὸ ἐμφύσεως, ἐπεὶ προσθήκην ἀλήθει-
ας. ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι οἱ ὑποῦσαι
γουσιν ὅτι ὁ χρόνος ἓν συλλήψεως αὐτὸς
ἐστιν ἓν ἐμφύσεως τοῦ ἀνθρώπου
ὅτι δὲ χειρόγραφον ἀποδίδωσι τὸν συ-
μπόσιον λαβεῖν εἰς τὸν Βαγοσιρέως.
ἀμφὶ ἐπιστάσεως προσθήκην περὶ τοῦ
εἰς ὅρια
χειρόγραφα, διόλου δὲ ἀπαγγέλλει
αὐτῶν δὲν ἐπιστολὴν καὶ γράφουσιν
ὅτι τοῖς παλαιοῖς εἰς λόγων. Συ-
λλα περὶ αὐτῶν.—

Περὶ
τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ Διαλόγου καὶ
τοῦ τρόπου αὐτοῦ.—

Πρὸ ὀλίγου εἴπομεν ὅτι ἀγνωστος συγγραφεὺς τοῦ ἐβδομηκοντούτους ανέλαβε τρισκαίδεκα καὶ συγχρόνως εἰς τὴν ἔκθεσιν. Οἱ βυζαντινοὶ συγγραφεῖς τοῦ τοιούτου συγγράμματα ανευρίσκομεν ἀντίγραφα, εἰς τὰ συγγράμματα εἰσαγωγὴν ἐν ἀπουσίᾳ. Εἶναι οἱ κανόνες ἐκκλησίας ὁρισμοῦ ἀποτελοῦν ἀντίγραφα τοῦ τρισκαιδεκάτου τοῦ περιεχόντα κανόνας καὶ νόμους. — Τὸ ἀντίγραφα γραφὴν τοῦ ἀγνώστου ἑκατὸν συγγραφέως ἐνυπάρχει ἐν ἑνὶ τῶν ἀντιγράφων τοῦ Φωτίου, ὅστις ἐπεξεργάσθη καὶ ἀνεγίνωσκον ἀπὸ ἀντίγραφα ἀλλεπαλλήλων, τοῦ ἀγνώστου συγγραφέως. ὁ Φώτιος ἄρα δὲν εἶναι ὁ πρωτότυπος ἀντὶ ἄλλης ἀπ' ὁ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ ἀρχαιοτέρου καὶ αὐτὸν τοῦ Φωτίου τοῦ πρόσωπον τὸ ἀντίγραφα ὅπερ ὁ Φώτιος ἐπεξεργάσθη ἀνεγράφαν κατὰ τὴν κατοχὴν ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν εἶναι ἀνεγνωσμένων ἀνὰ χεῖρας τῶν Ἀποστόλων, τῶν Καλλίστων ἀνὰ χεῖρας Νικαίας, Ἀγκύρας, Νεοκαισαρείας, Γάγγρας, Ἐφέσου Γκαγγρῶν, Χαλκηδόνος Σαρδικῆς ἐν Ἐφεσίων τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ Ἀγαθοῦ.

Πέτρου Βασιλείου Φωτιάδου

τοῦ Θεολόγου.—

Νίκους, τοῦ Τιμόθεον τῆς Νικόνης
καὶ Τιτάδεον. Ὁ Φώτιος παρα-
γαβών τὸ οὕτως ἔχον σύνταγμα, καθὼς
λέγει « τὸ παρὸν βιβλίον περιέχει μὲν
τὸ ἀρχαῖον κτλ: περιέχει δὲ πρὸς τούτοις
καὶ τὴν ἀνολουθίαν καὶ τῆς ἔκτης
ἀνουμενικῆς συνόδου καὶ τῆς ἑβδό-
μης καὶ τέλος καὶ τοὺς κανόνας
τοὺς ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Σοφίας συ-
νεφρονθεῖσαν πᾶσαν αἱρετικὴν πλά-
νην ἀποβαλοῦσα ἐν τῆς προσθήκης
ταύτης τὸ σύνταγμα ἔλαβε καὶ τινα
ἐνέσημον χαρακτῆρα. Συμπληρώ-
σας οὕτως ὁ Φώτιος τὸ ~~[illegible]~~ ἐμφέως
παλούμενον σύνταγμα, ἐπλούτησεν ἐνέ-
σης καὶ τὸ δεύτερον μέρος αὐτοῦ τοῦ
νομοκάνονος, προσθεὶς ἐν τοῦ πολιτε-
νοῦ δικαίου ὅσα ἔκρινεν ἀναγκαῖα
καὶ τὰ προσθέθησεν ἐν τῶν συναδόντων
νομίμων, ὅσα εἰς τὰ παλαιὰ συντά-
γματα δὲ ὑπῆρχον « ταῖς ἱερολογί-
αις συνέλεξε κ.τ.λ. » ἢ λέξις ἱερολο-
γία εἶναι τοῦ Φωτίου, αὐτὸς τὴν
μετεχειρίζετο πάντοτε καὶ ἀλάσσων
πρὸς τὰ ἱερά. —

Τὸ σύνταγμα γοῦν τοῦτο
δὲ εἶναι πρωτότυπον ἀλλ' ἐπι-
στρατία ἄλλων προτέρων δύω δὲ
εἶναι μέρη αὐτοῦ τοῦ συντάγματος
τοῦ Φωτίου) συλλογὴ τῶν κανόνων

καὶ ἐ) ὁ τρισκαίδεκατος. Ἐπὶ τοῦ ἁγιο-
λογίου ἐν ἔτει 883 μ. Χ. Τοῦ Χειρόγραφου
τοῦ συναξαριστοῦ καὶ τοῦ τομοκαίρου τοῦ
Ἁγίου καὶ ἄλλοι τρεῖς συμφωνοῦσι μεταξύ των,
ὑπάρχουσι ὅμως καὶ σημειῶσεις διαφορετι-
κῶν ἐκκλησιῶν τοῦ προσώπου τοῦ Ἁγίου ἐν
χρόνοις καὶ τρόποις ὅπως ἰδωμεν. ὅπως δή-
ποτε ὅμως φαίνεται ὅτι ὁ Γρηγόριος ὑπο-
δὲν ἦτο ὁ ἀρχιεπίσκοπος ~~ὁ ἀρχιεπίσκοπος~~.
ἐὰν σωζόμενον (ὃν ἐγὼ ὑπὸ ὄψιν εἶχον ἦτο ὁ συγ-
γραφεὺς μου μαθητὴς κ. Ρέππης) δύσκο-
λον τὸν τομοκαίρου τοῦ Ἁγίου διότι τὰ φύλ-
λα τοῦ μεσαίου τετραδίου εἶναι ἀνάμεικτα
καὶ σημειώσεις τοῦ Ἁγίου καὶ
μικρὸν μέρος ὅπερ ἀφορᾷ τὸν Πανδέ-
κτας καὶ τὸν ναόν. ἐγράφησαν ὅμως δύο
φορὰς ὅτε ἦτο ὁ συναξαριστὴς ἐν τῇ συνάξει
τοῦ προσώπου τοῦ Ἁγίου ἐν τοῖς σταυρεῖ, συγ-
γραφεὺς τοῦ τομοκαίρου ἐν τοῖς παροῦσι ἔχει
ὑπ' ὄψιν τὸ ἀποσπασμα τοῦ Δεκεμβρίου ὅπου
δὲ εἰς ὑπομνηματίον τὸν 168 παρὰ τὸν
συνήθη, καθόδε ὑπομνηματίζει κἀπὶ τοῦ
χρόνου τοῦτο ἀλλὰ ἄλλο ἀφορμᾶται δὲν ἦν ἐν
χρόνοις γενικοῖς. ἀρχὴ καὶ πάγιον ἐὰν ἀπο-
δείξωμεν ὅτι ἔχει καὶ τοῦτο εἰς χειρόγρα-
φον πάγιον ἦτο νὰ παραδείξωμεν ὅτι ὁ
συγγραφεὺς δ' ἐν ᾧ εἶναι τὸ ἐκεῖ μέρος καὶ
χρόνοι διαφόρους συνάξεις. διὰ τοῦτο ἐὰν μέ-
ρη τὰ ἔφυλλα ὑπ' ὄψιν ὑπομνηματίζων τὸν 168 ἐ-
πόησαν ἴσως ἦτο ἀφορμὴν τοῦ Ἁγίου καὶ

† διότι ἦτο βέβαιον ὅτι ὁ
ἀνεμὸς

γονά τοῦ πρώτου συγγραφέως. Μετὰ τὴν τῶν νεωτέρων προσθηκῶν τοῦ Φωτίου εἰς τὸν κάτωθεν μία τῶν ἀναγκαιοτάτη διότι ἐξ αὐτῆς μανθάνομεν ὅτι εἰς μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν μετεγειρίσθη ὁ Φώτιος τῶν 168 κανόνων ἐκ τῆς βιβλίου πάσης τῆς μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς γαλῶν αὐτό, ὅσα χειρογράφον ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 133. Μεταγενέστερα προσθήκαι κεφαλῶν ὑπὸ τοῦ Φωτίου δὲ φαίνονται πεδαναί διότι καὶ ἐν τῷ κομοκάνονι μετὰ τὸν Ἰουστινιανὸν ὑπάρχουσα κεφαλαίνεται ξένη. —

Συμπεριλόν δὲ ἐπιτάνδα ὅτι ἡ γέξις κομοκάνων δὲν ἦτο γνωτὴ ἐν τῷ ἐκκλησίᾳ πρὸς τοῦ Φωτίου πρότερον ἀ κομοκάνονες οὗτοι ἔφερον τὸ ὄνομα «συναγωγαὶ Νομίμων». ἔν τινι δὲ χειρογράφοις ὁ κομοκάνων τοῦ Φωτίου καλεῖται προκάνων, ὡς προκαλούμενος τοῦ συντάγματος. — Περιττὸν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν σωζομένων χειρογράφων μαρτυρεῖ ὅτι τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπίσημος ὡς ἐπίσημος κομοδικὰ ἐκκλησιαστική. Τῶν σωζομένων, γέγω, χειρογράφων ἐν τῆς βιβλιοθήκαις ὁ μόνον τῆς Εὐρώπης ἀγγὰ καὶ ἐν Ἱερεσολύμοις. οἱ ὁμοῖοι δὲ ἐρμηνεῖαι ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν

Το σύνταγμα του Φωλιού ὁ Βαρα-
μάτ ὁ Σιναράς ὁ Βέλιος πρ. Συν-
ταγμάτ. ὅλα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπεσταλ-
θησαν εἰς Μεσόγαιαν εἰς τὴν διεύθυνσιν
τοῦ Κεντρικοῦ. ἀπόσπασις ἐκ τῆς ἐφεδρείας τοῦ συ-
ντάγματος τοῦ Φωλιοῦ ἀφιερώθησα νεωτέρας ἡμέ-
ρας εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ Σουλιωτικοῦ. ἀφῆ-
κε ἡμέρα ἐσπερινὴ ἄλφα διὰ σαπερ-
χρι τοῦ τρεῖς ἄλφα καὶ παραμένουν
ἐπιφύλακες. ἀφίεται ὅμως ὅλα ἐν
αὐτῇ οἱ ναύται τῶν Ἀποσταλέντων δύνα-
ται νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς ἐφεδρείας τοῦ Βα-
σιλικοῦ καὶ Σιναρᾶ, ἀφοῦ νὰ ἀφήσωσι
ἀντικαταστάτας ἐφεδρείας. ——

Ἐν τῷ αὐτῷ ὅρει ὑπάρχει χειρό-
γραφον τὸ ἀφιέρωμα τοῦ συντάγματος
τοῦ Φωλιοῦ καθὼς ἀφιέρωσε καὶ ἡ
ναυτικὴ συνοχὴ τοῦ Σκιαδᾶ
προσλαμβάνει ἐν ὅλοις ἐπαναστάσει ἐν
αὐθεντικῷ αὐτῶν χειρογράφῳ εὐρισκομέ-
νῳ. Ἀμφὶ ὅμως οἱ ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἐν
Συντάγματος τοῦ Φωλιοῦ καθὼς τὸν
ἐφανερώθησαν πόσα νὰ τοῦ μερέ-
βῶμεν, ἀναφανερώσωμεν τοῦ νὰ παραδώ-
σωμεν τὰ διάφορα χειρόγραφα, να-
δὲ νὰ ἔμειναν ἐπιγραφὴ παραδέχ-
πως. ——

Ἐπιστολὴ ἐν τοῦδε τόπου
ὅπου ὑπάρχει καὶ ἄλλος Νομομάνον

τοῦ Φυλοῦ ἐν Ἐρυθραῖς καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Νεοκλείδου καὶ Ἀθηναίου
χειρόγραφον τοῦτο ἐστὶν ἐκ τῶν Μαλόπολε-
γράφων τῶν Παρασκευᾶ διαφόρων,
ἀπὸ τῆς ἀρχαίας εἰς τὴν Λίμνα-
ναν τῶν Μεδίων μεταφερομένη
ἐκ Μεδιγράνα. — Ἐν αὐτῷ εὑρέθη
τέλος τοῦ τρόπου, οὗ τὸ ἐπιγραφὴ
ὁ ἀοιδὸς οἱ παιᾶνες ἐν τῷ ἀρχαίῳ πορα-
νάων ἐδιδάσκοντο μέτρον καὶ ἀριθμοῦ.
ο. Χ. ἐκ τῶν παιάνων τῶν ἐκ τοῦ ἀοιδοῦ,
παράβασις σχεδὸν τῶν ἐν Παυσανίᾳ
παιάνων μετὰ τοῦ αὐλοῦ παιάνος τῷ
Φοίβου ἐν Ἐρυθραῖς ἀοιδοῦ τῷ Δ. ἐκ δὲ
τῶν παιάνων καὶ οἱ πρόσοδοι αὐλοί,
ὁ τρόπος αὐλὸς τῶν διαφορᾶν τῶν δέκα
προ, τοῦτον ἐστὶν ὁ Σεβαστὸς τοῦ
Θορυκίου τοῦ Λιθυπρόβορος παρὰ
γῆς τοῦ Διδύμου Βεστὶν ἐκ παρο-
σθένης αὐτὸ τὸ σχέδιον τῶν τρόπων τῶν
τῶν παιάνων καὶ ὃν μέτρον τοῦ παρα-
σχεδὸν. εἰς τοῦτο ἀντέβαλον τὸν ἐν
Ἐρυθραῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου Λουΐου
Ὁ τρισκαιδέκατος ὅρος τοῦ Φυλοῦ, ὃν
πρῶτος ἀκέραιον ἔχομεν δὲν ἀρκεῖ
ὅρον τὸ παίγνιον, ἀλλ' ἐπεισοδιακὸν τὸ
ἀρχαῖον ἐχέτω, ἀκέραιος καὶ ἐπ-
ραδοῦν, καὶ ἀρχὴν οὐ τὸ αὐλητ-
δίους εἰς ἀναβολὰς τῶν τοῦ καὶ
ὄντων καὶ τοῦ πεμπτοῦ. ———

Περὶ τοῦ τοπωνυμίου τοῦ Γουργορίου Δοξαστρῆ.

Γεώργιος οὗτος Δοξαστὴς ἐκ Κυπαρίσσου, τοπαρχιακὸς σύμβουλος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Λεοντοράκιου Υψώνου τοῦ Κορινθίου ἐπὶ τοπαρχίου τοῦ ἐτους 1772—1143. φέρει δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τούτων «τοπωνύμιον αὐτὸ δεῖ σε-ρίνων—η. Τοπωνύμιον οὗτος εἶχε καὶ μόνον χειρόγραφον τοῦ Δυδεκά-τοῦ αἰῶνος ὑπάρχει. ἐν ἔτει 1334 ἀπο-κεῖται εἰς ἕνα Ἄραβα εἰς Σμύρνας κα-τόπιν μεθόδων εἰς ἀπὸ ἐκβοσκήματα ἀπὸ ἀλέρων τοῦ Ἄγιου Βασιλείου ἐν Ρώμῃ δηλ: μοναχῶν ἀπομόνων εἰς τὸ ὄρος τοῦ ἁγίου Βασιλείου καὶ ἔχόντων ἐδίαν μόνην ἐν Ρώμῃ, καὶ ἐκεῖθεν μεθόδευε εἰς ἓν ἐκβοσκήμα τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὸν νεώνων, ὅπου ὑπάρχει καὶ αὐτὸ ἐπ' ἀριθ.ῷ 2019.—

Ὁ Μιχαὴλ Κωνσταντίνος ἐγγὺς ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνδε-καλόου αἰῶνος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξ ὑπερασπιζόντων γονέων. οὗτος ἦν ἀνὴρ σοφώτατος καὶ ὁ πανηγυρικώτα-τος καὶ ἐξοχώτατος τῆς ἐποχῆς του, ὡς ἀποδείκνυσιν ἡ γραφή, καὶ διὰ ταῦτα ἦρχε καὶ τὸν τόπον ἔλαβε τὸν ὑπατικὸν ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς,

ἔχομεν λέγον.——

Ἐν τῷ σωτῆρι αὐτοῦ σημαίνει ἐν τῷ ἐξελεύσεται μετὰ τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ. Ἄλλα δὲ ἔχουσι μεγάλην σημασίαν, ὡς ὅταν μετάφρασις τῶν προφητῶν σημαίνει τὸ ποίημα ὡς ὅλους, ὅπερ μᾶλλον ἀπὸ ποίησιν ἐξήλθε ἢ ἐπολλαπλασιασμοῦ. Καὶ μᾶλλον τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ τὰ ποιήματα αὐτοῦ, ὅτι καὶ μᾶλλον ἐλέγον σημαίνει, ἢ ἐν τοῖς τῶν ἀρχαίων γράφουσι τόπον, ἢ ἐν τῷ καὶ τὸ ὄνομα. Διὸ χειρόγραφα οὕτως καὶ ἐν παροιμίαις φέρονται λέγον ἐν ἐλέγοις τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ, ὃν ἀριθ 12ΧΙ. τὸ ὁποῖον σημείωσε 65 ὅλους τοὺς διαλόγους αὐτῶν ἱερῶν παιδιῶν.— Τὸ δὲ περίεργον ὅμως ἐστὶν ὅτι τῷ ἀνεψιῷ τοῦ τοῦ παππποῦ δικαίου δὲν ἦτο νὰ ὑπάρχῃ τὸ σύνταγμα τοῦ Ψελλοῦ ἀλλὰ ἦτο ἀρχαίαν συγγραφὴν τοῦ Ἀναστασίου τοῦ Ἀντιοχείου. Ὅλοι φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸν δὲν ἤξεραν ὅμως πόσον ἦτο ἀρχαῖον αὐτῶν. τοῦτο ἦτον μέγα περίεργον.——

Τὸ δεύτερον συγγραμμάτιον ἐπιγραφόμενον «περὶ ἀθροίσεως» σώζεται ἐν 93 τῷ φύλλῳ ἐν 90 ὅλους καὶ περιέχει ἓν ἐπιτάφιον τῶν ἀποθανόντων καὶ ἓν ἄλλο τοιοῦτον ἐγράφησαν ὑπὸ ἓν ἐπιγραφὴν «ἔλεγον...

Χαραξάμενος τῷ Μεγάρῳ Βασιλεῖ
Ἀχαιῶν Θοίνᾳ, ὑπερωμαίνοντι διὰ
βραχυτέρου χάρακος τὸν Βασιλέως·
ἐπεσημήναντο ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως τάφου
ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐπιμηκεστέρᾳ
καὶ ἀξίᾳ τοῦ ἥρωος τοῦ ὑβρι-
σθέντος.

Τέλος
τῆς συνόψεως τῶν ἱστορικῶν
τοῦ Προκοπίου.

Ὁ Προκόπιος ὁ μοναχὸς ἐν τῇ μονῇ
τοῦ Ἁγίου Παύλου τῶν ὄρεσι τοῦ Ἀθω
γράψας ἱστορίαν, ἐν ἔτει 1553 ὑπὸ
πλειοτέρων ἐπαινέσθη. ἐν ᾗ ἐστὶ περὶ
τοῦ ἔτους τούτου ἀναγνῶναι ἐπιμελεστέρα
ἔνια νῦν δὲ ἐπανῆλθε καὶ ἐπὶ πλεῖον
τράφηται καὶ σαφῆ. καθάπερ ἐν τῷ
Ἀχιλλεῖ καὶ ἐν Ἰλιάδι αὐτοῦ ἐν τῇ
Βιβλιοθήκῃ ἐκκλησιαστικῇ (σε-
λὶς 10ᵃ). Διὰ βεβαιοτέρων ἔργων δέδεκ
ται ὁ Προκόπιος ὁ μοναχὸς ἐν τῇ μονῇ
τοῦ Ἁγίου Παύλου εἶναι αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς
τῶν Προκοπίου, βεβαίως δὲ ἀνδρικὸν ἐστὶν
τὸ μηδὲ ἱστορικῶν ἀμφιβολίαν ἀφεῖναι καὶ τὰ ἀνα-
γεγραμμένα, ἀφ' ὧν δὲ ἔχομεν καὶ ἐπαν-
ελθεῖν ἱστορικὰς ἀνορθώσεις περὶ τοῦ-
των. ἐφ' ἑκάστῳ δὲ τῶν καὶ ἐν τῷ
ἐπιτάφιῳ ὁ Προκόπιος αὐτὸν ἀν-
ελάβετο σύνοψιν ἔχοντα ἀνορθώ-
σεως καὶ τὸ δίκαιον εἰς ἀρχὴν

ἐπιεύνως. αὐτὸν τὸ μοναστήριον ἔχει κα-
φαρεύων 141 φορές. Τὸν ἔχει κόψει
φύτ ὁ Ἀρσενίου Μπουρνοῦ ἀπὸ τὸ
ἐκ τὸν αἰῶνα ὅρον μοναχὸς ὀνόματος Ἰωσὴφ
ἀπὸ Μανάνων.

Ὁ Ἀρσένιος αὐτοῦ μέρος, ἐπο-
μοιάζουν ἐκ τὴν συνάξεν τῶν ἀνόμων
τὴν μοναστικὴν τὴν ἔχει μεῖνον ἐ-
κοινὰ ἀπὸ ἐκ χρέους ὀφειλόν μαλὰ
τοὺς ἀγωνιάτας χρόνους. κάντα τοὺ
ἀπόσχας αὐτῶν κόντ μαὶ ἀνόδον
καὶ ἐκκλησιαστικὰ σκεύη, ἐπ-
κοσμοῦν καὶ ἀπηρμοδόμουν ἐκ
ἐκαζον ἀπόφασιν διὰ κατασκευ-
ῶν μαὶ δὲ ἐνδύσεων εἰς τοὺς ναοὺς.
μαλόντες δὲ ἐκεῖ ἔχασι ἐπιφοίτη-
σι, σροσέθεσε μαὶ τοὺς ἀναγόρους
πάρουν τῶν Ἀθανασιάδων Βε-
λιανιτῶν. Καὶ τὸ μοναστικὸν μέρος
ὁ Ἀρσένιος ἐπιφοίτησε τὸ σκεύ-
φος ἐπ μοναστῶν ἐπ τὸ Ζωοδόχου
Πηγὴ τοῦ σροῦ τὸ μεγαλεῖον ἐκεῖ
κατασκεύασε ἔκασι ἐκκλησίαν μοναστ-
κὴν αὐτὴν δὲ μεθέκουσιν εἰς
τὸν μοναστικὸν κανόνα τὴν ὁρθο-
δόξου ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐκρίσου-
μεν ἐκείνας ἐκ τὸν τῶν Ἀρσενίου.
αὐτὸν ἔκασι ἐκ ἀνοικοδόμησι
τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἀφοῦ δὲν
τοῦ ἁγίου Δημητρίου σκεύη ἀνοδίων.

ὁ Λιβέριος Μεγάλης Ἐκκλησίας ἦταν γόης
ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ ἀπατεώνων συνέ-
δεινε, πρόσωπα καὶ ὅλα δείχνουν συνέ-
νοχον μέρος τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου
τῆς ὁδοδόξου ἐκκλησίας.—

Καλεῖ δὲ τὸ βυζαντινὸν μέρος τῆς
ἔτους οὗτος ἐκκλησίας καὶ μέρος τῆς
δόξης τῶν γνωστῶν ἱερῶν ἱδρυμάτων ἐκ-
ἐν περιφερείαν τοῦ Ναυπάκτου τῆς Ἀπολλω-
ὁ ὅπως ἀνέλαβε ἐκ ἀπόψεως τὸν περίβολον
ἔλον αἰῶνα. Μέσον φαίνεται ὅτι καὶ
καλεῖ τὸ 13ον αἰῶνα αὐτὴ ἡ ἀπόψις τοῦ
Ἀντιρρίου εἶχε σημασίαν ἐκ ἀπόψεως
πὴν ἀξίαν, καθὼς εἴμεθα ἀν ἡ ἀπόψις
αὐτὴ τοῦ Ναυπάκτου δὲν εἶχε σημασίαν
ἀξίαν, βεβαίως ὁ Ἀρσένιος ὅλως ἀνέλα-
βε ἐκκλησιαστικὴν ἀπόψιν καὶ ἐκ
ψεν τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὕψος καὶ
ἀπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἀπόψιν ἕνα
ἔδαφος, τοῖχοι, ὄροφα, ἄλλα.——

Σημειώσατε ὅτι ἡ ἀπόψις αὐτὴ τοῦ
Ἀρσενίου εἰς ἐκ καιρὸν εἰκόνιζε
χειρόγραφον τοιοῦτον εἰς τὸ 1371 χειρό-
γραφον τῆς βιβλιοθήκης τῶν Παρι-
σίων, καὶ ἐκ τῆς βάσεως τοῦ χειρογρά-
φου τούτου εἰκόνος ἔμενε καὶ ἐκ μό-
νη ὑπόσχεσις τῆς κανονικῆς ἀπόψεως
τοῦ Ἀρσενίου ἐκκλησίας εἰς ἐκ τὴν
βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ τόμος β'
σελ. 741–784. Τοῦτο περὶ τοῦ

(Φίλιππος)——

narovenūs συγγοῦς τοῦ Ἀρρωνίου.
Νῦν μεταβαίνομεν εἰς

Τὸ Εὐσταγμα Μαρτθαίου τοῦ Βλαστάρεως.

Ὁ Μαθθαῖος Βλάσταρες ζῶν ματά τόν 14ον ἢ 15ον αἰῶνα ἦν ἀνδρῶς μοναχός καὶ συνέγραψε περὶ τόν χρόνον τοῦτον τὴν ἀγαβυτεμὴν αὐτοῦ πανάπτωμεν συγγοῦν, περὶ ἧς πρόκειται νά ἔπωμεν τά δέοντα ἐπαῦθα. Πρό τῆς συντάξεως τῆς πανονικῆς ταύτης συγγοῦς συνέταξεν εἰς στίχους καὶ δύω ποιημάτια, δύω πίνακας τῶν ἀξιωμάτων τῆς αὐτῆς τοῦ Βυζαντίου δημοσιευθέντα ὑπό τοῦ Τουάρου κατά τε χειρόγραφον τοῦ παρδεναγίου Μαζαρίνου. Ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν δύω τούτων ποιημάτιων, ὀνομάζει τόν Μαθθαῖον Βλάσταρεν ἰατρόν μοναχόν. ὑπέρ βεβαίως τοῦτο εἶναι γάθος τοῦ σοφοῦ τούτου ἀνθρώπου ὅστις δέν ἐγνώρεζε καλῶς νά, καθ' ἡμᾶς καὶ τὴν γλῶσσαν τὴν ἐπιμελεσταθεμὴν, πρό πάντων δέ κατά τάς συνήθεις ἐκφράσεις τῶν μοναστεμῶν τυγμάτων ἀντί ἰατρός πρέπει νά ἀναγενώσκωμεν σιτρός. ἡ γέξις σιτρός σημαίνει τὴν προσωπεύει μεθαμενότητα καὶ

Καταστάλα τὴν ἀποδίδαν τὸ ἑαυτοῦ
αὐτοῦ καὶ ἐπροάσεις μυοδαμινῆς, καὶ
πίνως ἐμόνου καὶ καθεξῆς ἀ-
ναπλάου ἐν ὄρα. Ἐκ μυοδικά ἐά-
μματα τῶν Ἀραιόρων καὶ τῶν Ῥώ-
ων. ὁ ἴδιος ὁ Βλαστάρης ὡς ἐ. τὴν
ἐν προσευχὴν γέρε Μακάριον ἐ-
ιρός ...». Καὶ ὁ Ῥώσος ἐ τὸν
ὸ ἐνόνος τοῦτο καὶ ἔμαθεν ἑαυτοῦ
τοῦ ἐμάτε παράδοξον τὸ ὀνομάζειν
ἔμαθεν ἑαυτοῦ, ὅ, ἐμ' ὅλον ἔχε τὸ
πρᾶγμα. Ἡ καταστὴ τοῦ ~~Βλαστάρης~~ Βλαστάρης πραγματεύεται
χειρόγραφα ὑπάρχει σήμερον ἐν
ψυβίᾳ ἐβραϊκῶν ἐξ οὗ κατα-
άτῳ. καὶ ὅλως ὑπῆρχε Χρῆσος
Βλαστάρης ὑπῆρξε καὶ ἐπὶ τοῦ
ἐμαυτοῦ ἐπῆρξε, ὅτε ὑπῆρξε
ἐξ ἐπὶ τοῦ ἐπῆρξε πρᾶξιν, ὅτε ὑπῆρξε
κατάβιβλος τοῦ Ἀρμενοπούλου.

Τὸ ἀνάθημα τοῦ Βλαστάρης
φέρει ἐπὶ ὑπογραφὴν ἐπὶ Ἐπάθημα
καὶ ἐλαχίστων ἐπὶ τοῦ ἐπιμελεῖ-
ναι ἐρῶν ἐποδίδειν ὑπομνημα-
καὶ ἀνδρὸς νοῦ τοῦ ἐν ἐρημονά-
χου Μαλεύλου Βλαστάρης. με-
λὲ δὲ ἐν τῷ ἐν λοῦτον ὑπάρχει μέ-
μελὲ ἐπὶ ἐπροάσεως λαμβάνει ἐπ-
μελὲ ἐπὶ ἐπροάσεως καὶ ἐπὶ τοῦ

τῶν ἐπιγινοσκοτικῶν νεωρῶν ἔνοντα καὶ οἱ νομικοὶ νόμοι ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν νόμοι νομικοί. οἱ ὁποῖοι περιέχουσι τὰς συναδεύσας νομικὰς διατάξεις πρὸς τοὺς ἐπιγινοσκοτικοὺς δεσμούς.

Τὸ μέρος μέρος τῶν μεγαλείων τούτων περιέχει βεβαίως ἀντιμέρεσιν καθαρῶς ἐπιγινοσκοτικόν. — πρὸς δὲ εἶναι τὰ ἀντιμέρεσα ταῦτα τὰ ἐπιγινοσκοτικὰ δὲ ἀνοτέρουσιν ἀνομιζεσιμῶς τὸ δέμα τοῦ συντάγματος τῶν Βρανιάρεως, καθόλε πραγματεύεται ἐπιαχοῦ καὶ ἀνομιζεσιμῶς περὶ διαφόρων ἀντιμέρεσιν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου περὶ ἀγορῶν ἢ πράσεων, καὶ αὐτὴ εἶναι βεβαίως ἡ μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ συντάγματος τούτου τοῦ Μαλδαίου Βρανιάρεως καὶ τῶν γοιπῶν τῶν ἐνοχῶν ἐπιέρως συγγραφῶν. καὶ αἰτιαίπραγματεύεται περὶ νομικῶν νομίμων, ἀγγὰ ταῦτα εἶναι δευτερεύουσι ἀξίας, τὸ μέρος τῶν βεβαίως τὸ ἐπιγινοσκοτικὸν δικαίου ἀντιμέρεσιν. ἐπιτοῦδα δὲ ἐξ ὁ Βρανιάρεις ἐξ ἔνου πραγματεύεται ὁμοιχερῶς καὶ τὰ ἐπιγινοσκοτικὰ ἀντιμέρεσα καὶ τὰ νομικά

ἀτλιείμενα, ἤδεμοι νὰ σχηματίσῃ
τοιαυτοτρόπως ἕνα πώδεια ὡσεύρη, ἀ-
σταυρόν καὶ ἐπιγυσιαστικόν ὑπὸ
χρῶσιν τῆς ἐπιγυσίας. τὰ χωρία
τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἐνῷ τὰ ἀτλι-
ειμένα τὰ ἐπιγυσιαστικά περι-
έχουσιν ἀκριβῶς τὸ μέρος ὀνόδεν
ἐξέχθησαν, ἔχουν τὰς νεγάς τὰ
ἐπιγυσιαζικά. τὰ ἀτλιείμενα
τοῦ ὠσελικοῦ δικαίου δὲν περιέ-
χουσι τὰς νεγάς ὅδεν ἐξέχθησαν
ἐξαίρεσιν δὲ μόνον ποιοῦσι αἱ
παραὶ τοῦ Σουστεκιανοῦ ὡς ὑπὸ
τὰς ὀνοίας γέγα ἐν τῇ προθεωρίᾳ αἰ-
τοῦ ὁ Βλαστάρης ὅτι ἐξέγαγεν αἰ-
τὰς ἐν τῆς συγγοῦς τῶν 179 κεφῶν
ὑπὸ καὶ τοῦτο ἀνώμαλον διότι ὅλαι
αἱ συγγραφαὶ ἀνεύρουν τεῦχος συγκό-
μενον μόνον ἐξ 160 μόνον Κεφ-
ῶν. ὡς ὑπὸ τὰ γοινὰ δὲ μέρα
τοῦ δικαίου δὲν δυνάμεθα ἐξαί-
τοῦ τούτου νὰ ἐρέσωμεν, καθότι
εἶναι, δὲν περιέχει νεγάς δεόγου. τὰ
μὲν ἐξ αὐτῶν τῶν ὠσελικῶν κομί-
μων τῶν ἀναφαιρομένων ἐν τῷ συν-
τάγματι τοῦ Βλαστάρεως ἀναμ-
μνήσκουσιν ἡμῶν τὸν ὠρόχειρον
νόμον, ἀγγὰ ὥσπερ τὴν ἐναγωγὴν
δεόλι εἶναι γεγραμμένον αὐτοσεξάζ
ἢ ἐν τοῦ ὠρόχειρον νόμου

ή ἐν τῆς ἐνεργείας. Συμπεύ-
σαι ἐνὶ τέλους ὅτι εἰς τὰ ἐξῆς
χειρόγραφα τοῦ Συντάγματος τοῦ Βλα-
στάρεως ὑπάρχουσι ἐν ἐν εἴδει παρα-
τίμαται καὶ τὰ ἑξῆς μικρὰ συγγράμ-
ματα. α' Κατάλογος τῶν ἀξιωμά-
των τῆς ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως. β' ἄλλο συγγρ. εἶναι ἡ
σύνοψις νομοκάνονος Σωάννου τοῦ
Νηστεύου 3/. Νεκταρίου ἀνατεί-
νεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἐνεκόνου
4 Νικηφόρου πατριάρχου κανόνες
τελευταῖον Σωάννου ἐνεκόνου Κύ-
πρου ἀνατείνεις εἰς Καβασίλαν.

Τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τοῦ
συντάγματος αὐτοῦ αὐτός ὁ Βλάζα-
ρες προσδιορίζει γέγων «...» ἐντεῦ-
θεν ἐξαγεται ὅτι τὸ ἔργον αὐτό τὸ
συνέταξεν ἐν ἔτει 6835 ἀπὸ κτί-
σεως κόσμου, τουτέστι 1355 μετὰ
Χριστόν. —

Ταῦτα περὶ Μαθαίου Βλα-
στάρεως, ὁ ὁποῖος παρεῖ τιμὴν
βεβαίως καὶ εἰς τὴν ἐκκλησί-
αν καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην ἐκείνην.
Τῶν συνεχῶν τὴν ἀνάγκην τῆς
προδεσμίας καὶ εἰσαγωγῆς αὐ-
τοῦ εἰς τὰ ὁποῖα εἰρέσκοντα
ἐδέαι ταῦτα περὶ Δεκαίου
περὶ τιμῆς [illegible] Δεκαιοσύνης.

καὶ ὁ νοῦς
ἔχουσι ἀνάγκην ἐπιμόνου ἐ-
ξασκήσεως διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὴν
τελειοποίησιν τῶν ἐν αὐτοῖς ὑπαρ-
χουσῶν ἐξεων. — Ἐπειδὴ ὁ ἐκ-
παιδευτὴς τοῦ Ἀλεξίου Κομνη-
νοῦ ἐπεδίωκε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν
μαθητήν του, ἐκτὸς τῶν ἄλλων
ἀρετῶν, καὶ ἐκείνην τῆς

Φιλοπονίας. —

Ὁ μέγας Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἀγα-
πᾷ τὴν μητέρα του μὲ ὅλην τὴν
ψυχήν του καὶ ἐκτιμᾷ τὴν ἀνω-
τέραν ἐκπαίδευσιν ἣν ἔλαβεν ἀπ'
αὐτῆς πρὸ πάντων ὅμως ἐκτιμᾷ
τὴν ἀνωτέραν ἀρετὴν τὴν ὁποίαν
ἐπεδείκνυεν ἡ μήτηρ του εἰς τὰς
δυστυχίας τῆς ἐξορίας καὶ τῆς
πτωχείας. Ἡ Εἰρήνη ἡ Δουκαινὰ
ἐγεννήθη περὶ τὸ 1066 μ. Χ. ἐκ
τοῦ Ἀνδρονίκου Δουκᾶ, τοῦ ἀδελ-
φοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰσαακίου τοῦ
Κομνηνοῦ. Ἐνυμφεύθη τὸν Ἀλέξιον
Κομνηνὸν τὸ 1078 μ. Χ. καὶ ἐγέ-
νετο μήτηρ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Κομ-
νηνοῦ, τοῦ Ἰσαακίου, τῆς Ἄννης
Κομνηνῆς, τῆς Εὐδοκίας καὶ τῆς
Θεοδώρας. Ἡ Ἄννα ἡ Κομνηνὴ
ἐγεννήθη τὸ 1083 μ. Χ. καὶ ἐν-
ωρὶς ἐφάνη ὅτι ἐπροικίσθη ὑπὸ
τῆς φύσεως μὲ ἐξαιρετικὰ προσόν-
τα. Ἐπεδόθη εἰς τὰ γράμματα
καὶ ἐσπούδασε μὲ ἐπιμέλειαν τὴν
ἑλληνικὴν γραμματικὴν, τὴν ῥη-
τορικὴν, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἀ-
στρονομίαν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν
ἰατρικήν. Ἐκ τῶν διδασκάλων
της ἐπροτίμησε τὸν Νικηφόρον
Βρυέννιον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐνυμ-
φεύθη. Ἡ Ἄννα ἐπεδόθη καὶ εἰς
τὴν ἱστορίαν καὶ ἔγραψε τὴν ἱστο-
ρίαν τοῦ πατρός της, ἡ ὁποία
ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκαπέντε βι-
βλία καὶ ἐπιγράφεται Ἀλεξιάς.
Ἡ Ἄννα ἐπεδόθη καὶ εἰς τὴν
ποίησιν καὶ ἔγραψε τὸν ἐπικὸν
ὕμνον εἰς τὸν πατέρα της, ὁ
ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκαπέν-
τε ῥαψῳδίας καὶ ἐπιγράφεται
Ἀλεξιάς. Ἡ Ἄννα ἐπεδόθη καὶ
εἰς τὴν ἀστρονομίαν καὶ ἔγραψε
τὸν ἀστρονομικὸν κανόνα, ὁ ὁποῖος
ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκαπέντε βι-
βλία καὶ ἐπιγράφεται Ἀλεξιάς.
Ἡ Ἄννα ἐπεδόθη καὶ εἰς τὴν
ἰατρικὴν καὶ ἔγραψε τὸν ἰατρικὸν
κανόνα, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται
ἀπὸ δεκαπέντε βιβλία καὶ ἐπι-
γράφεται Ἀλεξιάς. Ἡ Ἄννα ἐπε-
δόθη καὶ εἰς τὴν μουσικὴν καὶ
ἔγραψε τὸν μουσικὸν κανόνα, ὁ
ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκαπέν-
τε βιβλία καὶ ἐπιγράφεται Ἀλε-
ξιάς. Ἡ Ἄννα ἐπεδόθη καὶ εἰς
τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἔγραψε τὸν
φιλοσοφικὸν κανόνα, ὁ ὁποῖος
ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκαπέντε βι-
βλία καὶ ἐπιγράφεται Ἀλεξιάς.
Ἡ Ἄννα ἐπεδόθη καὶ εἰς τὴν
ῥητορικὴν καὶ ἔγραψε τὸν ῥητο-
ρικὸν κανόνα, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ-
ται ἀπὸ δεκαπέντε βιβλία καὶ
ἐπιγράφεται Ἀλεξιάς. Ἡ Ἄννα
ἐπεδόθη καὶ εἰς τὴν γραμματικὴν
καὶ ἔγραψε τὸν γραμματικὸν κα-
νόνα, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ
δεκαπέντε βιβλία καὶ ἐπιγράφε-
ται Ἀλεξιάς. Ἡ Ἄννα ἐπεδόθη
καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ ἔγραψε
τὴν ἱστορίαν τοῦ πατρός της, ἡ
ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκαπέν-
τε βιβλία καὶ ἐπιγράφεται Ἀλε-
ξιάς. Ἡ Ἄννα ἐπεδόθη καὶ εἰς
τὴν

προέδρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κύκλου ἐκπροσώπου τῆς
συνοδικῆς ἰσονομίας τῶν ἐπαρχιῶν τῆς ἐπι-
κοινωνούσης μὲ τὴν μητρικὴ ἐκκλησία τῶν Σαράντα
καὶ τῶν συνόδων τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου
Νικάσιου τοῦ Κυπροδικαιοσύνου συμπροεδρεύοντος
καὶ τοῦ Ἀγαθονίκου τοῦ Καρχηδόνος, ἀφοῦ πρω-
τίστως τοῦτο, διότι μόνον κανονικὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἐπι-
κοινωνία ἐν δύο πάντα συνόδοις· τὴν τοῦ Καρχηδόνος συ-
νόδου ἦτο ἀποκεφαλισμένη σύνοδος, διὰ τὴν ἐξωλεθρι-
αίαν πάλιν τῆς ἐκκλησίας ἰσότιμος καὶ ἐν τῶν
μητροπολιτῶν ἱερολογίων τῶν σήμερον τὸ ὄνο-
μα τοῦτο τὸ μεταγενέστερον ἀποσυρέντα καὶ
ἴσους ἔλαβεν ὁρόσους καὶ ἄλλα συγχρονικὰ
ἐπίσης τῶν σαρακοντα ἀγία σανταχοῦ ἐπί-
σκοπος ὁ κ. τὸν Διδανάσιον, τοὺς σήμερον
τὸν Περβολίου κ.τ.λ. τοὺς ἀποσυρέντα τὸν
λόγον διὰ τὸν γνωρίζομεν, βεβαίως λόγον
κανονικὸν διὰ ὑπάρχει, ἀλλ' ἄλλον λόγον
ἐρωτᾶν ὁρόσους ἐστίν, διότι διὰ τῶν ἐν τρο-
πικῇ ἀπορρήτῳ συνόδου ἐδημοσιεύθησαν
ἐν νόμαιρι· ἐπὶ δὲ ἀρχιερέως τοῦ κανο-
νικοῦ ὁ δεύτερος ὁρόσημος τοῦ κανο-
νικοῦ τοῦ σαρακοστοῦ Νικάσιου καὶ τοῦ
Κυπριάνου, τοὺς ὁποίους σήμερον ἐπίσης
ἰσάζει

Ἡ κανονικὴ αὐτὴ συνοδικὴ τοῦ ἔτους
κανονίσει δύνασθαι νὰ ὑπομνησθῇ ἐνταῦθα
ἀβαθρον, διότι συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰ ῥηθέντα
διατάγματα [illegible]

Τὸ ἔτος τοῦτο, πλὴν τοῦ ἔτους τοῦ ἔτους
ἐν τῷ ἔτει ἐγένετο [illegible]

[illegible]

φρασε τοῦτο ἀπὸ φιλοτουρκισμόν, ὁ ὁποῖος εἶδε σφαλόμενα ἐνώπιόν του τὰ φίλτατα μέλη τῆς οἰκογενείας τον, καὶ μόλα ταῦτα ἔμεινεν εἰς τὴν πίστιν τον, δὲν εἶναι βεβαίως τοῦτο, ἀλλ' εἶναι ἡ ἀσεβοσία τὴν ὁποίαν εἶχεν ὡς Ἕλλην καὶ ὡς ὀρθόδοξος, καὶ εἶδεν ὅτι εἶναι σφαλιμότερον τὸ φαλιόλιον τοῦ Τούρκου, διότι εἶπεν ὑπὸ τὸ Φαλιόλιον δύναται νὰ πάθη τὸ σῶμα φοβερα, ἀλλ' ὁ Τούρκος δὲν ἐπεμβαίνει εἰς τὴν συνείδησιν, τὸν ἄφινεν ἐλεύθερον εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς θρησκείας τον, ἐνῷ ὁ Λατῖνος καὶ εἰς αὐτὴν δὲν σὲ ἀφίνει.

Πρὶν μεταβόμεν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κανονικῶν συλλογῶν τῆς ἐκκλησίας, καλὸν νὰ μάθωμεν πρότερον κατὰ ποίαν ἐποχὴν αἱ ἤδη μνημονευθεῖσαι συλλογαὶ καὶ σπουδαὶ ἤρξαντο νὰ γίνωνται ἀντικείμενον σπουδῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ, οἱ ἐκλεξάντες ταύτας καὶ ποῦ δύνανται σήμερον νὰ ἀνευρεθῶσιν.

Ἡ ἔρευνα τῶν σπουδῶν ταύτων ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος ἐν τῇ ἑσπερίᾳ εὐρώπῃ πρὸ δὲ τοῦ 16ου αἰῶνος εὑρίσκοντο ἐν σκότει, εἰς σαντελῆ ἄγνοιαν ἤτις μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξαχρείωσιν τῆς ἐκκλησίας, διότι αἱ γνησίαι σπουδαὶ ἦσαν ἄγνωστοι, αἱ δὲ λεγόμεναι ἐκκλησιαστικαὶ σπουδαὶ ἦσαν νοθεύσεις καὶ αὗται ἐπεφέραν τὰ φοβερὰ ἀποτελέσματα.—

Πρῶτοι σάντων ἐξεδόθησαν οἱ κανόνες τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν 16 συνόδων

[illegible] τοῦ [illegible]
[illegible]
[illegible]
1569 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[

αὐτὴν ἀσυνήθη μορφὴν ὑποφαίνειν, καὶ ὅτι ὁ μὲν ἐξ ἀνατολῶν ἐπιφανοῖτο. τὰ δὲ σχήματα καὶ τὰς ἀγούσας τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος. τὸν δὲ μεσημβρινὸν καὶ τὸν ὁρίζοντα συμμορφῶ.

Περὶ

τῶν κανονικῶν συνόδων τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου

Αὐτὰς διαιροῦσιν εἰς τρεῖς τάξεις, καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἐμβαλεῖν ἐφαίνοντο Δανιὴλ, καὶ Θεοφάνης.

Ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν ἑπτὰ· ἀφέλουσι τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ, οὖσαν τὴν κατὰ τῶν κανονικῶν συνόδων ἔχουσαν μείζονα τῶν χειροχράφων τὴν ἐν ἑπτὰ χώραις ἢ εἰς χώρας ἀριθμουμένην. ὅθεν τὸ συνοδικὸν ὅπερ ἔστορεν τοῦ Διβερίου τοῦ τὸν ἀριθμὸν ἐν χρόνοις συμπεπτωκέναι διδάσκουσι σχεδὸν καὶ τὸ διαφέρειν αὐτοῦ ἐξέτασιν· καὶ ἀναγκαίαν νέαν γενέσθαι, ὅσοι ἀντιτάττουσι ἑαυτοὺς ἐν τῷ 1667 συνοδικῷ τόμῳ τῷ μέρει τοῦ Διβερίου. μετὰ τοῦτο ἐν ὁρμαχοῖς χριστόβοροι, ἐοικότες ἐπὶ τινα σωζομένην ἀνὰ σχήματα· σχεδὸν οὖσι τρεῖς ἐκ τῶν ἑπτὰ καὶ ἀνάγκη ἐπὶ τὰς ἐπὶ τὰς ἐπὶ τὰς

τοῦ Ἀγασίου καὶ Νικοδήμου, γαλεῖσα πρὸς τοὺς ἐν Χίῳ βιόνεας δύω σοφοὺς ἀρχιερεῖς ὑπὸ τοῦ σατριάρχου ὅπως σκεφθῶσι περὶ αὐτῆς, καὶ ἐπιστραφεῖσα πάλιν. εἰς τὸν σατριάρχην ἐξεδόθη ἐν ἀρχῇ τῶν 1800 ἐπισκοπεύοντος τοῦ Θεοδωρήτου, μοναχοῦ τινος. οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ σατριάρχου (πρὸς τοῦτον) παρέλαβεν καὶ διδασκαλίας τινας, ἐνόθευσε δηλ. τῆς συλλογῆς ταύτην σατριάρχης ἦν τότε ὁ Νεόφυτος ὅλα ὅσα ἀναγάσθη τὰ ἐνδόξα ἐγκύκλιον περιέχουσα τὰ νοθευθέντα χωρία καὶ ἀποκηρύττουσαν αὐτά. Ἡ ἔνδοσις αὐτηρόζα ταῦτα διεδόθη εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ ὑπῆρχε μέχρι τοῦ 1847, ὅτε ἐν Ἀθήνᾳ ὁ Δυρνίσιος Ἱκαρπουλῆς ἐξέδωκε τὸ Πηδάλιον τοῦτο (1849) οὗ καὶ τρίτη ἔνδοσις ἐγένετο. τῷ 1867 ὑπὸ Χαρτάνη ἐν Ζακύνθῳ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐνδόσεως τοῦ Ἱκαρπουλᾶ ἀξαντληθήσης τῆς δευτέρας τὸ πηδάλιον τοῦτο ἐν γεγραμμένον ἐν χυδαΐᾳ ὅλως γλώσσῃ ἐλαττώνῃ τὴν ἀξίαν τοῦ κειμένου. ἦν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τὸ πηδ. τοῦτο μέχρι τῆς παραγκωνίσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῆς νεωτέρας ἐνδόσεως τοῦ συντάγματος τῶν κανόνων ὑπὸ Ποτλῆ καὶ Ῥάλλη. ὅστις εἶπε τραπεζούντιον τινὰ κώδικα περιέχοντα τὸ σύνταγμα τοῦ Φωτίου. περιέχει ὅμως μίαν ἔλλειψιν ὅτι δὲν ἔχει τοῦ Ὑπάντου τοῦ Ἀντιοχείας σύνοψιν τὴν κανονικὴν συλλογὴν τοῦ Ἀρμενοπούλου. τὴν συλλογὴν τῶν 27 κεφαλαίων καὶ

[illegible] τοῦ [illegible] ἐπεμφύσαν, ἐσ τάζησαν
τὰ πόντα σπέρματα τοῦ δρησιμωτικοῦ ποζι-
τιόμου ὅστις ἔτναι ἢ βάσις σαντὸς ποζιτιόμου
[illegible] ἀγρίας ἐκείνας φυλάς, αἵτινες τομαδικῶς,
[illegible], διὰ τὰ μὴ εἴπω, ἐδήουν καὶ διήρ-
πασον τὰς ἀπεράντους ἐκείνας χώρας τὰ ὑ-
πὲρ τὸν [illegible] καὶ ὁ Μεθόδιος
[illegible] αἵτινες ἐσήγαγον οὐ μόνον
τὰ στοιχεῖα τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ ἐσήγα-
γον ἐν αὐτῷ καὶ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβή-
του, καθὼς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν ἀ-
γράμματοι καὶ ἀναλφάβητοι ὅλως διόλου.
[illegible] δυνάμεθα φυσικῷ τῷ λόγῳ, ὡς ἐκ τοῦ
στενοῦ τοῦ χρόνου τὰ ἐκταθῶμεν εἰς τὸ ἀντικεί-
μενον, ἀλλὰ εἶπον εἰς τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἴ-
σως ἀλλαχοῦ δὰ εἴπω περισσότερα. λέγω μόνον
τῶρα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔγραψεν
ὁ Φώτιος πρὸς τὸν Νικηφόρος ἄρχοντα τῆς Βουλ-
γαρίας, αὐτὴ μόνη ἡ ἐπιστολὴ ἀποδεικνύει τοῦ
μεγάλου τούτου ἀνδρὸς καὶ τὴν μέριμναν
τὴν πατριαρχικὴν φροντίδα ὑπὲρ τῶν λαῶν
τούτων, αἵτινες προσῆλθον εἰς τὸν χριστιανι-
σμὸν καὶ τὸν ἑλληνικὸν ποζιτιόμον. ἐκ
τῆς ἐπιστολῆς, μόνιον ταύτης τοῦ Φωτίου κα-
[illegible] τὴν [illegible] ταύτην
[illegible] ἐποχὴν τὴν ἀρχαιοτάτην ἐγένετο
[illegible] μετάφρασις τῶν πτονόνων
ἐκ τῆς κανονικῆς συλλογῆς ὑπάννου τοῦ
ἀντιοχιανοῦ, μετὰ τῶν λειτουργικῶν βι-
βλίων τῆς ὀρθοδόξου πρὸς χρῆσιν τῆς νεο-
τοῦ ταύτης ἐλαβικῆς ἐκκλησίας, καθ' ἐποχὴν
(Ἐκκλησ. Εὐλ. δικ. 62.)

τοῦ μέρους τῶν Βουλγάρων. Ἡ πρώτη αὕτη τῶν Σλάβων πανονικὴ συλλογὴ εὕρηται ἐν τινι κώδικι τοῦ 14ου αἰῶνος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Rowenson, ὅστις κῶδιξ περιέχει καὶ τὰ σημροφορία ἡμιαρκανοῦ τινος, σὺν τρίβωνος τῶν ἐκκλησιαστικῶν Βουλγαρικῶν πραγμάτων, περιέχει τὸ σύμβουλον τῆς σύστεως τῆς ἐν Νικαίᾳ, καὶ μετ' αὐτὸ δύο μικρὰς περὶ συνόδων ἐκδέσεις. Β! περιέχει περίληψιν 50 τίτλων Ἰωάννου τοῦ Ἀντιχίονου. Γ! τὴν πανονικὴν συλλογὴν αὐτοῦ τοῦ Ἰωάννου. Δ! Τεμάχιά τινα τῶν ἀποστολικῶν διατάξεων Ε! νόμον τινὰ περὶ γαϊκοῦ καὶ Ζ! τοὺς κανόνας τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Ἐν ταῦτα φαίνεται ὅτι ἡ ἀρχαιοτάτη αὕτη πανονικὴ συλλογὴ τῶν Σλάβων ἀπέλαξε, καθ' ὅτι ἐν τῷ κώδικι τούτῳ ὑπάρχουσι μετὰ τὰ ἐξ ταύτης διαιρέσεις καὶ ἄλλα τινά, σὺν φαίνεται ὅτι εἶναι προσθῆκαι μεταγενέστεραι, προσθῆκαι σλαβικαί.

Αἱ πρῶται αὗται, μόρις ἀπαρχαὶ τῆς ὀρθοδόξεως ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σλάβων, ἐν ᾗ συμπεριλαμβάνονται οὐχὶ μόνον οἱ νῦν Βουλγαροι ἀλλὰ καὶ τὸ Κίεβον ἐν τῷ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Τώτιος ἀπεστείλεν τοὺς πρώτους αὐτοῦ ἀποστόλους διεταράχθησαν ἐπὶ μικρὸν διὰ τῆς ὑποταγῆς τοῦ Κιέβου ὑπότου δλέγου ἄρχοντος τοῦ Νόβεγ φρόδου. σὺν ἐκ τότε διεταράθησαν ἐπὶ μακρὸν αἱ σχέσεις αὗται διὰ τῆς καταπτώσεως τοῦ Κιέβου τούτου. ὁ πεσὼν ὅμως σπόρος ἐδλάστησεν ἔτι περισότερον ἀφότου ὁ Βλαδίμηρος 945 ἐδέχθη τὴν ὀρθοδοξίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀναμφιβόλως ἀπέχθη ἐν τῆς

Ρωσίαν ελληνικὴ καὶ ὀρθοδοξία καὶ βυζαντινὴ τέχνη, ὅ-
πως ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς ἐποχῆς τοῦ βυζαντινοῦ
ὀξέος καὶ ὁ ἦχος τοῦ ἀρχαιοτροποῦ ἐν Ρωσ-
σίᾳ. Ἐν τῷ ὑπερμεγεθεῖ ὀρθοδόξῳ ναῷ τοῦ
Ἁγίου Βασιλείου τῶν χρόνων καὶ τῶν τοῦ βυζα-
ντινοῦ ἐποχῆς καὶ ἡ Ρωσικὴ μεγαλοπρεπὴς ἐξ-
ηγεῖται ἐξ αὐτῶν τῶν διαλόγων τοῦ βυζα-
ντίου, καθ' ὃν ὁ βυζαντινὸς αὐτὸν ἐξηγεῖται
ἐν ᾧ τοῖς καὶ τὸ ἦχος ὀρθοδόξου καὶ διά-
λογοι καὶ αὐτοῦ ὀρθοδόξου τῆς δυσ-
τῶν τροπάριων καὶ καὶ μεγαλοπρεπὴς διά-
λογοι ἀναπτύσσει καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ὀρθοδόξου
τόπου ἀπόδειξα. Ἕλληνοι οἱ ἱερεῖς ὀρθοδό-
ξων οὗτοι καὶ ἡ Ρωσία καὶ Ἑλληνικὴ ἱστορ-
χε τὴ ἀρχή, καθότι σώζει οἱ ἱερεῖς μητροπο-
λίται καὶ Ρωσίας τῶν ἕως μέχρι τοῦ ἔτους
ἐνὸς τὸ ἔτος 1051 ὅτε οἱ μητροπολῖται Κιέ-
βου, μετεβιβάσθησαν ἐν τοῦ βουλγαρικοῦ
τόπου ἐγκαθιδρύθησαν ἐκεῖ καὶ Ρωσίαν οἱ Ρωσ-
σοι ἦσαν ἀγράμματοι. Οἱ Ἕλληνες μετέβησαν εἰς τὴν
Ρωσσίαν καὶ τοῦ ἐδίδαξαν. Παρέσχον δὲ μετ-
ρεσσοῦ καὶ ἐλαβοῦσι μεγάλην ὀρθοδοξίαν
Ἰωάννης ὁ παραβάσεως ὁ ὁρισθεὶς καθ' ἡμῶν
ἐν τῷ ἔτει [illegible] ἐν τῷ [illegible]
ἐν τῷ [illegible] καὶ τῷ [illegible]
μεν καὶ ἐν τῷ [illegible] καὶ τῷ [illegible]
ρων ἐκεῖ [illegible] ἐν τῷ [illegible]
τρία μητροπόλεις καὶ ἔτεθεν ἐν ἔτει 1374
παρόντων ἐν

ὑπὸ τοῦ [illegible]

μητροπολίτου Ἀνδρούσης τοῦ Χαρ-
σιανίτου καὶ ἐπιστατοῦντος τὴν ἐπαρχίαν τῶν
Ἀγγέλων, καὶ μέρους τῆς μητροπολίτου Δρι-
νουπόλεως καὶ ἐπιστατοῦντος τὴν ἐπαρ-
χίαν Μυρίων. Λέγει δὲ ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνδρούσης
τόπον, ὅπου ἀναφέρεται ὁ Θεόδωρος Σκυ-
ταριώτης ὡς ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ 1274 ἐν
μαντείᾳ τῆς ἐπιστροφῆς ὑπῆρχον ἐν τῇ
Βλαχίᾳ ἐξήντα ἡγούμενοι, ἐκ τῶν μι-
μῶν εἶναι ἡγούμενος. Νῦν δέ, λέγει ὁ
μητροπολίτης, ὅτι ἀφοῦ οἱ μοναχοὶ οὐ
δύνανται τὴν ἐπιστροφὴν μεταφράσωσιν εἰς τὴν
βλαχικὴν τὸν τόμον καὶ παρέχουσιν
τῆς ὀρθοδόξου πίστεως γνῶσιν, ἐγὼ τὴν
ὁδηγῶ διὰ τῶν ἐπιτίμων τῆς
γνώσεως.

Μετὰ τοῦ κειμένου τοῦτου μετὰ τὸν
ιε' αἰῶνα ὑπάρχει μητροπολίτης Μο-
σχονησίου ἐγγύτερον πρὸς τὴν συ-
νοδικὴν τῶν μοναχῶν μεταφράσεως ὑπὸ τὴν
ἐποπτείαν στρατηγίας τινός, ὁ μητροπο-
λίτης Βροστινῆς (;) ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ
περὶ τοῦ βίου ἐνεργεῖ ὡς κοινὸς ὁ
ἐν τῇ ἐπιστατικῇ διοικήσει τῆς Μονῆς
μεταφράσεως τῶν μοναχῶν γνωρί-
ζει μετὰ τὸν ιζ' αἰῶνα νοῦ τοῦ ἐξήντα μονα-
χοῦ Παϊσίου, ὅτι ἐφάνηκε ἕνας ὑπεράνω
τῶν ἐξήντα ἡγουμένων καὶ τῆς ἐξουσίας.
ὅτι ὁ αὐτὸς ὁρίζει τὸν ἡγούμενον
ἢ ὅτι μετὰ τοῦ ἡγουμένου ὁ σταυροφόρος
μέλλει προσκυνητὴς ἐν Ἱεροσολύμοις

τον μοναχὸν Ἰσαάκιον ὅτε ἀπῆλθε τὸ ἔτος
1674 μετὰ τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ φω-
τεινοῦ, καὶ τοῦ κλαυσαν τὸν σπόδον μετὰ
τῶν ὀχλῶν καὶ βοηθεῖται ὁ ἀγγελικὸς ὅτι
ὅτε ἦ μετέφρασις εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ
δοσμένην ἐν τῇ ἀδελφότητι τῆς ὑπομονῆς.
τοῦ ὅτι τοῦ ἔτους τοῦτου ὁ αὐτὸς μοναχὸς ἐ-
σφάγιον ἐξήγησιν καὶ ἄλλου τοῦ ἀγ.
μετρητοῦ τοῦ διὰ τῆς τῶν διαλόγων
καὶ τὸ jus graecoromanum Leoclavii.

Ἐν τῇ Ῥωσσικῇ γλώσσῃ, μέρια ὀρθοῦ
σῶμα ἀναγνῶσι ὑποσημεῖα οἱ μαθήμενοι σα-
φῶς τοῦ Λέοντος, γραφεῖσι ἐξηγητὶ ἐ-
σπουδῶν τοῦ Λέοντος, ὄχι τοῦ
σοφιστοῦ Λέοντος, ἀλλὰ μοναχοῦ τινὸς
τῆς (Χάλκης) ἐν τῇ βίᾳ ἄλλου ἐτῶν 1000 σφρ.
μοῦ, βιβλίου ἐν ἔχει τινὰ μοναχοῦ,
σπουδάσει, ὅτου τοῦ Λέοντος, ἐν τῇ ὁρθο-
τάτῃ γλώσσῃ τῆς ἐξηγητικῆς ἐπιστήμης
ὁμιλοῦσι ἐν ἐπιδόσει ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς
Μόσχας. ἡ μετάφρασις ὑπομνημάτων εἰς 113
περιέχει ἔμπνευσιν τοῦ ἔτους... Ἐκτυπώθη
καὶ ἐγράφη ἐν ἔτει 1795. ὅτε δὲ ἐμέλλε σχε-
δὸν ἐκδίδεται ἐν τῇ πατρίδι τῆς Ῥωσ-
σικῆς ἐκκλησίας καὶ παραδείκνυται ἐκδε-
δεμένα ὁ πίναξ ὁ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει μετά-
φρασις σοφρωνίου ἐπίσκοπος = σοφρώνιος. ἡ μετάφρασις
ἐπὶ σημείου ἔστιν ἐν ἐπιτροπῇ ἐν ὁ ἐ-
σόμενα μαρτυρία πίναξ τῆς ἐν μετά-
φρασις τοῦ ἐπισκόπου χρονολογούμενον. —

Η δημοτικότης του μύθου τούτου εἰς ὅλους
τοὺς λαοὺς εἶναι τοσαύτη, ὥστε ἐπεκράτησε
τὸ πάθος τοῦτο εἰς διαφόρους τόπους ὀνομα-
σθέντος πρώτης κατὰ διαφορὰν τοῦ Τούρου
Μιχαηλάκη ὁποῦ ἔζησεν ἀπὸ τὸ ἔτος 1641 ἕως τοῦ
σαραντάχρονου ἀνδρός, καὶ ἐκείνου τοῦ τοῦ-
δόξαν ὡς τοῦ ναυαρχήσαντος Μεσσηνίου τὸ ἔτος
1653 ὁ Μόρος μεταγενεστέρως ἐπονομασθέν-
τος ἀπὸ τοὺς 1792, 1804 καὶ 1876. ἀ' ἐπὶ
τούτου ἔπρεπε νὰ ἦναι ὁ ἐν σκρου-
τάρι τὸ ἔτος 1843 ὡς τὸ ἐπονόμασαν τὴν
δὲ μεταγενεστέρα τὸ ὁποῖα ἀρχίσαντες
ἐκ τοῦ μύθου τούτου. Ἐνθεῖ ἔτρεχε τὴν
ὁδὸν ἀπὸ οὗ ἄλλου τόπου ἦναι ἀμφίβολον μᾶλ-
λον ἔξωθεν ἐπιστήμης τινὸς ἀπορίας, σφάλλον τὰ
μεταγενεστέρα ἀπὸ ἐπόδοσιν καὶ ἐπὶ
προσθήκαις ἐξήνων ὅσον σαφέστερον τὴν ἀρχαι-
ότητα καὶ τὸ ὕφος ἐξ' ἀπὸ τὸν ἐπόδοσιν ἀ-
γόντων, ὅτι, συνήθως ὁρᾶ ἐπόδοσιν τοῦ μύ-
θου εἰς διάφορα χρόνους καὶ τόπους ἐπὶ
ἐπὶ πρῶτον ἀπαντᾶται ἐπὶ τὸν μυθολογι-
κὸν τοῦτον ἥρωα τρία τὰ κατὰ τὸν μυθολογι-
ούμενον τοιοῦτον ὅτι ἀπὸ καὶ ἀδελφοὶ
ὀνόματα χαροκαφᾶ, καὶ ὅσοι τόν εἰσαγαδοί
μενοι χρόνοι ἔζησαν τόνον τρόπον ἐπὶ
τοῦ μύθου τούτου ἐπὶ τὸν ἀρχὴν ἀπὸ ἐ-
σαν ἔτος 350 μετὰ ἐπὶ καὶ ἐπὶ
καὶ τὰ ἐπὶ ἐπὶ ἔζησαν, ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ
ἐπὶ τὸν ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ
ἐπὶ καὶ ἐπὶ καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ 1700
ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ

διά νά παραβγηθῶσιν δῆθεν τοῦτο πρός τό πηδάλιον τό Ῥωσσικόν. Οἱ ἐνδόταιμοι τόν αὐτοῦ τοῦ πηδαλίου λέγουν ῥητῶς ὅτι πρός ἔνδοσιν αὐτοῦ συνεζεῖται πανταχόθεν διάφορα χειρόγραφα, ἐξ ὧν τό πληρέστερον καί τό τελιότατον. Τό δέ αὐθεντικόν τῶν χειρογράφων ἐπεβεβαιώθη δι' ἀρχαίου τινός ἐξ ἐπιστολῶν πώδικος τόν ὁποῖον εἶχεν ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Παΐσιος παρ' ἑαυτῷ διατηρούμενον τότε εἰ Μόσχᾳ.

Τοῦτον τόν πώδικα τόν ἐκπληρωσιαστικῶν τῶν Ῥωσίας τόν ἀνεστρέψε καί τόν ἀνέλυσε σπουδαίως ὁ Capital εἰς τά παλούμενα Βεενέα χρονικά τῶν φιλολογίας. (παραβάλατε τόμον 23 σελ 265. Τήν ἀρχήν ἤ τήν εἰσαγωγήν εἰς τόν πώδικα ἀποτελοῦσι σφαγματίαι αἵτινες ἀφορῶσι τό μεταξύ τῶν ἀνατολικῶν καί δυτικῶν ἐκπληρωσίας σχίσμα. τήν ἱστορικήν διήγησιν τῶν προελεύσεων τῶν αἱρέσεων εἰς τόν χριστιανισμόν, τήν σύστασιν τοῦ πατριαρχεῖ Μόσχας, τάς συνόδους τά οἰκομενικά καί τοπικά. καί τέλος τόν νομοκάνονα τοῦ Φωτίου, ἐξ οὗ ὅμως ἀπεκόπη ἀ τό κείμενον τό περιέχον τός νόμους τοῦ Ἰουστινιανοῦ καί τ' σχόλια τοῦ Βαλσαμῶνος. Μετά τήν εἰσαγωγήν τῶν τα ἔρχεται μυρίας τό σῶμα τῶν κανόνων συγκείμενον ἐξ 70 [illegible] καί διαιρουμένην μυρίας εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τό πρῶτον ἀρχόμενον ἀπό τοῦ πρώτου πεφαλαίου καί λέγων εἰ τό 47ον περιέχει τοῦς κανόνα τό δεύτερον ἀρχόμενον ἀπό τοῦ

42 παραγωγών μεταξύ τῶν ἐμπορικῶν τάξεων καὶ τῶν ἐμπορικῶν τάξεων καὶ τῶν ἐμπορικῶν τάξεων καὶ

μέρος τῶν ὑπερκειμένων ὀρέων τοῦ
μεν. τὸ βάθος ὅμως ἦτον ὅσο ὁ ἀνήρ
εἶσαι ἀπὸ τὸν πυθμένα τῶν βάθρων μετρά
δημ. τὸ ὕψος μέρος αὐτοῦ ἐκτείνεται πρὸ
ὀρεινόταται ὀρεινὰ ἐξαπλωμένα ἀνήκει
δομή, ὡσὰν τὰ ὄστα ἐμπορεύονται νὰ ἦναι
τὰ σήμερον συναχθέντα ἐν ἔτει 1561 ὑπὸ
τινος Νοταρίου Μανουὴλ ἐπιφανῆ ἐκ τῆς
Νικομήδειας μαγειρέων, ὅπου ἐχρόνευε ἐκ
τότε νομοφύλαξ ἐν Κρήτῃ τοῦ ὑψ
ἐξοχώτερα τῶν ἐμπορευομένων μαγει
γεῖα ἐκεῖσε ἀναφέρω εἰς σύναγμα ἀνόνυ
συναχθὲν ἐκεῖθεν ἀνόνυ τῶν σήμερον ἀπ
ἐξῆλθον συγγραφῶν ἐπὶ ποινῇ καὶ γρόνου
βορεν διάφορον γεγραμμένον 33. Ἀπὸ τοῦτο
φίνομαι νὰ ἀποδείξω ὅτι ἐν αὐχὶ ἀνό
δὲ ἠκολούθησαν ὅμως καὶ μέρος συνεχῆ
τὸν αὐτὸν ὁ ἀνόδος, ὅπου φαίνεται ὅτι ἀπὸ
χεῖ ἐξαίρετα παρατηροῦμεν καὶ τοῦτο
αὐτὰ, συνήθως ἐπὶ τοῦ σήμερον ἐπα
νόνυ ἐκεῖθεν βάθρων ἀνόδου καὶ συ
δομὴ καὶ ἀνάρχει νὰ διαπιστεύσω μέ
γρεσι ἀπὸ διάφορα λόγια γενόμενα ἐν ἔτει 1582.

Ταῦτα μοι οὐκ ἀπὸ τῶν σημείων καὶ ἀ
θανόταται ὅμως, λέγω καὶ βεβαιοῦται τοῦτο
νομενέναι μέσα εἰς βιβλίου μου καὶ
ἐξοχῆς καὶ μεταφρασθέντα ὑπὸ ἐμοῦ
ἐκ τοῦ μεγάλου ὀνόματος ἐκ τοῦ ὑψόμου ἀ
τοῦ τοῦ μεγάλου ὀνόματος ἐκ τοῦ ὑψόμου ἀ
ἀπὸ ἔτους μεγάλου εἶναι καὶ ἡμῶν ἐ
ἐπιτηδείως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ὑψόμου

(συνέχεια εἰς σελ. 43)

Μετθαίου ἐξαστάρεως αἱ τὸ κατὰ [illegible] χει-
ρὸς σύνταγμα· ἐν τοῦ προλόγου τούτου τοῦ μητρο-
πολίτου φαίνεται ὅτι μέχρι τοῦ 1652 ἐπίσημος
τις τοιλαχίζων δὲν ὑπῆρχεν (ἐνδόξοι) ἐν τῇ
Ζακινῇ ἐκκλησίας, καθότι ἐν τῷ προλόγῳ τού-
τῳ ὁ μητροπολίτης λέγει ὅτι ἐπέμψεν ἐπίτηδες
πρὸς τὸν οἰκομενικὸν πατριάρχην ἀποστόλους ἵνα παρὰ
τοῦ πατριάρχου λάβῃ ἐπίσημόν τι καὶ αὐθεντικὸν τῶν
κανόνων τῆς ἐκκλησίας κώδικα, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέ-
τοι οὗτον παρὰ τῷ Γεωργίῳ Παρύδῃ. αὐτὸς ὁ κώδιξ
κυρίως φέρει τὴν ἐπιγραφὴν περὶ τῆς ὁσίας, ἐπὶ
κατὰ τὴν μετάφρασιν εἰς τὸ Βλαχικὸν ὅτι δηλ-
διεταχθὴ νὰ μεταφρασθῇ τὸν κώδικα τοῦτον ὑπὸ
Μανουὴλ Κομνηνοῦ.

Ἐν Βλαχικὸν οὗτος κώδιξ διαιρεῖται εἰς δύω μέρη ἐξ
ὧν τὸ πρῶτον συγκειται ἐκ 4/7 περιλαίων περιεχόντων
διάφορα ἐκκλησιαστικὰ καὶ πολιτικὰ ἀντικεί-
μενα πολλάκις οὗτος ἐφρηται ἔχων ὁμοιότητα πρὸς
τὸ σύνταγμα τοῦ Μαλαξοῦ· τὸ δεύτερον μέρος εἶναι
σύνταγμα τῆς ἐκκλησίας τὸ περιέχει τοὺς ἀποστο-
λικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας μετὰ τῶν κανόνων
τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Μετὰ ταῦτα δὲ ἔπον-
ται καὶ ἕτερά τινα ὑποδεικνυόμενα ἢ ἐν
αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ κώδικος θεολογίαι τῶν πατέρων
αὐτὰ δὲ ἐπιτραγματίας ὑπὸ τὸν τέλος θεολογία
τῶν πατέρων. εἶναι κυρίως αἱ ἀπόκριστα τοῦ
Ἀναστασίου πατριάρχου Ἀντιοχείας διαιρούμενα
εἰς 54 κεφάλαια. αὗται, κύριοι, αἱ πόκριστα
ἀθαλασίου τοῦ ἀντιοχινοῦ φαίνεται ὅτι ἦναι
κανονικαὶ ἀπαντήσεις τοῦ ἀναλασίου τοῦ κλουμέ-
νου Σεναΐτου τῷ ὄντι πατριάρχου Ἀντιοχείας

Δημήτριος ὁ Ἰσαρέως συμβιβάζει τὸν ἀγῶνα 250
σαλπίσας πρὸς τὸν Μιχαὴλ ἐν ἔτει ,ζοβ΄ ἰνδ. ιγ΄
ἐν ᾧ ἐβασίλευσε ἔτη 73. — Περὶ δὲ τοῦ Μιχαὴλ τοῦ
Βοδινοῦ τὰ ἐπιχώρια, τὸν ἐξ ἀγελαίου μεταβλη-
θέντα εἰς Σερβικὸν μονάρχην ἀναγράψω.

Σερβικὴ μονοκρατορία.

Οἱ Σέρβοι, ἐπεὶ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν τοῦ
πάνυ πρὸ τοῦ ἀπὸ χριστοῦ ,αωπ΄ ἔτους
βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Βοδινοῦ ἐξέλιπεν, ἐπὶ
πολὺ ἀβασίλευτοι διέμειναν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Βοδινοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ
ἐπανεστάθησαν καὶ χώρας τινὰς ἀπ' αὐτοῦ
ἀπέκοψαν. ἐπὶ δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Στεφάνου
ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὑποταγὴν καὶ τὸν βασιλέα
ἐτίμησαν ὡς ἐπὶ τοῦ πατρός. ἐπὶ δὲ τοῦ
τρίτου τοῦ Στεφάνου, τοῦ Δουσιανοῦ
ἐπικαλουμένου, ἐν ἔτει ,ζτιθ΄ ἰνδ. ιγ΄ ἐπὶ
τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ . . . . . ε. 73. διαν.
26 μαΐ. 20. ἀπὸ ἀνίσχοντος ἡλίου τὸν πόλεμον
τοῦ Δουσιανοῦ ἔναντι Πέτρας ἤρξατο ε.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τοῦ ὄρους τοῦ Βου-
γαρικοῦ ἔθνη πολλὰ οἰκοῦσι καὶ βασιλέα τὸν Σερ-
βίας ἐκάλουν τὸν πρὸ τοῦ, ὁ Σέρβικὸς συγγρα-
φεὺς καὶ τῶν ὀνομάτων μνείαν

+ ὁμιλία τῇ 26 Μαΐου 1873.

ἴδιον ἐθνικόν, ἀποκρύπτει πῶς ἡ ἐκκλησία
μερίζει ἴδιον λειτουργικόν, ἀγαθοποιεῖ καὶ ἐμπνέει
ἀγιότητα μέχρι σήμερα τοῦ βίου τοῦ
ἐκκλησίας· ὅλοι οἱ χριστιανοὶ γίνονται σὲ πα-
ρεμβολὴ τῶν ἁγίων, τοῦ ὁποίου τοῦ ἁγίου
ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἁγιότητα ἔχει τὴν ἐθνικὴ
χροιὰ τοῦ λαοῦ, ποὺ ἀνήκει. Ἡ ἑλληνικὴ ἁγιο-
λογία καὶ ἡ ἑλληνικὴ ὑμνογραφία ἔχουν ἐθνικὸ
χρῶμα· ἡ ἀγιολογικὴ παράδοση καὶ ἡ ὑμνο-
γραφικὴ τῶν ἁγίων, ποὺ ἀνήκουν στὸ ἑλληνικὸ
γένος εἶναι ἡ ἁγιότητα ἔχει ἐθνικὸ χρῶμα
καὶ ἡ ὑμνογραφία αὐτῶν. Ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία
ἡ προσαρμόζει τὴν ἁγιολογία καὶ τὴν χριστι-
ανικὴ ὑμνογραφία, ἔτσι ὥστε νὰ ἔχει ἴδιον λει-
τουργικὸ ὕφος ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ὁσίου βίου
μέχρι σήμερα, ἐπιτυγχάνει καὶ
καὶ ἐσωτερικὴ ἑνότητα μὲ ἄλλους
λαοὺς καὶ μεταχρονικὴ ἑνότητα, ἐν ἀδιαφόρῳ.
Μεταβαίνομεν τοῦ ἐκ τῶν ἔργων εἰς τὰ ἀναγ-
καῖα καὶ ὅσα τὰ ὁποῖα ἀπαρέμβατον ἐξαρτῶνται τὸν
χριστιανισμόν. καὶ βέβαιον τοῦ χριστιανισμοῦ
ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς ἀορίστου μεταφορείας καὶ
ἡ ἀποφάσεις τροποποίησις. Μεταβαίνομεν εἰς
τὴν ἁγιολογικὴν ἔκφρασιν. Ὁ χαρακτὴρ αὐτῆς
ἔστω ἡ μορφὴ τῆς ἐκφράσεως ἀγιότητος καὶ τοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ λόγου. Διὰ τοῦτο ἡ ἀναγνώσεως τοῦ
τῶν ἔργων ἡ ὁποία ἔχει νὰ ἐκφράσῃ τὴν
ἁγιότητα αὐτῶν τὴν ἐκφράζουν ἐκκλησιαστικὴν
καὶ ἑλληνικὴν· ἐκ τοῦ μόνου ἀφηγούμενος
ἐκκλησιαστικὴν διαφέρει ἐκκλησιαστικὴν

Περὶ
τῶν πηγῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
δικαίου τῆς Ρώμης.

Τὸ παρόν κεφάλαιον θέλομεν ἐξετάσει περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου τῆς Ρώμης, καθ' ὃ συνίστησι σπουδαιότερον μέρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. Ἡ ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἐν ὅσῳ ἐσχημάτισε μέρος τῆς ἀρχαίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας οὐδὲν ἴδιον ἐξῆλθε νὰ σύνταξη κανονισμὸν ἐκκλησιαστικὸν ἀλλὰ ἐδέχετο ὅσους ἐκανόνιζον αἱ ἐν τῇ ἀνατολῇ συνόδοι αἵτινες συνεκροτήθησαν ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἐφύλαττε τοὺς ἐκεῖ συγγραφέντας κανόνας. Ἡ Ρώμη ἐπροσπάθησε νὰ ἐπιβάλλῃ τοὺς ἰδίους κανόνας καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ. Ἡ Prisca collectio, ἡ τοῦ Διονυσίου τοῦ μικροῦ, καὶ ἡ Hispana, ἡ ἐν Ἱσπανίᾳ ἐν ἔτει 633 ἐπὶ τῆς ἐκεῖ συνόδου τῆς Σεβίλλης συνταχθεῖσα ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐκεῖ συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Καρθαγένῃ συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Τολέδῳ συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Ἀφρικῇ συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Ἀρελάτῃ συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Ἀγάθῃ

[illegible] συγχρονισμένα [illegible] ἀπὸ τὸ χωριὸ [illegible] ἀπὸ
τὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ χωριοῦ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ χωριοῦ
καὶ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ [illegible] τοῦ χωριοῦ
τὸ βράδυ ἦταν ἀπόφαση ὅλοι οἱ κάτοικοι
ἀπὸ τὸ χωριὸ νὰ μαζευτοῦν στὸ βαλτονέρι
τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ἐκεῖ νὰ ἀποφασίσουν
τὶ θὰ κάνουν. Ἐκεῖ ἀποφασίσανε νὰ ἀνεβοῦν
στὸ βουνὸ καὶ νὰ ἀντισταθοῦν ὅσο μποροῦν
καὶ ὅταν δὲν θὰ μποροῦν πιὰ νὰ ἀντισταθοῦν
τότε νὰ παραδοθοῦν. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἀνεβήκανε
στὸ βουνὸ καὶ ἀντιστέκονταν ὅσο μποροῦσαν
καὶ ὅταν δὲν μποροῦσαν πιὰ παραδόθηκαν
καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ κατέβηκαν
στὸ χωριό. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πιάστηκαν
σκοτώθηκαν τότε ἀμέσως ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς
ἐκεῖ πάνω. Ὅσοι ἔμειναν ζωντανοὶ ἀπὸ τὴ σφαγὴ
ἦταν ὁ Γιάννης Ἀντωνόπουλος καὶ ἄλλοι
ἀκόμη ὀκτὼ ἢ δέκα ἄτομα. Ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα
ἀπὸ τὸ χωριὸ ἄλλοι σκοτώθηκαν ἐκεῖ πάνω
καὶ ἄλλοι κατέβηκαν στὸ χωριὸ καὶ ἐκεῖ
ἔγιναν ἡ σφαγή. Ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα
ποὺ σώθηκαν ἀπὸ τὴ σφαγὴ ἦταν ἡ Ἀντωνοπούλου
Ἀναστασία καὶ ἡ Ἀντωνοπούλου Ἀγγελικὴ
καὶ ἄλλα ἀκόμη ποὺ δὲν θυμᾶμαι τὰ ὀνόματά τους.

Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ πῶ γιὰ τὴν ὀργάνωση
τοῦ χωριοῦ ἦταν ὅτι στὸ χωριὸ ὑπῆρχε ἀστυνομία
ἀλλὰ ἦταν ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν κατοχή.
Ἐκεῖ κάτω στὸ Βῶλο ἔδρευε ἡ ἀστυνομία
τοῦ νομοῦ καὶ στὸ χωριὸ εἶχε μόνο ἐπιτρόπους
τοῦ νομοῦ ποὺ ἦταν καὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ.
Ἐκεῖ κάτω στὸ Βῶλο ἔτσι ὅπως ἔγιναν ὅλα
τὰ γεγονότα ἡ ἀστυνομία τοῦ νομοῦ ἔστειλε
ἀνθρώπους καὶ ἔτσι ἐκεῖ μέσα ἀνάμεσα
στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔστειλε ἡ ἀστυνομία
ἦταν καὶ ἕνας ἀστυνομικὸς ποὺ ἦταν
ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἦταν ἐκεῖ μέσα καὶ
ἐκεῖνος ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ βοηθήσει
τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ. Ἔτσι ἔγινε
καὶ ἔτσι ἔγιναν τὰ πράγματα. Ἀφοῦ τὰ γεγονότα
ἔγιναν ἐκεῖ πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ βουνὸ
ἐκεῖνος ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία
ἔτρεξε ἐκεῖ πάνω καὶ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε
γιὰ νὰ βοηθήσει τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ
καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἦταν ἀπὸ τὸ χωριὸ
ἐκεῖνος ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ βοηθήσει
τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ καὶ ἔτσι ἔγιναν
τὰ πράγματα. Ἐκεῖνος ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία
δὲν θυμᾶμαι τὸ ὄνομά του.

(συνεχίζεται στὴ σελ. 254)

μας ἐπίσκεψις αὐτοῦ, καὶ θεραπεύσῃ πᾶσαν
ἀσθένειαν καὶ πᾶσαν νόσον ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ,
τὸν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπιφανέντα ἐν σαρκὶ
καὶ ἀληθείᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ ἐν δόξῃ
ἀναληφθέντα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ καθεσθέντα
ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός· ἐπιφανείη ὁ αὐτὸς
καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις
αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προσευχῆς ταύτης, καὶ ἐπιδείξῃ
ἐν ἡμῖν τὴν αὐτοῦ φιλανθρωπίαν καὶ εὐσπλαγχνίαν·
ἵνα καὶ ἡμεῖς μετὰ παρρησίας ἀκατακρίτως
προσενέγκωμεν σοὶ τὴν θυσίαν ταύτην ἐπὶ
τοῦ ἁγίου σου θυσιαστηρίου, καὶ ἐπιδέξῃ
αὐτὴν εἰς ὀσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς, καὶ
καταπέμψῃ ἡμῖν τὴν θείαν σου χάριν καὶ τὴν
δωρεὰν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἵνα ἀξιωθῶμεν
ἐν καθαρᾷ συνειδήσει προσελθεῖν τῷ ἁγίῳ
σου θυσιαστηρίῳ, καὶ ἐπιτελέσαι τὴν
ἀναίμακτον λατρείαν ἣν ἡμεῖς λατρεύομεν
ἐν τοῖς ἁγίοις σου μυστηρίοις καθὼς ἐνετείλω
ἡμῖν Κύριε. —— Ἀρχόμεθα λοιπὸν ἐκ
τῶν ὁρῶν καὶ ἀρχαιοτάτης παραδόσεως
συλλογῆς τοῦ Ρ. ἐπιγ. τοῦ παρ' ἡμῖν Ritus
collectio· ὅτι αὐτὴ ἡ συλλογὴ ἔχει ὁρισμὸν
ὀλίγα ἀρχαιότερα συλλογῆς συλλογῶν μερικῶν
ἐκεῖνο μυρίως τὸ ὄνομα αὐτῆς· ὁσὶ οὐδενὸς
βαθμοῦ πρὸ τῆς σχίσεως ἐκείνης συλλογὴ ἐν
τῇ δύσει ἔσωσεν ἐν χρόνοις ἀναγραφόμενον
διοκλητοῦ οἱ μαρτύρες τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου
μετὰ ἐπιμονῆς τὸ Ρῶμη πάντοτε συνήθως
καὶ καθιερώνει τῆς ἐν Ἐφέσῳ, ἔτσι τοῦ
τὸ χειρόν παρατήρησιν καὶ σεβασμόν, ὅτι
τὸ σῶον τὸ μαρτύρων τῆς Ἐφέσου ἐν τῇ δυ-
τῇ συναξάρῃ αὐτοῦ καὶ οἱ τῆς Νικαίας καὶ

ἐπιδημίαν τοῦ Χριστοῦ προφητεύουσιν
ἐκ γενεᾶς τοῦτο μὲν ἀπὸ Δαυὶδ τὸν πατέρα τῆς
γενέσεως τοῦ λόγου, καὶ σημαίνουσι τὸ ἀπὸ
Βηθλεὲμ τὸν ἐξ οὗ ἔμελλον γεννᾶσθαι ἐκεῖ-
νον προφέρειν· τὸ δὲ τοιοῦτον τὸ ὄνομα ἐπὶ τροπῆς
ὅτι ἀπὸ ὁδοῦ τοῦ συνεδρίου τοῦ ἐν τῇ Νικαίᾳ
τῆς Βιθυνίας ἐστὶν ἡ Ἐφεσίων σύνοδος
ἡ δὲ Νικαίων τοῦτο

=5055=

[illegible] ἡ ἀγάπη. Ὁ μακαρίτης αὐτὸς τὸν
[illegible] ἔλεγε ὅτι [illegible] ἔχει βαρ-
βιόπαν σοφὸν ἀπαίδευτον καὶ ἀγαθὸν μέν,
ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἀπὸ μέγαν σπουδαῖον ἔναν
ἀγαπᾷ τοῦτο μόνον καὶ μόνον ὅτι τὰ σχέδια
αὐτοῦ χαρακτῆρα ἀριστοκρατικὸν. Τὸν διδάσκαλον τῆς
ἀγάπης ἐπῆρεν ἐπὶ σπουδῇ τοῦ ἀπὸ τὸν μέγαν
βεβαίως ὅτι δὲν ἦτον μεγαλογένους καὶ
εὐγενοῦς ἤθους καὶ ἐπὶ πλέον ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη τῶν
παιδῶν συμπαθεῖ μέχρι τῶν παιδῶν τῆς ἀγά-
πωσης αὐτοῦ. Καὶ τὸν περὶ τῆς ἀρχαιολογίας μάθη-
ματα ἐδίδαξεν ὁ Βαρβ. Μεταβαίνομεν εἰς τὴν
ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐφοδείαν.

Ἐφοδεία λιμνοῦσα τοῦ μικροῦ.

Ὁ λιμνοῦσα εἶναι ὁ μεσαιωνικὸς καὶ μεγάλος
μικροὶ τὸν ἀνήρ τὸν τοῦ σύντροφον, ἀνήρ σοβαρὸν τὴν
ἔφοδον τοῦ παιδίου σοβαρεύεται ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους,
μεταφυγὼν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ μεταχειρισθεὶς ἐξ
τὴν ἐξαμηνίαν τοῦ χάσου καὶ ἀσκήσεων ὁ δεκα-
δέκατος ἐπὶ ἐκείνου τὸ γένος, τὴν ἀνωγὴν δὲ καὶ τὸ
φρονηματίαν βίωμα τὸν τὸ ὄνομα τὸ καὶ τὸν σχέδιον
σωματικὴν ἀνδρῶν τῆς ἔφοδος τοῦ· οἱ συγχρονα-
σοὶ τὸν τὸ δὲ ἤρισαν ἐπιφράσεις, ἐπειδὴ ὅτως ὑ-
μνοῦσαν καὶ τὴν σαρδέαν καὶ ἔρεσαν τοῦ γέ-
γονεν περὶ αὐτοῦ ὅτι τοῦ ἔδιναν συγγραφὴν ἀδύ-
νατο τὸ τοῦ ἐπαναγγέλλαν καὶ ἀναπόσυχον.
Μὲν ὁ Διονύσιος, ὅτι ἦν τὸ ὄνομα τὸ καὶ τὸν ἔφο-
σωκέρων τὴν ἔφοδον τοῦ Κυρίου· αὐτὸ ἦτον
ὁ Διονύσιος ἐκεῖνα ὅτως, βεβαίως γνωρίζει ἀκόμα
γεν τὴν χριστιανικὴν χρονολογίαν, τὴν ἀκεῖ-
χρονολογίαν τὸν χριστιανὸν καθ' ὅλον τοῦ τὸ

μεταξὺ τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς κοσμικῆς σωτηρίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀρχόμεθα τὸν ἐνιαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἑξῆς τοῦ Χριστοῦ γενεθλίου, σαφῶς γινώσκομεν οἱ ἁγιορεῖται ὅτι ἡ ἐμὴ ἀρχὴ ἔσχε τὴν χρονολογίαν τῶν ἐνιαυσίων μου ἐπιστολῶν καὶ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἑορτῶν τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων.

καὶ οἱ ἄλλοι δὲ ἁγιορεῖται ἐν πάσῃ τῇ ἀρχαίᾳ τῶν ἑξακοσίων χρονολογίαν μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ γεννάσθαι. οἱ βιβλιογράφοι ἔχουν τὴν μεγάλην διαφωνίαν τὴν ὀνομαζομένην χρονολογίαν τῶν μεγάλων ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ πρωτοκτίστου διαφωνοῦντα ὅλα ἐγγεγραμμένα ἐκεῖνα διαφορεῖ τὰ χρόνια. πρώτη δὲ καὶ ἀνώτερα ἐστὶν ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Πάσχα, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ τὸν πανάγιον ρεβεκὶ ἀναγορεύει ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ὅστις ἐβασίλευσε τὸν ἑξακοσιοστὸν ἐνιαυτὸν χρονολογίαν τῶν χρόνων τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀρχόμεθα τὸν ἐνιαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἑξῆς τοῦ Χριστοῦ γενεθλίου, σαφῶς γινώσκομεν οἱ ἁγιορεῖται ὅτι ἡ ἐμὴ ἀρχὴ ἔσχε τὴν χρονολογίαν τῶν ἐνιαυσίων μου ἐπιστολῶν καὶ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἑορτῶν τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων. πρώτη δὲ καὶ ἀνώτερα ἐστὶν ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Πάσχα, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ τὸν πανάγιον ρεβεκὶ ἀναγορεύει ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ὅστις ἐβασίλευσε τὸν ἑξακοσιοστὸν ἐνιαυτὸν τῆς κοσμικῆς σωτηρίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ

ρ. ἔτους τό ἔτη. ἀπό τόμου ἀπό τοῦ δι-
ατίνει ἐποίησεν αὐτόν ἡ χριστιανική χρονο-
λογία τοῦτο ἡ Ἑβραϊκή ἡ ἀρχαία ἡ δουλεύ-
ει ἐκεῖ ἡ Ἑβραϊκή ἔχει ἄλλην χρονολο-
γίαν ἡ ἀρχαία ἔχει τὸν 1600 σταυρωθῆναι
χρόνῳ τὴν χριστιανικήν, ἡ Ἑβραϊκή ὅτου τό αὐτο-
τόν σταυρωθῆναι τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐκκλησία
τόν ἀπό τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου ἡ ἐκκλησία
σμοῦ τῶν χρονολογιῶν, ἡ σταυρώθη ὁ Χριστός
ρίου ἀπό τῆς γενέσεως τοῦ Ἀδάμ ἡ ἐκκλη-
σίας καὶ χρονολογίαν ἀπό τῆς γεννή-
σεως τοῦ Χριστοῦ σταυρώθη καὶ πάλιν ὁ
ἡ ἀπό τῆς γενέσεως τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀρχή
ἀρχίου ἀπό τῆς Σεβαστοῦ γενεθλίου τοῦ
οὐ ἐβασίλευε νέ μηνῶν ἀπό τῆς ἀρχῆς
ουρίου. ἐπαρχεῖ ἀρχίου ἐβασίλευσεν ἐνιαυτῶν
ε ἐβασίλευσεν ἔτη 1600 σταυρώσεως τοῦ
ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἀπό τῆς 13 Δεκεμβρίου
πού ἔτυχε ἡμέρα αὐτή τῆς γεννήσεως
ρίου τῆς ἀρχαίας τοῦ Χριστοῦ. τοῦ δὲ
λευσεν μόνον, καὶ τό ἀποκαλυπτικόν
τῆς ἀρχαίας ἔχει καινοτομίαν συμφωνεῖ
τῆς Θείας Γραφῆς νά ἔχωμεν αὐτή ἀπό
καίνα κεφ. καὶ ἀρχάς τοῦ βασιλέως τῆς Θεοῦ
μη. τῆς μεσόμενα ἐμπλέκει δύο σοφιστάς τῶν
δους οἱ Χιλιαστάρχαι καὶ βαθεῖα, αὐτοί ἐπὶ τῶν
νεχθῆναι νέα κυνά μεταφράσεως τῆς καινο-
νίας συμφωνεῖ μεθ' ὑπόκειται καὶ αὐτοφω-
φορέρεται τῆς ἰδίας χρονολογίας καὶ τῆς
ἀρχῆς ἔτη ἐβασίλευσεν ὁ προάρχων ἐκ

αυρίου ἐγώ τὸν Ῥάμη καὶ ὁ ἀπόστολος τὸν ἡμέρον
ἐν τῇ ὁδῷ τὸν ἀφεντικὸν ἀδελφὸν ὁ Διονύσιος ἀπει-
λόν τὸ ἔργο. Ἡ ἄλλη τὸν ἀπόστολον μεταφέρουν ἀφίγμα
ἀπὸ 1-100 ἀπὸ ἀφεντικὸν καὶ τὸν ἐν τὸν ἐμπνευμα
ἀρνητικὸν τὸν ἔχει ἀπόστολον ἀπὸ 20 τὸν Νοεμ-
ον 24 τὸν ἐμπνεύσεν 14 τὸν Νοεμβρίου 20 τὸν Δεκ-
βρον, 25 τὸν Δεκεμβρίου καὶ 3 τὸν Ἰανουαρίου. ἐν
τοῖσον, ὅτι τὸν ἀπόστολον ἀρνητικὸν ἀπόστολον
λόδι μαθητὸν τὸν συνόδου 50 ἐπισκόπων ἀπο-
νόησαν καὶ ἐν ἐνέρσει ἐκδόσεως ἐμπνευμα
25 ἀπόστολον τὸν Δεκεμβρίου, ἐν ᾧ ἀπόστολον ἐμπνευμα
ἀρνητικὸν ἀρνητικὸν καὶ 21 ἀπόστολον τὸν Δεκ-
βρίου τὸ ἔργο ἐν τὸν συνόδου ἀπόστολον 13 ἀπο-
τόλων τὸν συνόδων τὸν ἀρνητικὸν οὐχὶ ἐνεργεῖ-
ρίου ἀλλὰ τοῦτον λόδι ἐν Δεκεμβρίου ἀρνητι-
τόν, ἐπὶ οἱ σατῆρες τὸν ἐκκλησιὰ τὸν ἀρνη-
τὸν ἔχρωτο τὸν Δεκεμβρίου χρόνον, ὅδε καὶ
οἱ ἀπόστολον οὗτοι τὸν συνόδων τὸν ἀρνητικὸν
ἀπὸ εἶναι συνεπαγγέλλον τὸ ἀρνητικὸν Δεκεμ-
βρίου, καὶ ἐν τοῦτον μεταφερόμενον ἐν τὸν χρόνον
χρόνον ἀπόστολον τὸ τὸ ἀρνητικὸν τοῦτο μέρος τὸν
ἐκκλησιῶν, ὁ Διονύσιος ἀρνητικὸν, καὶ δεύτερον ἄλλο
μέρος, τοιοῦτον τὸν Δεκεμβρίου διαλόγου, ἀπὸ οἱ
ἐμπνευμα ἐνεργεῖ οἱ ἐν τελευτῇ τὸν ἐκκλησιῶν
ἀπόστολον Δεκεμβρίου ἐστὶν ἐν τοῦ ἀποστόλου
ου τοῦ Β' ἀποδεικνύον ἐν ἔτει 478, ἐπὶ ὅτε Β'
αὐτὸν ἀρνητικὸν ἐμπνευμα ἐκκλησιῶν τοῦ τοῦ-
εσθαι Γάϊος. Ὑποδεικνύει 538-514, ἐπὶ τὸ Α'
μέρος τοῦ Διονυσίου, ἐν ᾧ μεταφέρεται τὸν ἀπόστο-
τὸν ἐν ἀποδεικνύει ἐν τὸν τελευτῶντα τοῦ τοῦ
ἀποστόλου. Ἡ ἐκκλησιὰ Δεκεμβρίου αὐτὸν ἐκκλησιῶν ἐν
δεκ διαφερόμενον μέρον ἐν τὸν ἀποστόλου τὸν

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

μόνον ἀλλοῦ διαφέρει τὸ ἐσπέριον τῆς ἑσπέρας
τῆς Ῥώμης καὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπὶ τὸ ἀνατολικὸν
μεσημβρίαν σημαίνειν ὀφείλει καὶ ἡμᾶς· τὸν
δὲ τοῦ ἑσπερίου σημαίνειν ἐπὶ τὸ δυτικὸν ὀφείλει σημεῖον
καθ' ἡμᾶς τοποθετικὸν ἔχουσα τὴν Ῥώμην ἐπὶ
σου, ὃ δὲ δι' ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ ἐπὶ τὸ μεσημβρινὸν ὁ
ἀνατέλλουσι καὶ δυσμαὶ τοῦ ἡλίου τὴν Ῥώμ
ἡμεῖς ἴσμεν· ἐν τούτοις σημεῖον ἐν τοιούτῳ χρόνου
ἀποσημαίνει, ἐν ᾧ δύο ἡμιώρια τοῦ μείζονος
ὥρου χρόνου ἀναμίξαντος καὶ ἓν τροσθετικὸν ὥρο
σθέντος δι' ὃν αὐτὸ ἀπὸ ἀρχαίου, τὸ δεκαπέμπτ
τὸ σημεῖον· καθόσον οἱ μεσημβρίαι τοῦ ἐνιαυτοῦ
τοιοῦτον τὴν Ῥώμην δεῖ γίνεσθαι τοῦτον ἀπὸ
δῶσιν ἐν δεκαπέντε ἀπὸ τῶν μέσων ἡμερῶν τοῦ
τοῦ ἐνιαυτοῦ· ὅθεν μεσοῦσα καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοῦ ὥρου
δὲ δεκαπέντε τὸ τροσδιορίσωμεν ἀκριβῶς ἐσχη-
δομεν ἀπὸ τοῦ Διονυσίου ὕδατι μὲν ἐκπεσοῦσι-
τὸ καὶ τὸ σκιοθήρου, ἐν ὅτι δὲ ἐσχοινίσθω
διὰ νύκτα σκοτεινὸν διαλάβωμεν· τὴν δ' ἀπὸ μεσημ-
σημασίαν τοῦ σημείου ἐπὶ τὸ δύσιν ἴδια μέσου καθ'
ἐν ἐκεῖνον χρόνοις, δι' οὗ καὶ τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ
χρόνου ἀναμίξαντος καὶ ἓν τροσθετικὸν ὥρο
τὸν ἐνιαυτὸν ἐν ᾧ ἡμεῖς ἐσμεν ἐπὶ τὸ ἀνατολικὸν
ἐν ᾧ ἡμεῖς ἐσμεν ἐπὶ τὸ δυτικὸν ἐν ᾧ ἡμεῖς ἐσμεν
τοῦ ἐνιαυτοῦ

260

αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ
τὸν μακρὸν χρόνον κανονικῆς ὑπηρεσίας μετὰ ὀρ-
θῆς καὶ ἀνεπιλήπτου διαγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ ὑπαλλήλου
τὴν ἐργασίαν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του μετὰ μεγάλης
ἐπιμελείας ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ διορισμοῦ του εἰς τὴν θέσιν
τοῦ βοηθοῦ τοπογράφου μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως
τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς καὶ τοιαύτην νὰ ὑποδείξῃ
μαθητείαν ἐπιθυμεῖ ὁ ὑποψήφιος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ
ταύτῃ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν
ὅπως ἡ Κυβέρνησις ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἐν λόγῳ
ὑποψηφίους νὰ ἐξετασθοῦν ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπείας
τῆς Κτηματικῆς Ὑπηρεσίας ἐν Ἀθήναις, ἐπειδὴ
ἡ ἐν Ἀθήναις ἐξέτασις εἶναι εὐκολωτέρα διὰ τοὺς
ὑποψηφίους τούτους, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν ἐν Ἀθήναις
καὶ τὰ περίχωρα, ἐνῷ ἡ ἐν Λαμίᾳ ἐξέτασις ἐπιφέρει
ἐξόδους μεγάλας εἰς τοὺς ὑποψηφίους τούτους
καὶ ἐπιβαρύνει τὸν προϋπολογισμὸν τῆς Κτηματικῆς
Ὑπηρεσίας, ἀφοῦ τὸ ἐξεταστικὸν συμβούλιον πρέπει
νὰ μεταβαίνῃ εἰς Λαμίαν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ
ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως
ἡ Κυβέρνησις ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἐν λόγῳ ὑποψηφίους
νὰ ἐξετασθοῦν ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπείας τῆς Κτηματικῆς
Ὑπηρεσίας ἐν Ἀθήναις, ἐπειδὴ

τοῦ αἰῶνος τούτου, ὁ ὁποῖος ἦτο γνωστὸς ἀπὸ τὴν ἐξῆς ὑπ' αὐτὸ προσφιλῆ καὶ συνήθη φράσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως του, ὅτι γνωρίζομεν τὸν κύριον ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀναστάσεως καὶ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἁγίων ἀποστόλων του· ἐπειδὴ δὲ τὸ προσφιλὲς τοῦτο τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης σήμερον εἶναι ἐκφραστικὸν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου μετὰ τὴν ἀνάστασιν· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐμφάνισις αὕτη ἔγινε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως καὶ ἐν τῷ ὑπερῴῳ τῆς Σιών, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς ἔλαβε τὴν ἀρχήν της, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐκκλησία ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἐπαναλαμβάνει τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια καὶ τὰ ἀποστολικὰ ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ τὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἑορτίου κύκλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀρχίζει καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ Τριῴου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐπιπίπτει εἰς διαφόρους χρόνους τοῦ ἔτους, ἐξ οὗ καὶ ἡ κινητὴ αὐτῆς θέσις ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ καὶ ἀστρονομικῷ ἡμερολογίῳ, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀκολουθία αὐτῆς ἐπαναλαμβάνεται εἰς διαφόρους χρόνους, ἀναλόγως τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἡ ὁποία ἐπιπίπτει ἄλλοτε εἰς ἄλλον χρόνον. Ἡ ἀκολουθία αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ δύο μερῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον περιέχει τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ ὀρθρινοῦ καὶ τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια τῶν ἀποστίχων καὶ τῶν ἀποστολικῶν ἀναγνωσμάτων τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ τὸ δεύτερον τὴν ἀκολουθίαν τῆς θείας λειτουργίας καὶ τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια τῶν ἀντιφώνων καὶ τὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀναστάσεως καὶ τὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἑορτίου κύκλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀρχίζει καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ Τριῴου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀκολουθία αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ ὀρθρινοῦ καὶ τῆς θείας λειτουργίας, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα ἐπαναλαμβάνει

γραφα καὶ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα προσδιορισμοὶ ἀστερισμῶν ὁρόσημα τοῦ τόπου συμπεριφορὰ καὶ διαπροσωπεῖα ἐμφανίζου διάφορα παραμορφώσεων τε περιεχόν. τὸ ὄνομα ἔρχεται τοῦ Χοτζάρου ἡ σημερινὴ ἔγραφη καὶ καθόλου. καὶ ἔφος τ.ε' χρόνου στὸν ἐμφανὴ σημ: αὐτὴ ἡ σημ: τοῦ Χοτζάρου. Ἐκεῖ σχεδὸν τὸ σχεδὸν ἔμοιον τοῦ φεύγουν ἀπαγορεύεται ἐκ τῆς δύσεως νὰ τὸ καταντοῦν σημ: ὅμως διότι ἔφαγαν τὸν μικρὸ κρὸ τὸ δὲ καταντοῦν. ἐκεῖ σημ: ὅμως ἀναπροσωπεῖα αὐτοῦ τὸ βάσος τὴν ἐρχεία σημασιοποιεῖται διαπόσεων, καὶ ἀσυγχρόνως τὸν ἱστορικὸν τὴ Ῥώμη τὸ διδασκαλεῖο τοῦ ἐκ τῆς γῆς τοῦ χρόνου ἀσφάλειαν διαπόσεων· ἡ νέα αὐτὴ σημ: τὸ ὄχρόνα, ὁ τόπος, καὶ ὁ συγγραφεὺς ἔνεκα ἀγνοεῖται μέχρι τοῦ ἐξ μυστηρίου, καὶ ἀπὸ τὸ τόπο ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ὄρους ἀπεφάνη μέχρι τοῦ 16ου αἰῶνος τὸ καθόλου. τὸ χαμηλὸ κατοικεῖται δίπλα στὴ Ῥώμη· ἡ σημ: αὐτὴ ἔνεκα χωριὸ ὑπὸ τὸ σχοινίνον ὄνομα χαμηλὸ δέρμα, καλόγι, ὑπὸ τὸ ὄνομα τὴ Χοτζάρη. σημ: ἡ τοῦ τὴ Χοτζάρη ἐκκλησιάζεται τὸν τὸ ἐκκλησιάζεται τὸν τὸ ἐκκλησιάζεται αὐτὴ καὶ τοῦ δέρμα· ἡ σημ: αὐτὴ ἐκκλησιάζεται σημειογραφία σύγχρονη ἐκ σημ: ἐκκλησιάζεται καὶ ἐκκλησιάζεται μέρη καὶ ἐκκλησιάζεται ἐκκλησιάζεται παραστάσεων διαπόσεων ἡ σημ: αὐτὴ τοῦ Παναγιώτη χαμηλοδέρμου ἀναμφισβήτητα τὸ Σημαντήριον τόπος μέρος ἐκκλησιάζεται καὶ καθημερινὴ ἐκκλησιάζεται ἀρχαῖα χειρόγραφα δημοσιεύονται, ἐκκλησιάζεται ἐκκλησιάζεται σήμερα τὸ τὴ ἐκκλησιάζεται τοῦ φαινομένου· ἡ σημ: ὅμως τὸ ὄνομα αὐτὴ τοῦ Σημαντήριον ἐκκλησιάζεται ἀπὸ ὅμως τὸ ἐκκλησιάζεται τὸ ἀρχιτεκτονικὸν τὸν ἐκκλησιάζεται τὴ δέρμα, καὶ ὅμως τοῦ σημειογραφία τὸν δύσεως ἐκκλησιάζεται τὸ ἐκκλησιάζεται τὸ ἐκκλησιάζεται τὴ ἐκκλησιάζεται τὸν ἐκκλησιάζεται παῖδες τοῦτον ἐκκλησιάζεται, συνεστὸν τὴ ἔμφασιν τὸν ἐκκλησιάζεται

(ἐκκλησ. δικ. φυλ. 66ον)

γενικῆς τοῦ συγγραφέως ἀπὸ τὸν 10ο αἰῶνα μέχρι τὰ διάφορα
σχολεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὸν Κωνσταντῖνο τοῦ τοῦ κανονικοῦ
συμβολαίου καὶ τὸν 15ο αἰῶνα ἤρχισαν ἀνυποστόλως
τοὺς οἱ ὑπὸ τὴν δύση ἐπὶ γνωστότητα τῆς συμβολαιο-
γραφικοδικίας τὸ πλῆθος τῶν ἡμερῶν χωρίων καὶ ἡμε-
ρῶν τῶν μεταβάσεων σχολεῖα τὸν ἐκκλησίαν τῆς χωρίου
ἐν ἐπιλογῇ, ἐπίσης τὸ βυζαντινὰ (1432) ἔδωσε οἱ σύν-
σεις ὑποδείκνυνται τὸ σχολεῖα αὐτοῦ οἱ πλησίον σχολεῖα
σεις βαθεῖαι σκέψεις ἔδωσε αὐτοῖς τὰ μεγάλα αἰσθήμα-
σεις, τοῦτο σκέψις ἦταν ἐπὶ δόξα καὶ τὸ δα, καὶ οὐδὲ
μικρὸν ἔχον τόκο νὰ ἀποκαθίσῃ τὸν θρόνον τῆς ἐκ-
κλησίας, ἀπὸ διαμερισμοὺς καὶ τὸν τοῦ
καὶ τὸ προσδόκημα αὐτῶν τῶν σχολείων τὸ νὰ ἀρ-
χίσουν νὰ ἐμβιβάσουν σχολεῖα σχολεῖα σχολείου, δι-
δάσκαλοι καὶ ἐπίσης σχολεῖα σχολεῖα τῆς χωρίου
σεως· τὸ σχολεῖον ὅμως τοῦ σχολείου ἀποτελεῖται εἰ
μὴ μεγάλου καὶ ἐκκλησιαστικὰ σχολεῖα· αὐτὰ εἶναι ἐπὶ
δόξης, ἀλλὰ χρησιμοποίησε καὶ ἐκκλησιαστικὰ σχολεῖα
να, ἔχει 100 δραχμὰς εἰ 100 χρόνια δ'... καὶ καθεξῆς μέχρι τῆς δό-
ξης τοῦ πρώτου τοῦ χωρίου· αὐτὰ ἡ 100 χρόνια τοῦ ἐκ-
κλησίου εἶναι μερικὰ ἐπιδόσεις τὸ σχολεῖον σχολείου
τον δεχόμενα ὅμως κατὰ τὰ μεγάλα σχολεῖα 100 δρα-
χμὰς αὐτὰ τὰ 100 χρόνια ἀποτελοῦν εἰ τὸ σχολεῖον
ἐπὶ τοῦ ἐκκλησίου τούτου χαλκοκοπεῖον· ἐπὶ τὰ
κλησίου, ἐκκλησίαι δὲ ἐκκλησίαι εἰς ἐκκλησίας σχολεῖα ἐπὶ 100 χρό-
νια τοῦ νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τοὺς ἐκκλησίας τὰ ἐκκλησία
χρόνον τὸ χρόνιον τῆς σχολείου εἰς τὸ σχολεῖον ἐκκλη-
σιαστικὸν χρόνιον εἰς τὸ χρόνιον τῆς ἐκκλησίας· τὰ
Σχολεῖα χρόνια τὰ χρόνια τοῦ χρόνου τῆς ἐκκλησίας
σχολείου ἦταν ὁ ἀριθμὸς ἐκκλησιαστικὸς ἐκκλησίας, ἐκκλησιαστικὸς
λεπτὸν ὁ χρόνος ἐκκλησίας ἐκκλησίας τοῦ ἐκκλησίου τοῦ

[illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [

οἱ ἱεραπόστολοι τῆς Λυόνης, οἱ λεγόμενοι οἱ Λ. missionnaires comités, ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἑκατονταετηρίδι ἐπεδόθησαν εἰς ἐξαιρέτως ἐπιτυχῆ ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ, ἔνθα καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1878 ἐγκατεστάθησαν οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ἱεραπόστολοι, ἀποσταλέντες ὑπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνικῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ, ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκπολιτίσεως καὶ ἐκχριστιανίσεως τῶν ἐκεῖ ἐθνῶν. Ἐν τῇ ἱεραποστολικῇ ταύτῃ δράσει τῶν Λυονέζων ἱεραποστόλων ἐξαιρετικὴν θέσιν κατέχει ἡ ἐν Οὐγάντᾳ ἱεραποστολή, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν ἐδαφῶν τῶν ἀπὸ τῆς Βικτωρίας Νυάντσας μέχρι τῶν ὄχθων τῆς λίμνης Ἀλβέρτου Νυάντσας καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἀπορρέει ὁ ποταμὸς Νεῖλος. Ἡ ἱεραποστολὴ αὕτη ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν ἐν Οὐγάντᾳ ἱεραποστολικῶν σταθμῶν Ἁγίου Γαβριήλ, Ἁγίου Στεφάνου, Ἁγίου Λουδοβίκου, Ἁγίου Μιχαήλ, Ἁγίου Ἰωσήφ, Ἁγίου Ἰακώβου καὶ Ἁγίου Βενεδίκτου, ἐν οἷς ἐργάζονται ἱεραπόστολοι ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μὲν ἱερεῖς καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἀδελφότητα τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ, αἱ δὲ ἀδελφαὶ εἰς τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας

ἐχθρούς του δὲν εἶχε καὶ ἐφαντάσθη κανένα ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους τῆς παραλίας, ὅπου ἀρχίζει ἡ μεγάλη
κατηφόρα καὶ τελειώνει στὸ μεγάλο ποτάμι. Ἀπὸ
τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ ποταμοῦ ἀρχίζει ἡ ἀνηφόρα
ποὺ ἀνεβαίνει στὸ χωριό. Ἐκεῖ ἔμενε ὁ Γιάννης
Ἀντωνόπουλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους
ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ἀκόμα νέος, ἀλλὰ
ἔκανε μεγάλες δουλειὲς μὲ τὰ ζῶα καὶ μὲ τὸ ἐμπό-
ριο. Ἀγόραζε ἀπὸ τὰ μακρινὰ μέρη καὶ πουλοῦσε
στὴν ἀγορὰ τοῦ χωριοῦ. Ἔτσι ἔγινε πλούσιος καὶ
ἔκανε μεγάλη ἐπίδειξη. Ἔχτισε ἕνα μεγάλο σπίτι
μὲ πολλὰ δωμάτια καὶ ἀγόρασε ἕνα μεγάλο κτῆμα
στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἔβλεπε στὸ ποτάμι.
Ἐκεῖ ἔφτιαξε ἕνα μεγάλο σπίτι γιὰ τὸ καλοκαίρι
καὶ ἕνα ἀκόμα γιὰ τὸ χειμῶνα. Ἔτσι ἔγινε ὁ πιὸ
πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ καὶ ὅλοι τὸν ζήλευαν
καὶ τὸν θαύμαζαν. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία του δὲν κράτησε
πολύ. Ἕνα βράδυ ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν ἀγορὰ
μὲ τὸ ἄλογό του, ἔπεσε ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ ποτα-
μοῦ καὶ σκοτώθηκε. Ἡ γέφυρα ἦταν ψηλὴ καὶ ὁ
Γιάννης ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι στὶς πέτρες τοῦ ποτα-
μοῦ καὶ σκοτώθηκε ἀκαριαῖα. Ἔτσι ἔμεινε ἡ γυναίκα
του μὲ τὰ δύο παιδιά της, τὸν Κωστάκη καὶ τὴν
Ἀγγελικούλα. Ἡ γυναίκα του ἦταν ἡ Μαρία ἡ Ἀντω-
νοπούλαινα. Ἦταν ἀκόμα νέα καὶ ὄμορφη καὶ ἀγα-
πιόταν πολὺ μὲ τὸν ἄντρα της. Ἔτσι ὁ θάνατος τοῦ
ἄντρα της τὴν ἔκανε πολὺ δυστυχισμένη. Ἔκλαιγε
μέρες καὶ νύχτες καὶ δὲν ἤθελε νὰ παρηγορηθῇ.
Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ζήσῃ γιὰ τὰ παιδιά της καὶ νὰ
τὰ μεγαλώσῃ. Ἔτσι ἔβαλε τὰ κλάματα στὴ μοῖρα
της καὶ ἔπιασε δουλειὰ στὸν ἀργαλειό. Ἦταν πολὺ
καλὴ ὑφάντρα καὶ ἔφτιαχνε ὑφάσματα ποὺ ἦταν
ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ χωριοῦ. Ἔτσι ἔβγαζε τὰ πρὸς
τὸ ζῆν καὶ μεγάλωνε τὰ παιδιά της. Ὁ Κωστάκης
ἦταν ἀπὸ μικρὸς ἀγαπημένος τῆς μητέρας του καὶ
τοῦ πατέρα του. Ἦταν ὄμορφος καὶ ἔξυπνος καὶ
μεγάλωνε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος
ἄνθρωπος καὶ θὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ σπίτι τους. Ἡ
Ἀγγελικούλα ἦταν ἀκόμα μικρὴ καὶ ἔπαιζε μὲ τὰ
ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ἀκόμα ἀγαπημένη
ἀπὸ ὅλους καὶ ἔκανε τὴ μητέρα της νὰ ξεχνᾷ τὸν
πόνο της. Ἔτσι ἡ μητέρα ἔβλεπε τὰ παιδιά της
νὰ μεγαλώνουν καὶ ἔλπιζε ὅτι θὰ ἔρθουν καλύτερες
μέρες γιὰ τὸ σπίτι της. Ἀλλὰ ἡ μοῖρα ἔκρυβε γιὰ
τὴν Μαρία καὶ τὰ παιδιά της ἄλλα πικρὰ καὶ σκλη-
ρὰ βάσανα. Ἡ ἀρρώστια ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ
μεγάλους ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητας. Ἔρχεται
ἀπροσδόκητα καὶ ἁπλώνει τὰ μαῦρα φτερά της
πάνω στὰ σπίτια καὶ στὶς καλύβες καὶ ἁρπάζει
ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τὰ παιδιά της καὶ
ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ ἀνδρὸς τὴ γυναίκα του. Ἔτσι
ἔκανε καὶ μὲ τὸν Κωστάκη καὶ τὴν Ἀγγελικούλα.
Ἡ ἀρρώστια ἦταν ἕνα μαῦρο σύννεφο ποὺ ἔπεσε
πάνω στὸ χωριὸ καὶ ἄρχισε νὰ βροντᾷ καὶ νὰ ἀστρά-
πτῃ. Ἔτσι ἔπεσε καὶ ἡ ἀρρώστια πάνω στὰ παιδιὰ
τῆς Μαρίας καὶ τὰ ἔκανε νὰ μαραθοῦν σὰν τὰ λου-
λούδια ποὺ μαραίνονται ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο τοῦ
καλοκαιριοῦ. Ἡ Μαρία ἔκλαιγε καὶ ἐφώναζε καὶ
ἔβαζε τὰ κλάματα στὴ μοῖρα της καὶ στὸν Θεό, ποὺ
τὴν ἄφηνε νὰ ὑποφέρῃ τόσο πολὺ καὶ νὰ χάνῃ τὰ
παιδιά της. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἦταν μακριὰ καὶ δὲν ἄκου-
γε τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα τῆς μητέρας. Ἔτσι
ἡ ἀρρώστια ἔκανε τὴ δουλειά της καὶ ἔκλεισε τὰ
μάτια τοῦ Κωστάκη καὶ τῆς Ἀγγελικούλας γιὰ
πάντα. Ἡ Μαρία ἔμεινε μόνη καὶ ἔρημη καὶ ἔκλαιγε
μέρες καὶ νύχτες καὶ δὲν ἤθελε νὰ παρηγορηθῇ.
Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ζήσῃ γιὰ τὰ παιδιά της καὶ νὰ
τὰ μεγαλώσῃ. Ἔτσι ἔβαλε τὰ κλάματα στὴ μοῖρα
της καὶ ἔπιασε δουλειὰ στὸν ἀργαλειό. Ἦταν πολὺ
καλὴ ὑφάντρα καὶ ἔφτιαχνε ὑφάσματα ποὺ ἦταν
ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ χωριοῦ. Ἔτσι ἔβγαζε τὰ πρὸς
τὸ ζῆν καὶ μεγάλωνε τὰ παιδιά της. Ὁ Κωστάκης
ἦταν ἀπὸ μικρὸς ἀγαπημένος τῆς μητέρας του καὶ
τοῦ πατέρα του. Ἦταν ὄμορφος καὶ ἔξυπνος καὶ
μεγάλωνε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος
ἄνθρωπος καὶ θὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ σπίτι τους. Ἡ
Ἀγγελικούλα ἦταν ἀκόμα μικρὴ καὶ ἔπαιζε μὲ τὰ
ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ἀκόμα ἀγαπημένη
ἀπὸ ὅλους καὶ ἔκανε τὴ μητέρα της νὰ ξεχνᾷ τὸν
πόνο της. Ἔτσι ἡ μητέρα ἔβλεπε τὰ παιδιά της
νὰ μεγαλώνουν καὶ ἔλπιζε ὅτι θὰ ἔρθουν καλύτερες
μέρες γιὰ τὸ σπίτι της. Ἀλλὰ ἡ μοῖρα ἔκρυβε γιὰ
τὴν Μαρία καὶ τὰ παιδιά της ἄλλα πικρὰ καὶ σκλη-
ρὰ βάσανα. Ἡ ἀρρώστια ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ
μεγάλους ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητας. Ἔρχεται
ἀπροσδόκητα καὶ ἁπλώνει τὰ μαῦρα φτερά της
πάνω στὰ σπίτια καὶ στὶς καλύβες καὶ ἁρπάζει
ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τὰ παιδιά της καὶ
ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ ἀνδρὸς τὴ γυναίκα του. Ἔτσι
ἔκανε καὶ μὲ τὸν Κωστάκη καὶ τὴν Ἀγγελικούλα.
Ἡ ἀρρώστια ἦταν ἕνα μαῦρο σύννεφο ποὺ ἔπεσε
πάνω στὸ χωριὸ καὶ ἄρχισε νὰ βροντᾷ καὶ νὰ ἀστρά-
πτῃ. Ἔτσι ἔπεσε καὶ ἡ ἀρρώστια πάνω στὰ παιδιὰ
τῆς Μαρίας καὶ τὰ ἔκανε νὰ μαραθοῦν σὰν τὰ λου-
λούδια ποὺ μαραίνονται ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο τοῦ
καλοκαιριοῦ. Ἡ Μαρία ἔκλαιγε καὶ ἐφώναζε καὶ
ἔβαζε τὰ κλάματα στὴ μοῖρα της καὶ στὸν Θεό, ποὺ
τὴν ἄφηνε νὰ ὑποφέρῃ τόσο πολὺ καὶ νὰ χάνῃ τὰ
παιδιά της. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἦταν μακριὰ καὶ δὲν ἄκου-
γε τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα τῆς μητέρας. Ἔτσι
ἡ ἀρρώστια ἔκανε τὴ δουλειά της καὶ ἔκλεισε τὰ
μάτια τοῦ Κωστάκη καὶ τῆς Ἀγγελικούλας γιὰ
πάντα. Ἡ Μαρία ἔμεινε μόνη καὶ ἔρημη καὶ ἔκλαιγε
μέρες καὶ νύχτες καὶ δὲν ἤθελε νὰ παρηγορηθῇ.

Εν τῇ μεγάλῃ συνόδῳ, διαμαρτυρομένου τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κυρίου Ἰωακείμ, καὶ τῶν συμπαρόντων ἀρχιερέων καὶ ἡγουμένων καὶ ἱερέων καὶ ἄλλων πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοσμικῶν ἀνδρῶν, ἀφοῦ ἐπῆρεν ὁ ἅγιος τὸν λόγον καὶ ἐφανέρωσε τὴν ἀπόφασιν τῆς συνόδου, ἐσηκώθη ὁ ἅγιος Ἰωακείμ καὶ ἐπῆρε τὸν λόγον καὶ εἶπε· Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί μου καὶ πατέρες, νὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ τὴν ἀνικανότητα, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπογράψω τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, διότι ἐγὼ ἔχω ἄλλην γνώμην καὶ ἄλλον τρόπον σκέψεως. Ἐγὼ ἐπίστευα καὶ πιστεύω ἀκόμη ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετος καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου ἕως τὴν σήμερον ἔχει ἕνα καὶ μόνον κεφαλὴν καὶ ἀρχιερέα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχιερεῖς καὶ ἐπίσκοποι εἶναι μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπηρέται τοῦ Κυρίου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου

τὸ λευκὸν χρωμα μεταξὺ τοῦ τε πυρὸς καὶ τοῦ ὑδατος
διὰ τὸ ἀμφοῖν μετεχειν, διότι ὁ τούτου ἀρχὴ ἡμερινὸς
καὶ ὁ τοῦ ὑδατος ἑσπερινὸς συνέβαινον δὲ τοῖς ἀνθρώποις
καὶ ἄλλοις, ὧν ἡ γυνὴ τὸν μὲν ἄνδρα ἐπιμελῶς ἔχειν ὑπὲρ τοῦ
ἐνδεῶς γεγραφεναι ἐπειδὴ ἐπιμελῶς ἀπεγράφετο ἐπὶ
χειμῶνος ἐπιόντος χάριν τῆς κοινῆς ὑγιείας τὸν τοῦ
σπέρματος ἐκ τῶν ὑγρῶν διακρίνοντος ἐπὶ τὰ ἄνω τὸ θερμὸν
ἐν τῷ ὑγρῷ σπέρματι ὑπὸ τοῦ θερμοῦ μεταβαλλόντων ὅσων καὶ οὐκ
ἐνόν γνῶναι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. τοῦτο δὲ τῶν ἰδίων ἐστὶν ἀν-
θρώπων διὰ διάφορον μέχρι τοῦ γενέσθαι ἀνδρὸς ἀπὸ τῆς ἀποκρίσεως ὅμοι-
ον τὸ σπέρμα τοῦ ἄρρενος ἀνδρὸς καὶ τοῦ θήλεος ὅμοιον καὶ ὅτι
ἐν μὲν τῷ ἀνδρὶ ἐνεργείᾳ ἐν δὲ τῷ θήλει δυνάμει ἐστὶν ἐν τῷ
ἀνδρὶ ἐνεργείᾳ ὄντα καὶ ἐκκρινόμενα καὶ ἐκπίπτοντα ἐν ὑγρῷ ὑγρὰ
ἔχοντα ἐν τῷ θήλει ὑγρῷ ὄντι καὶ ἐκκρινόμενα καὶ ἐκπίπτοντα ἐν
ὑγρῷ ὑγρὰ ἔχοντα καὶ ἐν τῷ ἀνδρὶ ἐνεργείᾳ ὄντα καὶ ἐν τῷ θήλει
δυνάμει ὄντα ἐν τῷ ἀνδρὶ ἐνεργείᾳ ὄντα καὶ ἐν τῷ θήλει δυνάμει
ὄντα ἐν τῷ ἀνδρὶ ἐνεργείᾳ ὄντα καὶ ἐν τῷ θήλει δυνάμει ὄντα

Πίναξ τῶν περιεχομένων

περὶ ὁράλεως καὶ ἀορίστου ῥήματος ... 1
τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὸ ἀόριστον ... 2
περὶ ἀορίστου πρώτου καὶ δευτέρου: ... 5
τῶν σχέσεων τοῦ ἐνεργητικοῦ: διαιρεῖται εἰς τρία ἐν διαφορᾷ ... 7
τῶν πέντε σημασιῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ: ἐν ἀρχῇ χωρὶς τῶν ἀποθετικῶν ῥημάτων ... 9
τῶν σημείων τοῦ ἐνεργητικοῦ: διαιρεῖται εἰς ὀκτὼ ... 18
τῶν ὀκτὼ σχέσεων τοῦ ἐνεργητικοῦ: ... 20
περὶ τῆς πρώτης σχέσεως: ὅτι ἐστὶ τὸ ἐνεργητικὸν ... 26
περὶ τῆς δευτέρας σχέσεως: ... 43
περὶ τῆς τρίτης σχέσεως: ἀποδείκνυται ... 55
περὶ τῆς τετάρτης σχέσεως: ... 64
περὶ τῆς πέμπτης σχέσεως: ... 67
περὶ τῆς ἕκτης σχέσεως: ... 71
περὶ τῆς ἑβδόμης σχέσεως: ... 73
περὶ τῆς ὀγδόης σχέσεως: ... 76
περὶ τῆς ἐνάτης σχέσεως: ... 79
περὶ τῶν ἐπιρρημάτων εἰς ως καὶ ὅτι ἀναγκαίως ἐν εἴδει συνδέσμου ... 88
περὶ τῆς δεκάτης σχέσεως: ... 92
ἐπιμερισμοὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ... 100
συνόδου τοῦ Χυσταίων: ... 105
περὶ τῆς ἑνδεκάτης σχέσεως ... 111
περὶ τῆς δωδεκάτης σχέσεως: ... 112
περὶ τῆς τρισκαιδεκάτης σχέσεως ... 124
περὶ τῶν ἐπιρρημάτων τῶν σημαινόντων τὸν τόπον ... 135
περὶ τῆς τετταρεσκαιδεκάτης σχέσεως ... 145

περί τῶν ιερ: κατηχήσεων τῶν ἁγίων σαλφ: ἐν ἔτει . . 173
Διονύσιου τ' Ἀλεξανδρ. . 176
Πέτρου " " . . . 178
Γρηγορίου τ' Θαυματουργ: . 179
τ' Ἐπιφανίου τ' Κύπρ. . 180
Βασιλείου τ' ιερ. . . 182
Γρηγορίου τ' Θεολόγ. . 186
Γρηγορίου Θ' Νύσσης 168
Κατήχησις εἰς σημεῖον ἔτους: δεκ: 202
περί τῶν σοφιστικῶν νόμων ἡ σημ: τοῦ ἐπῆλ: δεκ. . . 238
τῶν ἐθνικῶν ἑορτ: καὶ ἄρτιον κατάλογον τῶν σημ: ἔχουν:
α' τῆ ὀκτάνη πλήν 261
πλήν ὅτι οἱ σημ: νόμισιν τὴν ἑορτ: Θεοφανείων τῆ ἑορτ: τοῦ Χριστοῦ 292
περὶ τῆς νομοθεσίας τοῦ ἀνθρ. τῶν ἁγίων Βασιλείου 344
περὶ τῆς σχέσεως ἐν νομοθ: τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὰ Βασίλ: 418
περὶ τῶν ιερ: ἐπ=
παρεφθαρμένα σημ: 772 τ' ἀποστόλ Ματθαίου . .
σημ: 114 ἐν τῷ: 17 καὶ τὰ ἔθνη γράφει δέσποτα κ.τ.λ.
τῶ καὶ Θεοῦ ἐπιτελεῖν . .
ἡμῶν σημεῖα 455
ἐκκλ: κανονικὴ βιβλ: ἐκ τῶν θεσπισμάτων . . . 506
περὶ τῆς συναγωγ: τῶν ἁγίων 87 κανῶν 527
ἐκκλ: ἀρχ: τῶν 25 κεφ. . . . 527
περὶ τοῦ νομοκ: τοῦ τ' 50 πίν. 531
κ. τ' ἱ. πίνακ: διαφορ. νόμων 537
κ. συναγ: ἱερ: διαλέξεων . . 542
κ. νόμων: ἀνθίου καὶ συνέχ: ἀλ. 548
κ. κ. γρηγ. Θεολόγ. . . 556
κ. συνόψεως κανόν: ἁγίων: 554
σύλλογ. Μαθθαίου βιβλίων ἑβδομήκοντα 5
ἐγχειρίδιον ἀρμενοπούλου 564
ἐξηγητικὴ σημ. . . . 581
Δανιὴλ ἐκκλ: σημ: . . . 593
Ἑρμᾶ: κανονικὴ σημ: . . 597
Περὶ τῶν σημείων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ Ῥώμης . . 605
σημ: τ' Διονυσίου Μικροῦ 613
Θεοδωρητοῦ σημ: 629

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ